SARAH J. MAAS

TRONUL DE GLEȘTAR

O INIMĂ DE GHEAȚĂ
O VOINȚĂ DE FIER

www.virtual-project.eu

SARAH J. MAAS

TRONUL DE CLEŞTAR

Traducere din limba engleză:
CRISTINA BARBU
2013

www.virtual-project.eu

SARAH J. MAAS
Throne of Glass
- 2012

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL *2*
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL *7*
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30

CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
Mulţumiri

Tuturor cititorilor mei de la Fiction Press –
pentru că au fost alături de mine la început
şi pentru că au rămas mult timp după sfârşit.
Vă mulţumesc pentru tot.

CAPITOLUL 1

După un an de sclavie în Minele de Sare din Endovier, Celaena Sardothien era obişnuită să fie escortată pretutindeni în lanţuri şi sub ameninţarea săbiei. Cei mai mulţi dintre miile de sclavi din Endovier aveau parte de tratament similar, deşi era nevoie de încă şase gărzi pentru a o conduce pe Celaena înapoi către mine. Nu era nimic surprinzător pentru cel mai faimos asasin al Adarlanului. În schimb, ea nu se aştepta la prezenţa bărbatului cu glugă de lângă ea, aşa cum se întâmpla acum.

O strângea puternic de braţ în timp ce o conducea prin clădirea luminoasă care găzduia majoritatea funcţionarilor şi supraveghetorilor din Endovier. Străbăteau coridoare, urcau trepte şi în stânga, şi în dreapta, pentru ca ea să nu mai aibă nici cea mai mică şansă de a găsi din nou ieşirea.

Cel puţin aceasta era intenţia escortei sale, dar ea observase cu uşurinţă când urcaseră şi coborâseră aceeaşi scară la câteva minute. De asemenea, observase şi că merseseră în zigzag printre etaje, deşi clădirea era o reţea obişnuită de holuri şi scări.

De parcă ea şi-ar pierde atât de uşor simţul orientării. S-ar fi putut simţi umilită dacă bărbatul nu ar fi fost nevoit să-şi dea atât de mult silinţa.

Intrară într-un hol teribil de lung, paşii lor fiind înconjuraţi de o tăcere mormântală. Deşi bărbatul care o ţinea de braţ era înalt şi viguros, gluga îi ascundea în întregime trăsăturile. Încă o tactică menită să o deruteze şi să o intimideze. Hainele negre făceau probabil şi ele parte din plan. Îşi întoarse capul spre Celaena, iar ea îi aruncă un rânjet. El privi din nou înainte, întărind strânsoarea asupra braţului ei.

Era flatant, presupuse ea, chiar dacă *nu* ştia ce se întâmpla sau de ce o aşteptase la ieşirea din puţul minei. După o zi de sfărâmat blocuri de sare în măruntaiele muntelui, să-l găsească acolo împreună cu şase gardieni nu îi îmbunătăţise starea de spirit.

Dar ciulise urechile când el se prezentase supraveghetorilor drept Chaol Westfall, Căpitanul Gărzii Regale, iar cerul se întunecă brusc, munţii părură să o împingă de la spate şi chiar şi pământul păru să îi înghită genunchii. Nu mai simţise gustul fricii de ceva vreme – nu îşi mai îngăduise să simtă frica. În fiecare dimineaţă când se trezea, repeta aceleaşi cuvinte: *Nu îmi va fi teamă.* Timp de un an, aceste cuvinte îi întăriseră voinţa de a nu se lăsa distrusă; o împiedicaseră să se piardă în întunericul minelor. Nu că i-ar da de înţeles căpitanului acest lucru.

Celaena examină mâna ascunsă de mănuşă, care îi strângea braţul. Pielea neagră a mănuşii aproape că se asorta cu pământul de pe pielea ei.

Cu mâna liberă îşi aranjă tunica murdară şi zdrenţăroasă şi îşi reprimă un suspin. Intrând în mine înaintea răsăritului şi părăsindu-le după apus, nu mai avea cum să vadă soarele.

Sub stratul de pământ şi praf de pe faţa sa, era teribil de palidă. Era adevărat că odinioară fusese atrăgătoare, frumoasă chiar, dar – ei, bine, acum nu mai conta, nu-i aşa?

Se întoarseră pe un alt coridor, iar ea studie sabia splendidă a străinului. Mânerul sclipitor era sculptat sub forma unui vultur în zbor. Observându-i privirea, mâna căpitanului coborî pe capul auriu al vulturului. Gestul îi smulse Celaenei încă un zâmbet.

— Eşti departe de Rifthold, căpitane, spuse ea dregându-şi glasul. Ai sosit împreună cu armata pe care am auzit-o mărşăluind mai devreme? Cercetă întunericul de sub gluga lui, dar nu zări nimic. Totuşi, îi simţi privirea pe chipul ei, cugetând, analizând, cântărind. Ea nu-şi plecă ochii. Căpitanul Gărzii Regale ar putea fi un adversar interesant. Poate chiar demn de puţin efort din partea ei.

În cele din urmă, bărbatul ridică mâna de pe sabie, iar faldurile mantiei îi ascunseră tăişul. În timp ce mantia flutură, ea întrezări balaurul auriu cu două picioare şi aripi brodat pe tunica lui. Pecetea regală.

— Ce îţi pasă ţie de armatele din Adarlan? răspunse el. Cât de minunat era să audă din nou un glas asemănător cu al ei – rece şi articulat –, chiar dacă era a unei bestii periculoase!

— Nimic, spuse ea ridicând din umeri. El scoase un mormăit jos şi iritat.

O, ar fi drăguţ să îi văd sângele vărsat pe podeaua de marmură. Celaena îşi mai pierduse cumpătul înainte – odată, când primul ei supraveghetor alesese ziua greşită de a o împinge prea tare. Încă îşi amintea sentimentul pe care îl simţise când îi înfipsese târnăcopul în burtă şi vâscozitatea sângelui pe mâinile şi chipul ei. Îi putea dezarma pe doi dintre gardieni într-o secundă. Oare căpitanul ar sfârşi mai bine decât ultimul ei supraveghetor? Contemplând potenţialele urmări, Celaena rânji din nou.

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi aşa la mine, o avertiză el, iar mâna îi poposi din nou pe sabie. Celaena îşi ascunse rânjetul de data asta. Trecură pe lângă o serie de uşi din lemn pe care le zărise în urmă cu câteva minute. Dacă voia să scape, trebuia, pur şi simplu, să o ia la dreapta pe următorul coridor şi să coboare trei etaje. Singurul lucru pe care îl reuşise

dezorientarea aceasta intenţionată la care fusese supusă a fost acela să o familiarizeze cu clădirea. Idioţi.

— Şi unde mergem? se interesă ea suav, înlăturându-şi o şuviţă de păr încâlcit de pe faţă.

Când el nu îi răspunse, îşi încleştă maxilarul.

Ecoul coridoarelor ar fi răsunat prea tare şi nu l-ar fi putut ataca pe căpitan fără să alerteze întreaga clădire. Nu văzuse unde pusese cheia lanţurilor ei, iar cei şase gardieni care îi urmau ar fi fost o pacoste. Ca să nu mai spunem de cătuşe.

Păşiră pe un coridor cu candelabre din fier. Dincolo de ferestrele înşirate de-a lungul peretelui se lăsase întunericul; felinarele luminau atât de puternic, încât de-abia ofereau câteva umbre în care te puteai ascunde.

În curte îi putea auzi pe ceilalţi sclavi târşindu-şi picioarele către clădirea din lemn în care dormeau. Gemetele de agonie printre zăngănitul lanţurilor produceau un cor la fel de familiar precum cântecele posomorâte de muncă pe care le îngânau toată ziua. Soloul ocazional al loviturilor de bici acompania simfonia brutalităţii pe care Adarlanul o crease pentru cei mai mari criminali ai săi, pentru cei mai săraci dintre cetăţeni şi pentru ultimele cuceriri.

În timp ce unii dintre prizonieri erau oameni acuzaţi că ar fi încercat să practice magia – nu că ar fi putut, dat fiind faptul că magia dispăruse din regat –, în prezent, din ce în ce mai mulţi rebeli soseau la Endovier. Majoritatea erau din Eyliwe, una dintre ultimele ţări care încă se opunea conducerii Adarlanului. Dar când insistase pe lângă ei, încercând să afle noutăţi, mulţi se holbaseră doar la ea cu ochii goi. Deja dărâmaţi. Se cutremură la gândul ororilor pe care probabil le îndураseră din partea forţelor Adarlanului. Uneori, se întreba dacă nu le-ar fi fost mai bine să fi murit pe eşafod în schimb. Şi dacă ei nu i-ar fi fost mai bine să fi pierit în noaptea aceea în care fusese trădată şi capturată.

Dar avea alte lucruri la care să se gândească în timp ce îşi continuau plimbarea. Oare în sfârşit avea să fie spânzurată? Simţi cum o cuprinde greaţa. *Era* suficient de importantă încât să aibă o execuţie asigurată chiar de Căpitanului Gărzii Regale. Dar de ce să o aducă întâi în această clădire?

În cele din urmă, se opriră înaintea unor uşi duble din sticlă roşie şi aurie, atât de groasă încât nu puteai vedea prin ea. Căpitanul Westfall ridică bărbia spre cele două gărzi plasate de-o parte şi de a alta a uşilor, iar acestea loviră podeaua cu lăncile în semn de salut.

Strânsoarea căpitanului se intensifică dureros. O trase pe Celaena mai aproape, dar picioarele ei păreau făcute din plumb şi opuneau rezistenţă.

— Ai prefera să rămâi în mină? întrebă el, părând uşor amuzat.

— Poate că, dacă mi s-ar fi spus despre ce este vorba, nu aş fi fost atât de reticentă.

— Vei afla în curând.

Palmele ei transpirară. Da, urma să moară. Momentul sosise, în sfârşit.

Uşile se deschiseră pentru a dezvălui camera tronului. Un candelabru de cristal întortocheat sub forma unei viţe-de-vie ocupa mare parte din tavan, aruncând străluciri de diamant pe ferestrele din capătul îndepărtat al camerei. În comparaţie cu pustietatea de dincolo de acele geamuri, opulenţa din interior te izbea ca o palmă peste faţă. O dovadă a cât de mult profitau ei de pe urma muncii sale.

— Aici, strigă Căpitanul Gărzii, împingând-o şi eliberând-o în sfârşit. Celaena se împiedică, picioarele ei bătătorite alunecând pe podeaua lustruită în timp ce se redresă. Privi în urmă şi văzu alte şase gărzi apărând.

Paisprezece gărzi, plus căpitanul. Emblema aurie regală brodată pe pieptul uniformelor negre. Aceştia erau membri ai gărzilor personale ale familiei regale: nemiloşi, soldaţi ageri, antrenaţi încă de la naştere să protejeze şi să ucidă. Celaena înghiţi în sec.

Simţindu-se deodată buimacă şi ţeapănă, Celaena privi încăperea. Pe un tron sculptat din lemn de santal stătea un tânăr chipeş. Inima ei se opri în timp ce toţi ceilalţi făcură o plecăciune.

Se afla dinaintea prinţului moştenitor al Adarlanului.

CAPITOLUL 2

— Înălţimea Voastră, spuse Căpitanul Gărzii.

Se îndreptă din plecăciunea adâncă şi îşi dădu jos gluga, dezvăluindu-şi părul castaniu, scurt. Cu siguranţă, gluga avusese menirea de a o intimida şi de a o face să se simtă supusă cât timp se plimbaseră. De parcă un truc de felul ăsta ar fi funcţionat în cazul ei. În ciuda iritării pe care o simţea, Celaena clipi la vederea chipului său. Era atât de tânăr!

Căpitanul Westfall nu era prea chipeş, dar ea nu se putea abţine să nu găsească atrăgătoare asprimea chipului său şi claritatea ochilor de un căprui-auriu. Plecă privirea, acum conştientă de murdăria ei.

— Aceasta este ea? întrebă prinţul moştenitor al Adarlanului, iar Celaena întoarse capul în timp ce căpitanul încuviinţă. Amândoi o priveau stăruitor, aşteptând ca ea să facă plecăciunea. Când ea nu făcu nicio mişcare, Chaol se sprijini de pe un picior pe altul, iar prinţul îşi privi căpitanul înainte de a ridica bărbia mai sus.

Să se închine înaintea lui! Dacă tot era sortită spânzurătorii, cu siguranţă *nu* şi-ar petrece ultimele clipe din viaţă înjosindu-se şi supunându-se.

Paşi bubuitori răsunară în spatele ei, iar cineva o prinse de gât. Celaena doar întrezări o frântură de obraji rumeni şi o mustaţă roşiatică înainte de a fi aruncată pe podeaua rece ca gheaţa. Durerea îi izbi chipul, lumina fulgerând-o dureros în ochi. Braţele o dureau în timp ce mâinile legate îi împiedicau încheieturile să se alinieze corespunzător. Deşi încercă să şi le stăpânească, lacrimi de durere îi umplură ochii.

— *Acesta* este felul corespunzător de a-l întâmpina pe viitorul tău rege, zbieră un bărbat cu chipul roşu către Celaena.

Asasina şuieră printre dinţii dezgoliţi în timp ce îşi întoarse capul pentru a-l privi pe nemernicul care o îngenunchease. Era aproape la fel de mare precum supraveghetorul ei, îmbrăcat în roşu şi portocaliu, asortându-se cu părul său rar. Ochii săi de obsidian străluceau în timp ce întărea strânsoarea în jurul gâtului ei. Dacă şi-ar putea mişca braţul drept cu câţiva centimetri, i-ar distruge echilibrul şi l-ar putea dezarma de sabie… Lanţurile îi săpau în stomac, iar furia clocotindă îi cuprinsese faţa într-un roşu intens.

După un moment mult prea îndelungat, prinţul moştenitor vorbi.

— Nu prea înţeleg de ce ai forţa pe cineva să facă o plecăciune când scopul ei este să exprime supunere şi respect. Cuvintele îi erau căptuşite cu o plictiseală grozavă.

Celaena încercă să arunce o privire spre prinţ, dar tot ce putu zări fu o pereche de ghete negre din piele pe podeaua albă.

— Este limpede că *dumneata* mă respecţi, duce Perrington, dar este zadarnic să faci un asemenea efort pentru a o forţa pe *Celaena Sardothien* să aibă aceeaşi părere. Noi doi ştim foarte bine că ea nu iubeşte familia mea. Aşadar, poate că intenţia ta este de a o umili. Făcu o pauză, iar Celaena putea jura că privirea prinţului poposise acum pe chipul ei. Dar cred că a primit destul tratament asemănător, continuă el. Se opri pentru încă un moment, apoi întrebă: Nu cumva ai o întâlnire cu administratorul Endovierului? Nu aş vrea să întârzii, mai ales că ai bătut atâta drum pentru a-l întâlni.

Înţelegând aluzia, persecutorul ei protestă printr-un mormăit şi o eliberă. Celaena îşi dezlipi obrazul de pe podeaua de marmură, dar rămase întinsă acolo până ce acesta se ridică şi plecă. Dacă ar reuşi să evadeze, poate că l-ar vâna pe acest duce Perrington şi i-ar întoarce primirea călduroasă.

În timp ce se ridică, se încruntă văzând amprenta obrazului ei murdar pe podeaua de altfel impecabilă şi auzind zăngănitul lanţurilor sale răsunând cu ecou prin camera tăcută. Dar fusese antrenată să devină un asasin încă de la vârsta de opt ani, când Regele Asasinilor o găsise pe jumătate moartă pe malul unui râu îngheţat şi o luase sub aripa sa. Nimic nu o putea umili, cu atât mai puţin murdăria. Adunându-şi mândria, îşi dădu peste umăr părul împletit şi-şi înălţă capul. Ochii săi îi întâlniră pe cei ai prinţului.

Dorian Havilliard îi zâmbi. Fusese un zâmbet elegant care emana un farmec exersat de curte. Tolănit pe tron, îşi spijinea bărbia într-o mână, coroana sa aurie licărind în lumina palidă. Pieptarul său negru afişa o variantă din aur a balaurului de pe blazonul regal. Mantia sa roşie se drapa elegant în jurul său şi al tronului.

Totuşi, ceva în ochii săi izbitor de albaştri – culoarea apelor din ţările sudice – şi felul în care ei contrastau cu părul precum pana corbului, o făcură să păstreze tăcerea.

Era dureros de chipeş şi nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

*Se presupune că prinţii nu ar trebui să fie arătoşi! Sunt creaturi smiorcăite, proaste şi respingătoare! Acesta… acest… Cât de nedrept din partea lui să fie şi de viţă nobilă, şi frum*os.

Celaena se mută de pe un picior pe altul în timp ce el se încruntă, analizând-o.

— Credeam că ţi-am cerut să o speli, spuse el către Căpitanul Westfall, care păşi înainte. Ea uitase că mai era cineva în încăpere. Îşi privi zdrenţele şi pielea murdară şi nu îşi putu ascunde ruşinea. Ce ipostază mizerabilă pentru o fată cândva superbă!

La o privire grăbită, cineva ar putea crede că ochii ei erau albaştri sau cenuşii, poate chiar verzi, în funcţie de culoarea hainelor sale. De aproape totuşi aceste culori erau echilibrate de inelul strălucitor de auriu din jurul pupilelor. Însă părul ei auriu era cel care atrăgea atenţia tuturor, păr care încă îşi păstra un licăr de glorie. Pe scurt, Celaena Sardothien fusese binecuvântată cu multe trăsături atrăgătoare ce compensau pentru majoritatea celor comune; şi, odată cu începuturile adolescenţei,

descoperise că, ajutate de cosmetice, aceste trăsături comune se puteau potrivi de minune celor deosebite.

Dar acum să stea înaintea lui Dorian Havilliard asemenea unui şobolan de canal! Chipul i se înfierbântă în timp ce căpitanul Westfall vorbi.

— Nu voiam să vă fac să aşteptaţi.

Prinţul moştenitor dădu din cap când Chaol se întinse către ea.

— Încă nu te deranja cu baia. Îi pot vedea potenţialul. Prinţul îşi îndreptă postura, menţinându-şi atenţia asupra Celaenei. Nu cred că am avut vreodată plăcerea de a face cunoştinţă. Dar, după cum probabil ştii, eu sunt Dorian Havilliard, prinţul moştenitor al Adarlanului, acum poate prinţul moştenitor a mare parte din Erilea.

Ea ignoră valurile spumegânde ale emoţiilor amare care o cuprinseră odată cu auzul numelui.

— Iar tu eşti Celaena Sardothien, cel mai mare asasin al Adarlanului. Probabil cel mai mare asasin al întregii Erilea. Îi studie corpul încordat înainte de a ridica sprâncenele întunecate şi îngrijite. Pari destul de tânără. Îşi odihni coatele pe coapse. Am auzit poveşti fascinante despre tine. Ce părere ai despre Endovier după traiul pe care îl aveai în Rifthold?

Idiot arogant.

— Nu aş putea fi mai fericită de-atât, fredonă ea în timp ce unghiile sale zdrenţuite îi săpau nervoase în palme.

— După un an, pari mai mult sau mai puţin vie. Mă întreb cum este posibil aşa ceva când speranţa medie de viaţă în aceste mine este de o lună.

— Un adevărat mister, sunt sigură. Îşi flutură genele şi îşi ajustă lanţurile de parcă ar fi fost mănuşi din dantelă.

Prinţul moştenitor se întoarse către căpitanul său.

— Are o limbă cam ascuţită, nu-i aşa? Şi nu pare a face parte din gloată.

— Sper că nu! interveni Celaena.

— Înălţimea Voastră! Chaol Westfall se repezi către ea.

— Ce? întrebă Celaena.

— I te vei adresa cu „Înălţimea Voastră”.

Celaena afişă un zâmbet batjocoritor, apoi îşi întoarse atenţia către prinţ.

Dorian Havilliard, spre surprinderea ei, râse.

— Ştii că acum eşti o sclavă, nu-i aşa? Nu ai învăţat nimic din sentinţa ta?

Dacă braţele i-ar fi fost descătuşate, le-ar fi încrucişat la piept.

— Nu văd cum munca în mină ar putea să te înveţe altceva în afară de cum să foloseşti un târnăcop.

— Şi nu ai încercat niciodată să evadezi?

Un zâmbet meschin îi apăru pe chip.

— Odată, răspunse ea.

Prinţul ridică o sprânceană şi se întoarse către Căpitanul Westfall.

— Nu mi s-a spus asta.

Celaena privi peste umăr către Chaol, care îi oferi prinţului o privire de scuză.

— Supraveghetorul-Şef m-a informat în această după-amiază că a existat un incident. Acum trei luni…

— Patru luni, îl întrerupse ea.

— Acum patru luni, spuse Chaol, după sosirea lui Sardothien, a încercat să fugă.

Celaena aştepta restul poveştii, dar era limpede că se terminase.

— Asta nu este nici măcar partea cea mai bună!

— Există o parte mai bună? spuse prinţul moştenitor, chipul fiindu-i blocat între un fior şi un zâmbet.

Chaol îi aruncă o privire duşmănoasă Celaenei înainte de a vorbi.

— Nu există nicio speranţă de a evada din Endovier. Tatăl înălţimii Voastre s-a asigurat că fiecare dintre santinelele Endovierului poate împuşca o veveriţă de la două sute de paşi distanţă. Încercarea de evadare este sinucidere curată.

— Dar tu eşti în viaţă, îi spuse prinţul asasinei.

Zâmbetul Celaenei pieri treptat în timp ce amintirea îi reveni în minte.

— Da.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dorian.

Ochii ei deveniră duri.

— Mi-am ieşit din fire.

— Asta este explicaţia ta pentru ceea ce ai făcut? întrebă Căpitanul Westfall. Şi-a ucis supraveghetorul şi douăzeci şi trei de gardieni până să o prindă. Era la un vârf de deget de zid înainte ca gărzile să o trântească inconştientă la pământ.

— Şi? spuse Dorian.

Celaena fierbea de furie.

— Şi? Ştii cât de departe de mine se află zidul? El îi aruncă o privire indiferentă. Celaena închise ochii şi oftă teatral. De la puţul meu erau o mie

două sute de metri. Am pus pe cineva să măsoare.

— Şi? repetă Dorian.

— Căpitane Westfall, cât de departe de mine ajung sclavii când încearcă să evadeze?

— Doi metri, mormăi el. Santinelele de la Endovier de obicei împuşcă un om înainte de a se îndepărta la doi metri.

Tăcerea prinţului moştenitor nu era efectul pe care şi-l dorise ea.

— Ştiai că era sinucidere curată, spuse el în cele din urmă, amuzamentul stingându-se din glasul său.

Poate că fusese o idee proastă să aducă zidul în discuţie.

— Da, răspunse ea.

— Dar nu te-au ucis.

— Regele a ordonat să fiu ţinută în viaţă cât mai mult timp posibil – să îndur suferinţa pe care Endovier o oferă din abundenţă. Un fior care nu avea nicio legătură cu temperatura îi străbătu corpul. Niciodată nu am intenţionat să evadez. Mila din ochii lui o făcu să îşi dorească să îl lovească.

— Ai multe cicatrici? întrebă prinţul. Ea dădu din umeri, iar el zâmbi, sporindu-i fetei furia în timp ce se ridică de pe podium. Întoarce-te şi lasă-mă să îţi văd spatele. Celaena se încruntă, dar se supuse în timp ce el păşi către ea, Chaol apropiindu-se şi el. Nu le pot vedea clar prin tot jegul ăsta, spuse prinţul, inspectând pielea vizibilă prin rupturile cămăşii ei. Ea se încruntă din nou când el spuse: Şi ce duhoare teribilă, de nesuportat!

— Când cineva nu are acces la o baie şi parfum, presupun că nu poate mirosi atât de elegant precum dumneavoastră, *înălţimea Voastră!*

Prinţul moştenitor se plimbă agale în jurul ei. Chaol şi toate gărzile îi priveau cu mâinile pe săbii. Aşa cum trebuia.

În mai puţin de o secundă, ea îşi putea pune braţele pe după gâtul prinţului, zdrobindu-i traheea. Planul ăsta merita efortul chiar şi numai pentru a vedea expresia de pe chipul lui Chaol. Dar prinţul continuă, uitând cât de periculos de aproape se afla de ea. Poate că ar trebui să se simtă jignită.

— Din ceea ce văd, spuse el, sunt trei cicatrici mari şi poate câteva mai mici. Nu atât de urâte pe cât mă aşteptam, dar… mă rog, presupun că rochiile le pot acoperi.

— Rochiile? Prinţul stătea atât de aproape, încât Celaena putea vedea detaliile minuscule brodate pe haina sa şi îi putea simţi mirosul, nu de parfum, ci de cai şi fier.

Dorian rânji.

— Ce ochi uluitori ai! Şi cât de furioasă eşti!

Stând suficient de aproape pentru a-l sugruma pe prinţul moştenitor al Adarlanului, fiul celui care o condamnase la o moarte lentă şi mizerabilă, autocontrolul ei atârna de un fir de aţă.

— Vreau să ştiu, începu ea, dar Căpitanul Gărzii o trase înapoi de lângă prinţ cu o forţă năucitoare. Nu aveam de gând să îl ucid, măscăriciule!

— Măsoară-ţi cuvintele înainte să te arunc înapoi în mine, spuse căpitanul cu ochi căprui.

— O, nu cred că ai face asta.

— Şi de ce, mă rog? spuse Chaol.

Dorian se îndreptă către tronul său şi se aşeză.

Ea privi de la un bărbat la altul şi îşi îndreptă umerii.

— Pentru că vreţi ceva de la mine, ceva ce vă doriţi atât de mult, încât aţi venit voi înşivă aici. Nu sunt idioată, deşi am fost suficient de proastă pentru a fi capturată, şi îmi dau seama că asta este un fel de afacere secretă. Din ce alt motiv aţi părăsi capitala şi v-aţi aventura atât de departe? M-aţi testat tot timpul ăsta pentru a vedea dacă sunt sănătoasă atât fizic, cât şi psihic. Ei, bine, ştiu că încă sunt întreagă la minte şi că nu sunt dărâmată, în ciuda a ceea ce ar putea sugera incidentul de lângă zid. Aşa că cer să mi se spună de ce sunteţi aici şi ce servicii vreţi de la mine, dacă nu sunt destinată ştreangului.

Bărbaţii schimbară o privire. Dorian pocni din degete.

— Am o propunere pentru tine.

Pieptul ei se încordă. Niciodată, nici în cele mai frumoase vise ale sale, nu îşi imaginase că se va ivi ocazia de a vorbi cu Dorian Havilliard. L-ar putea ucide atât de uşor, ştergându-i rânjetul acela de pe faţă… L-ar putea distruge pe rege aşa cum el o distrusese pe ea…

Dar poate că propunerea lui ar putea duce la evadare. Dacă ar putea ajunge dincolo de zid, ar putea reuşi. Să fugă, să fugă şi să dispară în munţi şi să trăiască în pustietate, în verdele întunecat al sălbăticiei, cu un covor de ace de pin sub ea şi o pătură de stele deasupra capului. Ajunsese atât de aproape înainte…

— Ascult, fu tot ce rosti Celaena.

CAPITOLUL 3

Ochii prinţului străluciră amuzaţi de obrăznicia ei, dar stăruiră puţin cam mult asupra trupului ei. Celaena şi-ar fi putut înfige unghiile în faţa lui pentru că o privea în felul acela, şi totuşi se miră că el se deranja să o privească astfel când ea era atât de mizerabilă… Un zâmbet timid i se întipări pe chip.

Prinţul îşi încrucişă picioarele lungi.

— Lăsaţi-ne singuri! ordonă el gărzilor. Chaol, rămâi acolo unde eşti.

Celaena păşi mai aproape în timp ce gărzile părăsiră încăperea, închizând uşa în urma lor. Nesăbuită, nesăbuită mişcare. Dar chipul lui Chaol rămase indescifrabil. Doar nu credea că o putea reţine dacă încerca să scape! Care era planul care îi făcea atât de iresponsabili?

Prinţul chicoti.

— Nu crezi că este riscant să fii atât de obraznică atunci când îţi e în joc libertatea?

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, acesta era ultimul la care s-ar fi aşteptat.

— Libertatea mea? La auzul cuvântului văzu un peisaj cu pini şi zăpadă, stânci îmbăiate de soare, şi mări spumegânde, un tărâm în care lumina era înghiţită de verdele catifelat al văilor şi dealurilor – un ţinut pe care îl uitase.

— Da, libertatea ta. Aşadar, îţi sugerez cu tărie, *domnişoară* Sardothien, să îţi ţii aroganţa în frâu înainte de a te întoarce la ocnă. Deşi atitudinea ta ar putea fi folositoare. Nu am de gând să pretind că imperiul tatălui meu a fost clădit pe încredere şi înţelegere. Dar asta ştii deja. Degetele i se încovoiară în timp ce aştepta ca el să continue. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, scrutători, intenşi. Tatălui meu i s-a întipărit în minte ideea că are nevoie de un Campion.

Dură un moment savuros până când înţelese.

Celaena îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Regele vrea ca eu să fiu Campionul său? Ce… nu-mi spune că a reuşit să elimine fiecare suflet nobil de afară! Cu siguranţă există un cavaler viteaz, un lord fidel şi curajos.

— Măsoară-ţi cuvintele! o avertiză Chaol din spatele ei.

— Dar tu, hm? spuse ea, ridicând din sprâncene către Căpitan. O, era atât de amuzant! *Ea* – Campioana regelui! Regele nostru iubit nu te crede capabil?

Căpitanul duse o mână la sabie.

— Dacă vei tăcea, vei auzi şi restul propunerii înălţimii Sale.

Celaena se întoarse către prinţ.

— Ei, bine?

Dorian se lăsă pe spate în tronul său.

— Tatăl meu are nevoie de cineva care să ajute imperiul… cineva care să îl ajute să-i manevreze pe oamenii dificili.

— Vrei să spui că are nevoie de un lacheu pentru treburile sale murdare.

— Dacă vrei să o spui fără menajamente, atunci, da, spuse prinţul. *Campionul* său îi va reduce pe adversari la tăcere.

— O tăcere de mormânt, spuse ea mieros.

Un zâmbet străbătu buzele lui Dorian, dar chipul îi rămase serios.

— Da.

Să lucreze pentru regele Adarlanului drept slujitorul său fidel. Ridică bărbia. Să ucidă *pentru* el – să fie un colţ din gura bestiei care deja consumase jumătate din Erilea…

— Şi dacă accept?

— Atunci, după şase ani, îţi va reda libertatea.

— Şase ani! Dar cuvântul „libertate” răsună din nou prin toată fiinţa ei.

— Dacă refuzi, spuse Dorian, anticipând următoarea ei întrebare, vei rămâne în Endovier. Ochii lui de safir deveniră duri, iar ea înghiţi în sec. *Şi vei muri aici* erau cuvintele pe care nu era nevoie să le adauge.

Şase ani drept pumnalul tăios al regelui… sau o viaţă în Endovier.

— Totuşi, spuse prinţul, există o şmecherie. Chipul ei rămase indiferent în timp ce el se juca cu un inel de pe degetul său. Postul nu îţi este oferit ţie. Încă. Tatăl meu s-a gândit să se distreze puţin. Găzduieşte o competiţie. A invitat douăzeci şi trei de membri ai consiliului său, pentru a sponzoriza fiecare un potenţial Campion care să se antreneze în castelul de cleştar, iar în cele din urmă să concureze într-un duel. Dacă vei câştiga, spuse el cu jumătate de zâmbet, vei fi oficial Asasinul Adarlanului.

Ea nu îi răspunse la zâmbet.

— Cine, mai exact, sunt rivalii mei?

Văzându-i expresia, rânjetul prinţului pieri.

— Hoţi, asasini şi luptători din întreaga Erilea. Ea deschise gura, dar el îi tăie avântul. Dacă vei câştiga şi vei dovedi că eşti atât competentă, cât şi loială, tatăl meu a jurat că îţi va reda libertatea. Iar, cât timp vei fi Campionul său, vei primi un salariu considerabil.

Celaena de-abia auzi ultimele cuvinte ale prinţului. O competiţie! Împotriva unor neica-nimeni adunaţi de te miri unde! Şi asasini!

— Care alţi asasini? întrebă ea.

— Niciunul de care să fi auzit eu. Niciunul atât de faimos ca tine. Iar asta îmi aminteşte… nu vei concura drept Celaena Sardothien.

— Ce?

— Vei concura sub un nume fals. Presupun că nu ştii ce s-a întâmplat după procesul tău.

— Este destul de greu să afli vreo veste când eşti sclav într-o ocnă.

Dorian chicoti, dând din cap.

— Nimeni nu ştie că Celaena Sardothien este doar o tinerică – toţi credeau că eşti mult mai în vârstă.

— Ce? întrebă ea din nou, roşeaţa năvălindu-i în obrajii. Cum este posibil aşa ceva? Ar fi trebuit să fie mândră că ascunsese asta de toată lumea, dar…

— Ţi-ai ţinut identitatea secretă în toţi anii în care umblai de colo-colo, ucigând. După procesul tău, tatăl meu s-a gândit că ar fi… înţelept să nu informeze Erilea cine eşti de fapt. Vrea ca lucrurile să rămână aşa. Ce ar spune inamicii noştri dacă ar şti că am fost îngroziţi de o fată?

— Aşadar, mă spetesc muncind în locul ăsta mizerabil pentru un nume şi un titlu care nici măcar nu îmi aparţin? Cine credea toată lumea că este Asasinul Adarlanului?

— Nu ştiu şi nici nu îmi pasă. Dar ştiu că tu erai cea mai bună şi că oamenii încă şoptesc atunci când îţi pronunţă numele. O fixă cu o privire intensă. Dacă eşti dispusă să lupţi pentru mine, să fii Campionul *meu* în lunile în care se va desfăşura competiţia, voi avea grijă ca tatăl meu să te elibereze după cinci ani.

Deşi încerca să o ascundă, Celaena putea vedea tensiunea din trupul lui. El îşi dorea ca ea să accepte. Avea atât de mare nevoie ca ea să spună da, încât era dispus să negocieze. Ochii ei începură să strălucească.

— Ce vrei să spui prin *eram* cea mai bună?

— Eşti în Endovier de un an. Cine ştie ce mai poţi face acum?

— Sunt în stare de foarte multe, mulţumesc, spuse ea privindu-şi unghiile tocite. Încercă să nu se încrunte la tot pământul de sub ele. Când fusese ultima dată când mâinile ei arătaseră curate?

— Asta rămâne de văzut, spuse Dorian. Ţi se vor comunica detaliile competiţiei de îndată ce ajungem în Rifthold.

— În ciuda *distracţiei* de care voi, nobilii, veţi avea parte pariind pe noi, această competiţie pare inutilă. De ce să nu mă angajaţi deja?

— După cum am spus, trebuie să dovedeşti de ce eşti în stare.

Celaena îşi puse o mână în şold, iar lanţurile răsunară în încăpere.

— Ei, bine, cred că a fi Asasinul Adarlanului depăşeşte orice dovadă de care ai avea nevoie.

— Da, spuse Chaol, ochii săi arămii sclipind. Dovedeşte că eşti o criminală şi că nu ar trebui să îţi încredinţăm imediat treburile regelui.

— Jur solemn…

— Mă îndoiesc că regele va lua drept garanţie cuvântul *Asasinului Adarlanului.*

— Da, dar nu văd de ce trebuie să trec prin tot antrenamentul şi toată competiţia asta. Adică, probabil că mi-am ieşit puţin din mână, dar… la ce altceva vă aşteptaţi când am de-a face cu pietre şi târnăcoape în locul ăsta? Îi aruncă lui Chaol o privire duşmănoasă.

Dorian se încruntă.

— Aşadar, nu accepţi oferta?

— Desigur că voi accepta propunerea, se răsti ea. Lanţurile îi roseseră încheieturile atât de tare, încât ochii i se umeziră. Voi fi Campionul tău absurd dacă vei fi de acord să mă eliberezi după trei ani, nu cinci.

— Patru.

— Bine, spuse ea. Este o înţelegere. Poate că schimb o formă de sclavie pentru alta, dar nu sunt o fraieră.

Îşi putea recâştiga libertatea. *Libertatea.* Simţi aerul rece al lumii de afară, briza care bătea dinspre munţi şi o purta departe. Putea trăi departe de Rifthold, capitala care odinioară fusese regatul ei.

— Să sperăm că ai dreptate, răspunse Dorian. Şi să sperăm că te vei ridica la nivelul reputaţiei tale. Mă aştept la victorie şi nu voi fi încântat dacă mă vei face de ruşine.

— Şi dacă pierd?

Licărul dispăru din ochii prinţului în timp ce spuse:

— Vei fi trimisă înapoi aici pentru a-ţi ispăşi restul sentinţei.

Minunatele viziuni ale Celaenei se risipiră asemenea prafului de pe o carte închisă brusc.

— Atunci aş putea la fel de bine sări de la fereastră. Un an în locul ăsta m-a epuizat – imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă m-aş întoarce. Voi fi

moartă până se va împlini al doilea an. Scutură din cap. Oferta ta pare destul de corectă.

— Destul de corectă, într-adevăr, spuse Dorian şi îi făcu lui Chaol semn cu mâna. Du-o în cameră şi spal-o. O fixă din nou cu privirea. Plecăm spre Rifthold mâine-dimineaţă. Nu mă dezamăgi, Sardothien.

Era o prostie, desigur. Cât de dificil putea fi să-i întreacă, să-i păcălească şi să-i distrugă pe rivali? Nu zâmbi, întrucât ştia că, dacă o făcea, ar fi pătruns într-un ţinut al speranţei care fusese demult uitat. Cu toate astea şi-ar fi dorit să apuce braţul prinţului şi să danseze. Încercă să se gândească la muzică, la un ritm festiv, dar tot ce îşi putea aminti era un vers dintr-un cântec de jale din ocnă, sumbru şi lent asemenea mierii curgând dintr-un borcan. *Şi merg acasă, în sfârşit…*

Nu observă când căpitanul Westfall o conduse afară din încăpere, nici când trecură dintr-un coridor în altul.

Da, va merge… în Rifthold, spre nicăieri, chiar şi prin porţile Iadului însuşi, dacă asta însemna libertate.

La urma urmei, nu eşti degeaba Asasinul Adarlanului.

CAPITOLUL 4

Când în cele din urmă Celaena se prăbuşi într-un pat după întâlnirea ei din sala tronului, nu putu adormi, în ciuda epuizării. După ce fu îmbăiată grosolan de către servitori brutali, rănile de pe spatele ei pulsau şi îşi simţea faţa de parcă ar fi fost frecată până la os. Întorcându-se pe o parte pentru a alina durerea din spatele bandajat, îşi trecu mâna peste saltea şi clipi uimită de libertatea mişcării. Înainte de a intra în baie, Chaol îi scosese lanţurile. Simţise totul – ecourile cheii răsucind încuietoarea lanţurilor sale, apoi slăbindu-se şi căzând pe podea. Încă putea simţi lanţuri-fantomă bântuind în jurul ei. Privind în sus către tavan, îşi răsuci încheieturile rănite şi scoase un suspin de mulţumire.

Dar era mult prea ciudat să stea întinsă pe o saltea, mătasea să îi mângâie pielea, iar o pernă să îi legene obrazul. Uitase ce gust avea altă mâncare în afară de terciul moale de ovăz şi pâinea uscată, ce puteau face pentru un om un trup curat şi haine. Acum toate acestea îi erau străine.

Totuşi, cina ei nu fusese atât de extraordinară. Nu doar că puiul prăjit nu fusese cine ştie ce, dar, după câteva îmbucături, o zbughise la baie pentru a-şi goli conţinutul stomacului. Voia să mănânce, să îşi mângâie burta plină,

să îşi dorească să nu fi pus nimic în gură şi să jure că nu va mai mânca niciodată. Va mânca bine în Rifthold, nu-i aşa? Şi, mult mai important, stomacul ei se va adapta.

Ajunsese o epavă. Sub cămaşa de noapte, coastele îşi croiau drum dinspre interior, dezvăluind oase acolo unde ar fi trebuit să fie carne. Şi sânii ei! Odinioară bine formaţi, nu erau acum mai mari decât fuseseră în toiul pubertăţii. Simţi un nod în gât şi îl înghiţi fără ezitare. Moliciunea saltelei o copleşea, iar ea îşi schimbă din nou poziţia, întorcându-se pe spate, în ciuda durerii pe care i-o provoca.

Când aruncă o privire în oglinda din baie, realiză că nici chipul ei nu o ducea mai bine. Era slăbit: pometii îi erau ascuţiţi, falca pronunţată, iar ochii uşor, dar deranjant de cufundaţi în orbite. Trase sacadat aer în piept, savurând speranţa. Va mânca. Mult. Şi se va antrena. Putea fi din nou sănătoasă. Adormi în cele din urmă visând la festinuri scandaloase şi la recâştigarea gloriei de altădată.

Când Chaol sosi după ea în dimineaţa următoare, o găsi dormind pe podea, înfăşurată într-o pătură.

— Sardothien, spuse el.

Ea scoase un sunet bolborosit, îngropându-şi faţa în pernă.

— De ce dormi pe podea? Ea deschise un ochi. Desigur, Chaol nu menţionă cât de diferit arăta acum că era curată.

Celaena nu se deranjă să se acopere cu pătura în timp ce se ridica. Centimetrii de material pe care ei îl numeau cămaşă de noapte o acopereau suficient.

— Patul era inconfortabil, răspunse ea sec, dar uită rapid de prezenţa căpitanului de îndată ce o rază de soare o atinse.

Pură, proaspătă, caldă rază de soare. Soare de care s-ar putea bucura în fiecare zi dacă şi-ar obţine libertatea, soare care ar cotropi întunericul nesfârşit al ocnelor. Pătrundea prin draperiile greoaie, împrăştiindu-se în linii groase. Celaena întinse un braţ.

Mâna îi era palidă, aproape scheletică, dar era ceva special la ea, ceva dincolo de zgârieturi şi tăieturi, şi cicatrici, care părea frumos şi proaspăt în lumina dimineţii.

Alergă spre fereastră şi aproape că smulse draperiile când le deschise către munţii cenuşii şi mohorâtul Endovier. Gărzile poziţionate sub fereastră

nu se uitară în sus, iar ea privi cu ardoare cerul de un albastru-cenuşiu, norii ce alunecau agale spre linia orizontului.

Nu îmi va fi teamă. Pentru prima oară după multă vreme, cuvintele păreau adevărate.

Buzele i se deschiseră într-un zâmbet. Căpitanul ridică o sprânceană, dar rămase tăcut.

Era voioasă – bucuroasă, de-a dreptul –, iar starea i se îmbunătăţi şi mai mult când servitoarele îi prinseră părul încâlcit la spate şi o îmbrăcară într-un elegant costum de călărie care îi ascundea silueta teribil de slabă. Îi plăceau hainele – îi plăcea atingerea mătăsii, a catifelei, a satinului, a velurului şi a şifonului – şi era fascinată de eleganţa cusăturilor şi de perfecţiunea complexă a materialelor împodobite. Iar când va câştiga competiţia asta ridicolă, când va fi liberă… îşi va putea cumpăra toate hainele pe care şi le dorea.

Zâmbi când Chaol, plictisit şi iritat de modul în care Celaena stătuse timp de cinci minute în faţa oglinzii, admirându-se, o scoase mai mult cu forţa din cameră. Cerul senin îi trezi pofta de dans şi o făcu să îşi dorească să ţopăie pe coridoare înainte de a intra în curtea principală. Totuşi, ezită la vederea mormanelor de piatră de culoarea oaselor din capătul îndepărtat al incintei şi a micilor siluete într-un continuu du-te-vino prin găurile asemănătoare unor guri săpate în munte.

Deja începuse ziua de muncă, muncă ce va continua fără ea, lăsându-i pe ceilalţi pradă acestui destin mizerabil. Cu stomacul încleştat, Celaena se feri de privirea prizonierilor, ţinând pasul cu căpitanul în timp ce se îndreptau către o trăsură cu cai din apropierea zidului impunător.

Lătratul umplu aerul, iar trei câini negri alergară în întâmpinarea lor. Erau iuţi ca săgeata – fără îndoială, de pe domeniile regale. Celaena se aşază într-un genunchi, rănile ei bandajate protestând când le cuprinse capetele în palme şi le mângâie blana moale. Ei îi linseră degetele şi faţa, cozile lor lovind pământul asemenea unui bici.

O pereche de cizme negre ca abanosul se opriră înaintea ei, iar câinii se calmară imediat şi încetară. Celaena îşi ridică privirea pentru a întâlni ochii de safir ai prinţului moştenitor al Adarlanului studiind-o. Acesta zâmbi blând.

— Cât de neobişnuit din partea lor să te observe, spuse el scărpinând unul dintre câini după ureche. Le-ai dat mâncare?

Ea clătină din cap în timp ce căpitanul păşi în urma ei, atât de aproape încât genunchii lui atingeau mantia ei de catifea, de culoarea verdelui pădurii. I-ar fi luat doar două mişcări să îl dezarmeze.

— Îţi plac câinii? întrebă prinţul.

Ea încuviinţă. De ce era deja atât de cald?

— Voi fi binecuvântat cu plăcerea de a-ţi auzi glasul sau te- ai decis să rămâi tăcută pe durata călătoriei noastre? continuă el.

— Mă tem că întrebările tale nu merită un răspuns verbal.

Dorian făcu o plecăciune joasă.

— Atunci, scuzele mele, domniţă. Cât de teribil trebuie să fie să te osteneşti să răspunzi! Data viitoare voi încerca să mă gândesc la ceva mult mai interesant de spus. Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi se îndepărtă, fiind urmat de câinii săi.

Ea rămase locului şi se încruntă. Încruntarea ei se adânci când descoperi zâmbetul superior al Căpitanului Gărzii în timp ce se apropiau de locul unde pregătirile pentru drum erau în toi. Totuşi, dorinţa insuportabilă de a lovi pe cineva de zid se diminuă când îi aduseră să călărească o iapă bălţată.

Încălecă. Cerul se apropie şi se întinse nemărginit deasupra ei, departe, în zare, către ţinuturi de care nu mai auzise niciodată. Celaena strânse hamul. Părăsea cu adevărat Endovierul. Toate acele luni lipsite de speranţă, toate nopţile acelea îngheţate… dispăruseră acum. Trase adânc aer în piept. Ştia – pur şi simplu ştia – că, dacă încerca din răsputeri, îşi putea lua zborul din şa. Asta până când simţi lanţurile reci în jurul braţelor.

Era Chaol, punându-i cătuşele în jurul încheieturilor bandajate. Un lanţ lung ducea către calul căpitanului, unde dispărea sub genţile şeii. El încălecă pe armăsarul său negru, iar ea se gândi să sară de pe calul său şi să folosească lanţul pentru a-l spânzura de cel mai apropiat copac.

Era o companie destul de numeroasă, douăzeci de însoţitori în total. În urma a două gărzi ce purtau steaguri, călăreau prinţul şi ducele Perrington. Apoi urma un grup de şase gărzi regale, anosti şi fără haz, precum terciul de ovăz. Dar totuşi pregătiţi să îl apere – de *ea*. Îşi lovi lanţurile de şa şi aruncă o privire către Chaol. El nu reacţionă.

Soarele se înălţă mai sus. După o ultimă inspecţie a proviziilor, porniră la drum. Cu majoritatea sclavilor muncind în mine şi doar câţiva trudind în halele dărăpănate de prelucrare a materiei prime, curtea imensă era aproape pustie. Deodată, zidul se ivi înaintea ei, iar sângele îi clocoti în vene. Ultima oară când fusese atât de aproape de zid…

O lovitură de bici răsună, urmată de un ţipăt. Celaena privi peste umăr, dincolo de gărzi şi de căruţa cu provizii, către curtea aproape pustie. Niciunul dintre aceşti sclavi nu vor părăsi vreodată acest loc, nici măcar când vor muri. În fiecare săptămână, săpau noi gropi comune, în spatele halelor de prelucrare. Şi, în fiecare săptămână, acele gropi se umpleau.

Deveni mult prea conştientă de cele trei cicatrici prelungi de pe spatele său. Chiar dacă îşi recâştiga libertatea… chiar dacă trăia în pace la ţară… acele cicatrici îi vor aminti întotdeauna de ceea ce îndurase. Şi că, deşi ea era liberă, alţii nu erau.

Celaena privi înainte, alungându-şi aceste gânduri din minte în timp ce intrară în pasajul din zid. Înăuntrul aerul era aproape fumuriu şi jilav. Copitele cailor răsunau asemenea unor tunete. Poarta de fier se deschise, ea zări pentru o clipă numele blestemat al minei înainte de a se despărţi în două şi a le face loc. În câteva clipe, porţile se închideau cu un geamăt în urma lor. Celaena era afară.

Îşi mişcă mâinile în cătuşe, privind lanţurile legănându-se şi zăngănind între ea şi Căpitanul Gărzii. Erau prinse de şaua calului lui care, atunci când se opreau, putea fi cu uşurinţă deshămat, suficient pentru ca o singură smucitură puternică din partea ei să smulgă şaua de pe animal, el s-ar fi prăbuşit la pământ, iar ea ar…

Simţi atenţia Căpitanului Westfall îndreptată spre ea. O privea mijind ochii, cu buzele strânse, iar ea ridică din umeri în timp ce dădu drumul lanţului.

Pe măsură ce dimineaţa trecea, cerul deveni de un albastru-albicios, lipsit de nori. Luând drumul pădurii, traversară grabnic pustietatea muntoasă şi ajunseră într-un ţinut mai deschis.

Nu după multă vreme intrară în Oakwald, codrul ce înconjura Endovierul şi acţiona asemenea unei diviziuni continentale între ţinuturile „civilizate” ale Estului şi regiunile neexplorate din Vest. Încă mai circulau legende despre oameni stranii şi morţii din acel loc – urmaşii nemiloşi şi însetaţi de sânge ai regatului căzut al vrăjitoarelor. Celaena întâlnise odată o tânără femeie din acel ţinut blestemat şi, deşi se dovedise a fi atât nemiloasă cât şi însetată de sânge, era totuşi doar un om. Şi sângerase la fel ca oricare om.

După ore de tăcere, Celaena se întoarse către Chaol.

— Zvonurile spun că, odată ce regele va încheia războiul cu Wendlyn, va începe colonizarea Vestului. O spuse cu indiferenţă, dar în speranţa că el va

nega sau confirma. Cu cât ştia mai multe despre poziţia actuală a regelui, cu atât mai bine.

Căpitanul o privi din cap până în picioare, se încruntă şi apoi îşi întoarse privirea de la ea. Sunt de acord, spuse ea suspinând tare. Soarta acelor câmpii vaste şi pustii şi a acelor regiuni montane jalnice mi se pare neinteresantă, nu crezi?

Maxilarul lui Chaol se încordă în timp ce îşi încleştă dinţii.

— Intenţionezi să mă ignori pentru totdeauna?

Sprâncenele căpitanului Westfall se ridicară.

— Nu ştiam că te ignor.

Ea îşi încreţi buzele, controlându-şi iritarea. Nu îi va oferi satisfacţie.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

— Atât de tânăr! Flutură din gene, aşteptând orice reacţie din partea lui. Ţi-a luat doar câţiva ani să înaintezi în rang?

El încuviinţă.

— Iar *tu* câţi ani ai?

— Optsprezece. Dar el nu spuse nimic. Ştiu, continuă ea. Este impresionant că am realizat atât de multe la o vârstă atât de fragedă.

— Fărădelegea nu este o realizare, Sardothien.

— Da, dar să devin cel mai faimos asasin al lumii este! Căpitanul nu răspunse. M-ai putea întreba cum am făcut-o.

— Să faci ce?

— Să devin talentată şi faimoasă atât de repede.

— Nu vreau să aud despre asta.

— Nu eşti foarte amabil, spuse ea printre dinţi. Dacă era să îi intre pe sub piele, va trebui să se străduiască mai mult.

— Eşti o criminală. Eu sunt Căpitanul Gărzii Regale. Nu sunt obligat să îţi ofer vreun pic de simpatie sau să port o discuţie cu tine. Fii recunoscătoare că nu te ţinem închisă în căruţă.

— Da, mă rog, pun pariu că eşti la fel de antipatic chiar şi atunci când oferi vreun pic de simpatie cuiva. Când din nou căpitanul nu răspunse, Celaena nu se putu abţine să nu se simtă puţin ridicol. Trecură câteva minute. Tu şi prinţul moştenitor sunteţi prieteni apropiaţi?

— Viaţa mea personală nu te priveşte.

Ea plescăi.

— Cât de bună este familia din care te tragi?

— Destul de bună. Bărbia căpitanului se ridică aproape imperceptibil.

— Duce?

— Nu.

— Lord? El nu răspunse, iar ea zâmbi uşor. Lord Chaol Westfall. Îşi făcu aer cu mâna. Probabil că doamnele de la curte te linguşesc fără măsură!

— Nu-mi spune aşa. Nu mi s-a acordat titlul de lord, spuse el încet.

— Ai un frate mai mare?

— Nu.

— Atunci, de ce nu ţi s-a dat titlul? Din nou, niciun răspuns. Ştia că ar trebui să înceteze cu indiscreţiile, dar nu se putea abţine. Vreun scandal? continuă ea. Te-au privat de dreptul câştigat prin naştere? În ce fel de intrigă confuză eşti implicat?

Buzele căpitanului erau atât de încleştate, încât deveniră aproape albe.

Celaena se aplecă spre el.

— Crezi că…

— Ar trebui să îţi pun căluş sau eşti în stare să taci şi fără ajutorul meu? Cu aceste cuvinte privi înainte, către prinţul Moştenitor, chipul fiindu-i din nou inexpresiv.

Celaena încercă să-şi înăbuşe un hohot de râs văzând grimasa lui atunci când ea începu din nou să vorbească.

— Eşti căsătorit?

— Nu.

Ea îşi rodea unghiile.

— Nici eu nu sunt căsătorită. Nările lui Chaol se umflară. Câţi ani aveai când ai devenit Căpitanul Gărzii? întrebă ea.

El strânse frâiele calului său.

— Douăzeci.

Convoiul făcu un popas într-o poiană, iar soldaţii descălecară. Ea îl privi pe Chaol, care legăna un picior peste calul său.

— De ce ne-am oprit?

Chaol desprinse lanţul de sub şaua sa şi îl smuci ferm, îndemnând-o să coboare de pe cal.

— Prânzul, spuse el.

CAPITOLUL 5

Celaena alungă o şuviţă rătăcită de păr de pe chipul ei şi se lăsă condusă în poiană. Dacă voia să se elibereze, trebuia să treacă mai întâi de Chaol. Dacă ar fi fost singuri, ar fi făcut încercarea, deşi lanţurile i-ar fi îngreunat tentativa; dar cu un alai de gărzi regale antrenate să ucidă fără nicio ezitare…

Chaol rămase aproape de ea în timp ce fu aprins un foc şi pregătită mâncarea din cutii şi saci cu provizii. Soldaţii rostogoliră buşteni pentru a forma mici cercuri, unde se aşezară în timp ce tovarăşii lor frigeau şi amestecau mâncarea. Câinii prinţului moştenitor, care merseseră supuşi de-o parte şi a de-a alta a stăpânului lor, se apropiară de asasină legănându-şi cozile şi se aşezară la picioarele ei. Cel puţin cineva se bucura de compania sa.

Îi era deja foame când îi puseră în cele din urmă o farfurie în poală, dar Celaena deveni puţin mai mult decât iritată când căpitanul nu îi îndepărtă imediat lanţurile. După ce îi aruncă o lungă privire de avertizare, îi desfăcu cătuşele şi le prinse de gleznele ei. Celaena îşi dădu ochii peste cap în timp ce duse o bucăţică de carne la gură. Mestecă încet. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se simtă rău în prezenţa lor. În timp ce soldaţii vorbeau între ei, Celaena măsură împrejurimile cu privirea. Ea şi Chaol se aflau alături de cinci soldaţi. Prinţul moştenitor, desigur, stătea împreună cu Perrington, pe alţi buşteni, departe de ea. Cu toate că Dorian se purtase arogant şi spiritual în seara precedentă, trăsăturile sale erau serioase în timp ce vorbea cu ducele. Întregul său corp părea tensionat, iar Celaena observă modul în care îşi încleşta maxilarul atunci când Perrington vorbea. Relaţia lor era departe de a fi cordială.

Mestecând carnea, Celaena începu să studieze copacii. Pădurea devenise tăcută. Câinii ciuliră urechile, deşi nu păreau să fie deranjaţi de linişte. Chiar şi soldaţii tăcură. Pentru o clipă îşi ţinu răsuflarea. Pădurea era diferită aici.

Frunzele se legănau asemenea unor bijuterii fine – picături mititele de rubin, perle, topaz, ametist, smarald şi granat; şi un covor din asemenea bogăţii acoperea podeaua pădurii în jurul lor. În ciuda distrugerilor provocate de cuceriri, această parte din Oakwald rămăsese neatinsă. Încă vibra de rămăşiţele puterii care odinioară oferise copacilor această frumuseţe nemaiîntâlnită.

Avea doar opt ani când Arobynn Hamei, mentorul său şi Regele Asasinilor, o găsise pe jumătate înecată pe malul unui râu îngheţat şi o luase

sub aripa sa, la graniţa dintre Adarlan şi Terrasen. Cât o antrenase pentru a deveni cel mai strălucit şi mai loial asasin, Arobynn nu îi permisese niciodată să se întoarcă acasă, în Terrasen. Dar ea încă îşi amintea frumuseţea lumii înainte ca regele Adarlanului să dea ordin ca o parte atât de mare din ea să fie arsă până în temelii.

Acum nu o mai aştepta nimic acolo şi nici nu o va mai aştepta vreodată. Arobynn nu rostise niciodată asta cu voce tare, dar, dacă ea ar fi refuzat oferta lui de a o antrena, el ar fi dat-o pe mâinile celor care ar fi ucis-o. Sau mai rău. Tocmai devenise orfană şi chiar de la vârsta de opt ani ştia că o viaţă cu Arobynn, cu un nou nume pe care nimeni nu l-ar fi recunoscut, dar, de care toţi s-ar fi temut într-o zi, era o şansă de a o lua de la zero. De a fugi de soarta care o făcuse să sară în râul acela îngheţat în urmă cu zece ani.

— Pădure blestemată, spuse un soldat cu tenul măsliniu din cercul lor. Un altul de lângă el chicoti. Cu cât îi dăm foc mai repede, cu atât mai bine, am zis. Ceilalţi soldaţi încuviinţară, iar Celaena se crispă.

— Este plină de ură, spuse un alt soldat.

— Vă aşteptaţi la altceva? îi întrerupse ea. Chaol îşi duse repede mâna spre sabie în timp ce soldaţii se întoarseră către asasină, unii dintre ei rânjind batjocoritor. Aceasta nu este orice pădure. Arătă cu furculiţa spre împrejurimi. Este pădurea lui Brannon, continuă ea.

— Tatăl meu obişnuia să îmi spună poveşti despre ea, cum că ar fi plină de zâne, zise un soldat. Acum au dispărut toate.

Unul dintre ei muşcă dintr-un măr şi spuse:

— Odată cu blestemaţii ăia de Fae.

Un altul adăugă:

— Noi am scăpat de ei, nu-i aşa?

— Eu mi-aş ţine gura, se răsti Celaena. Regele Brannon era Fae, iar Oakwald încă îi aparţine. Nu aş fi surprinsă dacă unii copaci şi-ar aminti de el.

Soldaţii râseră.

— Copacii ăştia ar trebui să aibă două mii de ani! exclamă unul.

— Fae sunt nemuritori, spuse ea.

— Copacii nu sunt.

Iritată, Celaena scutură din cap şi luă încă o înghiţitură de mâncare.

— Ce ştii despre pădurea asta? o întrebă liniştit Chaol.

Îşi bătuse joc de ea? Soldaţii se aplecară, pregătiţi să izbucnească în râs. Dar ochii căprui-aurii ai căpitanului licăreau de pură curiozitate.

Ea înghiţi carnea.

— Înainte ca Adarlan să înceapă cucerirea ei, această pădure era scăldată de magie, spuse ea încet, dar nu cu sfială.

El aşteptă ca ea să continue, dar Celaena vorbise suficient.

— Şi? o îndemnă el.

— Şi asta este tot ce ştiu, zise ea întâlnindu-i privirea. Dezamăgiţi că îşi pierduseră subiectul de batjocură, soldaţii se întoarseră la prânzul lor.

Celaena minţise, iar Chaol ştia asta. Ştia multe despre pădurea asta, ştia că locuitorii acestui loc fuseseră odată zânele: gnomi, elfi, goblini, spiriduşi, mai multe nume decât îşi putea aminti sau număra cineva. Toate aflate sub conducerea rudelor lor mai mari, asemănători oamenilor, nemuritorii Fae – primii locuitori şi colonişti ai continentului şi cele mai vârstnice fiinţe din Erilea.

Odată cu corupţia continuă a Adarlanului şi a campaniei regelui de a-i vâna şi executa, zânele şi oamenii Fae plecaseră, căutându-şi adăpost în sălbăticie, în locuri neatinse ale lumii. Regele Adarlanului exilase tot – magie, Fae, zâne – şi îndepărtase cu desăvârşire orice urmă a lor, astfel încât chiar şi cei cărora magia le curgea prin sânge credeau că ea nici nu existase vreodată, Celaena însăşi numărându-se printre aceştia. Regele decretase că magia era o jignire la adresa Zeiţei şi a zeilor săi – practicarea ei ar fi însemnat imitarea impertinentă a puterii zeilor. Dar, deşi regele interzisese magia, majoritatea oamenilor ştiau adevărul – la o lună de la proclamaţia sa, magia dispăruse complet, de bunăvoie. Probabil că îşi dăduse seama de ororile care aveau să urmeze.

Celaena încă putea simţi mirosul focurilor care mistuiseră locul pe când avea opt-nouă ani – fumul cărţilor arzânde, cunoştinţe antice irecuperabile, ţipetele înzestraţilor profeţi şi tămăduitori în timp ce erau cuprinşi de flăcări, vitrinele şi locurile sacre zdrobite, pângărite şi şterse din istorie. Mulţi dintre cei care foloseau magia şi care nu fuseseră arşi de vii sfârşiseră prizonieri în Endovier – majoritatea nu supravieţuiseră mult timp acolo. Trecuse ceva vreme de când nu mai contemplase darurile pe care le pierduse, deşi amintirile abilităţilor sale îi bântuiau visele. În ciuda măcelului, poate că era mai bine că magia dispăruse. Era mult prea periculoasă pentru ca o persoană raţională să o folosească; probabil că înzestrările ei ar fi distrus-o până acum.

Fumul îi ardea privirea în timp ce luă încă o îmbucătură. Nu va uita niciodată poveştile despre Oakwald, legendele despre văile teribil de

întunecate, despre lacurile adânci şi liniştite şi despre peşterile pline de lumină şi cântece divine. Dar acum erau poveşti, şi nimic mai mult. Era periculos să vorbească despre ele.

Privi cum soarele pătrundea prin bolta pădurii, cum copacii se legănau în vânt cu braţele lor lungi şi osoase. Îşi înăbuşi un fior.

Prânzul, din fericire, se încheie rapid. Lanţurile îi reveniră în jurul încheieturilor, iar caii odihniţi fură reîncărcaţi. Picioarele Celaenei deveniră atât de rigide, încât Chaol fu nevoit să o ajute să încalece pe cal. Era dureros să călărească, iar nasul ei avu, de asemenea, de suferit, întrucât duhoarea continuă de cal asudat şi excremente plutea spre coada alaiului.

Călătoriră tot restul zilei, iar asasina rămase tăcută în timp ce privea pădurea şi apăsarea din piept nu cedă până ce nu lăsară în urmă acel codru sclipitor. Când veni vremea popasului pentru noapte o durea tot corpul. Nu se osteni să vorbească în timpul cinei, şi nici nu-i păsă când micul ei cort fu ridicat, cu gardienii postaţi afară, iar ei îi fu permis să se odihnească, încă legată cu cătuşe de unul dintre ei. Nu visă nimic, dar, când se trezi, nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Flori mici şi albe zăceau la piciorul culcuşului ei şi multe urme mici de paşi, ca de copil, intrau şi ieşeau din cort. Înainte ca cineva să le descopere, Celaena şterse urmele cu piciorul, distrugând orice rămăşiţă, şi puse florile într-un săculeţ din apropiere.

Deşi nimeni nu mai pomeni nimic despre zâne restul călătoriei, Celaena scrută neîncetat chipurile soldaţilor încercând să-şi dea seama dacă vreunul zărise ceva straniu. Bună parte din ziua următoare şi-o petrecu având palmele transpirate şi cu inima duduindu-i în piept şi fu cu ochii în patru în timp ce înaintau prin păduri.

CAPITOLUL 6

Pentru următoarele două săptămâni călătoriră în lungul continentului, nopţile devenind mai reci, iar zilele mai scurte. O ploaie rece ca gheaţa le ţinu companie patru zile, timp în care Celaenei îi fu atât de frig încât luă în considerare gândul de a se arunca într-o râpă, sperând că îl va trage şi pe Chaol după ea.

Totul era umed şi pe jumătate îngheţat, iar, în timp ce putea îndura părul îmbibat cu apă, nu putea suporta agonia pantofilor uzi. De-abia dacă îşi mai

simţea degetele de la picioare. În fiecare noapte şi le înfăşură în orice haină uscată de care dispunea. Se simţea de parcă s-ar fi aflat într-un stagiu de descompunere, iar cu fiecare rafală de vânt rece şi înţepător, se întreba când îi va fi smulsă pielea de pe oase. Dar, cum era vreme de toamnă, ploaia dispăru brusc, iar cerul senin se întinse din nou deasupra lor.

Celaena era pe jumătate adormită în şa când prinţul moştenitor ieşi din linie şi galopă spre ei, părul lui negru legănându-se în vânt. Pelerina roşie se umfla şi flutura într-un val stacojiu. Peste cămaşa simplă, albă, purta o vestă fină, albastră, brodată cu aur. Ea ar fi vrut să fie ironică, dar prinţul chiar arăta destul de bine cu cizmele sale maronii, până la genunchi. Iar cureaua de piele se potrivea foarte bine, deşi cuţitul de vânătoare părea puţin cam prea împopoţonat. Trase calul lângă Chaol.

— Vino, îi spuse el căpitanului şi făcu un semn cu capul către dealul înverzit şi abrupt pe care trupa începuse să îl urce.

— Unde? întrebă căpitanul, legănând lanţul Celaenei pentru ca Dorian să îl observe. Oriunde mergea el, mergea şi ea.

— Vino să vezi priveliştea, rosti Dorian. Presupun că poate veni şi asta.

Celaena se îmbufnă. Asta? De parcă ar fi fost un simplu bagaj!

Chaol ieşi din linie, smucind cu putere de lanţul ei. Ea prinse hăţurile în timp ce avansau la galop, mirosul înţepător al părului de cal furişându-i-se în nări. Urcară degrabă dealul abrupt, calul tropăind şi zvâcnind sub ea. Celaena încercă să nu tresară când alunecă pe spate în şa. Dacă ar fi căzut, ar fi murit de ruşine. Dar soarele aflat la apus se ivi dintre copacii din urma lor, iar răsuflarea i se opri în gât văzând o turlă, apoi trei, pe urmă încă şase brăzdând cerul.

Din vârful dealului, Celaena privi creaţia impunătoare a Adarlanului. Castelul de cleştar din Rifthold.

Era uriaş, un oraş vertical, cu turnuri sclipitoare şi poduri cristaline, odăi şi turle, săli de bal de forma unor domuri şi coridoare lungi, nesfârşite. Fusese înălţat peste fostul castel din piatră, iar ridicarea lui costase averea unui întreg regat.

Îşi aminti de prima dată când îl văzuse, în urmă cu opt ani, înfrigurată şi tăcută, îngheţată precum pământul de sub poneiul ei gras. Chiar şi atunci, considerase castelul o construcţie de prost gust, o risipă de resurse şi talent, turnurile sale îndreptându-se către cer asemenea unor gheare, îşi aminti mantia albastră pe care o tot atingea, greutatea buclelor ei curate, hârşâitul ciorapilor ei în contact cu şaua, cum se jena de pata de nămol de pe pantofii

roşii de catifea şi cum se gândise la acel bărbat – bărbatul pe care îl ucisese în urmă cu trei zile.

— Încă un turn, şi întreaga construcţie se va prăbuşi, spuse prinţul moştenitor. Ropotul trupei lor apropiindu-se umplu văzduhul. Încă mai avem câţiva kilometri de mers şi prefer să străbat dealurile astea pe lumina zilei. Vom face un popas aici peste noapte.

— Mă întreb ce va spune tatăl Majestăţii Tale despre ea, zise Chaol.

— A, nu va avea nimic de obiectat… până nu va deschide ea gura. Apoi vor urma urletele şi răcnetele, iar eu voi regreta ultimele două luni pe care mi le-am petrecut căutând-o. Dar… ei, bine, cred că tata are probleme mai importante de care să se preocupe. Cu aceste cuvinte, prinţul se îndepărtă.

Celaena nu-şi putea lua ochii de la castel. Se simţea atât de micuţă, chiar şi de la distanţa aceea. Uitase cât de pipernicit te făcea să te simţi acea clădire.

Soldaţii alergau încolo şi-ncoace, aprinzând focuri şi ridicând corturi.

— Arăţi de parcă ai merge la ştreang, nu către libertate, spuse căpitanul de lângă ea.

Ea înfăşură şi desfăşura o curea de piele în jurul unui deget.

— Este ciudat să îl văd.

— Oraşul?

— Oraşul, castelul, mahalaua, râul. Umbra castelului creştea asupra oraşului asemenea unei bestii uriaşe. Încă nu ştiu în totalitate cum s-a întâmplat.

— Capturarea ta?

Ea încuviinţă.

— În ciuda viziunilor tale despre o lume perfectă sub conducerea unui imperiu, conducătorii şi politicienii tăi sunt gata să se distrugă unii pe ceilalţi. La fel şi asasinii, presupun.

— Crezi că cineva din categoria ta te-a trădat?

— Toţi ştiau că primeam cele mai bune misiuni şi puteam cere oricât doream. Scrută cu privirea străzile întortocheate ale oraşului şi strălucirea şerpuitoare a râului. Dacă aş fi dispărut, ar fi rămas un spaţiu gol de pe urma căruia puteau profita. Ar fi putut fi unul; ar fi putut fi mulţi.

— Nu ar trebui să te aştepţi la onoare din partea unor asemenea oameni.

— Nu am spus că mă aşteptam la asta. Niciodată nu am avut încredere în majoritatea lor şi ştiam că mă urau.

Avea bănuielile ei, desigur. Iar cea care părea cea mai probabilă era un adevăr pe care nu era pregătită să îl înfrunte, nici acum, nici altă dată.

— Endovierul trebuie să fi fost groaznic, spuse Chaol. Cuvintele lui nu ascundeau nimic răutăcios sau batjocoritor, îndrăznea ea să o numească simpatie?

— Da, spuse încet. A fost. El îi aruncă o privire care cerea mai multe detalii. Ei bine, ce îi păsa ei dacă îi spunea? Când am sosit acolo, mi-au tăiat părul, mi-au dat nişte zdrenţe şi mi-au pus un târnăcop în mână, de parcă aş fi ştiut ce să fac cu el. M-au legat cu lanţuri de ceilalţi şi am îndurat biciuirile împreună cu ei. Dar supraveghetorii fuseseră instruiţi să mă trateze cu mai multă „grijă“ şi şi-au permis libertatea de a-mi pune sare pe răni – sare pe care eu am extras-o – şi m-au biciuit suficient de des, astfel încât unele răni nu s-au mai închis. Datorită bunăvoinţei a câtorva prizonieri din Eyliwe, rănile mele nu s-au infectat. În fiecare noapte, unul dintre ei stătea treaz cât era nevoie pentru a-mi curăţa spatele.

Chaol nu răspunse, şi îi aruncă doar o privire sigură înainte de a coborî de pe cal. Oare fusese nesăbuită pentru că îşi permisese să îi povestească ceva atât de personal? El nu mai vorbi cu ea în acea zi, exceptând câteva ordine răstite.

Celaena se trezi gâfâind, cu o mână la gât, transpiraţia rece prelingându-i-se pe spate, adunându-i-se în barbă. Mai avusese coşmarul ăsta înainte – că zăcea într-una dintre gropile comune din Endovier. Iar când încerca să se ridice din mormanul de trupuri descompuse, era trasă înapoi de o mână cadaverică. Iar pe urmă nimeni nu observa că ea încă mai ţipa în timp ce o îngropau de vie.

Cu o senzaţie de greaţă, Celaena se ghemui. Respiră mecanic, genunchii ascuţiţi presându-i maxilarul. Datorită vremii neobişnuit de calde pentru acel sezon, hotărâseră să nu mai doarmă în corturi – lucru care îi oferea o privelişte asupra capitalei. Castelul iluminat se înălţa din oraşul adormit asemenea unui morman din gheaţă şi aburi. Avea o tentă verzuie şi părea să pulseze.

Mâine, pe vremea asta, va fi închisă între zidurile acelea. Dar noaptea aceasta… noaptea acesta era atât de liniştită, asemenea calmului dinaintea unei furtuni.

Îşi imagină că întreaga lume era adormită, vrăjită de verdele-marin al castelului. Timpul venea şi trecea, munţii se înălţau şi se prăbuşeau, lujerii

cotropind oraşul cufundat în somn, ascunzându-l sub straturi de ghimpi şi frunze. Ea era singura persoană trează.

Îşi trase mantia în jurul său. Va câştiga. Va câştiga şi îl va servi pe rege, apoi va dispărea în neant şi nu se va mai gândi la castele sau regi, sau asasini. Nu îşi dorea să domnească din nou peste acest oraş. Magia era moartă, Fae fuseseră alungaţi sau executaţi, iar ea nu va mai avea niciodată nimic de-a face cu înălţarea şi declinul vreunui regat.

Nu avea un destin. Nu mai avea.

Cu o mână pe sabie, Dorian Havilliard o privea pe asasină de pe locul său de pe partea cealaltă a taberei adormite. Era ceva trist în legătură cu ea – stând atât de nemişcată, cu picioarele la piept, lumina lunii aruncând o nuanţă argintie asupra părului ei. Nicio expresie mândră sau curajoasă nu îi traversa chipul în timp ce strălucirea castelului licărea în ochii ei.

O considera frumoasă, puţin stranie şi nefericită. Era ceva în felul în care ochii ei sclipeau când privea ceva minunat în depărtare. Nu putea înţelege ce anume.

Ea privea neîncetat castelul, silueta ei fiind proiectată în oglinda sclipitoare a râului Avery. Norii se adunară deasupra lor, iar ea îşi înălţă privirea către ei. Printre ei putea zări un roi de stele. Dorian nu se putea abate de la gândul că şi ele o priveau.

Nu, trebuia să îşi amintească faptul că ea era o asasină, binecuvântată cu un chip frumos şi o minte sclipitoare. Îşi spăla mâinile cu sânge şi era la fel de probabil să îi taie gâtul tot atât cât şi să îi ofere un cuvânt de alinare. Iar ea era Campionul său. Era aici pentru a lupta pentru el şi pentru libertatea ei. Şi nimic mai mult. Prinţul se întinse, cu mâna încă pe sabie, şi adormi.

Totuşi, imaginea îi bântui visele în timpul nopţii: o fată minunată privind către stele, iar stelele privind-o şi ele.

CAPITOLUL 7

Trompetiştii le anunţară sosirea în timp ce treceau printre zidurile de alabastru ale Riftholdului. Steaguri stacojii înfăţişând balauri aurii cu două aripi fluturau în vânt deasupra capitalei, străzile pavate erau libere în faţa lor, iar Celaena, descătuşată, îmbrăcată, machiată şi aşezată înaintea lui Chaol, se încruntă simţind mirosul oraşului.

Dincolo de mirosul mirodeniilor şi al cailor stăruia o duhoare de mizerie, sânge şi lapte stricat. Aerul reţinea un iz al apelor sărate ale râului Avery – altfel decât sarea din Endovier. Acestea purtau nave militare de pe oceanele din Erilea, nave comerciale ticsite cu bunuri şi sclavi, şi bărci de pescuit cu carne acoperită de solzi, pe jumătate putrezită, pe care oamenii, cumva, reuşeau să o mănânce. De la comercianţi bărboşi la slugi cu braţe pline de cutii, toată lumea înceta orice activitate în timp ce purtătorii de steag mărşăluiau cu mândrie înainte, iar Dorian Havilliard le făcea cu mâna în semn de salut.

Aceştia îl urmară pe prinţul moştenitor care, asemenea lui Chaol, era înfăşurat într-o mantie roşie, prinsă peste partea stângă a pieptului cu o broşă modelată după blazonul regal. Prinţul purta o coroană aurie peste părul neted, iar Celaena fu nevoită să admită că arăta totuşi destul de regal.

Femei tinere se îngrămădeau în jurul lor, făcându-le cu mâna. Dorian clipea şi zâmbea forţat. Celaena nu se putu abţine să nu observe privirile crâncene ale aceloraşi femei când o zăriră în alaiul prinţului. Ştia cum arăta, aşezată pe un cal asemenea unei domniţe cucerite şi aduse la castel. Astfel că Celaena doar le zâmbi, îşi aranjă părul şi-şi flutură genele în spatele prinţului.

Simţi o înţepătură în braţ.

— Ce? spuse ea printre dinţi către Căpitanul Gărzii în timp ce acesta o ciupea.

— Arăţi ridicol, zise el tot printre dinţi, zâmbind mulţimii.

Ea îi copie expresia feţei.

— *Ele* sunt ridicole.

— Taci din gură şi poartă-te firesc. Respiraţia lui sufla fierbinte pe gâtul ei.

— Ar trebui să sar de pe cal şi să fug, spuse ea făcând cu mâna unui tânăr, care rămase cu gura căscată crezând că primeşte atenţia unei doamne de la curte. Aş dispărea într-o secundă, continuă Celaena.

— Ce discuţie plăcută.

Intrară în cartierul negustoresc, unde mulţimea se aduna printre copacii mărginind aleile largi pavate cu piatră albă. Vitrinele de sticlă erau aproape invizibile în spatele mulţimii, dar o foame lacomă se trezi în interiorul ei în timp ce treceau pe lângă fiecare magazin. Fiecare fereastră expunea rochii şi tunici, care stăteau mândre în spatele suporturilor cu bijuterii strălucitoare şi pălării cu boruri largi prinse împreună asemenea buchetelor de flori. În

depărtare, se desluşea castelul de cleştar, atât de înalt încât Celaena fu nevoită să lase puţin capul pe spate pentru a vedea cele mai înalte turnuri. De ce aleseseră o rută atât de lungă şi incomodă? Chiar îşi doreau să fie văzuţi de toată lumea?

Celaena înghiţi în sec. Urmă o pauză între clădiri, iar pânze întinse asemenea aripilor unei molii îi întâmpinară de îndată ce păşiră pe bulevardul şerpuit de-a lungul râului Avery. Vapoare leneveau acostate la chei, o încâlceală de frânghii şi năvoade, şi marinari strigând unii la alţii, prea ocupaţi pentru a observa procesiunea regală. La pocnetul unui bici, Celaena îşi feri instinctiv capul într-o parte.

Sclavii se clătinau pe pasarela unei corăbii de marfă. Un amestec de naţiuni cucerite, fiecare având aceleaşi chipuri furioase şi goale pe care ea le mai văzuse de atâtea ori înainte. Majoritatea sclavilor erau prizonieri de război – rebeli care supravieţuiseră masacrului armatelor Adarlanului. Unii erau, probabil, oameni care fuseseră capturaţi sau acuzaţi de tentativa de practicare a magiei. Dar alţii erau doar oameni obişnuiţi, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Observă că erau numeroşi sclavi înlănţuiţi lucrând la docuri, ridicând greutăţi şi asudând, ţinând umbrele de soare şi turnând apă, cu ochii în pământ sau spre cer – niciodată spre ceea ce aveau în faţă.

Îşi dorea să sară de pe cal şi să alerge către ei sau să strige pur şi simplu că ea nu făcea parte din escorta prinţului, că ea nu-i adusese în acel hal – încătuşaţi, înfometaţi şi bătuţi –, că ea muncise şi sângerase împreună cu ei, cu familiile şi prietenii lor – ea nu era precum monştrii aceştia care distrugeau totul. Că ea făcuse ceva, în urmă cu aproape doi ani, când eliberase aproximativ două sute de sclavi din robia Lordului Piraţilor. Chiar şi asta totuşi nu era de ajuns.

Oraşul fu deodată separat de ea, smuls de lângă ea. Oamenii încă făceau plecăciuni, aplaudând şi râzând, aruncând flori şi alte mărunţişuri înaintea cailor lor. Celaenei îi era greu să respire.

Mai curând decât i-ar fi plăcut, poarta din fier şi sticlă a castelului se ivi înaintea ei, uşile zăbrelite fiind deschise şi douăsprezece gărzi flancând aleea de piatră ce ducea spre arcadă. Cu lăncile ridicate, ţineau scuturi dreptunghiulare, iar ochii le erau întunecaţi sub coifurile din bronz. Fiecare dintre ei purta o pelerină roşie. Armura lor, deşi uzată, era bine lucrată din cupru şi piele.

Dincolo de arcadă pornea un drum brăzdat cu copaci aurii şi argintii. Felinare de sticlă răsăreau printre gardurile vii ce mărgineau aleea. Sunetele

oraşului se estompară în timp ce treceau pe sub o altă arcadă, de data aceasta făcută din sticlă strălucitoare, apoi castelul se ivi impunător înaintea lor.

Chaol suspină în timp ce descălecă în curtea deschisă. O pereche de mâini o coborâră pe Celaena din şa şi o proptiră în picioare. Sticla licărea pretutindeni, iar o mână poposi pe umărul ei. Pe nesimţite, grăjdarii îi preluară rapid calul.

Chaol o trase lângă el, strângând ferm un colţ al mantiei în timp ce prinţul moştenitor se apropie.

— Şase sute de camere, odăile soldaţilor şi ale servitorilor, trei grădini, un parc de jocuri şi grajduri la fiecare capăt, spuse Dorian, privindu-şi locuinţa. Cine ar avea vreodată nevoie de atâta spaţiu?

Ea reuşi să afişeze un zâmbet slăbit, puţin uimită de farmecul său brusc.

— Nu ştiu cum poţi dormi noaptea când doar un perete din sticlă te desparte de moarte, spuse ea. Privi în sus, dar îşi coborî imediat privirea în pământ. Nu îi era teamă de înălţimi, dar gândul de a se afla atât de sus protejată doar de sticlă îi înnodă stomacul.

— Atunci, eşti ca şi mine. Dorian chicoti. Slavă zeilor că ţi-am aranjat apartamentul în castelul din piatră. Nu mi-ar plăcea deloc să te simţi incomod.

Hotărând că decizia cea mai bună nu ar fi să se încrunte la el, Celaena privi în schimb către porţile masivului castel. Uşile erau făcute din sticlă roşie fumurie, deschizându-se asemenea gurii unui uriaş. Dar putea vedea că interiorul era făcut din piatră şi i se păru că cel din cleştar fusese aşezat peste castelul original. Ce idee ridicolă – un castel de cleştar.

— Bun, spuse Dorian. Te-ai îngrăşat un pic, iar pielea ta are puţină culoare acum. Bine ai venit în casa mea, Celaena Sardothien! Încuviinţă din cap către câţiva nobili trecători, care făcură o plecăciune. Competiţia începe mâine. Căpitanul Westfall te va conduce în apartamentul tău.

Ea ridică din umeri şi căută cu privirea orice urmă sau semn al rivalilor săi. Totuşi, nimeni altcineva nu părea să sosească.

Prinţul salută un alt grup de curteni, iar în timp ce vorbi din nou, nu privi nici spre asasină, nici către Căpitanul Gărzii.

— Trebuie să mă întâlnesc cu tatăl meu, spuse el aruncând o privire spre trupul unei domniţe deosebit de frumoase. Îi făcu cu ochiul, iar ea îşi ascunse chipul în spatele unui evantai din dantelă în timp ce îşi continuă plimbarea. Dorian încuviinţă din cap către Chaol. Ne vom vedea mai târziu,

în această seară. Fără a-i adresa un cuvânt Celaenei, urcă treptele către palat, mantia sa roşie fluturând în vânt.

Prinţul moştenitor se ţinu de cuvânt. Apartamentul ei se afla într-o aripă a castelului din piatră, mult mai mare decât anticipase ea. Consta dintr-un dormitor cu o cameră de baie ataşată, o garderobă, o mică sufragerie şi un salon cu muzică şi jocuri. Fiecare încăpere era mobilată cu auriu şi roşu aprins, dormitorul ei, de asemenea, decorat cu o tapiserie imensă pe un perete, cu canapele şi fotolii moi şi adânci, aranjate într-o manieră elegantă. Balconul dădea spre o fântână din una dintre grădini şi, oricare ar fi fost, era minunată, nu mai contau gărzile pe care le zărea la posturile lor de dedesubt.

Chaol o părăsi, iar Celaena nu aşteptă până ce uşa se închise înainte de a se izola în dormitorul ei. Printre murmure de apreciere în timpul scurtului tur al camerelor alături de Chaol, ea numărase ferestrele – douăsprezece – ieşirile – una – şi gărzile postate lângă uşă, ferestre şi sub balcon – nouă. Fiecare soldat era înarmat cu sabie, cuţit şi o arbaletă şi, deşi fuseseră în gardă în timp ce căpitanul lor trecuse pe lângă ei, Celaena ştia că o arbaletă nu era chiar o greutate neglijabilă de purtat vreme de ore întregi.

Celaena se strecură la fereastra dormitorului, lipindu-se de peretele de marmură, şi privi în jos. Gărzile deja îşi prinseseră arbaletele pe spate. Ar trece secunde preţioase până să apuce arma şi să o încarce – secunde în care ea le-ar putea lua săbiile, le-ar putea tăia gâturile şi apoi ar putea dispărea în grădină. Zâmbi în timp ce păşi în faţa ferestrei pentru a o studia. Graniţa ei îndepărtată se încheia cu copacii dintr-un parc de vânătoare. Ştia suficient despre castel încât să îşi dea seama că se afla în aripa sudică, iar, dacă ar fi luat-o prin parcul de vânătoare, ar fi ajuns la un zid de piatră, iar dincolo de el, curgea râul Avery.

Celaena deschise şi închise uşile dulapului, bufetului şi ale camerei de baie. Desigur, nu exista nicio armă, nici măcar un vătrai, dar luă cele câteva agrafe de os pe care le găsi rătăcite pe fundul unui sertar şi nişte aţă pe care o găsi într-un coş de cusut din uriaşa sa garderobă. Fără ace. Îngenunche pe covorul din garderobă – care era lipsită de haine – şi, atentă la uşa din spatele său, încropi rapid ceva din agrafele de păr, rupându-le capetele înainte de a le lega una de cealaltă cu aţă. Când termină, ridică obiectul şi se încruntă.

Ei, bine, nu era un cuţit, dar, prinse împreună în acel fel, capetele zimţate ale agrafelor rupte puteau provoca ceva răni. Testă vârfurile cu un deget, tresărind când un ciob de os îi înţepă pielea aspră. Da, cu siguranţă ar durea dacă ar străpunge gâtul unei gărzi cu el. Şi l-ar slăbi pentru suficient timp încât să îi poată lua toate armele.

Celaena se întoarse în dormitor căscând şi se urcă pe marginea patului pentru a ascunde arma improvizată într-unul dintre faldurile baldachinului. Când termină, aruncă din nou o privire asupra camerei. Ceva din dimensiunile încăperii părea nelalocul său, ceva din înălţimea pereţilor, dar nu era sigură ce. Totuşi, baldachinul îi oferea numeroase ascunzători. Ce altceva ar putea lua fără ca ei să observe? Chaol probabil că pusese pe cineva să cerceteze cu grijă camera înainte de sosirea ei. Ascultă în spatele uşii dormitorului, aşteptând să audă orice semn de activitate. Când fu sigură că nu era nimeni în apartament, intră în hol şi îl traversă până în camera de jocuri. Zări tacurile de biliard sprijinite de peretele îndepărtat şi bilele colorate aşezate pe masa verde din pâslă, apoi rânji. Chaol nu era nici pe jumătate atât de inteligent pe cât se credea.

În cele din urmă, lăsă echipamentul de biliard acolo doar pentru că ar fi trezit suspiciuni dacă ar fi dispărut cu totul, dar era suficient de uşor să ia un tac, dacă avea nevoie să scape, sau să folosească bilele greoaie, dacă voia să doboare un paznic. Epuizată, se întoarse în dormitor şi se urcă în patul enorm. Salteaua era atât de moale încât se cufundă în ea câţiva centimetri şi era suficient de lată pentru ca trei oameni să poată dormi în ea fără a se deranja reciproc. Încolăcindu-se pe o parte, pleoapele Celaenei deveniră din ce în ce mai grele.

Dormi preţ de o oră, până ce o servitoare anunţă sosirea unui croitor, ca să o echipeze cu haine potrivite pentru curtea regală. Şi astfel încă o oră trecu fiind măsurată şi fixată cu ace şi asistând la prezentarea diferitelor materiale şi culori. Majoritatea i se păreau oribile. Câteva îi atraseră atenţia, dar când încercă să recomande stiluri specifice care o avantajau, primi doar o fluturare a mâinii şi o strâmbătură din nas. Se gândi să-i înfigă croitorului în ochi unul dintre acele cu gămălie.

Se spălă, simţindu-se aproape la fel de murdară ca în Endovier şi fu recunoscătoare pentru servitoarele blânde care se ocupau de ea. Multe dintre rănile sale formaseră crustă sau în urma lor rămăseseră linii subţiri şi albe, spatele îi era cel mai vătămat. După aproape două ore de răsfăţ – scurtându-i părul pentru a ajunge la acelaşi nivel, conturându-i unghiile şi

răzuindu-i pielea moartă de pe picioare şi mâini Celaena zâmbi către oglinda din garderobă.

Doar în capitală servitoarele puteau face o treabă atât de rafinată. Arăta spectaculos. Complet şi total spectaculos. Purta o rochie cu falduri şi mâneci lungi şi albe, presărate cu orhidee violet. Corsetul de culoarea indigoului era tivit cu o linie subţire de aur, iar o capă albă ca neaua atârna pe umeri. Părul ei, pe jumătate prins sus şi împletit cu o panglică fucsia, se revărsa în valuri lejere. Dar zâmbetul îi şovăi când îşi aminti de ce se afla aici.

Într-adevăr, Campionul regelui. Arăta mai degrabă precum căţelul de salon al regelui.

— Minunat, spuse glasul unei femei bătrâne, iar Celaena făcu o piruetă, metrii de material greoi răsucindu-se odată cu ea. Corsetul ei – porcăria aia blestemată – îi strângea coastele atât de tare, încât o lăsa fără suflare. De aceea prefera tunici şi pantaloni.

Era o femeie masivă, dar bine îngrădită în rochia albastru-cobalt şi cu modele de culoarea piersicii, care o încadrară ca fiind una dintre servitoarele casei regale. Chipul său, deşi puţin ridat, era elegant îmbujorat. Făcu o plecăciune.

— Philippa Spindlehead, spuse femeia ridicându-se. Slujitoarea ta personală. Tu trebuie să fii…

— Celaena Sardothien, spuse ea fără ezitare.

Ochii Philippei se măriră.

— Păstraţi informaţia aceasta pentru dumneavoastră, domnişoară, şopti ea. Eu sunt singura care ştie. Şi gărzile, presupun.

— Atunci ce cred oamenii despre toate gărzile mele? întrebă ea.

Philippa se apropie, ignorând privirea aspră a Celaenei în timp ce aranja faldurile rochiei asasinei, înfoindu-le pe ici, pe colo.

— A, ceilalţi… *Campioni* au şi ei gărzi în faţa camerelor lor. Sau oamenii cred pur şi simplu că eşti o altă domniţă-prietenă de-a prinţului.

— *Alta?*

Philippa zâmbi, dar îşi menţinu privirea asupra rochiei.

— Alteţa Sa are o inimă mare.

Celaena nu fu deloc surprinsă.

— Are trecere la femei?

— Nu este treaba mea să vorbesc despre Majestatea Sa. Iar tu ar trebui să îţi cântăreşti cuvintele.

— Voi face cum vreau eu. Studie chipul ofilit al servitoarei. De ce trimiseseră o femeie atât de blândă să o servească? Ar doborî-o într-o clipită.

— Atunci te vei trezi înapoi în minele alea, păpuşă. Philippa îşi puse o mână în şold. A, nu te încrunta, îţi strici chipul când arăţi aşa! Se întinse pentru a ciupi obrazul Celaenei, iar ea se trase înapoi.

— Eşti nebună? Sunt o asasină, nu o idioată de la curte!

Philippa chicoti.

— Totuşi, eşti încă o femeie, iar atâta timp cât te afli în grija mea, te vei purta ca una, Wyrd să mă ajute!

Celaena clipi, apoi spuse încet.

— Eşti teribil de îndrăzneaţă. Sper că nu te porţi aşa cu celelalte doamne de la curte.

— Ah. Cu siguranţă a existat un motiv pentru care m-au desemnat să mă ocup de tine.

— Înţelegi ce presupune ocupaţia mea, nu-i aşa?

— Fără supărare, dar aceste podoabe rafinate merită mai mult decât să îmi văd capul rostogolindu-se pe pământ. Buza de sus a Celaenei se ridică de pe dinţii săi în timp ce servitoarea se întoarse, îndreptându-se spre uşă. Nu face faţa aia, strigă Philippa peste umăr. Îţi încreţeşte nasul ăla mic.

Celaena rămase cu gura căscată în timp ce slujitoarea părăsi încăperea.

Prinţul moştenitor al Adarlanului îl privea fără să clipească pe tatăl său, aşteptând să vorbească. Aşezat pe tronul de cleştar, Regele Adarlanului îl privea, de asemenea. Uneori, Dorian uita cât de puţin semăna cu tatăl său – fratele lui mai mic, Hollin, era cel care moştenise trăsăturile regelui, chipul rotund şi privirea ageră. Dar Dorian, înalt, voinic şi elegant, nu semăna deloc cu suveranul. Apoi mai era şi chestiunea ochilor de safir ai lui Dorian – nici măcar mama sa nu avea ochii lui. Nimeni nu ştia de unde îi moştenise.

— Ea a sosit? întrebă tatăl său. Vocea îi era dură şi şuierătoare precum ciocnirea scuturilor şi vuietul săgeţilor. În ceea ce priveşte salutările, probabil acestea erau cele mai blânde cuvinte pe care le putea primi.

— Nu ar trebui să reprezinte o ameninţare sau să provoace nicio problemă cât este aici, spuse Dorian cât putu de calm. Aducerea lui Sardothien fusese un joc dificil de noroc, un pariu cu privire la toleranţa tatălui său. Era pe punctul de a afla dacă meritase efortul.

— Gândeşti ca oricare fraier pe care l-a ucis. Dorian îşi îndreptă poziţia în timp ce regele continuă. Nu datorează nimănui supunere doar ei înseşi şi nu va ezita să-ţi înfigă un pumnal în inimă.

— Tocmai de aceea este cu siguranţă în stare să câştige competiţia asta a ta.

Regele nu spuse nimic, iar Dorian continuă, inima sa luând-o la galop.

— Dacă mă gândesc mai bine, întreaga competiţie ar putea fi inutilă.

— Spui asta doar pentru că îţi este teamă că vei pierde banii. Dacă ar fi ştiut tatăl său că el nu se aventurase în găsirea unui campion doar pentru aur, ci pentru a scăpa, pentru a pleca departe de el pentru cât mai mult timp posibil!

Dorian îşi întări nervii, amintindu-şi cuvintele la care cugetase întreg drumul dinspre Endovier.

— Îţi garantez că va fi în stare să îşi îndeplinească sarcinile; chiar nu este nevoie să o antrenăm. Ţi-am spus deja: competiţia asta este inutilă şi prostească.

— Dacă nu îţi măsori cuvintele, îi voi spune să te folosească pe tine în antrenamentul ei.

— Şi apoi ce? Hollin urcă pe tron?

— Nu te îndoi de mine, Dorian, îl avertiză regele. Ai putea crede că această… fată *poate* câştiga, dar uiţi că Ducele Perrington garantează pentru Cain. Ţi-ar fi fost mult mai bine dacă ai fi ales un Campion ca el – călit în sânge şi oţel pe câmpul de luptă. Un adevărat Campion.

Dorian îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nu crezi că titlul acesta este puţin ridicol, din moment ce „Campionii“ noştri nu sunt nimic mai mult decât nişte criminali?

Regele se ridică de pe tron şi arătă către harta pictată pe peretele îndepărtat al camerei sale de consiliu.

— Eu sunt cuceritorul acestui continent şi, în curând, viitorul conducător al întregii Erilea. Nu-mi vei pune vorbele la îndoială.

Dorian, dându-şi seama cât de aproape se afla de a sări de la impertinenţă la rebeliune – o diferenţă pe care avusese mare, mare grijă să o menţină –, mormăi câteva scuze.

— Suntem în război cu Wendlyn, continuă tatăl său. Am duşmani pretutindeni. Cine altcineva să lucreze pentru mine decât cineva complet recunoscător pentru primirea unei a doua şanse, dar şi a bogăţiei şi puterii numelui meu? Regele zâmbi când Dorian nu răspunse. Dorian încercă să

nu tresară în timp ce tatăl său îl studia. Perrington mi-a spus că te-ai purtat excelent în călătoria aceasta.

— Cu Perrington pe post de câine de pază, nici nu se putea altfel.

— Nu voi tolera cine ştie ce ţărancă din împrejurimi bătând la porţile castelului, plângându-se că i-ai frânt inima. Obrajii lui Dorian se îmbujorară, dar nu evită privirea tatălui său. Am muncit din greu şi îndelung pentru a-mi clădi imperiul; nu-mi vei complica treburile cu moştenitori ilegitimi. Însoară-te cu o femeie cumsecade, apoi distrează-te cât vrei după ce îmi oferi un nepot sau doi. Când vei fi rege, vei înţelege consecinţele.

— Când voi fi rege, nu voi pune stăpânire pe Terassen prin legături slabe de ereditate. Chaol îl avertizase să îşi măsoare cuvintele când vorbea cu tatăl său, dar, când regele îi vorbea în felul acesta, de parcă ar fi fost un idiot răsfăţat…

— Chiar dacă le-ai oferi autonomia, acei rebeli ţi-ar înfige capul într-o ţepuşă înaintea porţilor Orynthului.

— Poate chiar alături de toţi moştenitorii mei ilegitimi, dacă am noroc.

Regele îi aruncă un zâmbet veninos.

— Fiul meu cu limbă de aur. Se priviră unul pe altul în tăcere înainte ca Dorian să vorbească din nou.

— Poate că ar trebui să vezi dificultatea noastră de a trece de apărarea navală a Wendlynului ca pe un semn că ar trebui să încetezi a te mai juca de-a zeul.

— Joacă? Regele zâmbi, dinţii săi strâmbi licărind gălbui în lumina focului din şemineu. Eu nu mă joc. Iar aceasta nu este o joacă. Umerii lui Dorian deveniră rigizi. Deşi poate arăta bine, ea este încă o vrăjitoare. Trebuie să păstrezi distanţa, ai înţeles?

— Faţă de cine? De asasină?

— Este periculoasă, băiete, deşi tu eşti sponsorul ei. Ea îşi doreşte un lucru şi unul singur – să nu crezi că nu te va folosi pentru a-l obţine. Dacă o curtezi, consecinţele nu vor fi plăcute. Nu din partea ei şi nici din partea mea.

— Şi, dacă mă cobor la nivelul ei şi decid să mă asociez cu ea, ce-ai face, tată? M-ai arunca şi pe mine în Endovier?

Regele îl luă prin surprindere înainte ca Dorian să îşi adune toate puterile. Dosul palmei regelui intră în contact cu obrazul lui Dorian, iar prinţul se

clătină, dar îşi menţinu calmul. Faţa îi pulsa, înţepându-l atât de tare încât făcu eforturi uriaşe de a-şi împiedica ochii să lăcrimeze.

— Fiul meu sau nu, urlă tatăl, sunt încă regele tău! Mi te vei supune, Dorian Havilliard, sau vei plăti. Nu mai tolerez întrebările tale.

Ştiind că ar reuşi să-şi provoace şi mai multe probleme dacă ar rămâne, prinţul moştenitor al Adarlanului se înclină tăcut înaintea tatălui său şi părăsi camera tronului, ochii sclipindu-i de o furie cu greu controlată.

CAPITOLUL 8

Celaena străbătea un coridor din marmură, rochia fluturându-i în urmă asemenea unui val alb şi violet. Chaol păşea în spatele ei, cu o mână pe mânerul în formă de vultur al săbiei sale.

— Este ceva interesant pe holul acesta?

— Ce altceva ţi-ar plăcea să vezi? Deja am văzut toate cele trei grădini, sălile de bal, camerele istorice şi cele mai frumoase panorame oferite de castelul de piatră. Dacă refuzi să mergi în castelul de cleştar, atunci nu ne-a mai rămas nimic de văzut.

Ea îşi încrucişă braţele. Reuşise să-l convingă să îi ofere un tur al locului sub pretextul plictiselii extreme – când, de fapt, ea folosise fiecare moment pentru a plănui o mulţime de rute de evadare din camera sa. Castelul era vechi, iar multe dintre coridoarele şi treptele sale nu duceau nicăieri; evadarea trebuia plănuită cu atenţie. Dar, cu toată competiţia aceasta începând a doua zi, ce altceva avea de făcut? Şi ce altă cale mai bună avea de a se pregăti pentru un potenţial dezastru?

— Nu înţeleg de ce refuzi să intri în clădirea de cleştar, spuse el. Nu este nicio diferenţă între interioare, nici măcar nu ai şti că te afli în ea dacă nu ţi-ar spune cineva sau nu te-ai uita pe fereastră.

— Doar un neghiob ar intra într-o casă din sticlă.

— Este la fel de rezistentă precum oţelul şi piatra.

— Da, până ce intră cineva mai greoi şi totul se face ţăndări.

— Asta este imposibil.

Gândul că ar putea sta pe o podea din sticlă îi provoca greaţă.

— Nu există nicio menajerie sau bibliotecă pe care am putea-o vizita? Trecură pe lângă un set de uşi închise. Sunetele unor discursuri vioaie ajunseră la urechile lor, împreună cu zăngănitul blând al unei harpe. Ce este înăuntru?

— Salonul reginei. O prinse de braţ şi o trase după el pe coridor.

— Regina Georgina? Oare el nu avea habar ce informaţie îi oferea? Poate că el credea cu sinceritate că ea nu era o ameninţare. Îşi ascunse privirea încruntata.

— Da, Regina Georgina Havilliard.

— Tânărul prinţ este acasă?

— Hollin? Este la şcoală.

— Şi este la fel de chipeş precum fratele său mai mare? Celaena zâmbi în timp ce Chaol se crispă.

Era bineştiut faptul că prinţul de zece ani era odios şi răsfăţat, iar ea îşi aminti de scandalul care izbucnise cu câteva luni înainte de capturarea sa. Hollin Havilliard, după ce descoperise că terciul său era ars, o bătuse atât de tare pe una dintre servitoarele sale încât incidentul nu putu fi ascuns. Familia femeii primise despăgubiri, iar tânărul prinţ fusese trimis la şcoală în munţi. Regina Georgina refuzase preţ de o lună să îşi primească curtenii.

— Hollin va creşte la fel ca şi cei din neamul său, mormăi Chaol.

Mergea cu paşi săltăreţi, palatul dispărând uşor în urma lor. Rămaseră în tăcere pentru câteva minute, până ce o explozie răsună în apropiere, apoi încă una.

— Ce este sunetul asta groaznic? întrebă Celaena. Căpitanul o conduse printr-un set de uşi din sticlă şi indică ceva deasupra în timp ce intrară într-o grădină.

— Turnul cu ceas, spuse el, ochii săi arămii licărind amuzaţi până când ceasul îşi încetă strigătul. Ea nu mai auzise niciodată un asemenea clopot.

În grădină se înălţa un turn construit din piatră neagră. Două capete de balauri, cu aripile întinse, gata de zbor erau cocoţaţi de-o parte şi de alta a ceasului, răcnind către cei de jos.

— Ce lucru oribil! şopti ea. Numerele arătau de parcă ar fi fost scrise cu vopsea pe cadranul alb al ceasului, iar limbile sale ca nişte săbii crestau suprafaţa sidefată.

— Când eram copil nu mă apropiam de el, recunoscu Chaol.

— Ai vedea aşa ceva la Porţile Wyrdului… nu într-o grădină. Cât de vechi este?

— Regele a dat poruncă să fie înălţat în preajma naşterii lui Dorian.

— Acest rege? Chaol încuviinţă. De ce ar dori să fie construit ceva atât de groaznic?

— Vino, spuse el întorcându-se şi ignorând întrebarea ei. Să mergem.

Celaena studie ceasul pentru încă o secundă. Gheara groasă a unui balaur era îndreptată către ea. Putea jura că fălcile sale se lărgiseră. Întorcându-se pentru a-l urma pe Chaol, observă o lespede pe aleea pavată.

— Ce este asta?

Chaol se opri.

— Ce să fie ce?

Celaena arătă către însemnul gravat pe placă. Era un cerc cu o linie verticală prin centru, care se extindea dincolo de circumferinţă. Ambele capete ale liniei erau încovoiate, unul în sus, celălalt în jos.

— Ce este semnul ăsta de pe alee?

El veni lângă ea.

— Habar n-am.

Celaena privi din nou balaurul.

— Arată către semn. Ce înseamnă simbolul?

— Înseamnă că îmi iroseşti timpul, spuse el. Probabil că este vreun fel de cadran solar decorativ.

— Mai există şi alte semne?

— Dacă ai căuta, sunt sigur că le-ai găsi.

Se lăsă condusă afară din grădină, departe de umbra turnului cu ceas, pe coridoarele de marmură ale castelului. Oricât de mult ar fi încercat şi oricât de mult ar fi mers, Celaena nu reuşea să scape de sentimentul că ochii aceia bulbucaţi încă erau aţintiţi asupra ei.

Îşi continuară turul prin camerele bucătăriei, în care răsunau strigăte printre norii de făină, iar focurile cuptoarelor mocneau. Apoi intrară pe-un coridor lung, pustiu şi prea tăcut pentru paşii lor. Celaena se opri brusc.

— Ce, răsuflă ea, este *aia?* Arătă către uşile de stejar înalte de şase metri, ochii ei mărindu-se la vederea dragonilor care păzeau de fiecare parte a peretului. Dragoni cu patru picioare, nu balauri nărăvaşi cu două picioare, precum aceia de pe sigiliul regal.

— Este biblioteca.

Cele două cuvinte răsunară asemenea unui tunet.

— Bib… Celaena privi mânerele din fier, sub forma unor gheare. Putem… avem permisiunea de a intra?

Căpitanul Gărzii deschise uşile fără tragere de inimă, muşchii puternici de pe spatele său zvâcnind în timp ce împingea cu putere stejarul ponosit. În comparaţie cu coridorul luminat de soare, interiorul care se întindea în spatele uşilor părea teribil de întunecat, dar când păşi înăuntru zări

candelabrele, împreună cu podelele alb cu negru din marmură, mesele pompoase din lemn de mahon cu scaune tapiţate cu catifea roşie, focul mocnit, mezaninele, podeţele, scările, balustradele, iar apoi cărţile – cărţi, cărţi şi iar cărţi.

Pătrunse într-un tărâm făurit în întregime din piele şi hârtie. Celaena îşi duse o mână în dreptul inimii. Blestemate fie rutele de evadare.

— Nu am văzut niciodată… câte volume sunt aici?

Chaol ridică din umeri.

— Ultima oară când cineva s-a deranjat să le numere, erau un milion. Dar asta s-a întâmplat acum două sute de ani. Aş spune că sunt mai mult de-atât, în special din pricina legendelor despre o a doua bibliotecă adânc îngropată în subteran, în catacombe şi tunele.

— Peste un milion? Un milion de *cărţi?* Inima îi ţopăia şi dansa, iar un zâmbet îi apăru pe chip. Aş muri înainte de a apuca să răsfoiesc măcar jumătate din ele.

— Îţi place să citeşti?

Ea ridică o sprânceană.

— Ţie nu? Neaşteptând un răspuns, înaintă în bibliotecă, trena rochiei sale măturând podeaua. Se apropie de un raft şi privi titlurile. Nu recunoscu niciunul dintre ele.

Zâmbind, se răsuci şi străbătu etajul principal, trecându-şi mâna peste cărţile prăfuite.

— Nu ştiam că asasinilor le place să citească, strigă Chaol.

Dacă ar muri acum, ar muri în culmea fericirii.

— Ai spus că eşti din Terassen, continuă Chaol. Ai vizitat vreodată Marea Bibliotecă din Orynth? Se spune că este de două ori mai mare decât asta şi că la un moment dat adăpostea toate cunoştinţele lumii.

Celaena se întoarse de lângă raftul pe care îl studia.

— Da, recunoscu ea. Când eram foarte mică. Deşi nu m-au lăsat să explorez, Profesorii Savanţi se temeau că aş putea strica vreun manuscris preţios. Nu se mai întorsese la Marea Bibliotecă de atunci – şi se întreba câte dintre acele opere nepreţuite fuseseră distruse din ordinul regelui Adarlanului, atunci când interzisese magia. Din modul în care Chaol spusese „la un moment dat“, cu o urmă de tristeţe, presupuse că majoritatea fuseseră sortite pieirii. Deşi o parte din ea nutrea speranţa că acei Profesori Savanţi ascunseseră multe dintre nepreţuitele cărţi – că atunci când familia regală fusese măcelărită, la invazia regelui Adarlanului –, acei bătrâni

arţăgoşi avuseseră bunul-simţ de a începe să ascundă două mii de ani de cunoaştere şi învăţături.

Un spaţiu pustiu şi mort se deschise în interiorul ei. Având nevoie disperată de a schimba subiectul, întrebă:

— De ce nu este niciunul dintre voi aici?

— Gărzile nu sunt de niciun folos în bibliotecă. O, cât de tare se înşela! Bibliotecile erau pline de idei, probabil cele mai periculoase şi mai puternice dintre toate armele.

— Mă referem la nobilii tăi companioni, spuse ea.

El se rezemă de o masă, cu mâna încă pe sabie. Cel puţin unul dintre ei îşi amintea că erau singuri, împreună, în bibliotecă.

— Mă tem că cititul s-a demodat puţin, spuse Chaol.

— Da, bine… atunci, voi avea mai multe cărţi de citit.

— De citit? Acestea aparţin regelui.

— Este o bibliotecă, nu-i aşa?

— Este proprietatea regelui, iar tu nu eşti de viţă nobilă. Ai nevoie de permisiunea lui sau a prinţului.

— Mă îndoiesc sincer că vreunul dintre ei va observa lipsa câtorva cărţi.

Chaol oftă.

— Este târziu. Mi-e foame.

— Şi? spuse ea. El mârâi şi o târî efectiv afară din bibliotecă.

După o cină singuratică, în timpul căreia medită asupra tuturor rutelor de evadare plănuite şi se gândi cum să mai improvizeze nişte arme, Celaena se retrase în camera sa. Unde erau ţinuţi ceilalţi concurenţi? Oare ei aveau acces la cărţi, dacă doreau?

Celaena se prăbuşi într-un fotoliu. Era obosită, dar de-abia se înserase. În schimbul cititului ar fi putut folosi pianul, dar… ei, bine, trecuse ceva vreme şi nu era sigură dacă era în stare să îndure sunetul încercărilor ei neîndemânatice. Trecu un deget peste o pată de mătase ciclam de pe rochia sa. Toate acele cărţi şi nimeni care să le citească.

O idee o străfulgeră şi sări în picioare doar pentru a se aşeza la birou şi a lua o bucată de pergament. Dacă protocol dorea Căpitanul Westfall, atunci protocol îi va da – din abundenţă. Cufundă tocul de cristal într-o călimară cu cerneală şi îl ţinu deasupra hârtiei.

Cât de ciudat se simţea ţinând un stilou! Trasă literele în aer. Era imposibil să fi uitat cum să scrie. Degetele ei se mişcau în mod straniu în timp ce peniţa atingea hârtia, dar îşi scrise cu grijă numele, apoi alfabetul,

de trei ori. Literele erau inegale, dar putea scrie. Luă o altă bucată de hârtie şi începu să noteze.

Înălţimea Voastră…

Mi s-a adus la cunoştinţă că biblioteca dumneavoastră nu este o bibliotecă, ci mai degrabă o colecţie personală, disponibilă doar pentru plăcerea dumneavoastră şi a stimabilului rege. Din moment ce multe dintre cărţile dumneavoastră sunt prezente şi nefolosite, trebuie să vă implor a-mi acorda permisiunea de a împrumuta câteva pentru ca acestea să primească atenţia ce li se cuvine. Cum sunt privată de companie şi amuzament, acest act de bunătate este cel mai mic lucru pe care cineva de importanţa dumneavoastră îl poate acorda unei umile şi mizerabile nefericite ca mine.

Cu devotament,
Celaena Sardothien

Celaena mai privi o dată scrisoarea, apoi o înmâna celei mai drăguţe servitoare pe care o putu găsi, cu instrucţiuni precise de a o duce imediat prinţului moştenitor. Când femeia se întoarse după o jumătate de oră cu un braţ plin de cărţi, Celaena râse în timp ce smulse din mâna slujitoarei biletul prinţului.

Devotatul meu asasin,

Ţi-am trimis şapte cărţi din biblioteca mea personală, pe care le-am citit recent şi mi-au plăcut mult.

Eşti, desigur, liberă să citeşti cât de multe cărţi doreşti din biblioteca palatului, dar îţi poruncesc să le citeşti întâi pe acestea pentru a le putea discuta. Îţi promit că nu sunt plictisitoare, întrucât nu sunt cel care şi-ar pierde timpul citind absurdităţi şi înfloriturі, deşi poate că îţi plac opere şi autori care se autoapreciază.

Cu multă afecţiune,
Dorian Havilliard

Celaena râse din nou şi luă cărţile din braţele servitoarei, căreia îi mulţumi pentru deranj. Intră în dormitorul ei, închise uşa cu o lovitură de picior şi se aşeză pe pat, împrăştiind cărţile pe suprafaţa roşiatică. Nu recunoscu niciun titlu, deşi un autor îi era familiar. Alegând cartea care i se păru cea mai interesantă, Celaena se întinse pe spate şi începu să citească.

Celaena fu trezită a doua zi de dimineaţă de ticăitul blestemat al ceasului din turn. Pe jumătate adormită, numără bătăile. Amiază. Se ridică. Unde era Chaol? Şi, mai important, cum rămânea cu competiţia? Nu se presupunea că trebuia să înceapă astăzi?

Sări din pat şi colindă apartamentul, aşteptându-se să îl găsească stând într-un fotoliu, cu mâna pe garda săbiei. Scoase capul pe uşă şi privi pe coridor, iar cele patru gărzi se întinseră către armele lor. Păşi pe balcon – arbaletele celor cinci gărzi de dedesubt erau la locul lor – şi îşi puse mâinile în şold admirând ziua de toamnă.

Copacii din grădină erau aurii şi maronii, jumătate din frunze zăcând deja moarte pe pământ. Şi totuşi vremea era atât de caldă încât ai fi putut crede că era vară. Celaena se aşeză pe balustradă şi le făcu cu mâna gărzilor care ţineau arbaletele îndreptate către ea. În afara castelului, în depărtarea Riftholdului, putea desluşi pânzele corăbiilor şi mulţimea de oameni roind pe străzi. Acoperişurile verzi ale oraşului străluceau cu licăriri de smarald în lumina soarelui.

Privi din nou către cele cinci gărzi de sub balcon. Ei o priviră înapoi, iar când lăsară uşor în jos arbaletele, ea rânji.

Îi putea lăsa inconştienţi cu câteva cărţi masive.

Un sunet străbătu grădina şi câteva dintre gărzi întoarseră privirile către sursă. Trei femei apărură din spatele unui gard viu, prinse în conversaţie.

Majoritatea discuţiilor pe care Celaena le auzise cu o zi în urmă fuseseră teribil de plictisitoare şi nu se aştepta la prea mult în timp ce femeile se apropiau. Purtau rochii de mare clasă, deşi cea din mijloc – cea cu părul negru – purta rochia cea mai elegantă. Crinolina roşie a rochiei era de mărimea unui cort, iar corsetul era atât de strâns legat încât Celaena se întreba dacă talia femeii măsura mai mult de patruzeci de centimetri. Celelalte două erau blonde, purtând rochii de un albastru palid, mantiile lor asortate sugerând rangul de domnişoare de onoare. Celaena se retrase în spatele balconului în timp ce ele se opriră lângă fântâna alăturată.

Din locul ei de pe balcon, Celaena încă putu observa cum femeia în roşu trecu o mână peste faldurile din faţă ale poalelor rochiei sale.

— Trebuia să fi purtat rochia albă, spuse ea suficient de tare încât toată lumea din Rifthold să o poată auzi. Lui Dorian îi place albul. Netezi o cută de pe poalele rochiei. Dar presupun că toată lumea poartă alb.

— Este necesar să ne schimbăm, Milady? întrebă una din blonde.

— Nu, spuse femeia. Rochia asta este în regulă. Aşa veche şi ponosită cum este.

— Dar… spuse cealaltă blondă, apoi tăcu în timp ce capul domniţei sale se întoarse brusc în altă direcţie. Celaena se apropie din nou de balustradă şi privi cu atenţie. Rochia de-abia părea veche.

— Nu va dura mult până ce Dorian îmi va cere o audienţă privată. Acum Celaena se aplecă peste marginea balconului. Deşi mă îngrijorează cât de mult va interveni curtarea lui Perrington; dar îl ador pentru faptul că m-a invitat în Rifthold. Probabil că mama se răsuceşte în mormânt! Făcu o pauză, apoi spuse: Mă întreb cine este ea.

— Mama dumneavoastră, Milady?

— Fata pe care prinţul a adus-o în Rifthold. Am auzit că a călătorit în întreaga Erilea pentru a o găsi şi că ea a intrat în oraş călare pe calul Căpitanului Gărzii. Nu am auzit nimic altceva despre ea. Nici măcar numele ei. Cele două femei se retraseră în spatele domniţei lor şi schimbară priviri exasperate care îi dădură de înţeles asasinei că această discuţie fusese purtată de multe ori înainte. Nu am de ce să mă îngrijorez, medită femeia. Cocota prinţului nu va fi bine primită, continuă ea.

Cine?

Domnişoarele de onoare se opriră sub balcon, fluturându-şi genele către gărzi.

— Unde mi-e pipa? murmură femeia, frecându-şi tâmplele. Simt că urmează o durere de cap. Celaena ridică din sprâncene. Totuşi, continuă femeia îndepărtându-se, va trebui să îmi păzesc spatele. Poate va trebui chiar să…

POC!

Femeile ţipară, gărzile îşi pregătiră arbaletele, iar Celaena privi în sus în timp ce se retrase de lângă balustradă, în umbra uşii balconului. Ghiveciul de flori ratase. De data asta.

Femeia înjură atât de aprig încât Celaena îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi râsul. Slujitoarele mormăiră, ştergând nămolul de pe rochia femeii şi de pe pantofii ei din piele de căprioară.

— Linişte! sâsâi femeia. Gărzile avură grijă să nu-şi dea de gol amuzamentul. Faceţi linişte şi să mergem!

Femeia se îndepărtă grăbită, în timp ce cocota prinţului intră înapoi în dormitor şi ceru ca slujitoarele să o îmbrace în cea mai elegantă rochie pe care o puteau găsi.

CAPITOLUL 9

Celaena stătea în faţa oglinzii cu ramă din lemn de trandafir, zâmbind.

Îşi trecu o mână peste poalele rochiei. Dantelă albă precum spuma mării îi acoperea decolteul cuprinzător, înflorind peste pieptul ei din oceanul de mătase verde al rochiei. O panglică roşie îi cuprindea talia, formând un arc inversat ce separa corsetul de explozia crinolinei de dedesubt. Mărgele verzi erau brodate în spirale şi lujeri pe toată suprafaţa rochiei, iar broderia de culoarea fildeşului se întindea în lungul coastelor ei. Ascunsă în corset era mica armă improvizată din agrafe de păr, deşi o înghiontea fără milă în piept. Ridică mâinile pentru a-şi atinge părul cârlionţat.

Nu ştia ce plănuia să facă mai departe, acum că era îmbrăcată, mai ales dacă era nevoită să se schimbe înainte de startul competiţiei, dar…

Un foşnet răsună dinspre uşă, iar Celaena ridică privirea în oglindă pentru a o vedea pe Philippa intrând în spatele ei. Asasina încercă să nu se laude şi eşuă lamentabil.

— Ce păcat că eşti cine eşti, spuse Philippa întorcând-o pe Celaena cu faţa spre ea. Nu aş fi surprinsă dacă ai reuşi să ademeneşti vreun lord să te ia de nevastă. Poate chiar şi pe Majestatea Sa, dacă ai fi suficient de fermecătoare. Aranjă faldurile verzi ale rochiei Celaenei înainte de a îngenunchea pentru a-i şterge pantofii de culoarea rubinului.

— Ei, bine, se pare că zvonurile deja sugerează asta. Am auzit o fată spunând că prinţul moştenitor m-a adus aici pentru a mă curta. Credeam că întreaga curte ştie despre competiţia asta stupidă.

Philippa se ridică.

— Oricare ar fi zvonurile, vor fi toate date uitării într-o săptămână, vei vedea. Doar să găsească o nouă femeie care să-i între în graţii şi vei dispărea din şuşotelile curţii.

Celaena îşi îndreptă umerii în timp ce Philippa îi aranjă o buclă.

— A, nu am vrut să sune precum o jignire, păpuşă. Domniţele frumoase sunt întotdeauna asociate cu prinţul moştenitor; ar trebui să te simţi flatată de faptul că eşti suficient de atrăgătoare pentru a fi considerată iubita lui.

— Aş prefera să nu fiu deloc văzută astfel.

— Mai bine decât ca o asasină, pun pariu.

O privi pe Philippa şi apoi râse.

Philippa dădu din cap.

— Chipul tău este mult mai frumos atunci când zâmbeşti. Feminin, chiar. Zâmbetul e de preferat privirii încruntate pe care o ai mereu.

— Da, recunoscu Celaena, este posibil să ai dreptate. Încercă să se aşeze pe canapeaua violet.

— Ah! spuse Phillipa, iar Celaena încremeni, îndreptându-şi ţinuta. Vei şifona materialul.

— Dar mă dor picioarele în pantofii ăştia. Se încruntă. Doar nu intenţionezi să mă ţii aşa toată ziua? Chiar şi în timpul meselor?

— Doar până când cineva îmi va spune cât de adorabil arăţi.

— Nimeni nu ştie că eşti slujitoarea mea.

— A, ştiu că am fost atribuită *pretendentei* pe care prinţul a adus-o în Rifthold.

Celaena îşi muşcă buza. Oare era un lucru bun că nimeni nu ştia cine era ea cu adevărat? Oare ce vor crede rivalii săi? Poate că o tunică şi o pereche de pantaloni i s-ar fi potrivit mai bine.

Celaena era pe punctul de a îndepărta o buclă care îi gâdila obrazul, dar Philippa o lovi uşor peste mână.

— Îţi vei strica părul!

Uşile apartamentului se deschiseră la perete, urmate de un mormăit deja familiar şi paşi apăsaţi pe podea. Celaena privi în oglindă în timp ce Chaol apăru în pragul uşii, gâfâind. Philippa făcu o plecăciune.

— Tu, începu el, apoi tăcu când Celaena îşi întoarse privirea către el. Sprâncenele sale coborâră în timp ce ochii îi scrutau corpul fetei. Apoi ridică bărbia şi deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă dădu din cap doar şi se încruntă. Sus. Acum.

Ea făcu o plecăciune, privindu-l printre gene.

— Unde, rogu-te a-mi spune, vom merge? întrebă ea amuzată.

— O, nu te fandosi cu mine. O apucă de braţ, ghidând-o spre ieşirea din încăpere.

— Căpitane Westfall! îl certă Philippa. Se va împiedica în rochie. Măcar permiteţi-i să îşi ţină faldurile.

Celaena chiar se împiedică în rochie, iar pantofii o băteau la călcâie, dar căpitanul nu avea să audă niciuna dintre nemulţumirile ei în timp ce o târa pe coridor. Ea zâmbi gărzilor de la uşa camerei sale, iar zâmbetul i se transformă în rânjet la vederea schimbului lor de priviri aprobatoare. Strânsoarea căpitanului se intensifică atât de tare până deveni dureroasă.

— Grăbeşte-te, spuse el. Nu putem întârzia.

— Poate că, dacă m-ai fi anunţat din timp, m-aş fi îmbrăcat mai devreme şi tu nu ai mai fi fost nevoit să mă târăşti în halul ăsta! Îi era dificil să respire în corsetul care îi zdrobea coastele. În timp ce se grăbeau urcând un şir lung de trepte, Celaena îşi duse mâna la păr pentru a verifica dacă nu cumva coafura fusese distrusă.

— Mintea mi-a fost în altă parte; ai avut noroc că ai fost îmbrăcată, deşi mi-aş fi dorit să fi purtat ceva mai puţin… învolănat pentru întâlnirea cu regele.

— Regele? Era mulţumită că încă nu mâncase.

— Da, regele. Credeai că nu îl vei vedea? Prinţul moştenitor ţi-a spus că startul competiţiei trebuia să aibă loc astăzi. Această întâlnire va marca deschiderea oficială. Adevărata muncă începe mâine.

Braţele îi deveniră grele, iar ea uită complet de durerea din picioare şi de coastele zdrobite. În grădină, straniul ceas din turn începu să bată ora. Ajunseră în capul scărilor şi se grăbiră de-a lungul unui coridor lung. Celaena nu putea respira.

Îngreţoşată, privi pe ferestrele ce aliniau culoarul. Pământul era departe, dedesubt – departe, departe, dedesubt.

Se aflau în construcţia din cleştar. Ea nu voia să fie acolo. Nu putea să fie în castelul de cleştar.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că tocmai s-a decis să te vadă acum. Iniţial, stabilise întâlnirea pentru după-amiaza aceasta. Să sperăm că ceilalţi Campioni vor întârzia mai mult decât noi.

Simţea că leşină. Regele.

— Când intri, spuse el peste umăr, te opreşti unde mă opresc şi eu. Faci o plecăciune – joasă. Când ridici capul, ţine-l sus şi stai dreaptă. Nu îl privi pe rege în ochi, nu răspunde la nimic fără „Majestatea Voastră” şi sub nicio formă nu răspunde obraznic. Te va spânzura dacă nu va fi mulţumit de tine.

Simţi o teribilă durere de cap în tâmpla stângă. Totul era greţos şi fragil. Se aflau la o înălţime atât de mare, atât de periculos de mare… Chaol se opri înainte de a da colţul.

— Eşti palidă.

Reuşea cu dificultate să-şi concentreze privirea pe chipul lui în timp ce inspira şi expira. Ura corsetele. Îl ura pe rege. Ura castelele de cleştar.

Zilele din preajma capturării şi condamnării ei fuseseră un vis delirant, dar putea vizualiza perfect procesul – lemnul întunecat de pe pereţi, scaunul

moale de sub ea, durerea rănilor provocate la capturare şi liniştea groaznică care îi cotropise trupul şi sufletul. Îl privise pe rege – o singură dată. Fusese suficient să o distrugă psihic, să o facă să îşi dorească orice pedeapsă care ar fi dus-o departe de el – chiar şi o moarte rapidă.

— Celaena.

Ea clipi, obrajii arzându-i. Trăsăturile lui Chaol se îmblânziră.

— Este doar un om. Dar un om pe care trebuie să îl tratezi cu respectul pe care rangul său îl impune. Începu din nou să meargă alături de ea, mai încet. Această întâlnire este menită pur şi simplu a vă reaminti ţie şi celorlalţi Campioni de ce vă aflaţi aici, ce urmează să faceţi şi ce veţi câştiga. Nu eşti la proces. Nu vei supusă niciunui test astăzi. Intrară pe un coridor lung, iar ea zări patru gărzi postate înaintea uşilor mari din cleştar din capătul celălalt. Celaena, spuse Chaol. Se opri la câţiva metri de gărzi. Ochii lui erau blânzi, de un cafeniu lichid.

— Da? Bătăile inimii ei se domoliră.

— Eşti frumoasă astăzi, fu tot ceea ce spuse înainte ca uşile să se deschidă, iar ei să păşească înăuntru. Celaena ridică bărbia în timp ce intrară în sala aglomerată.

CAPITOLUL 10

Prima dată văzu podeaua. Marmură roşie cu vinişoarele albe luminate de lumina soarelui ce se stingea treptat în timp ce uşile din sticlă opacă se închideau. Candelabre şi torţe luminau locul. Ochii ei se plimbară dintr-un colţ în altul al sălii mari şi aglomerate. Nu existau ferestre, doar un perete de sticlă ce nu dezvăluia nimic altceva decât cerul. Nicio scăpare, nici măcar prin uşa din spatele său.

În stânga, un şemineu ocupa o mare parte din perete, iar, în timp ce Chaol o conduse înainte, Celaena încercă să nu se holbeze la el. Era monstruos, modelat asemenea unei guri căscate, cu colţi, un foc mistuitor arzând în interior. Era ceva verzui în flacără, ceva ce o făcu să îşi îndrepte ţinuta.

Căpitanul se opri în spaţiul deschis dinaintea tronului, iar Celaena odată cu el. El nu părea să observe împrejurimile ameninţătoare; dacă o făcea, o ascundea destul de bine. Aruncă o privire înainte, observând mulţimea care umplea camera. Încordată, ştiind că mulţi ochi erau aţintiţi asupra ei, Celaena făcu o plecăciune joasă, rochia sa murmurând.

Când Chaol îi puse o mână pe spate, sugerându-i să se ridice, Celaena descoperi cât de slăbite îi erau picioarele. Căpitanul o conduse din centrul

sălii, apoi îşi ocupară locul lângă Dorian Havilliard. Absenţa nămolului şi trei săptămâni de călătorie dificilă avuseseră un efect evident asupra chipului fin al prinţului. Purta o jachetă cu roşu şi auriu, părul lui negru strălucind. O expresie surprinsă îi străbătu trăsăturile când o văzu în rochia elegantă, dar se topi într-un rânjet timid în timp ce privi spre tatăl său. Poate că ea i-ar fi răspuns la zâmbet dacă nu s-ar fi concentrat atât de mult pe încercarea de a-şi împiedica mâinile să tremure.

Regele vorbi în cele din urmă.

— Acum că v-aţi deranjat în sfârşit cu toţii să sosiţi, putem începe.

Era o voce pe care o mai auzise înainte, adâncă şi dură. Îi făcu oasele să trosnească, o făcu să simtă frigul năprasnic al unei ierni demult apuse. Ochii ei nu îndrăzniră să înainteze mai sus de pieptul regelui. Era lat, dar nu prea musculos şi părea bine strâns cu o tunică în două culori: stacojiu şi negru. O capă din blană albă atârna de pe umerii săi, iar teaca de pe o parte ascundea o sabie. În vârful mânerului acesteia era prins un balaur cu două picioare şi aripi, cu gura deschisă, urlând. Nimic ce îndrăznea să se opună acelei lame tăioase nu vedea lumina unei noi zile. Ea cunoştea sabia aceea.

Nothung era numele ei.

— Aţi fost cu toţii aduşi din toate colţurile Erileei cu scopul de a vă servi ţara.

Era destul de simplu să deosebească nobilimea de rivalii ei. Îmbătrâniţi şi ridaţi, fiecare nobil purta haine rafinate şi săbii decorative. Lângă fiecare nobil stătea un bărbat – fie înalt şi subţirel, fie masiv, fie obişnuit, toţi fiind înconjuraţi de cel puţin trei gărzi vigilente.

Douăzeci şi trei de bărbaţi stăteau între Celaena şi libertatea sa. Majoritatea erau suficient de masivi încât fie nevoie de mult efort pentru a-i doborî, dar când le scrută chipurile – adesea speriate, curajoase sau doar hidoase – nu zări nicio scânteie în ochii lor, niciun licăr de inteligenţă. Fuseseră aleşi pentru muşchi, nu pentru minte. De fapt, trei dintre ei erau în lanţuri. Erau chiar atât de periculoşi?

Câţiva dintre ei îi întâlniră privirea, iar ea nu îşi feri ochii, întrebându-se dacă ei credeau că ea era o concurentă sau o doamnă de la curte. Atenţia lor o ocoli. Celaena scrâşni din dinţi. Rochia fusese o greşeală. De ce nu îi spusese ieri Chaol despre întâlnire?

Un tânăr destul de chipeş, cu părul negru, o privea totuşi, iar ea adoptă o expresie indiferentă în timp ce el o studia. Era înalt şi slab şi îşi plecă uşor capul către ea. Celaena îl studie preţ de câteva clipe, observând modul în

care îşi lăsa greutatea pe partea stângă, şi orice trăsătură care îi atrase atenţia prima dată când ochii săi îi examinară pe ceilalţi concurenţi.

Unul era un bărbat uriaş, aşezat lângă ducele Perrington, care părea croit din muşchi şi oţel – străduindu-se să expună acest lucru prin armura fără mâneci. Braţele sale păreau destul de puternice pentru a zdrobi craniul unui cal. Nu deranja că era urât – de fapt, chipul său bronzat era mai degrabă plăcut –, dar era ceva grotesc în comportamentul său, în ochii săi de obsidian care îi întâlniră pe ai ei. Dinţii lui mari şi albi licăreau.

Regele vorbi.

— Fiecare dintre voi concurează pentru titlul de Campionul regelui – sabia din mâna mea dreaptă într-o lume plină de inamici.

O urmă de ruşine licări înăuntrul Celaenei. Ce era „Campion” dacă nu un nume elegant pentru ucigaş? Oare chiar putea lucra pentru el? Înghiţi în sec. Era nevoită. Nu avea de ales.

— În următoarele treisprezece săptămâni, fiecare va locui şi va concura în casa mea. Vă veţi antrena în fiecare zi şi veţi fi testaţi o dată pe săptămână – un test în timpul căruia unul dintre voi va fi eliminat. Celaena făcu rapid calculele. Erau douăzeci şi patru de concurenţi şi doar treisprezece săptămâni. De parcă ar fi simţit întrebarea sa, regele adăugă: aceste teste nu vor fi uşoare, aşa cum nu va fi nici antrenamentul vostru. Pe unii dintre voi v-ar putea costa viaţa. Vom adăuga teste suplimentare de eliminare, după cum vom considera necesar. Iar dacă rămâneţi în urmă, dacă eşuaţi, dacă mă nemulţumiţi, veţi fi trimişi înapoi în văguna din care aţi venit.

— În săptămâna de după Yulemas, cei patru Campioni rămaşi se vor duela pentru titlu. Până atunci, cu toate că cei de la curte sunt conştienţi că are loc un fel de competiţie printre prietenii şi consilierii mei cei mai apropiaţi – cuprinse cu o mişcare a braţului său cicatrizat întreaga sală, veţi păstra această chestiune privată. Orice greşeală din partea voastră, şi vă voi răstigni de porţile de intrare.

Accidental, privirea ei alunecă pe chipul regelui şi descoperi că ochii lui întunecaţi priveau într-ai ei. Regele zâmbi afectat. Inima Celaenei tresări şi se agăţă de zăbrelele coastelor.

„Criminalule!“

El ar trebui să fie dus la spânzurătoare. Ucisese mai mulţi oameni decât ea – oameni nevinovaţi şi lipsiţi de apărare. Distrusese culturi, distrusese cunoştinţe nepreţuite, distrusese atât de mult din ceea ce odinioară fusese

luminos şi bun. Oamenii lui ar trebui să se revolte. Erilea ar fi trebuit să se revolte – aşa cum îndrăzniseră acei câţiva rebeli. Celaena se luptă să îi înfrunte privirea. Nu putea da înapoi.

— M-am făcut înţeles? întrebă regele încă privind-o. Capul îi era greu în timp ce încuviinţă. Avea timp până la Yulemas să îi învingă pe toţi. Un test pe săptămână – poate mai mult.

— Vorbiţi! strigă regele, iar ea încercă să nu tresară. Nu sunteţi recunoscători pentru această oportunitate? Nu doriţi să îmi mulţumiţi şi să îmi oferiţi loialitatea voastră?

Ea plecă umilă capul şi îi privi picioarele.

— Vă mulţumesc, Majestatea Voastră. Vă sunt foarte recunoscătoare, murmură Celaena, glasul său pierzându-se printre cuvintele celorlalţi Campioni.

Regele îşi sprijini mâna pe mânerul lui Nothung.

— Ar trebui să urmeze treisprezece săptămâni interesante. Celaena încă putea simţi atenţia regelui stăruind pe chipul ei. Dovediţi că sunteţi demni de încredere, deveniţi Campionii mei, iar gloria şi bogăţia vor fi ale voastre pe vecie.

Doar treisprezece săptămâni pentru a-şi câştiga libertatea.

— Urmează să plec săptămâna viitoare în scopuri personale. Nu mă voi întoarce înainte de Yulemas. Dar să nu credeţi că nu voi putea da ordin ca unul dintre voi să fie executat dacă veţi provoca probleme sau accidente.

Campionii încuviinţară încă o dată.

— Dacă am încheiat aici, mă tem că trebuie să plec, zise Dorian de lângă ea, iar capul tresări la auzul glasului său şi al impertinenţei de a-şi întrerupe tatăl. Făcu o plecăciune înaintea regelui şi un semn din cap consilierului, dar regele nici măcar nu se deranjă să îl privească. Dorian îi făcu cu ochiul lui Chaol înainte de a părăsi încăperea.

— Dacă nu aveţi nicio întrebare, spuse Regele către Campioni şi sponsorii lor pe un ton care sugera că adresatul întrebărilor doar le-ar garanta o excursie la ştreang, atunci puteţi pleca. Nu uitaţi că vă aflaţi aici pentru a ne onora pe mine şi imperiul meu. Plecaţi, cu toţii.

Celaena şi Chaol nu scoaseră un cuvânt pe coridor, îndepărtându-se rapid de învălmăşeala de concurenţi şi sponsorii lor care pierdeau timpul discutând unii cu alţii. Cu fiecare pas mai departe de rege, căldura liniştitoare se întorcea. De-abia când dădură colţul, Chaol răsuflă uşurat şi îşi retrase mâna de pe spatele ei.

— Ei, bine, ai reuşit să îţi ţii gura închisă… de data asta, spuse el.

— Dar cât de convingătoare a fost în încuviinţările şi plecăciunile ei! spuse bucuros un glas. Era Dorian, sprijinit de un perete.

— Ce faci? întrebă Chaol.

— Vă aşteptam pe voi, desigur.

— Trebuie să luăm cina, spuse Chaol.

— Vorbeam cu Campionul meu, zise Dorian, făcând ştrengăreşte cu ochiul. Amintindu-şi cum îi zâmbise doamnei de la curte în ziua sosirii lor, Celaena îşi menţinu privirea înainte. Prinţul moştenitor îşi ocupă locul încrezător lângă Chaol. Îmi cer scuze pentru grosolănia tatălui meu, continuă el. Celaena privi în lungul coridorului, către servitoarele care făceau plecăciuni înaintea lui Dorian. El le ignora.

— În numele lui Wyrd! râse Dorian. Deja te-a antrenat bine! Îl înghionti pe Chaol cu cotul. După modul în care amândoi mă ignoraţi cu nonşalanţă, ai putea spune că este sora ta! Deşi nu prea semănaţi unul cu celălalt – ar fi greu să pierdem din vedere pe cineva atât de drăguţ precum sora *ta*.

Celaena nu reuşi să îşi reprime o urmă de zâmbet de pe buze. Atât ea, cât şi prinţul crescuseră cu taţi stricţi şi neiertători – ei, bine, figură paternă în cazul ei. Arobynn nu îl înlocuise niciodată pe tatăl ei pierdut, nici nu încercase vreodată să o facă. Dar cel puţin Arobynn avea o scuză pentru comportamentul său în egală măsură tiranic şi nebunesc. De ce Regele Adarlanului îi permisese fiului său să devină altceva decât o copie fidelă a Majestăţii Sale?

— Iată! spuse Dorian. O reacţie – mulţumesc zeilor că am amuzat-o. Ea privi în urma lor, asigurându-se că nu era nimeni acolo, înainte ca vocea lui să se stingă. Nu cred că Chaol ţi-a spus despre planul nostru înainte de întâlnire – riscant din partea noastră.

— Ce plan? Trecu un deget peste mărgelele de pe rochia sa, privindu-le sclipind în lumina după-amiezii.

— Pentru identitatea ta. Pe care ar trebui să o ţii ascunsă; rivalii tăi ar putea şti câte ceva despre asasinul Adarlanului şi ar putea folosi informaţiile împotriva ta.

Just chiar dacă durase săptămâni bune ca ei să o pună la curent cu planul.

— Şi cine, mai exact, voi fi, dacă nu un ucigaş nemilos?

— Pentru toată lumea din castel, spuse Dorian, numele tău este Lillian Gordaina. Mama ta este moartă, iar tatăl tău este un negustor înstărit din Bellhaven. Tu eşti singura moştenitoare a averii sale. Totuşi, ascunzi un

secret întunecat: pe timp de noapte eşti hoţ de bijuterii. Te-am întâlnit vara aceasta, după ce ai încercat să mă jefuieşti în timpul vacanţei mele din Bellhaven, iar eu ţi-am descoperit atunci potenţialul. Dar tatăl tău a aflat de distracţiile tale nocturne şi te-a îndepărtat de tentaţiile oraşului trimiţându-te într-un loc de lângă Endovier. Când tatăl meu a decis să organizeze competiţia asta, am călătorit în căutarea ta şi te-am adus aici drept Campionul meu. Poţi completa singură restul poveştii.

Celaena ridică din sprâncene.

— Serios? *Un hoţ de bijuterii?*

Chaol râse, dar Dorian continuă.

— Este destul de fermecător, nu crezi? Când Celaena nu răspunse, Dorian întrebă: Cum ţi se pare casa mea?

— Este foarte frumoasă, într-adevăr, spuse ea cu indiferenţă.

— Foarte frumoasă, într-adevăr? Poate că ar trebui să îmi mut Campionul într-un apartament şi mai mare.

— Dacă vă mulţumeşte.

Dorian chicoti.

— Mă bucur să descopăr că vederea rivalilor tăi nu ţi-a afectat mândria. Cum o să te descurci cu Cain?

Ştia la cine se referea.

— Poate că ar trebui să începi să mă hrăneşti cu ceea ce îl hrăneşte Perrington pe el. Când Dorian continuă să o privească, ea dădu ochii peste cap. Bărbaţii de mărimea lui de obicei nu sunt foarte rapizi sau agili. Probabil că m-ar putea doborî dintr-un singur pumn, dar ar trebui să fie suficient de sprinten pentru a mă prinde. Îi aruncă lui Chaol o privire fugitivă, provocându-l să o contrazică, dar Dorian răspunse.

— Bun. Aşa mă gândeam şi eu. Şi ce crezi despre ceilalţi? Vreun potenţial rival? Unii dintre Campioni au un renume de-ţi îngheaţă sângele în vene.

— Toţi ceilalţi arată jalnic, minţi ea.

Zâmbetul prinţului se mări.

— Pun pariu că nu se vor aştepta să fie zdrobiţi de o frumoasă domniţă.

Acesta era doar un joc pentru el, nu-i aşa? Înainte ca Celaena să poată vorbi, cineva făcu o reverenţă în faţa lor.

— Înălţimea Voastră! Ce surpriză! Vocea era ascuţită, dar calmă şi calculată. Era femeia din grădină. Se schimbase – acum purta o rochie cu

alb şi auriu, pe care, în ciuda purtătoarei, Celaena o admiră cu sinceritate. Arăta nedrept de izbitor.

Iar Celaena putea paria o avere că întâlnirea era orice altceva, dar nu o surpriză – probabil că femeia aştepta acolo de ceva vreme.

— Lady Kaltain, spuse Dorian, trupul său încordându-se.

— Vin din partea Maiestăţii Sale, zise Kaltain întorcându-se cu spatele la Celaena. Pe asasină ar fi putut-o deranja impoliteţea aceasta dacă i-ar fi păsat vreun pic de curteni. Maiestatea Sa doreşte să vă vadă. Desigur, am informat-o pe Maiestatea Sa că înălţimea Voastră are o întâlnire şi nu poate fi…

— Lady Kaltain, o întrerupse Dorian, mă tem că nu ai fost prezentată prietenei mele. Celaena putea jura că tânăra femeie se încordase. Permite-mi să ţi-o prezint pe Lady Lillian Gordaina. Lady Lillian, fă cunoştinţă cu Lady Kaltain Rompier.

Celaena făcu o reverenţă, reprimându-şi dorinţa de a continua să meargă; dacă urma să îndure atât de multe absurdităţi nonşalante de la curte, poate că i-ar fi fost mai bine în Endovier. Kaltain făcu o plecăciune, fâşiile aurii din rochia sa sclipind în lumina soarelui.

— Lady Lillian este din Bellhaven – a sosit ieri.

Femeia o studie pe Celaena pe sub sprâncenele sale negre.

— Şi cât timp vei rămâne la noi?

— Doar câţiva ani, spuse Dorian cu un suspin.

— Doar! Înălţimea Voastră! Cât de nostim! Este o perioadă foarte lungă! Celaena studie talia foarte îngustă a lui Kaltain. Oare era chiar atât de subţire? Sau de-abia respira în corsetul ei?

Zări un schimb de priviri între cei doi bărbaţi – exasperare, enervare, bunăvoinţă.

— Lady Lillian şi Căpitanul Westfall sunt prieteni foarte apropiaţi, spuse teatral Dorian. Spre încântarea Celaenei, Chaol se îmbujoră. Te asigur că timpul va părea că trece foarte repede pentru ei.

— Dar pentru dumneavoastră, înălţimea Voastră? spuse cu reticenţă Kaltain.

Răutatea se citea pe chipul ei, dar Dorian răspunse:

— Presupun, mormăi el îndreptându-şi ochii de un albastru strălucitor către Celaena, că va fi dificil pentru Lady Lillian şi pentru mine. Poate mai mult de-atât.

Kaltain îşi îndreptă atenţia către Celaena.

— Unde ai găsit rochia aceea? întrebă ea. Este extraordinară.

— Am comandat-o pentru ea, spuse cu indiferenţă Dorian, examinându-şi unghiile.

Asasina şi prinţul schimbară priviri, ochii lor albaştri reflectând aceeaşi intenţie. Cel puţin aveau un duşman comun.

— Arată extraordinar pe ea, nu-i aşa?

Buzele lui Kaltain se încreţiră pentru un moment, apoi se deschiseră într-un zâmbet înfloritor.

— De-a dreptul uimitoare. Deşi o nuanţă atât de pală de verde are tendinţa de a le eclipsa pe femeile cu pielea palidă.

— Paloarea pielii lui Lady Lillian era o sursă de mândrie pentru tatăl ei. O face neobişnuită. Dorian privi către Chaol, care eşuă în încercarea de a nu părea neîncrezător. Nu eşti de acord, Căpitane Westfall?

— De acord cu ce? spuse Chaol.

— Cu cât de *specială* este a noastră Lady Lillian!

— Ruşine să-ţi fie, înălţimea Ta! îl mustră Celaena, ascunzându-şi amuzamentul răutăcios cu un chicot. Eu *pălesc* în comparaţie cu trăsăturile fine ale lui Lady Kaltain.

Kaltain clătină din cap, dar privi către Dorian în timp ce vorbi.

— Sunteţi prea amabilă.

Dorian se sprijini de pe un picior pe altul.

— Ei, bine, am întârziat destul. Trebuie să-mi văd mama. Făcu o plecăciune înaintea lui Kaltain, apoi către Chaol. În cele din urmă, îşi întoarse privirea către Celaena. Ea privi cu sprâncenele ridicate cum el îi ridică mâna spre buze. Atingerea fu moale şi fină pe pielea ei, iar sărutul trimise un impuls fierbinte prin braţ şi îi îmbujoră obrajii. Luptă împotriva dorinţei de a se retrage. Sau de a-l lovi. Până la următoarea noastră întâlnire, Lady Lillian, spuse el cu un zâmbet fermecător. Celaenei i-ar fi plăcut teribil să vadă expresia de pe chipul lui Kaltain, dar se aplecă făcând o reverenţă.

— Şi noi trebuie să ne continuăm drumul, spuse Chaol în timp ce Dorian se îndepărta, fluierând pentru sine, cu mâinile în buzunare. Vă putem însoţi undeva? Era o ofertă nesinceră.

— Nu, spuse Kaltain cu indiferenţă, renunţând la faţadă. Mă întâlnesc cu Ducele Perrington. Sper că ne vom vedea mai des, Lady Lillian, spuse ea privind-o cu o simpatie demnă de un asasin. Noi două trebuie să fim prietene.

— Desigur, spuse Celaena. Kaltain se îndepărtă, poalele rochiei sale plutind în jurul său. Îşi reluară drumul, iar sunetul paşilor femeii se stinse din urechile lor.

— Ţi-a plăcut asta, nu-i aşa? bombăni Chaol.

— Teribil de mult. Celaena îl bătu pe Chaol pe braţ în timp ce i-l cuprinse cu mâna. Acum trebuie să te prefaci că mă placi, altfel totul se va duce de râpă.

— Se pare că tu şi prinţul moştenitor aveţi acelaşi simţ al umorului.

— Poate că el şi cu mine vom deveni buni prieteni, iar tu vei fi dat uitării.

— De obicei, Dorian se asociază cu doamne de familie mai bună şi o frumuseţe aleasă. Ea îşi întoarse privirea către el. Chaol zâmbi. Cât de îngâmfată eşti!

Ea se încruntă.

— Urăsc asemenea femei. Sunt atât de disperate după atenţia unui bărbat încât ar trăda şi răni de bunăvoie membri ai aceluiaşi sex. Şi zicem despre bărbaţi că nu pot gândi cu creierul! Cel puţin bărbaţii sunt sinceri în legătură cu asta.

— Se spune că tatăl ei este la fel de bogat ca regele, spuse Chaol. Presupun că acesta este unul dintre motivele pentru care Perrington este atât de îndrăgostit. Kaltain a sosit aici cu un dulap mai mare decât majoritatea colibelor ţăranilor; a fost cărat aici din locuinţa sa. De la o distanţă de peste patru sute de kilometri.

— Câtă depravare!

— Le compătimesc pe slujitoarele ei.

— Îl compătimesc pe tatăl ei! Amândoi chicotiră, iar el ridică braţul unit cu al ei mai sus. Încuviinţă către gărzile de lângă apartamentul Celaenei când se opriră. Ea se întoarse către el.

— Iei prânzul? Sunt lihnită.

Chaol aruncă o privire gărzilor, zâmbetul pierindu-i.

— Am treburi importante de făcut. Cum ar fi pregătirea unei armate pentru a-l însoţi pe rege în călătorie.

Ea deschise uşa, dar îl privi. Pistruii micuţi de pe obraji se înălţară în timp ce un zâmbet i se aşternu din nou pe chip.

— Ce? întrebă ea. Ceva mirosea delicios în apartament, iar stomacul îi chiorăi.

Chaol clătină din cap.

— Asasinul Adarlanului, chicoti el şi se îndepărtă în josul coridorului. Ar trebui să te odihneşti, îi strigă peste umăr. Competiţia propriu-zisă începe mâine. Şi, chiar dacă eşti atât de fantastică pe cât pretinzi a fi, vei avea nevoie de fiecare minut de somn pe care îl apuci.

Deşi îşi dădu ochii peste cap şi trânti uşa, Celaena se trezi fredonând în timpul mesei.

CAPITOLUL 11

Celaena se simţea de parcă de-abia reuşise să închidă ochii când o mână o zdruncină. Ea mormăi, clipind în timp ce draperiile erau trase pentru a întâmpina soarele dimineţii.

— Trezeşte-te! În mod nesurprinzător, era Chaol.

Ea tremură sub pături, trăgându-şi-le peste cap, dar el apucă aşternuturile şi le aruncă pe podea. Cămaşa sa de noapte era înfăşurată în jurul coapselor. Celaena tremură din nou.

— Este frig, gemu ea, lipindu-şi genunchii de corp. Nu îi păsa că avea la dispoziţie doar câteva luni pentru a-i învinge pe ceilalţi Campioni – avea nevoie de somn. Ar fi fost drăguţ dacă prinţul moştenitor s-ar fi gândit să o ia mai devreme din Endovier, astfel încât să poată avea timp să îşi recapete puterile; oricum, de cât timp ştiuse de competiţia asta?

— Ridică-te! Chaol îi smulse pernele de sub cap. Acum îmi iroseşti timpul. Dacă observase goliciunea Celaenei, nu dădea de înţeles.

Bombănind, Celaena se târî spre marginea patului, întinzând o mână peste ea pentru a atinge podeaua.

— Adu-mi papucii, mormăi ea. Podeaua este sloi.

El mârâi, dar Celaena îl ignoră în timp ce se ridică în picioare. Se clătină şi intră în camera de zi, unde o aştepta un mic dejun copios. Chaol făcu un semn cu bărbia către mâncare.

— Mănâncă. Mai este o oră până la începerea competiţiei.

Orice nervi ar fi avut, îi ţinu ascunşi de el în timp ce scoase un suspin exagerat şi se prăbuşi într-un fotoliu cu graţia unei bestii uriaşe. Celaena analiză masa. Din nou, nu erau cuţite, înfipse furculiţa într-o bucată de cârnat.

Din pragul uşii, Chaol întrebă:

— De ce, dacă îmi permiţi să întreb, eşti atât de obosită?

Ea bău pe nerăsuflate restul sucului de rodii şi îşi şterse buzele cu un şervet.

— Am stat trează până la ora patru, citind, spuse ea. Am trimis o scrisoare prinţişorului tău, cerându-i permisiunea de a împrumuta cărţi din bibliotecă. El mi-a îndeplinit dorinţa şi mi-a trimis şapte cărţi din biblioteca lui *personală* ordonându-mi să le citesc.

Chaol scutură din cap, neîncrezător.

— Nu este treaba ta să îi scrii prinţului moştenitor.

Ea îi zâmbi şi luă o muşcătură de şuncă.

— Mi-ar fi putut ignora scrisoarea. Iar, pe lângă asta, sunt Campionul său. Nu toată lumea se simte obligată să se poartă cu mine atât de impertinent precum o faci tu.

— Eşti o asasină.

— Dacă spun că sunt un hoţ de bijuterii, mă vei trata cu mai multă amabilitate? Ridică o mână. Nu-mi răspunde. Luă o lingură de terci de ovăz, pe care-l găsi fără gust, şi adăugă patru linguri de zahăr brun peste fiertura cenuşie.

Oare concurenţii vor fi oponenţi veritabili? Înainte de a începe să se îngrijoreze, Celaena îi examină hainele negre.

— Tu nu porţi niciodată haine obişnuite?

— Grăbeşte-te, fu singurul lui răspuns. Competiţia îi aştepta.

Foamea îi pieri deodată şi împinse la o parte bolul cu terci.

— Atunci ar trebui să mă îmbrac. Întoarse capul pentru a o striga pe Philippa, dar se opri. La ce fel de activităţi ar trebui să mă aştept la turnirul de astăzi? Ca să mă pot îmbrăca adecvat, desigur.

— Nu ştiu, nu ne dau detaliile până nu sosim. Căpitanul se ridică şi strigă o slujitoare, iar Celaena intră în dormitor. În urma ei, Chaol vorbea cu slujnica. Îmbrac-o în pantaloni şi cămaşă – ceva lejer, nimic cu zorzoane sau prea decoltat, şi adu-i o mantie. Fata dispăru într-o garderobă. Celaena o urmă, dezbrăcându-şi nepoliticos lenjeria şi gustând plăcerea imensă a momentului în care obrajii lui Chaol se înroşiră înainte de a se întoarce cu spatele.

Câteva minute mai târziu, Celaena se încruntă mergând grăbită, urmându-l pe căpitan în hol.

— Arăt ridicol! Aceşti pantaloni sunt absurzi, iar cămaşa este îngrozitoare!

— Nu te mai văicări. Nimănui nu-i pasă de hainele tale. Deschise uşa spre coridor, gărzile de afară luând imediat poziţia de drepţi. În afară de asta, le vei putea da jos la antrenament. Sunt sigură că toţi vor fi încântaţi să

îţi vadă lenjeria. Celaena blestemă cu violenţă în barbă, punându-şi peste umeri mantia verde din catifea şi urmându-l.

Căpitanul Gărzii mergea grăbit prin castel, încă tremurând în aerul rece al dimineţii, iar în curând ajunseră la garnizoană. Gărzile aflate în diferite stadii de echipare îi salutară. O uşă deschisă dezvălui un lung coridor de mese, unde multe dintre gărzi stăteau la masă şi mâncau.

În cele din urmă, Chaol se opri undeva la primul etaj. Încăperea dreptunghiulară uriaşă în care intrară era de mărimea Marii Săli de Bal. Aliniată cu stâlpi care susţineau un mezanin, podeaua era asemenea unei table de şah, în carouri albe şi negre, uşile din sticlă ce se înălţau până în tavan şi constituiau un perete erau deschise, draperiile transparente din voal fluturând în briza răcoroasă care sufla dinspre grădină. Majoritatea celorlalţi douăzeci şi trei de Campioni erau deja răspândiţi prin încăpere, sfătuindu-se cu cei care ar fi putut fi antrenorii sponsorilor lor. Toată lumea era atent supravegheată de către gărzi. Nimeni nu se sinchisi să o privească, excepţie făcând un tânăr oarecum chipeş, cu ochi cenuşii, care îi aruncă o jumătate de zâmbet înainte de a se întoarce la trasul cu arcul către o ţintă din capătul celălalt al camerei, cu o acurateţe nestingherită. Ea ridică bărbia şi cercetă un suport pentru arme.

— Te aştepţi să folosesc un buzdugan la o oră după răsăritul soarelui?

Şase gărzi apărură în pragul uşii, în urma lor, alăturându-se altor zeci care se aflau deja în încăpere, cu săbiile pregătite.

— Dacă vei încerca ceva nesăbuit, îi şopti Chaol, ei vor fi aici.

— Sunt doar un hoţ de bijuterii, îţi aminteşti? Se apropie de suport. Proastă, proastă decizie aceea de a lăsa toate armele la îndemână. Săbii, arcuri, târnăcoape, topoare, pumnale de vânătoare, macete, suliţe, cuţite… Deşi ea prefera iuţimea unui pumnal, era familiarizată cu fiecare armă de acolo. Privi în jurul ei prin camera spaţioasă şi îşi ascunse grimasa. La fel şi ceilalţi competitori, se părea. În timp ce îi studia, zări o mişcare cu colţul ochiului.

Cain intră în încăpere, marcat de două gărzi şi un bărbat masiv cu cicatrici, care trebuia să fi fost antrenorul său. Ea îşi îndreptă umerii, iar Cain veni direct spre ea, buzele sale groase despărţindu-se într-un zâmbet.

— Bună dimineaţa! spuse el cu un glas dur şi iritant. Ochii lui întunecaţi îi studiară trupul, apoi poposiră din nou pe chipul ei. Credeam că ai fugit acasă până acum, continuă el.

Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

— Distracţia de-abia acum începe, nu-i aşa? Cain îi întoarse zâmbetul şi se îndepărtă.

Ar fi fost atât, atât de uşor. Atât de uşor să se răsucească, să îl apuce de gât şi să-l izbească apoi cu capul de podea. Nici nu realizase că tremura de furie până ce Chaol nu păşi în raza ei vizuală.

— Păstrează-te pentru competiţie, spuse el încet, dar nu blând.

— Îl voi ucide! şuieră ea printre dinţi.

— Nu, nu o vei face. Dacă vrei să îi închizi gura, atunci rupe-l în bătaie. Este doar o brută din armata regelui, nu îţi irosi forţa urându-l.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Îţi mulţumesc atât de mult pentru că ai intervenit în apărarea mea.

— Nu ai nevoie de mine ca să te salvez.

— Totuşi, ar fi fost drăguţ.

— Îţi poţi purta singură bătăliile. Arătă cu sabia către suportul pentru arme. Alege una, spuse el.

Ochii lui sclipiră de nerăbdare şi curiozitate în timp ce ea îşi dezlegă mantia şi o aruncă în urma sa.

— Să vedem dacă poţi trece peste mândria ta.

Îl va reduce ea la tăcere pe Cain – într-un mormânt nemarcat pentru eternitate. Dar momentan… îl va face pe Chaol să îşi înghită cuvintele.

Toate armele erau elegant făurite şi licăreau în lumina soarelui. Celaena îşi elimină opţiunile una câte una, văzând fiecare armă prin perspectiva urmelor pe care le putea lăsa pe chipul căpitanului.

Inima îi bătu cu putere în timp ce trecea cu degetul peste fiecare lamă şi peste mânere. Se trezi că nu se putea hotărî între pumnalele de vânătoare şi o floretă minunată cu o gardă frumos lucrată. Îi putea scoate cu ea inima din piept de la o distanţă sigură.

Sabia gemu în timp ce o scoase din suport şi o ţinu în mâini. Era o sabie bună: puternică, fină, uşoară. Nu îi puneau un cuţit pentru unt la masă, dar o lăsau să pună mâna pe *asta?*

„De ce să nu îl istovească puţin? “

Chaol îşi aruncă mantia peste a ei, trupul său tonifiat fiind expus prin ţesătura neagră a cămăşii. Îşi scoase sabia.

— În gardă! Se aşeză în poziţie defensivă, iar Celaena îl privi plictisită.

Cine te crezi? Ce fel de persoană spune „în gardă“?

— Nu îmi vei arăta mai întâi mişcările de *bază?* spuse ea suficient de încet încât doar el să poată auzi, lama săbiei sale legănându-se în mâna sa.

Am stat în Endovier vreme de un an, înţelegi. E foarte posibil să fi uitat.

— Din numărul mare de crime care au avut loc mă îndoiesc teribil că ai uitat ceva.

— Acelea au fost opera unui târnăcop, spuse ea, şi zâmbetul îi deveni sălbatic. Tot ce aveam de făcut era să sparg capul unui om sau să-i înfig un topor în stomac. Din fericire, nu atrăgeau atenţia niciunuia dintre ceilalţi Campioni. Dacă tu consideri această barbarie *egală* cu arta scrimei… ce fel de lupte duci, Căpitane Westfall? Puse o mână liberă peste inimă şi închise ochii teatral.

Cu o încruntare, Căpitanul Gărzii fandă.

Dar ea deja aştepta de ceva timp, iar ochii i se deschiseră imediat ce cizmele lui răzuiră podeaua. Cu o răsucire a braţului, aduse sabia în poziţie defensivă, picioarele ei încordindu-se pentru impact, când oţelul se încinse. Sunetul fu straniu, oarecum mai dureros decât ar fi fost lovitura, dar Celaena nu se mai gândi la asta când Chaol atacă din nou, iar ea îi întâlni sabia, parând cu uşurinţă. Braţele o dureau, scuturate din toate încheieturile, dar continuă să lovească şi să pareze.

Scrima era precum dansul – anumiţi paşi trebuiau urmaţi, altfel totul se destrăma. Odată ce Celaena prinse ritmul, toate mişcările îi reveniră în minte. Ceilalţi competitori se evaporară în umbre şi în lumina soarelui.

— Bine, spuse el printre dinţi, blocându-i atacul în timp ce ea îl forţă să adopte o poziţie defensivă. Coapsele îi ardeau. Foarte bine, răsuflă el.

El însuşi era destul de priceput – mai mult decât priceput, de fapt. Nu că ea i-ar mărturisi acest lucru.

Cu un zăngănit, cele două săbii se întâlniră şi îşi împingeau unul altuia lamele. El era mai puternic, iar ea gemu din pricina forţei necesare pentru a-i ţine piept. Dar, oricât de puternic ar fi fost, nu era la fel de rapid.

Se retrase şi îl fentă, picioarele ei mişcându-se pe podea cu graţia unei păsări. Luat prin surprindere, căpitanul avu timp doar să lovească, pararea sa eşuând.

Ea se avântă înainte, braţul ei coborând din nou şi din nou, răsucindu-se şi întorcându-se, iubind durerea palidă din umăr în timp ce sabia ei se lovea de a lui. Celaena se mişca repede, asemenea unui dansator ritualic, asemenea unui şarpe în Deşertul Roşu, asemenea apei curgând din vârf de munte.

El ţinu pasul, iar ea îi permise să avanseze înainte de a-şi ocupa poziţia. Chaol încercă să o ia prin surprindere cu o lovitură la faţă, dar furia se trezi,

iar cotul se smuci şi atacă, izbindu-se în pumnul lui şi forţându-l să se retragă.

— Ţine minte un lucru când te lupţi cu mine, Sardothien, gâfâi Chaol. Soarele licări în ochii săi căprui-aurii.

— Hm? gemu ea, pregătindu-se să pareze ultimul atac.

— Eu nu pierd. Rânji către Calaena, iar înainte ca ea să poată înţelege cuvintele, ceva îi lovi picioarele şi…

Avu sentimentul dezgustător al căderii. Icni când spatele i se lovi de marmură, floreta zburându-i din mână. Chaol îndreptă sabia către inima ei.

— Eu câştig, răsuflă el.

Ea se ridică pe coate.

— Ai fost nevoit să apelezi la piedică. Asta nu se poate numi victorie.

— Nu eu sunt cel cu sabia îndreptată către inima mea.

Sunetul armelor izbindu-se şi al răsuflării grele umplu aerul. Îşi îndreptă privirea către ceilalţi Campioni, care se aflau toţi în toiul duelurilor. Toţi, desigur, cu excepţia lui Cain. El rânjea larg către ea, iar Celaena îşi dezgoli dinţii.

— Ai tehnică, spuse Chaol, dar unele dintre mişcările tale sunt încă indisciplinate.

Ea rupse contactul vizual cu Cain şi se încruntă către Chaol.

— Asta nu m-a împiedicat niciodată înainte să ucid, scuipă ea.

Chaol chicoti, amuzat de iritarea ei şi îndreptă sabia către suportul de arme, permiţându-i Celaenei să se ridice în picioare.

— Alege alta, ceva diferit. Şi interesant. Ceva care să mă facă să transpir, te rog.

— Vei transpira când te voi jupui de viu şi îţi voi strivi ochii cu picioarele, mormăi ea ridicând floreta.

— Aşa te vreau!

Azvârli de-a dreptul floreta în suport şi luă fără ezitare cuţitele de vânătoare.

Vechile mele prietene.

Un zâmbet maliţios i se întinse pe chip.

CAPITOLUL 12

În clipa în care Celaena era pe cale a se năpusti împreună cu pumnalele de vânătoare spre căpitan, cineva lovi în podea cu o suliţă şi solicită atenţia

încăperii. Ea se întoarse către locul de unde răsuna glasul şi zări la mezanin un bărbat îndesat şi chel.

— Atenţia voastră *acum*, repetă bărbatul. Celaena privi către Chaol, care încuviinţă, luând cuţitele din mâinile ei şi se alăturară celorlalţi douăzeci şi trei de concurenţi adunaţi în jurul bărbatului.

— Eu sunt Theodus Brullo, Maestrul Armelor şi arbitrul acestei competiţii. Desigur, regele nostru este ultimul arbitru al găştii voastre prăpădite, dar eu voi fi cel care va determina în fiecare zi dacă sunteţi potriviţi pentru a fi Campionul său.

Îşi mângâie mânerul săbiei, iar Celaena fu nevoită să admire superba lucrătură de aur a acestuia.

— Sunt Maestrul Armelor aici de treizeci de ani şi locuiesc în castelul acesta de mai de mai bine de douăzeci şi cinci. Am antrenat mulţi lorzi şi cavaleri şi mulţi aspiranţi la titlul de Campion al Adarlanului. Va fi foarte greu să mă impresionaţi.

Lângă Celaena, Chaol stătea cu umerii drepţi. Asasinei îi trecu prin cap că era posibil ca Brullo să îl fi antrenat pe căpitan. Având în vedere uşurinţa cu care Chaol îi ţinuse piept, dacă Brullo îl antrenase, atunci Maestrul Armelor trebuia să fie vrednic de titlul său. Ştia mai bine decât oricine să nu-i subestimeze pe oponenţi bazându-se pe aparenţe.

— Regele v-a spus deja tot ce trebuia să ştiţi despre această competiţie, spuse Brullo ţinându-şi mâinile la spate. Dar mă gândeam că sunteţi nerăbdători să aflaţi mai multe unii despre alţii. Arătă cu un deget grăsun către Cain. Tu. Care este numele tău, ocupaţia şi de unde ai venit aici? Şi să fiu sincer… ştiu că niciunul dintre voi nu este brutar sau lumânărar.

Rânjetul insuportabil al lui Cain reveni.

— Cain, soldat în armata regelui. Vin din Munţii Colţ Alb. Desigur că de-acolo venea. Celaena auzise poveşti despre brutalitatea poporului din acea regiune şi-i văzuse pe câţiva dintre ei de aproape, chiar şi ferocitatea din ochii lor. Mulţi dintre ei se răsculaseră împotriva Adarlanului şi majoritatea sfârşiseră morţi. Ce-ar fi spus poporul său dacă l-ar fi văzut acum? Scrâşni din dinţi; ce ar spune oamenii din Terassen dacă ar vedea-o acum?

Totuşi, Brullo fie nu ştia, fie nu îi păsa, pentru că nici măcar nu încuviinţă înainte de a trece la bărbatul din dreapta lui Cain. Celaena îl plăcu imediat.

— Iar tu?

Un bărbat înalt şi zvelt, cu un păr blond şi rar, privi cercul şi zâmbi batjocoritor.

— Xavier Forul. Maestru al Furturilor în Melisande. Maestru al Furturilor! *Acel* bărbat? Desigur, îşi dădu ea seama, probabil că înfăţişarea sa înşelătoare îl ajuta să se strecoare în case.

Unul câte unul, ceilalţi douăzeci şi unu de concurenţi se prezentară. Mai erau încă şase soldaţi căliţi – toţi izgoniţi din armată pentru comportament îndoielnic, care trebuie să fi fost cu adevărat îndoielnic, având în vedere că armata Adarlanului era renumită pentru cruzimea sa. Apoi mai erau ceilalţi trei hoţi – incluzându-l pe Nox Owen, cu părul negru şi ochii cenuşii, care îi aruncase zâmbete fermecătoare întreaga dimineaţă. Cei trei mercenari păreau pregătiţi să jupoaie pe cineva de viu, apoi mai erau cei doi criminali încătuşaţi.

După cum sugera numele său, Bill Chastain, Mâncătorul de Ochi, mânca ochii victimelor sale. Arăta surprinzător de comun, cu păr castaniu, ten bronzat, talie medie, deşi Celaena încercă din răsputeri să nu se holbeze la cicatricea pătată ce îi brăzda gura. Celălalt criminal era Ned Clement, care timp de trei ani fusese numit Coasă, din pricina armei pe care o folosise pentru a tortura şi sfârteca preotese din temple. Era o minune că nu fuseseră executaţi până atunci, deşi, după tenul lor bronzat, Celaena socoti că petrecuseră anii de după capturarea lor zbătându-se sub soarele Calacullei, sora sudică a Endovierului.

Apoi urmară doi bărbaţi tăcuţi, cu cicatrici, care păreau a fi prieteni buni cu vreun tiran războinic dintr-un ţinut îndepărtat, apoi cei cinci asasini.

Celaena uită imediat numele primilor patru: un băiat lungan, arogant; o brută; un bărbat dispreţuitor; şi un vorbe-goale plângăreţ care pretindea că avea o afinitate pentru cuţite. Nici măcar nu erau în Breasla Asasinilor – nu că Arobynn Hamei i-ar fi primit vreodată în ea. Calitatea de membru necesita ani întregi de antrenament şi realizări mai mult decât impresionante. În timp ce aceştia patru aveau, poate, talent le lipsea rafinamentul pe care Arobynn îl aprecia la adepţii săi. Celaena va trebui să fie cu ochii pe ei, dar cel puţin nu erau Asasinii Tăcuţi din dunele vânturate ale Deşertului Roşu. Aceia ar fi demni de ea – ar face-o să transpire puţin. Petrecuse o lună pregătindu-se cu ei într-o vară arzătoare, iar muşchii ei încă simţeau durerea la amintirea exerciţiilor sinistre de antrenament.

Ultimul asasin, care îşi spunea Mormânt, o făcu să îşi ia un răgaz de gândire. Era subţirel şi scund, cu genul acela de privire răutăcioasă care îi

face pe oameni să privească imediat în altă direcţie. Intrase în încăpere purtând lanţuri şi îi fuseseră scoase doar după ce gărzile sale – toate cinci – îi dăduseră un avertisment aspru. Chiar şi acum, stăteau cu ochii pe el, supraveghindu-l atent. Când se prezentă, Mormânt afişă un zâmbet libidinos.

Dezgustul ei nu pieri când acesta îşi aruncă o privire peste trupul său. Un asemenea asasin nu se oprea niciodată doar la ucis. Nu dacă victima lui era femeie. Se forţă să-i înfrunte privirea indecentă.

— Iar tu? spuse Brullo intervenind în gândurile sale.

— Lillian Gordaina, spuse ea ţinând bărbia sus. Hoţ de bijuterii din Bellhaven.

Câţiva dintre bărbaţi chicotiră, iar ea îşi încleştă dinţii. Şi-ar fi înghiţit chicotele dacă i-ar fi ştiut adevăratul nume, dacă ar fi ştiut că acest „hoţ de bijuterii” îi putea jupui de vii fără ajutorul unui cuţit.

— Bine, spuse Brullo fluturând o mână. Aveţi cinci minute să puneţi armele deoparte şi să vă trageţi răsuflarea. Apoi vom face o alergare obligatoriu pentru a vedea cât de în formă sunteţi. Aceia dintre voi care nu pot alerga pe distanţa stabilită vor pleca acasă sau înapoi în închisoare unde v-au găsit putrezind sponsorii voştri. Primul vostru test are loc în cinci zile; consideraţi-ne binevoitori că nu este mai devreme.

Cu aceste cuvinte, toată lumea se împrăştie, Campionii şuşotind cu antrenorii despre rivalul pe care îl considerau cea mai mare ameninţare. Cain sau Mormânt, cel mai probabil. Cu siguranţă nu un hoţ de bijuterii din Bellhaven. Chaol rămase lângă ea, privindu-i pe Campioni îndepărtându-se. Celaena nu petrecuse opt ani clădindu-şi o reputaţie şi un an trudind în Endovier pentru a fi denigrată astfel.

— Dacă va trebui să spun din nou că sunt hoţ de bijuterii…

Chaol ridică din sprâncene.

— Ce vei face, mai exact?

— Ştii cât de jignitor este să pretinzi să fii un hoţ neînsemnat dintr-un mic orăşel din Fenharrow?

El îşi plecă privirea în podea, tăcută pentru un moment.

— Eşti chiar *atât* de arogantă? Ea se încruntă, dar Chaol continuă. A fost o prostie să mă duelez cu tine acum. Voi recunoaşte că nu mă aşteptam să fii atât de bună. Din fericire, nimeni nu a observat. Şi vrei să ştii *de ce*, Lillian? Se apropie cu un pas, glasul lui coborând. Pentru că eşti o oarecare fetiţă drăguţă. Pentru că eşti un hoţ neînsemnat de bijuterii dintr-un orăşel din

Fenharrow. Priveşte în jur. Chaol se întoarse pe jumătate către ceilalţi Campioni. Se holbează cineva la tine? Vreunul dintre ei te scrutează din cap până în picioare? Nu. Pentru că nu reprezinţi o adevărată ameninţare. Pentru că nu stai între ei şi orice libertate sau bogăţie după care tânjesc.

— Exact! Este jignitor!

— Este inteligent, asta este. Şi vei rămâne discretă pe parcursul întregii competiţii. Nu vei excela şi nu îi vei zdrobi pe acei hoţi şi soldaţi, şi asasini anonimi. Vei rămâne ferm mediocră şi nimeni nu va privi în direcţia ta, pentru că nu eşti o ameninţare, pentru că ei cred că mai devreme sau mai târziu vei fi eliminată şi că ar trebui să îşi concentreze atenţia pe modalităţile de a scăpa de un Campion mai mare, mai puternic şi mai rapid precum Cain. Dar îi vei întrece, continuă Chaol. Iar când se vor trezi în dimineaţa duelului final şi vor afla că tu eşti rivalul lor şi că tu i-ai învins, expresiile de pe chipul lor vor compensa pentru toate insultele şi lipsa de atenţie de până atunci. Întinse mâna pentru a o conduce afară. Deci, ce ai de spus despre asta, Lillian Gordaina?

— Pot să-mi port singură de grijă, spuse ea liniştită, luându-i mâna. Dar trebuie să spun că eşti genial, căpitane. Atât de genial, de fapt, încât ţi-aş putea oferi una dintre bijuteriile pe care plănuiesc să le fur de la regină astă-seară.

Chaol chicoti şi se îndreptară către ieşire; afară îi aştepta concursul de alergare.

Plămânii îi ardeau, iar picioarele îi erau de plumb, dar continuă să alerge, menţinându-şi poziţia în mijlocul colegilor Campioni. Brullo, Chaol şi ceilalţi antrenori împreună cu treizeci şi şase de gărzi înarmate îi urmau călare prin parcul de vânătoare. Câţiva dintre Campioni – Mormânt, Ned şi Bill – primiseră lanţuri mai lungi. Presupuse că era un privilegiu faptul că Westfall nu o încătuşase şi pe ea. Dar, spre surprinderea ei, Cain conducea plutonul şi era cu aproape zece metri înaintea celorlalţi. Cum era posibil să fie atât de rapid?

Sunetul frunzelor zdrobite şi al răsuflărilor extenuate umplu aerul cald de toamnă, iar Celaena îşi menţinu privirea pe părul negru şi umed al hoţului dinaintea ei. Pas cu pas, inspira, expira. Trebuia să îşi amintească să respire în continuare.

Înaintea tuturor, Cain dispăru după un colţ, îndreptându-se către nord – înapoi către castel. Asemenea unui stol de păsări, ceilalţi îl urmară. Pas cu

pas, niciodată încetinind ritmul. Lasă-i pe toţi să stea cu ochii pe Cain, să comploteze împotriva lui. Ea nu avea nevoie să câştige cursa pentru a demonstra că era mai bună – era mai bună fără niciun fel de aprobare care putea veni din partea regelui! Genunchii îi tremurară, dar se menţinu pe poziţie. Alergarea se va sfârşi în curând. În curând.

Nici măcar nu îndrăznise să privească în urmă pentru a vedea dacă vreunul dintre ei căzuse. Putea simţi privirea lui Chaol aţintită asupra sa, amintindu-i să rămână la mijloc. Cel puţin atâta încredere avea în ea.

Copacii se despărţiră, dezvăluind terenul ce se întindea între parc şi grajduri. Sfârşitul cursei. Capul i se învârtea şi ar fi blestemat durerea aprigă ce îi străpungea trupul dacă ar fi avut aer pentru asta. Trebuia să stea la mijloc. Stai la mijloc.

Cain încheie cursa şi ridică mâinile deasupra capului în semn de victorie. Mai alergă câţiva metri, încetinind pasul pentru a se domoli, iar antrenorul său aplaudă pentru el. Singurul răspuns al Celaenei fu să îşi menţină picioarele în mişcare. Doar câţiva metri rămaşi. Lumina câmpului deschis devenea din ce în ce mai intensă în timp ce se apropia. Stele îi licăreau înaintea ochilor, roind în privirea ei. Trebuia să stea la mijloc. Ani de antrenament cu Arobynn Hamei o învăţaseră pericolele renunţatului mult prea uşor.

Apoi trecu de copaci, iar câmpul deschis o înconjură într-o explozie de spaţiu şi iarbă, şi cer albastru. Bărbaţii dinaintea ei încetiniră şi se opriră. Era tot ce putea face pentru a evita prăbuşirea în genunchi, dar îşi încetini picioarele, încet, încet, încet, îşi făcu picioarele să meargă, respiră sacadat în timp ce stelele continuau să danseze înaintea ochilor săi.

— Bun, spuse Brullo, strunindu-şi calul şi scrutând pe cei care se întorseseră printre primii. Luaţi apă. Mai avem antrenamente după asta.

Printre petele care îi înceţoşau privirea, îl zări pe Chaol oprindu-şi calul. Picioarele ei se mişcară din inerţie către el, apoi pe lângă el, înapoi către pădure.

— Unde mergi?

— Mi-am scăpat inelul acolo, minţi ea, făcând efortul de a părea cât mai răvăşită. Lasă-mi un moment să îl găsesc. Neaşteptând aprobarea lui, intră printre copaci spre rânjetele Campionilor care o auziseră. După zgomotele din apropiere, ştiu că un alt Campion avea aceeaşi problemă. Păşi în ascunzişul tufişurilor, împiedicându-se în timp ce lumea se întuneca şi se lumina, şi învârtea. De-abia căzu în genunchi că şi vomită.

Vărsă până ce nu mai rămase nimic. Campionul răvăşit trecu pe lângă ea. Pe picioare tremurânde, se sprijini de un copac din apropiere şi se îndreptă de mijloc. Îl găsi pe căpitanul Westfall stând pe marginea aleii, privind-o cu buzele încreţite.

Îşi şterse buzele cu dosul încheieturii şi nu îi adresă nici-un cuvânt, apoi ieşi din pădure.

CAPITOLUL 13

Era ora prânzului când Brullo le dădu liber pentru restul zilei; a spune că Celaenei îi era foame ar fi fost o afirmaţie modestă. Mâncase deja jumătate de porţie, îndesându-şi în gură carne şi pâine, când uşa sufrageriei se deschise.

— Ce faci aici? întrebă ea cu gura plină.

— Poftim? spuse Căpitanul Gărzii luând un loc la masă.

Îşi schimbase hainele şi făcuse o baie. Trase un platou cu somon către el şi îşi umplu farfuria. Celaena avea o expresie dezgustată, strâmbând din nas. Nu îţi place somonul? întrebă Chaol.

— Urăsc peştele. Prefer să mor decât să îl mănânc.

— Asta este surprinzător, spuse el luând o îmbucătură.

— De ce?

— Pentru că miroşi precum unul.

Ea deschise gura pentru a expune îmbucătura de pâine şi carne pe care o mesteca. El clătină din cap.

— Poate că lupţi bine, dar manierele tale sunt un dezastru. Cealena aşteptă ca el să menţioneze momentul în care vomitase mai devreme, dar el nu continuă.

— Pot vorbi şi mă pot comporta asemenea unei doamne, dacă îmi face plăcere.

— Atunci îţi sugerez să începi să faci asta. După o pauză, Chaol întrebă: Cum te bucuri de libertatea ta temporară?

— Este o remarcă meschină sau o întrebare sinceră?

El luă o muşcătură din peşte.

— Oricare variantă preferi.

Fereastra dezvăluia cerul după-amiezii, uşor palid, dar încă minunat.

— Îmi place, în mare parte. În special acum că am cărţi de citit oricând mă încui tu aici. Nu mă aştept să înţelegi.

— Dimpotrivă. Poate că nu am atât de mult timp la dispoziţie pentru citit asemenea ţie şi lui Dorian, dar asta nu înseamnă că iubesc mai puţin cărţile.

Celaena muşcă dintr-un măr. Era acrişor, cu o uşoară tentă dulceagă.

— Oh? Şi ce cărţi îţi plac? El numi câteva, iar ea clipi. Ei bine, sunt alegeri bune – cele mai multe. Ce altceva? întrebă ea şi astfel o oră trecu pe nesimţite, purtându-i pe aripile conversaţiei. Deodată, ceasul bătu ora unu, iar el se ridică.

— Îţi poţi petrece după-amiaza în orice fel doreşti, spuse Chaol.

— Unde pleci?

— Să îmi odihnesc picioarele şi plămânii.

— Da, bine, să sperăm că vei citi ceva de calitate înainte de a te vedea din nou.

El adulmecă aerul în timp ce părăsi încăperea.

— Să sperăm că vei face o baie înainte de a te vedea din nou.

Oftând, Celaena îşi chemă slujnicele pentru a-i pregăti baia. O după-amiază de citit pe balcon era ademenitoare.

În următoarea dimineaţă, uşa dormitorului Celaenei se deschise şi un tropăit familiar răsună prin cameră. Chaol Westfall se opri când o găsi pe asasină agăţată de pragul de sus al uşii, ridicându-se în mod repetat în sus pentru a atinge cu bărbia bara de lemn. Sudoarea îi îmbiba maioul şi se prelingea în firicele subţiri pe pielea ei palidă. Se antrena deja de o oră. Braţele îi tremurau cu fiecare ridicare.

Deşi trebuia să pretindă că se afla la mijlocul gloatei, nu avea niciun motiv să se antreneze ca şi cum aceea ar fi fost adevărata ei poziţie. Chiar dacă fiecare exerciţiu îi făcea trupul să strige să se oprească. Nu îşi ieşise chiar atât de mult din formă – la urma urmei, târnăcopul ei fusese foarte greu. Şi cu siguranţă nu avea nimic de-a face cu ceilalţi concurenţi care o întrecuseră ieri la cursă.

Deja avea un avantaj. Pur şi simplu trebuia să se detaşeze mai mult.

Nu îşi întrerupse exerciţiul în timp ce îi zâmbi, gâfâind printre dinţii încleştaţi. Spre surprinderea ei, Chaol îi întoarse zâmbetul.

În după-amiaza aceea se dezlănţui o furtună, iar Chaol îi permise Celaenei să se plimbe prin castel împreună cu el după ce terminase antrenamentul pe acea zi alături de ceilalţi Campioni. Deşi el vorbea destul de puţin, ea se bucura din plin de faptul că ieşise din cameră, îmbrăcată într-

una dintre rochiile noi – o rochie adorabilă, dintr-o mătase de culoarea liliacului, cu dantelă de un roz palid şi mărgele sidefii. Apoi dădură un colţ şi aproape că se ciocniră cu Kaltain Rompier. Asasina s-ar fi strâmbat, dar uită cu totul de Kaltain când privirea îi căzu pe însoţitoarea acesteia. Era o femeie Eyliwe.

Semeaţă, înaltă şi suplă, fiecare dintre trăsăturile sale fiind perfect definite şi fine. Rochia ei albă şi largă contrasta cu pielea cafenie şi catifelată, iar mare parte din pieptul şi gâtul ei era acoperită de o platoşă aurie. Brăţări de aur şi fildeş îi licăreau la încheieturi, iar picioarele îi erau protejate de sandale, deasupra lor purtând, brăţări asortate pentru glezne. O diademă subţire din fire de aur şi pietre preţioase îi împodobea fruntea. Era însoţită de două gărzi, înarmate până în dinţi cu pumnale şi săbii Eyliwe, ambele studiindu-i pe Chaol şi Celaena îndeaproape, analizând ameninţarea.

Fata Eyliwe era o prinţesă.

— Căpitane Westfall! spuse Kaltain şi făcu o reverenţă. Alături de ea, un bărbat scund, îmbrăcat în veşmintele negru cu roşu ale unui consilier, făcu o plecăciune înaintea perechii.

Prinţesa Eyliwe rămase perfect nemişcată, studiindu-i precaută din ochii ei căprui pe Celaena şi pe însoţitorul acesteia. Celaena îi oferi un zâmbet discret, iar prinţesa păşi mai aproape, gărzile ei încordându-se uşor. Se mişca cu o graţie naturală.

Kaltain gesticulă către prinţesă, antipatia citindu-i-se pe chipul frumos.

— Aceasta este Alteţa Sa Regală, prinţesa Nehemia Ytger din Eyliwe.

Chaol făcu o plecăciune joasă. Prinţesa încuviinţă, de-abia plecându-şi bărbia. Celaena cunoştea acel nume, îi auzise adeseori pe sclavii Eyliwe din Endovier mândrindu-se cu frumuseţea şi curajul Nehemiei. Nehemia, Lumina din Eyliwe, cea care îi va salva de la nenorocire. Nehemia, cea care într-o bună zi ar putea reprezenta o ameninţare pentru stăpânirea regelui Adarlanului asupra ţării sale, când ea va urca pe tron. Nehemia, spuneau ei, cea care trimitea pe furiş informaţii şi provizii grupurilor răzvrătite ce se ascundeau în Eyliwe. Dar ce căuta ea aici?

— Şi Lady Lillian, adăugă brusc Kaltain.

Celaena făcu cea mai joasă reverenţă fără a se prăbuşi şi spuse în Eyliwe:

— Bine aţi venit în Rifthold, înălţimea Voastră!

Prinţesa Nehemia zâmbi discret, iar ceilalţi rămaseră cu gurile căscate. Consilierul sclipea, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. De ce nu o

trimiseseră pe Nehemia la prinţul moştenitor sau chiar la Perrington? De ce era prinţesa însoţită prin castel de către Kaltain Rompier?

— Îţi mulţumesc, răspunse prinţesa cu un glas suav.

— Îmi imaginez că aţi avut o călătorie lungă, continuă Celaena în Eyliwe. Aţi sosit astăzi, Alteţă?

Gărzile Nehemiei făcură un schimb de priviri, iar sprâncenele prinţesei se ridicară uşor. Nu foarte mulţi nordici vorbeau limba ei.

— Da, iar regina a trimis-o pe *aceasta* – Nehemia făcu un semn cu capul către Kaltain – să îmi arate împrejurimile împreună cu viermele acela transpirat. Prinţesa miji ochii către consilierul scund, care îşi freca mâinile şi îşi tampona fruntea cu o batistă. Poate că el ştia ce fel de ameninţare reprezenta Nehemia; dar de ce să o aducă la castel?

Celaena îşi plimbă limba peste dinţi, încercând să nu râdă.

— Pare puţin agitat. Trebuia să schimbe subiectul, altfel nu s-ar mai fi putut abţine din râs. Ce părere ai despre castel?

— Este cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Nehemia privind tavanul de parcă ar fi putut vedea prin piatră secţiunile de sticlă. Mai degrabă aş intra într-un castel construit din nisip.

Chaol le privea oarecum neîncrezător.

— Mă tem că nu am înţeles un cuvânt din ceea ce ai spus, le întrerupse Kaltain. Celaena încercă să nu îşi dea ochii peste cap – uitase că femeia se afla acolo.

— Noi, spuse prinţesa, încercând să vorbească în limba comună, vorbeam cu vremea.

— *Despre* vreme, o corectă cu asprime Kaltain.

— Măsoară-ţi cuvintele! izbucni Celaena înainte să gândească.

Kaltain îi trimise Celaenei un zâmbet discret, dar răutăcios.

— Dacă se află aici pentru a învăţa despre noi şi obiceiurile noastre, atunci trebuie să o corectez astfel încât să nu pară ridicolă.

Pentru a învăţa despre ei sau din cu totul alt motiv? Chipul prinţesei şi ale gărzilor sale erau indescifrabile.

— Înălţimea Voastră, spuse Chaol păşind înainte, o mişcare subtilă pentru a interveni între Celaena şi Nehemia. Faceţi un tur al castelului?

Nehemia medită asupra cuvintelor, apoi o privi pe Celaena, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi aşteptat deja o traducere până acum. Un zâmbet se ivi în colţul buzelor Celaenei. Nu era de mirare că bărbatul din

consiliu transpira atât de abundent. Nehemia era o forţă de luat în calcul. Celaena traduse întrebarea lui Chaol cu uşurinţă.

— Dacă tu consideri structura asta nebunească a fi un castel, răspunse Nehemia.

Celaena se întoarse către Chaol.

— Spune că da.

— Nu ştiam că atât de multe cuvinte pot însemna unul singur, spuse Kaltain cu falsă simpatie. Celaena îşi înfipse unghiile în palme.

„Îţi voi smulge părul din cap.“

Chaol făcu încă un pas către Nehemia, interpunându-se eficient între Celaena şi Kaltain. Inteligent bărbat. Îşi puse o mână pe piept.

— Alteţă, eu sunt Căpitanul Gărzii Regale. Vă rog, permiteţi-mi să vă însoţesc.

Celaena traduse din nou cuvintele căpitanului, iar prinţesa încuviinţă.

— Scapă de ea, îi spuse cu hotărâre Celaenei, apoi flutură o mână către Kaltain. Îmi displace caracterul ei.

— Eşti liberă, îi spuse Celaena lui Kaltain, afişând un zâmbet larg. Prinţesa este extenuată de compania ta.

Kaltain tresări.

— Dar regina…

— Dacă aceasta este dorinţa Alteţei Sale, atunci va fi îndeplinită, o întrerupse Chaol. Deşi trăsăturile sale erau mascate de rigorile protocolului, Celaena putea jura că zărise un licăr de amuzament în ochii lui. Îşi dori să îl îmbrăţişeze. Nu se deranjă să îşi ia rămas-bun de la Kaltain, în timp ce prinţesa şi consilierul li se alăturară şi înaintară pe coridor, lăsând-o în urmă pe domniţa spumegând de furie.

— Toate femeile voastre de curte sunt asemenea ei? o întrebă prinţesa pe Celaena în Eyliwe.

— Precum Kaltain? Din nefericire, Alteţa Voastră.

Nehemia o examină pe asasină, iar Celaena ştiu că îi studia hainele, mersul, ţinuta – tot ceea ce Celaena studiase ea însăşi deja la prinţesă.

— Dar tu… tu nu eşti ca ele. Cum de ştii să vorbeşti Eyliwe atât de bine?

— Eu, se gândi Celaena la o minciună, am studiat limba pentru câţiva ani.

— Ai un accent de ţară. Acest lucru se învaţă din cărţi?

— Am cunoscut o femeie din Eyliwe care m-a învăţat.

— O sclavă de-a ta? Tonul i se ascuţi, iar Chaol îşi îndreptă privirea către ele.

— Nu, spuse grăbită Celaena. Nu cred în exploatarea sclavilor. Ceva îi întoarse stomacul la gândul tuturor acelor sclavi rămaşi în Endovier, acelor oameni condamnaţi să sufere până la moarte. Doar pentru că ea părăsise Endovierul, asta nu însemna că Endovierul încetase să existe.

Glasul Nehemiei era din nou blând.

— Atunci eşti foarte diferită faţă de companionii tăi de la curte.

Celaena apucă doar să încuviinţeze către prinţesă, apoi îşi întoarseră atenţia către coridorul din faţă. Servitori şi slujitoare treceau pe lângă ele, căscând ochii la vederea prinţesei şi a gărzilor sale. După un moment de tăcere, Celaena îşi îndreptă umerii.

— De ce vă aflaţi în Rifthold, dacă îmi permiteţi întrebarea? Adăugă: Alteţă.

— Nu este nevoie să te oboseşti să îmi spui aşa. Prinţesa se juca cu una dintre brăţările de aur de la încheietura mâinii. Am venit la cererea tatălui meu, regele din Eyliwe, ca să învăţ limba voastră şi obiceiurile pentru a-mi putea servi mai bine poporul şi ţara.

Având în vedere cele auzite despre Nehemia, Celaena bănui că acesta nu era singurul motiv, dar zâmbi politicos şi spuse:

— Cât timp veţi rămâne în Rifthold?

— Până când tatăl meu va trimite din nou oameni după mine. Încetă să se mai joace cu brăţara şi se încruntă văzând ploaia bătând în ferestre. Dacă am noroc, voi rămâne aici doar până la primăvară. Asta dacă tatăl meu nu decide că un bărbat din Adarlan ar putea fi un soţ potrivit pentru mine, iar atunci voi rămâne aici până ce această chestiune va fi stabilită. Observând iritarea din ochii prinţesei, Celaena simţi o fărâmă de milă pentru oricare bărbat ar fi ales tatăl său.

Un gând îi trecu prin minte, iar Celaena îşi înclină capul într-o parte.

— Cu cine v-aţi putea mărita? Prinţul Dorian? Era indiscretă şi puţin impertinentă şi regretă întrebarea din secunda în care o rostise.

Dar Nehemia doar strâmbă din nas.

— Băiatul acela drăguţ? Mi-a zâmbit de mult prea multe ori şi ar trebui să vezi cum le face cu ochiul celorlalte femei de la curte. Eu vreau un soţ care să încălzească patul *meu*, şi numai al meu. Privi pieziş către asasină, examinând-o iarăşi din cap până în picioare. Celaena zări ochii prinţesei zăbovind asupra câtorva cicatrici de pe mâinile sale. De unde eşti, Lillian?

Celaena îşi ascunde cu nonşalanţă mâinile în faldurile rochiei.

— Bellhaven – un oraş în Fenharrow. Este un port de pescuit. Miroase groaznic.

Asta nu era o minciună. De fiecare dată când vizitase Bellhavenul cu vreo misiune, duhoarea de peşte o făcuse să îşi ţină respiraţia când ajungea în apropierea docurilor.

Prinţesa chicoti.

— Riftholdul miroase oribil. Prea mulţi oameni. Cel puţin în Banjali, soarele arde totul. Iar râul din jurul palatului tatălui meu miroase a flori de lotus.

Chaol îşi drese glasul, în mod evident plictisindu-se să fie exclus din conversaţie, iar Celaena rânji către el.

— Nu fi atât de ursuz, spuse ea în limba comună. Trebuie să o mulţumim pe prinţesă.

— Nu te mai umfla în pene, spuse el. Puse o mână pe mânerul săbiei, iar gărzile Nehemiei se apropiară şi mai mult de el. Deşi Chaol era Căpitanul Gărzii, Celaena nu se îndoi nicio secundă că gărzile Nehemiei l-ar fi pus la pământ dacă devenea o ameninţare. Doar o conduceam înapoi la consiliul regelui. O să am o discuţie cu ei despre faptul că i-au permis lui Kaltain să îi arate împrejurimile.

— Vânezi? întrerupse Nehemia în Eyliwe.

— Eu? Prinţesa încuviinţă. A… eu, nu, spuse Celaena, apoi vorbi din nou în Eyliwe. Îmi place mai mult să citesc.

Nehemia privi spre ferestrele biciuite de ploaie.

— Majoritatea cărţilor noastre au ars în urmă cu cinci ani, când Adarlanul ne-a invadat. Nu a contat dacă erau cărţi despre magie – vocea îi coborî la rostirea cuvântului, deşi Chaol şi consilierul nu o puteau înţelege – sau despre istorie. Au ars bibliotecile cu totul, odată cu muzee şi universităţi…

O durere familiară îi împunse pieptul. Celaena încuviinţă.

— Eyliwe nu a fost singura ţară unde s-a întâmplat asta.

Ceva rece şi dureros licări în ochii Nehemiei.

— Acum, majoritatea cărţilor pe care le primim sunt din Adarlan – într-o limbă pe care de-abia o pot înţelege. Asta trebuie să învăţ cât timp sunt aici. Sunt atât de multe lucruri. Lovi cu piciorul în podea, bijuteriile ei zăngănind. Şi urăsc pantofii ăştia! Şi rochia asta mizerabilă! Nu îmi pasă dacă este mătase din Eyliwe şi că se presupune că ar trebui să îmi reprezint

regatul – materialul mi-a produs mâncărimi încă de când l-am îmbrăcat! Privi rochia elaborată a Celaenei. Cum poţi suporta să porţi chestia aia enormă?

Celaena îşi netezi poalele rochiei.

— Ca să fiu sinceră, îmi zdrobeşte coastele.

— Ei, bine, cel puţin nu sunt singura care suferă, spuse Nehemia. Chaol se opri înaintea unei uşi şi le ordonă celor şase gardieni postaţi acolo să le păzească pe cele două şi pe gărzile prinţesei.

— Ce face? întrebă Nehemia.

— Te înapoiază consiliului şi se asigură că nu vei mai fi însoţită de Kaltain de-acum înainte.

Umerii Nehemiei se posomorâră uşor.

— Sunt aici doar de o zi şi deja îmi doresc să plec. Suspină intens şi se întoarse spre fereastră, de parcă ar fi putut vedea drumul înapoi către Eyliwe. Brusc, apucă mâna Celaenei şi o strânse. Degetele îi erau surprinzător de bătătorite – în toate punctele în care s-ar putea odihni mânerul unei săbii sau al unui pumnal. Ochii Celaenei îi întâlniră pe cei ai prinţesei, iar ea îi eliberă mâna.

„Poate că zvonurile privind asocierea ei cu rebelii din Eyliwe erau adevărate…“

— Îmi vei ţine companie cât voi sta aici, Lady Lillian? Celaena clipi auzind cererea – simţindu-se, totuşi onorată.

— Desigur. Când voi fi disponibilă, vă voi însoţi cu drag.

— Am însoţitori. Îmi doresc pe cineva cu care să vorbesc. Celaena nu se putu abţine – radia. Chaol intră din nou pe coridor şi făcu o plecăciune înaintea prinţesei.

— Consiliul doreşte să vă vadă. Celaena traduse. Nehemia gemu, dar îi mulţumi lui Chaol înainte de a se întoarce către Celaena.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, Lady Lillian, spuse ea, ochii sclipindu-i. Pacea fie cu tine!

— Şi cu tine, murmură asasina, privind-o îndepărtându-se. Nu avusese niciodată mulţi prieteni, iar cei pe care îi avusese o dezamăgiseră destul de des. Uneori cu consecinţe devastatoare, după cum învăţase în vara aceea petrecută cu Asasinul Tăcut din Deşertul Roşu. După aceea, jurase să nu mai aibă niciodată încredere în fete, mai ales în cele cu planuri şi putere proprie. Fete care ar face orice pentru a obţine ceea ce îşi doresc.

Dar, pe măsură ce uşa se închidea în urma trenei ivorie a prinţesei Eyliwe, Celaena se întrebă dacă se înşela.

Chaol Westfall o privi pe asasină mâncând, ochii ei poposind de pe o farfurie pe alta. De îndată ce ajunsese în camera sa, se dezbrăcase de rochie, iar acum purta un capot trandafiriu ce îi venea de minune.

— Eşti teribil de tăcut azi, spuse ea cu gura plină. Nu se oprea niciodată din mâncat? Mânca mai mult decât orice cunoştinţă de-a lui. Primea multe feluri de mâncare la fiecare masă. Încântat de prinţesa Nehemia? adăugă ea. Cuvintele de-abia puteau fi desluşite prin mestecatul său.

— Fata aceea încăpăţânată? Chaol regretă remarca imediat ce ochii Celaenei se mijiră.

Urma o predică, iar el nu avea deloc chef să fie tratat de sus. Avea lucruri mai importante pe cap. Înainte de a pleca în această dimineaţă, regele nu îl luase în călătorie pe *niciunul* dintre soldaţii propuşi de el şi refuzase să îi spună încotro merge şi să accepte oferta lui de a-l însoţi.

În plus, câţiva câini regali de vânătoare dispăruseră, iar rămăşiţele lor pe jumătate mâncate fuseseră găsite în aripa nordică a palatului. Asta era îngrijorător; cine ar face un lucru atât de grotesc?

— Şi ce este în neregulă cu fetele încăpăţânate? insistă ea. În afară de faptul că nu sunt nişte nătăfleţe tari de cap care deschid gura doar pentru a da ordine şi a bârfi?

— Pur şi simplu prefer un alt tip de femeie.

Din fericire, spusese lucrul potrivit, întrucât Celaena îşi flutură genele.

— Şi ce fel de femeie ar fi?

— Nu o asasină arogantă.

Ea se îmbufnă.

— Să presupunem că nu aş fi o asasină. Atunci m-ai fi plăcut?

— Nu.

— Ai prefera-o pe Lady Kaltain?

— Nu fi neghioabă.

Era uşor să fie răutăcios, dar devenea mult prea uşor să fie amabil. Muşcă din pâine. Ea îl privi, cu capul înclinat. Uneori, Chaol simţea că îl privea asemenea unei pisici care urmăreşte un şoarece. Se întreba cât va mai dura până se va năpusti asupra lui.

— Te holbezi, căpitane.

Chaol aproape că îşi ceru scuze, dar se opri. Ea era o asasină arogantă, vulgară şi total impertinentă. Îşi dorea ca lunile să zboare, ea să fie numită Campion, apoi, odată ce anii de datorie vor fi trecut, să plece. Nu dormise prea bine de când o aduseseră din Endovier.

— Ai mâncare între dinţi, spuse el. Ea se scobi cu o unghie şi întoarse capul spre fereastră. Ploaia se prelingea pe geam. Oare privea ploaia sau ceva dincolo de ea?

El sorbi din pocal. În ciuda aroganţei ei, era inteligentă, relativ amabilă şi oarecum fermecătoare. Dar unde era răutatea aceea întunecată? De ce nu se arăta astfel încât el să o arunce în temniţă şi să anuleze competiţia asta ridicolă? Ea avea ceva măreţ şi ucigător, iar lui nu îi plăcea asta.

Va fi pregătit – când va veni timpul, va fi în aşteptare. Se întrebă care dintre ei va supravieţui.

CAPITOLUL 14

În următoarele patru zile, Celaena se trezi înainte de ivirea zorilor pentru a se antrena în camera ei, folosind orice avea la îndemână – scaune, cadrul uşii, chiar şi bilele de biliard şi tacurile. Bilele constituiau unelte uimitoare de echilibrare. În zori, de obicei Chaol îşi făcea apariţia la micul dejun. După aceea, alergau împreună prin parcul de vânătoare. Toamna sosise de-a binelea, iar vântul purta mirosul frunzelor uscate şi al zăpezii. Chaol nu scotea niciodată un cuvânt când ea se apleca, având mâinile pe genunchi, şi vomita micul dejun, nici nu comenta asupra faptului că pe zi ce trece ea putea alerga mai mult şi mai mult fără să se oprească.

Odată ce îşi terminau alergarea, se antrenau într-o cameră privată, departe de ochii rivalilor ei. Asta până când ea se prăbuşea pe podea şi se plângea că era pe punctul de a muri de foame şi oboseală. În timpul lecţiilor, cuţitele rămăseseră favoritele Celaenei, dar ajunsese să îndrăgească toiagul din lemn; evident, avea legătură cu faptul că îl putea lovi în voie pe căpitan, fără să îi reteze vreun braţ. De la prima întâlnire cu prinţesa Nehemia, nu o mai văzuse şi nici nu mai auzise de ea – nici măcar din pălăvrăgelile slujnicelor.

Chaol o însoţea întotdeauna la masa de prânz, apoi ea se alătura celorlalţi Campioni pentru alte câteva ore de antrenament sub privirea vigilentă a lui Brullo. Majoritatea antrenamentelor erau utile doar pentru a se asigura că ştiau să mânuiască armele. Iar ea, desigur, îşi ţinea capul plecat tot timpul, făcând suficient cât să evite criticile lui Brullo, dar nu suficient pentru a atrage laudele sale, asemenea lui Cain.

Cain. Cât îl ura! Practic, Brullo îl venera – chiar şi ceilalţi Campioni îl salutau respectuos când trecea. Nimeni nu se deranja să comenteze despre cât de perfectă era forma în care era ea. Oare aşa se simţiseră ceilalţi asasini din Breasla Asasinilor în toţi acei ani petrecuţi în care ea acaparase atenţia lui Arobynn Hamei? Dar aici îi era greu să se concentreze cu Cain prin preajmă, rânjind şi tachinând-o, aşteptând ca ea să facă o greşeală. Celaena spera ca el să nu îi distragă atenţia la primul test eliminatoriu. Brullo nu le dăduse niciun indiciu în legătură cu natura probei, iar Chaol era la fel de neinformat.

În ziua dinaintea primului test, Celaena ştiu că ceva era în neregulă cu mult timp înainte de a ajunge în sala de antrenament. Chaol nu venise la micul dejun, dar trimisese gărzi pentru a o escorta la antrenament, unde

exersă pe cont propriu. Nu apăru nici la prânz, iar Celaena îşi punea zeci de întrebări.

Fără Chaol lângă ea, se rezemă de un stâlp, privindu-i pe concurenţi sosind unul câte unul, flancaţi de gărzile şi antrenorii lor. Brullo nu era acolo – încă un lucru straniu. Iar astăzi erau mult prea multe gărzi în încăpere.

— Despre ce crezi că este vorba? o întrebă Nox Owen, tânărul hoţ din Perranth, venind în spatele ei.

După ce se dovedise a fi oarecum talentat, mulţi dintre ceilalţi competitori căutaseră să afle mai multe despre el, dar Nox preferase să ţină totul pentru el.

— Căpitanul Westfall nu m-a antrenat în dimineaţa asta, spuse ea. Ce era greşit în a recunoaşte asta?

Nox întinse mâna.

— Nox Owen.

— Ştiu cine eşti, spuse ea, dar îi strânse mâna oricum. Strânsoarea lui fu fermă, iar mâna lui – aspră şi brăzdată de cicatrici.

— Bun. M-am simţit puţin cam invizibil cu matahala aia făcând pe grozavul în ultimele zile. Bărbia sa indică direcţia lui Cain, care tocmai îşi examina bicepşii proeminenţi. Un inel grosolan, cu o piatră de un negru fluorescent, sclipea pe degetul lui – era straniu că îl purta la antrenament. Nox continuă: L-ai văzut pe Verin? Arată de parcă i-ar fi rău. Indică spre hoţul pe care Celaena îşi dorea să îl nimicească. În mod obişnuit, locul lui Verin era prin preajma lui Cain, tachinându-i pe ceilalţi Campioni. Dar astăzi stătea singur lângă fereastră, cu chipul palid şi ochii larg deschişi.

— L-am auzit vorbind cu Cain, spuse un glas timid din apropierea lor, iar cei doi îl văzură pe Pelor, cel mai tânăr dintre asasini, stând lângă ei. Petrecuse jumătate de zi privindu-l pe Pelor, iar în timp ce ea doar pretindea că este de nivel mediocru, lui chiar i-ar fi prins bine puţină pregătire.

„Asasin. Serios? Nici măcar nu i se îngroşase vocea. Oare cum a ajuns aici?“

— Ce a spus? Nox îşi băgă mâinile în buzunare. Hainele sale nu erau atât de jerpelite ca ale celorlalţi competitori; întrucât auzise de el însemna că trebuia să fi fost un bun hoţ în Perranth.

Chipul pistruiat al lui Pelor păli puţin.

— Bill Chastain – Mâncătorul de Ochi – a fost găsit mort de dimineaţă.

Un Campion era mort? Şi încă un ucigaş renumit.

— Cum? ceru ea să ştie.

Pelor înghiţi în sec.

— Verin a spus că nu a fost deloc plăcut. Ca şi cum cineva l-ar fi spintecat. A trecut pe lângă cadavru în drumul său spre sală. Nox înjură în barbă, iar Celaena îi studie pe ceilalţi Campioni. Tăcerea se lăsase peste încăpere, iar ei stăteau în grupuri, şoptind. Povestea lui Verin se răspândea rapid. Pelor continuă. A spus că trupul lui Chastain era *ferfeniţă.*

Un fior îi cutremură şira spinării, dar Celaena clătină din cap, chiar atunci când un gardian intră şi spuse că Brullo ordonase să se antreneze şi să exersese orice doreau. Având nevoie să îşi distragă atenţia de la imaginea care deja se forma în mintea sa, Celaena nu se deranjă să îşi ia rămas-bun de la Nox şi Pelor şi se îndreptă către suportul de arme şi luă o centură cu cuţite pentru aruncare.

Ocupă un loc lângă ţinta arcaşilor; Nox i se alătură un moment mai târziu şi începu să arunce cuţitele la ţintă. Lovi al doilea inel, dar cuţitele lui nu se apropiau niciodată de centru. Priceperea lui la cuţite nu se compara nici pe departe cu talentul său de arcaş.

Ea scoase un cuţit de la centură. Cine ar fi ucis un Campion într-un mod atât de brutal? Şi cum scăpase dacă lăsase trupul pe coridor? Acest castel mişuna de gărzi. Un Campion era mort, chiar cu o zi înainte de primul lor test; oare va deveni un obicei?

Focaliză punctul mic şi negru din centrul ţintei. Îşi încetini răsuflarea, îşi încordă braţul, lăsându-şi încheietura să se relaxeze. Sunetele celorlalţi Campioni se stinseră. Întunericul centrului ţintei o atrăgea. Răsuflând trimise cuţitul într-acolo.

Sclipi, asemenea unei stele căzătoare de oţel. Un zâmbet sinistru îi apăru pe buze când pumnalul nimeri în plin.

Lângă ea, Nox înjură când pumnalul său lovi al treilea inel, iar zâmbetul ei se lărgi, în ciuda cadavrului ciopârţit care zăcea undeva în castel.

Celaena scoase un alt pumnal, dar se opri când Verin strigă către ea din ringul unde se duela cu Cain.

— Trucurile de circ nu îţi sunt de mare folos când eşti Campionul regelui. Ea îşi aţinti privirea către el, dar rămase poziţionată spre ţintă. Ţi-ar prinde mai bine dacă ai sta culcată, învăţând trucuri folositoare pentru femei. De fapt, te pot învăţa eu câteva diseară, dacă vrei. Râse, iar Cain îl urmă. Celaena strânse mânerul pumnalului dureros de tare.

— Nu-i asculta, murmură Nox şi aruncă încă un cuţit, ratând din nou ţinta. Ăştia nu ar şti ce să facă cu o femeie nici dacă una ar intra complet goală în dormitorul lor.

Celaena aruncă pumnalul, iar lama scoase un clinchet când se înfipse la un milimetru de cel pe care îl aruncase înainte.

Sprâncenele negre ale lui Nox se ridicară, evidenţiindu-i ochii cenuşii. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Ai o ţintă uimitoare.

— Pentru o fată? îl provocă ea.

— Nu, spuse el şi aruncă un alt pumnal. Pentru oricine. Pumnalul rată din nou. Merse până la ţintă, smulgând toate cele şase cuţite şi punându-le în teacă înainte de a se întoarce la linia de aruncare. Celaena îşi drese glasul.

— Stai greşit, spuse ea suficient de şoptit încât ceilalţi Campioni să nu poată auzi. Şi ţii incorect încheietura.

Nox îşi plecă braţul. Celaena adoptă poziţia de tragere.

— Picioarele aşa, spuse ea. El o studie pentru un moment, apoi îşi poziţionă picioarele în mod asemănător. Îndoaie uşor genunchii. Umerii înapoi; relaxează-ţi încheietura. Aruncă atunci când expiri. Ea făcu o demonstraţie pentru el, iar pumnalul îşi găsi ţinta.

— Arată-mi din nou, spuse Nox apreciativ.

Ea îi arătă şi nimeri ţinta. Apoi îşi folosi mâna stângă pentru a arunca şi îşi reprimă strigătul de bucurie când lama despică mânerul unui alt pumnal.

Nox se concentră asupra ţintei ridicând uşor braţul.

— Ei, bine, tocmai m-ai făcut de ruşine, spuse el râzând pe sub bărbie şi ridicând mai sus pumnalul.

— Relaxează-ţi şi mai mult încheieturile, fu replica Celaenei. Totul ţine de modul în care cuţitul ţâşneşte din mâna ta.

Nox se supuse, trăgând adânc aer în piept, iar pumnalul său zbură. Nu lovi ţinta, dar nimeri în interiorul cercului. Ridică din sprâncene.

— Asta este o îmbunătăţire.

— Una mică, spuse ea şi rămase pe loc în timp ce el adună cuţitele din cele două ţinte şi i le înapoie pe ale sale. Ea le puse în teaca de la curea. Eşti din Perranth, corect? întrebă ea. Deşi nu fusese niciodată în Perranth, al doilea mare oraş din Terrasen, menţiunea ţinutului său natal încă îi provoca un fior de teamă şi vinovăţie. Trecuseră zece ani de când familia regală fusese măcelărită, zece ani de când armata regelui Adarlanului îi invadase,

zece ani de când Terrasen pierise tăcut şi cu capul plecat. Nu trebuia să fi pomenit de el – de fapt, nu ştia *de ce* vorbise.

Îşi dresă trăsăturile într-un interes politicos când Nox încuviinţă.

— De fapt, asta este prima dată când părăsesc Perranthul. Tu ai spus că eşti din Bellhaven, nu-i aşa?

— Tatăl meu este negustor, minţi ea.

— Şi ce părere are că fiica sa fură bijuterii?

Ea afişă un zâmbet şi aruncă un cuţit către ţintă.

— Nu mă va primi acasă pentru multă vreme, asta este sigur.

— Ah, atunci eşti pe mâini bune, totuşi. Ai cel mai bun antrenor dintre toţi. L-am văzut alergând în zori. Eu trebuie să îl implor pe al meu să lase sticla din mână şi să îmi permită să mă antrenez în afara lecţiilor. Înclină capul spre antrenorul lui, care stătea rezemat de perete, cu gluga mantiei trasă peste ochi. Doarme iar, adăugă Nox.

— Uneori, Căpitanul Gărzii este o pacoste, spuse ea aruncând încă un pumnal, dar ai dreptate, este cel mai bun.

Nox rămase tăcut pentru un moment, apoi spuse:

— Data viitoare, înainte de a ne alege perechi pentru antrenamente, caută-mă, bine?

— De ce? Celaena vru să ia un alt pumnal, dar descoperi că îşi golise din nou stocul.

Nox aruncă un alt cuţit, iar de data asta nimeri ţinta.

— Pentru că pariez aurul că tu vei câştiga competiţia asta blestemată.

Ea zâmbi timid.

— Să sperăm că nu vei fi eliminat la testul de mâine. Îşi plimbă privirea prin sala de antrenamente, căutând orice semn al provocării care urma să aibă loc în dimineaţa următoare, dar nu observă nimic ieşit din comun. Ceilalţi concurenţi rămaseră tăcuţi – cu excepţia lui Cain şi Verin – şi mulţi dintre ei erau albi ca varul. Şi să sperăm că niciunul din noi nu sfârşeşte precum Mâncătorul de Ochi, adăugă Celaena şi vorbi serios.

— Tu nu te ocupi şi cu altceva în afară de citit? spuse Chaol. Ea tresări din fotoliul său de pe balcon când el luă un loc lângă ea. Lumina după-amiezii târzii îi încălzea chipul, iar briza înmiresmată a toamnei îi flutura prin părul despletit.

Celaena scoase limba.

— Nu ar trebui să investighezi uciderea Mâncătorului de Ochi? Chaol nu venea niciodată în camera ei după prânz.

Ceva întunecat îi străbătu privirea.

— Asta nu te priveşte pe tine. Şi nu încerca să obţii detalii despre asta de la mine, adăugă el când ea deschise gura. El arătă spre cartea din poala ei. Am văzut la prânz că citeşti *Vântul şi Ploaia* şi am uitat să te întreb ce părere ai.

Oare el chiar venise să discute despre o carte, deşi cadavrul unui campion fusese găsit în dimineaţa aceea?

— Este puţin cam încărcată, recunoscu ea ridicând volumul castaniu din poală. Când el nu răspunse, Celaena întrebă: De ce te afli aici, sincer?

— Am avut o zi lungă.

Ea îşi masă un loc dureros la genunchi.

— Din pricina crimei?

— Pentru că prinţul m-a târât într-o întrunire a consiliului, care a durat trei ore, spuse el, un muşchi din maxilarul său tresărind.

— Credeam că înălţimea Sa este prietenul tău.

— Este.

— De cât timp sunteţi prieteni?

El tăcu, iar Celaena ştiu că antrenorul său se gândea la cum ar fi putut ea folosi această informaţie împotriva lui, cântărind riscul de a-i spune adevărul. Era pe cale de a se răsti la el când Chaol răspunse:

— De când eram mici. Eram singurii băieţi de vârsta noastră din castel – de rang înalt. Luam lecţii împreună, ne jucam împreună, ne antrenam împreună. Dar când aveam treisprezece ani, tatăl meu a decis ca familia noastră să se mute înapoi în Anielle.

— Oraşul de pe Lacul Argintiu? Cumva avea sens că familia lui Chaol domnea peste Anielle. Cetăţenii de acolo erau războinici din naştere şi fuseseră apărători împotriva hoardelor de sălbatici din munţii Colţ Alb timp de multe generaţii. Din fericire, lucrurile deveniseră mai uşoare pentru războinicii din Anielle în ultimii zece ani; poporul din munţi fusese printre primele popoare distruse de către armata cotropitoare a Adarlanului şi foarte rar rebelii lor ajungeau în sclavie. Celaena auzise poveşti despre bărbaţii din munte luând viaţa soţiilor şi copiilor, apoi pe a lor, pentru a nu fi capturaţi de cei din Adarlan. Gândul că el ar lupta împotriva a sute dintre ei – împotriva bărbaţilor asemenea lui Cain – îi produse o stare de greaţă.

— Da, spuse Chaol, jucându-se cu cuţitul lung de vânătoare de la centura sa. Am fost forţat să mă alătur Consiliului Regal, asemenea tatălui meu; el îşi dorea ca eu să petrec ceva timp în sânul poporului meu şi să învăţ… orice ar învăţa un consilier. A spus că, din moment ce armata regelui se afla atunci în munţi, ne putem reorienta interesele de la lupta împotriva oamenilor munţilor la politică. Ochii săi aurii erau distanţi. Dar îmi era dor de Rifthold, continuă el.

— Aşa că ai fugit? Celaena era uimită de cât de multe îi povestea Chaol – nu refuzase să îi spună despre el în călătoria lor dinspre Endovier?

— Să fug? Chaol chicoti. Nu. Dorian l-a convins pe Căpitanul Gărzii să mă ia drept ucenic, cu ajutorul lui Brullo. Aşa că am abdicat şi-am cedat titul de Lord al Aniellei fratelui meu şi am plecat a doua zi.

Tăcerea căpitanului sugera ceea ce el nu putea spune. Că tatăl său nu obiectase. Dar mama sa? Chaol trase adânc aer în piept.

— Dar tu? întrebă el.

Celaena îşi încrucişa braţele.

— Credeam că nu vrei să ştii nimic despre mine.

Un zâmbet fantomatic traversă buzele lui Chaol în timp ce privea cerul topindu-se în pete de portocaliu.

— Ce părere au părinţii tăi despre faptul că fiica lor este Asasina Adarlanului?

— Părinţii mei sunt morţi, spuse ea. Au murit când aveam opt ani.

— Deci tu…

Inima îi bubuia în piept.

— M-am născut în Terrasen, apoi am devenit asasin, apoi am ajuns în Endovier, şi acum sunt aici. Şi asta este tot.

Tăcerea căzu; apoi el întrebă:

— De unde ai cicatricea de pe mâna dreaptă? Nu era nevoie ca ea să privească fâşia zimţată ce îi traversa mâna, chiar deasupra încheieturii. Îşi flexă degetele.

— Când aveam doisprezece ani, Arobynn Hamei a decis că nu eram nici pe departe atât de pricepută la mânuirea săbiei cu mâna stângă. Aşa că mi-a dat de ales: fie îmi rupea el mâna dreaptă, fie o făceam eu însămi. Amintirea fantomatică a durerii năprasnice îi străbătu mâna. În acea noapte, mi-am pus mâna în pragul unei uşi şi am trântit uşa peste ea. Am avut o rană deschisă şi mi-am rupt două oase. A durat luni până să se vindece –

luni în care mi-am putut folosi doar mâna stângă. Îi aruncă lui Chaol un zâmbet maliţios. Pun pariu că Brullo nu ţi-a făcut niciodată asta.

— Nu, spuse el încet. Nu, n-a făcut-o. Îşi drese vocea şi se ridică. Primul test este mâine. Eşti pregătită?

— Desigur, minţi ea.

El rămase în picioare pentru încă un moment, studiind-o.

— Ne vedem mâine-dimineaţă, spuse el şi plecă. În liniştea care urmă plecării sale, Celaena medită la povestea lui, modul în care era atât de diferită de a sa, dar totuşi atât de similară, îşi cuprinse trupul cu braţele, un vânt rece răscolindu-i faldurile rochiei.

CAPITOLUL 15

Deşi nu recunoscuse niciodată, Celaena nu ştia la ce să se aştepte de la primul lor test. După tot antrenamentul din ultimele cinci zile şi exerciţiile cu diferite arme şi tehnici, corpul o durea. Alt lucru pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată, deşi îi era aproape imposibil să ascundă durerea din membre. Când Celaena şi Chaol păşiră în uriaşa sală în dimineaţa următoare, ea aruncă o privire asupra rivalilor săi şi îşi aminti că nu era singura care nu avea habar la ce să se aştepte. O draperie neagră şi impunătoare acoperea jumătate din încăpere, obturându-le vederea. Orice era în spatele acelei draperii, îşi dădu seama, urma să decidă soarta unuia dintre ei. Zarva obişnuită fusese înlocuită cu o tăcere agitată şi, în loc să discute despre asta, concurenţii stăteau tăcuţi lângă antrenorii lor. Ea rămase aproape de Chaol, ca de obicei. Însă sponsorii de la mezanin, urmărind ce se petrecea pe podeaua alb-negru de dedesubt nu erau un lucru obişnuit. Gâtul i se încleştă când privirea ei o întâlni pe a prinţului moştenitor. În afară de faptul că îi trimisese cărţi, ea nu mai ştiuse de el de la întâlnirea cu regele. El îi aruncă un zâmbet, acei ochi de safir licărind în lumina dimineţii. Ea îi oferi un zâmbet timid în schimb şi îşi mută privirea din direcţia sa.

Brullo stătea lângă cortină, cu o mână pe sabie, iar Celaena studie întreaga scenă. Cineva păşi lângă ea. Ştiu cine era dinainte ca el să vorbească.

— E puţin cam teatral, nu crezi?

Îl privi pieziş pe Nox. Chaol deveni încordat şi ea îl putea simţi analizându-l îndeaproape pe hoţ, fără îndoială întrebându-se dacă ea şi Nox

puneau la cale vreun plan de evadare care ar fi inclus moartea fiecărui membru al familiei regale.

— După cinci zile de antrenament asiduu, răspunse ea încet, în parte conştientă că destul de puţini oameni vorbeau în sală, mă bucur de puţină emoţie şi curiozitate.

Nox chicoti.

— Ce crezi că este? întrebă el.

Ea ridică din umeri, menţinându-şi atenţia asupra cortinei. Din ce în ce mai mulţi competitori soseau, iar în curând ceasul bătea ora nouă – ora de începere. Chiar dacă ar fi ştiut ce se afla dincolo de cortină, cu siguranţă nu l-ar fi putut ajuta.

— Să sperăm că este o haită de lupi mâncători de oameni pe care trebuie să îi doborâm cu mâinile goale. Acum îl privi direct în ochi, cu jumătate de zâmbet pe buze. Nu ar fi distractiv?

Chaol îşi drese cu subtilitate glasul. Acum nu era momentul să stea de vorbă. Celaena îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor negri.

— Mult noroc! îi ură ea lui Nox înainte de a se îndrepta către cortină, Chaol urmând-o îndeaproape. Când ajunseră suficient de departe, Celaena îl întrebă şoptit: Nu ai idee ce se află sub cortină? Chaol clătină din cap.

Asasina îşi ajusta cureaua roasă din piele care îi atârna pe şolduri. Era genul de curea menită să suporte greutatea mai multor arme. Lipsa greutăţii de acum îi amintea de ceea ce pierduse şi ce avea să câştige. Moartea de ieri a Mâncătorului de Ochi fusese cu noroc dintr-un singur punct de vedere, un om în minus cu care să se întreacă.

Aruncă o privire spre Dorian. Probabil că de acolo, de sus, el putea să vadă ce se afla dincolo de cortină. De ce să nu o ajute să trişeze puţin? Îşi mută atenţia asupra celorlalţi sponsori – nobili purtând haine rafinate – şi scrâşni din dinţi la vederea lui Perrington. El rânji când îl zări pe Cain, care îşi întindea braţele musculoase. Oare deja îi spusese lui Cain ce se afla după draperie?

Brullo îşi drese glasul.

— Atenţie *acum!* strigă el. Toţi competitorii încercară să pară calmi în timp ce acesta se îndrepta spre centrul cortinei. Primul vostru test a sosit. Rânji larg, ca şi cum ceea ce se afla în spatele cortinei avea să îi chinuie teribil. După cum a ordonat Majestatea Sa, unul dintre voi va fi eliminat astăzi, unul dintre voi se va dovedi *nevrednic.*

„Termină odată cu asta!“ gândi Celaena, maxilarul încleştându-i-se.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Brullo pocni din degete, iar un gardian de lângă perete trase cortina. Centimetru cu centimetru până ce…

Celaena îşi suprimă un hohot de râs. Tir cu arcul? Era un concurs de tir cu arcul?

— Regulile sunt simple, spuse Brullo. În spatele său, cinci ţinte erau împrăştiate la diferite distanţe de-a lungul peretelui.

Aveţi cinci trageri – una pe ţintă. Cel cu cea mai proastă ţintă pleacă acasă.

Câţiva concurenţi începură să murmure, dar era tot ceea ce putea face Celaena pentru a-şi ascunde bucuria. Din nefericire, Cain nu se deranjase să îşi ascundă rânjetul triumfător. De ce nu putuse fi el Campionul găsit mort?

— Veţi trage pe rând, spuse Brullo, iar în spatele lor doi soldaţi aduseră un cărucior cu arcuri şi tolbe cu săgeţi. Formaţi un şir lângă masă pentru a vă stabili ordinea. Testul începe acum.

Celaena se aştepta ca ei să se grăbească spre masa lungă, încărcată cu arcuri şi săgeţi identice, dar aparent niciunul dintre ceilalţi douăzeci şi unu de competitori nu se grăbea foarte mult să ajungă acasă. Celaena se pregătea să se alăture şirului, dar Chaol o prinse de umăr.

— NU face pe grozava! o avertiză el.

Ea afişă un zâmbet dulce şi îi îndepărtă degetele de pe umăr.

— Voi încerca să nu fac asta, spuse ea şi se alătură şirului.

Câtă încredere din partea lor să le dea săgeţi, chiar dacă vârfurile lor erau boante. Un capăt rotunjit nu însemna că nu se puteau înfige în gâtul lui Perrington sau al lui Dorian, dacă voia.

Deşi gândul era plăcut, Celaena îşi menţinu atenţia asupra competitorilor. Cu douăzeci şi unu de Campioni şi câte cinci trageri de fiecare, testul avea să dureze mult. Graţie lui Chaol, nimerise în capătul şirului – nu chiar ultima, dar a treia de la sfârşit. Suficient de în spate încât să fie nevoită să îi privească pe ceilalţi trăgând înaintea sa, inclusiv pe Cain.

Ceilalţi concurenţi se descurcară destul de bine. Ţintele circulare uriaşe erau compuse din cinci inele colorate – galben marcând interiorul, cu doar un punct mic şi negru în centru. Fiecare ţintă devenea mai mică pe măsură ce era amplasată mai în spate, şi, pentru că încăperea era atât de lungă, ţinta finală se afla la aproape şaptezeci de metri distanţă.

Celaena îşi trecu degetele peste curbura fină a arcului său din tisă. Trasul cu arcul fusese printre primele lucruri pe care o învăţase Arobynn –

elementul de bază al antrenamentului oricărui asasin. Doi dintre asasini o demonstrară cu uşurinţă. Deşi nu loviseră în plin, iar tragerile lor deveneau mai neîndemânatice pe măsură ce ţintele se îndepărtau, orice ar fi fost maeştrii lor, ştiuseră ce îi învăţaseră.

Pelor, asasinul lungan, nu era încă suficient de puternic pentru a manevra un arc mare şi de-abia nimeri de câteva ori. Când îşi termină toate încercările, ochii îi sclipiră resemnaţi, Campionii chicotiră, iar Cain râse cel mai tare.

Privirea lui Brullo era severă.

— Nu te-a învăţat nimeni niciodată cum să foloseşti un arc, băiete?

Pelor ridică privirea, încruntându-se la Maestrul Armelor cu o obrăznicie surprinzătoare.

— Sunt mult mai priceput la otrăvuri.

— Otrăvuri! Brullo ridică mâinile în aer. Regele vrea un Campion, iar tu nu poţi ochi nici măcar o vacă dintr-o cireada! Maestrul armelor îi făcu lui Pelor semn să plece. Ceilalţi Campioni râseră din nou, iar Celaena nu îşi dorea nimic mai mult decât să râdă împreună cu ei. Dar Pelor trase adânc aer în piept, umerii relaxându-i-se, şi se alătură celorlalţi concurenţi care terminaseră testul. Dacă sfârşea prin a fi eliminat, unde îl duceau? La închisoare sau într-o altă gură de iad? Celaenei îi păru rău pentru băiat. Tragerile lui nu fuseseră chiar *atât* de rele.

De fapt, Nox fu cel care o surprinse cel mai mult, cu două lovituri în plin de la distanţele cele mai apropiate şi ultimele două încercări la limita inelului central. Poate că ar trebui să îl ia în considerare pentru o alianţă. Din modul în care ceilalţi competitori îl priveau în timp ce se îndrepta către capătul încăperii, Celaena ştiu că şi ei se gândeau la acelaşi lucru.

Mormânt, asasinul respingător, se descurcă bine, socoti ea. Patru nimerite din plin, iar lovitura finală la marginea inelului ultracentral. Dar apoi Cain se afişă în dreptul liniei albe din capătul încăperii, îşi încordă arcul şi trase.

Din nou şi din nou, şi din nou, în câteva secunde. Iar când sunetul ultimei lovituri răsună prin camera deodată tăcută, Celaena simţi cum stomacul i se întoarce pe dos. Cinci ţinte în plin.

Singura ei consolare fu că niciuna dintre lovituri nu nimerise punctul negru – centrul absolut. Una fusese pe-aproape, totuşi.

Dintr-un oarecare motiv, şirul începu să avanseze rapid. Nu se putea gândi decât la Cain – Cain aplaudat de Perrington, Cain bătut pe spate de

Brullo, Cain primind toată lauda şi atenţia, nu pentru că era un munte de muşchi, ci pentru că o merita.

Deodată, Celaena se trezi stând la linia albă, privind întinderea vastă a încăperii dinaintea ei. Câţiva dintre bărbaţi chicotiră, iar ea îşi păstră capul sus, luând de peste umăr o săgeată şi fixând-o în arcul său.

Făcuse câteva antrenamente cu arcul în urmă cu câteva zile şi se descurcase excelent. Sau cât de excelent se putea descurca fără a atrage atenţia cuiva. Iar ea ucisese oameni de la o distanţă mult mai mare decât cea mai îndepărtată ţintă. Lovituri curate. Direct în gât.

Încercă să înghită, dar gura îi era uscată.

„Eu sunt Celaena Sardothien, Asasinul Adarlanului. Dacă aceşti bărbaţi ar şti cine sunt, ar înceta să mai râdă. Eu sunt Celaena Sardothien. Voi câştiga. Nu îmi va fi teamă.“

Trase arcul înapoi, muşchii din braţul său resimţind efortul. Îşi scoase din minte orice sunet, orice mişcare, orice zgomot cu excepţia răsuflărilor sale în timp ce focaliză prima ţintă. Trase aer în piept. Expirând, lăsă săgeata să zboare. În plin.

Încleştarea stomacului său se domoli şi răsuflă pe nas. Nu era centrul absolut, dar oricum nu ţintise către acela.

Câţiva bărbaţi încetară să mai râdă, dar ea nu îi luă în seamă în timp ce fixă o altă săgeată şi trase către cea de-a doua ţintă. Ţintise către marginea inelului ultracentral, pe care îl lovi cu o precizie mortală. Putea face un întreg cerc din săgeţi, dacă dorea. Şi dacă avea suficientă muniţie.

Mai nimeri încă o dată în plin pe a treia ţintă – ţintind către margine, dar nimerind în interior. Procedă la fel la a patra ţintă, dar ţinti în partea opusă. Acolo unde ţintea, săgeata se şi înfigea.

Întinzând mâna după ultima săgeată, îl auzi pe unul dintre rivali, un mercenar roşcat pe nume Renault, chicotind. Strânse arcul suficient de tare încât lemnul să geamă şi îl trase înapoi pentru ultima lovitură.

Ţinta era acum puţin mai mult decât un amestec de culori, atât de îndepărtată încât punctul central era un grăunte de nisip în imensitatea camerei. Nu putea vedea micul punct din centru – punctul pe care nimeni nu reuşise încă să îl atingă, nici măcar Cain. Braţul Celaenei tremură de efort întinzând coarda puţin mai în spate. Trase.

Săgeata lovi centrul absolut, spulberând punctul negru. Toţi se opriră din râs.

Nimeni nu îi adresă vreun cuvânt când se îndepărtă de linia albă şi îşi puse arcul înapoi în cărucior. Chaol doar se încruntă către ea – evident, nu fusese *atât* de modestă –, dar Dorian zâmbi. Ea oftă şi li se alătură celorlalţi concurenţi care aşteptau ca proba să ia sfârşit, stând destul de departe de ei.

Când marcajele lor fură comparate de către Brullo însuşi, unul dintre soldaţii armatei, nu tânărul Pelor, sfârşi eliminat. Deşi în niciun caz nu pierduse, Celaena nu putea suporta – sub niciun chip nu putea suporta – sentimentul că, de fapt, nu câştigase nimic.

CAPITOLUL 16

În ciuda încercării sale de a-şi controla respiraţia, Celaena gâfâia alergând alături de Chaol în parcul de vânătoare. Dacă el era obosit, nu o arăta, cu excepţia licărului de sudoare de pe chip şi a cămăşii îmbibate.

Alergau spre un deal, vârful acestuia încă fiind ascuns în ceaţa dimineţii. Picioarele i se înmuiară la vederea pantei înclinate, iar stomacul i se urcă în gât. Celaena gâfâi tare pentru a-i atrage atenţia lui Chaol înainte de a încetini şi a-şi arunca braţele în jurul unui copac.

Răsuflarea îi cutremura pieptul, iar Celaena se ţinu strâns de trunchi în timp ce vomită. Ura căldura lacrimilor ce i se prelingeau din ochi, dar nu le putea şterge şi vomită din nou. Chaol stătea în apropiere, privind. Celaena îşi sprijini fruntea de un braţ, calmându-şi răsuflarea, îndemnându-şi trupul să se liniştească.. Trecuseră trei zile de la primul test, zece de la sosirea ei în Rifthold, iar ea încă nu era în formă. Următoarea eliminare era în patru zile şi, deşi antrenamentul îşi reluase cursul normal, ea începuse să se trezească puţin mai devreme decât de obicei. *Nu* va pierde în faţa lui Cain sau a lui Renault, sau a oricăruia dintre ei.

— Ai terminat? întrebă Chaol. Ea ridică privirea pentru a se încrunta la el, dar totul se învârtea în jur şi vomită din nou. Ţi-am spus să nu mănânci înainte să plecăm.

— Ai terminat cu atitudinea asta îngâmfată?

— Ai terminat cu vărsarea maţelor?

— Momentan, se răsti ea. Poate că data viitoare nu voi mai fi atât de curtenitoare şi voi vomita pe tine.

— Dacă mă poţi prinde, spuse el cu jumătate de zâmbet.

Îşi dorea să îi smulgă zâmbetul de pe chip, dar, când făcu un pas, genunchii o trădară şi îşi sprijini din nou mâinile de copac, aşteptând ca stomacul să i se revolte din nou. Cu colţul ochiului îl zări privindu-i spatele, care îi era expus prin cămaşa îmbibată cu sudoare. Se ridică.

— Îţi face plăcere să te uiţi la cicatricile mele?

El îşi muşcă buza de jos.

— Când le-ai căpătat pe astea? Celaena ştiu că se referea la cele trei urme enorme care îi traversau spatele.

— Când crezi? spuse ea. El nu răspunse, iar ea privi în sus, către bolta de frunze de deasupra lor. Briza dimineţii le zburli, smulgând câteva de pe ramurile scheletice. Pe alea trei, continuă ea, le am din prima zi în Endovier.

— Ce-ai făcut să le meriţi?

— Să le merit? râse ascuţit. Nimeni nu merită să fie biciuit asemenea unui animal. Chaol deschise gura, dar ea nu îl lăsă să vorbească. Am ajuns în Endovier, iar ei m-au târât în mijlocul ocnei şi m-au legat între stâlpii de eşafod. Douăzeci şi una de lovituri de bici. Ea se holbă la el fără să îl vadă în întregime, iar cerul cenuşiu căpătă culoarea întunecată a Endovierului şi vuietul vântului deveni suspinele sclavilor. Asta a fost înainte de a mă împrieteni cu câţiva dintre ceilalţi sclavi şi am petrecut acea primă noapte întrebându-mă dacă voi rezista până dimineaţă, dacă spatele mi se va infecta sau dacă voi sângera şi voi muri înainte de a şti ce se petrece.

— Nu te-a ajutat nimeni?

— Doar a doua zi de dimineaţă. O tânără femeie mi-a strecurat o cutie cu unguent în timp ce aşteptam la coadă pentru micul dejun. Nu am apucat niciodată să îi mulţumesc. Mai târziu în ziua aceea, patru supraveghetori au violat-o şi au ucis-o. Celaena îşi încleştă pumnii; ochii o înţepau. În ziua în care mi-am ieşit din fire, continuă ea, m-am oprit la postul lor din mină ca să-i răsplătesc pentru ceea ce i-au făcut. Au murit prea repede.

— Dar erai o femeie în Endovier, spuse Chaol, vocea lui fiind dură şi calmă. Nimeni niciodată… se bâlbâi, incapabil a rosti cuvântul.

Ea îi oferi un zâmbet timid şi amar.

— În primul rând, se temeau de mine. Iar după ziua în care aproape am atins zidul, niciunul dintre ei nu a mai îndrăznit să se apropie de mine. Dar, dacă un gardian încerca să fie prea prietenos… ei, bine, devenea exemplul care le amintea celorlalţi că puteam la fel de uşor să îmi pierd cumpătul, dacă asta simţeam. Vântul se învolbură în jurul lor, smulgându-i şuviţe de păr din cosiţa împletită. Nu era nevoie să dea glas celeilalte suspiciuni – aceea că poate, cumva, Arobynn îi mituise pe gardienii din Endovier pentru siguranţa ei. Fiecare supravieţuieşte cum poate.

Celaena nu înţelese prea bine blândeţea din privirea pe care i-o oferi Chaol când încuviinţă. Îl privi doar pentru o clipă înainte de a o rupe la

fugă, la deal, unde primele raze de soare începeau să răzbească prin ceaţă.

În după-amiaza următoare, Campionii stăteau aşezaţi în jurul lui Brullo, care le ţinea lecţii despre diferite arme şi alte prostii pe care ea le învăţase cu ani în urmă şi nu era nevoie să le audă din nou. Tocmai se gândea dacă putea dormi stând în picioare când, cu colţul ochiului, o mişcare bruscă la uşile balconului îi atrase atenţia. Celaena se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe unul dintre Campionii masivi – unul dintre soldaţi – lovind un gardian din apropiere, doborându-l la pământ. Capul gardianului lovi marmura cu o pocnitură, iar el rămase inconştient. Celaena nu îndrăzni să se mişte – niciunul dintre Campioni nu o făcu – în timp ce bărbatul se năpusti spre uşă, către grădină şi libertate.

Dar Chaol şi gărzile sale se mişcară atât de repede, încât Campionul răzvrătit nu avu timp să atingă uşa de sticlă înainte ca o săgeată să îl străpungă direct în gât.

Tăcerea căzu peste încăpere, iar jumătate din gardieni îi încercuiră pe Campioni, cu mâinile pe săbii, pe când ceilalţi, inclusiv Chaol, se repeziră spre Campionul mort şi gardianul prăbuşit. Arcaşii de la mezanin se înarmară cu un geamăt al coardelor. Celaena rămase nemişcată, la fel ca Nox, care stătea aproape de ea. O mişcare greşită şi un gardian speriat ar fi putut să o ucidă. Nici măcar Cain nu respira prea adânc.

Prin zidul de Campioni, gărzi şi armele lor, Celaena îl zări pe Chaol îngenunchind lângă gardianul inconştient. Nimeni nu îl atinse pe Campionul căzut, care zăcea cu faţa în jos şi cu mâna încă întinsă către uşa din sticlă. Sven era numele său, deşi nu ştia motivul pentru care fusese exclus din armată.

— Zei din Ceruri! răsuflă Nox, atât de încet încât buzele de-abia i se mişcară. Tocmai… l-au ucis. Celaena se gândi să îi spună să tacă, dar chiar şi asta părea riscant. Câţiva dintre Campioni şuşoteau unul altuia, dar nimeni nu îndrăznea să facă vreun pas. Ştiam că vorbesc serios despre faptul că nu ne lasă să plecăm, dar… Nox înjură, iar ea îl simţi privind-o pieziş. Mi-a fost garantată imunitatea de către sponsorul meu. M-a căutat şi mi-a spus că nu voi merge la închisoare dacă pierd competiţia. În acel moment, Celaena ştiu că el vorbea mai mult pentru sine, iar, când ea nu răspunse, Nox încetă. Ea se holbă îndelung la Campionul mort.

Ce îl făcuse pe Sven să rişte? Şi de ce aici, chiar acum? Mai erau încă trei zile până la al doilea test; ce făcuse momentul ăsta atât de special? În ziua

în care ea îşi ieşise din fire în Endovier, nu se gândise la libertate. Nu, ea alesese timpul şi locul, apoi atacase. Nu avusese niciodată intenţia să evadeze.

Razele soarelui străpunseră uşile, luminând sângele Campionului pe sticla pătată.

Poate că înţelesese că nu avea nicio şansă de a câştiga şi că acest tip de moarte era mult mai bună decât să se întoarcă în oricare loc din care venise aici. Dacă voia să evadeze, ar fi aşteptat până la lăsarea întunericului, când ar fi fost departe de oricine din competiţie. Sven dorise să dovedească un lucru, înţelese ea, şi asta doar din pricina acelei zile în care ea ajunsese la un pas de a atinge zidul Endovierului.

Adarlan le putea lua libertatea, le putea distruge vieţile şi îi putea doborî şi biciui, forţa să participe la concursuri ridicole, dar, criminali sau nu, ei erau încă oameni. Moartea – mai degrabă decât să facă parte din jocul regelui – era ultima opţiune pentru el.

Încă holbându-se la mâna lui întinsă către un orizont de neatins, Celaena spuse o rugăciune tăcută pentru Campionul mort şi îi dori liniştea.

CAPITOLUL 17

Cu pleoape grele, Dorian Havilliard încercă să nu caşte în timp ce stătea pe tron. Muzica şi pălăvrăgeala pluteau prin aer, ademenindu-l la somn. De ce trebuia mama lui să insiste asupra prezenţei lui la curte? Chiar şi vizita de după-amiază era prea mult. Dar era mai bine decât să analizeze cadavrul Mâncătorului de Ochi, pe care Chaol îl studiase în ultimele zile. Îşi va face griji cu privire la asta mai târziu – dacă devenea o problemă. Ceea ce nu va deveni, dacă Chaol o investiga. Probabil fusese doar o neînţelegere de pahar.

Iar apoi mai era şi Campionul care încercase să scape în acea după-amiază. Dorian se cutremură la gândul că ar fi putut asista la aşa ceva şi la încurcătura cu care trebuia să se confrunte Chaol, de la soldatul rănit la sponsorul care îşi pierduse Campionul şi la cadavrul însuşi. La ce se gândise tatăl său când hotărâse să găzduiască acest concurs?

Dorian o privi pe mama sa, aşezată pe un tron lângă el. Cu siguranţă ea nu ştia nimic despre asta şi probabil ar fi fost îngrozită dacă ar fi aflat ce fel de asasini locuiau sub acoperişul ei. Mama lui era încă frumoasă, deşi chipul îi era puţin ridat şi acoperit cu pudră, iar părul ei roşcat era brăzdat de câteva şuviţe argintii. În această zi era învăluită în metri de catifea verde-

intens şi eşarfe, şi şaluri aurii, iar coroana ei era împodobită cu un văl strălucitor care îi dădea lui Dorian impresia că purta un cort pe cap.

Înaintea lor, nobilimea se plimba bârfind şi punând ţara la cale. O orchestră cânta menuete într-un colţ, iar servitorii se strecurau printre nobili într-un dans al lor în timp ce reumpleau platourile şi paharele şi înlocuiau argintăria.

Dorian se simţea ca un element de decor. Desigur, purta un costum ales de mama sa, care îi fusese trimis în acea dimineaţă: o vestă de un verde-albăstrui, cu mâneci albe ridicole ivindu-se de sub umerii bufanţi de un albastru-alburiu. Pantalonii, slavă zeilor, erau cenuşii, deşi cizmele sale de piele arătau mult prea noi pentru mândria masculină.

— Dorian, dragul meu. Eşti încruntat, spuse ea. Îi oferi reginei Georgina o privire de părere de rău. Am primit o scrisoare de la Hollin. Ne trimite dragostea lui.

— A spus ceva interesant?

— Doar că urăşte şcoala şi că îşi doreşte să vină acasă.

— Spune asta în fiecare scrisoare.

Regina Adarlanului suspină.

— Dacă tatăl tău nu mi-ar fi interzis, l-aş fi adus acasă.

— Îi este mult mai bine la şcoală. Când venea vorba de Hollin, cu cât se afla mai departe, cu atât era mai bine.

Georgina îşi studie fiul.

— Tu te-ai comportat mereu cuviincios. Niciodată nu ai fost neascultător faţă de dascălii tăi. Oh, bietul meu Hollin. Când voi fi moartă, vei avea grijă de el, nu-i aşa?

— Moartă? Mamă, ai doar…

— Ştiu câţi ani am. Tocmai de aceea trebuie să te însori. Şi cât mai curând.

— Să mă însor? Dorian scrâşni din dinţi. Cu cine?

— Dorian, eşti prinţul moştenitor. Şi ai deja nouăsprezece ani. Vrei să devii rege şi să mori fără un moştenitor pentru ca Hollin să poată prelua tronul? Dorian nu răspunse. Mă gândeam eu, continuă regina. După un moment ea spuse: Există o mulţime de tinere femei care ar fi soţii bune. Deşi ar fi de preferat o prinţesă.

— Nu au mai rămas prinţese, rosti el cu asprime.

— Cu excepţia prinţesei Nehemia. Ea râse şi îşi puse mâna peste a lui. O, stai liniştit. Nu te-aş forţa să te căsătoreşti cu ea. Sunt surprinsă că tatăl tău

încă îi permite să poarte acest titlu. Fată semeaţă şi arogantă; ştiai că a refuzat să poarte rochia pe care i-am trimis-o?

— Sunt sigur că prinţesa are motivele sale, zise Dorian cu precauţie, dezgustat de prejudecata mamei sale. Am vorbit cu ea o singură dată, dar pare… plină de viaţă.

— Atunci poate că ai să te căsătoreşti cu ea. Mama lui râse din nou înainte ca el să poată răspunde.

Dorian zâmbi apatic. Încă nu îşi putea da seama de ce tatăl său îndeplinise dorinţa regelui din Eyliwe, de a permite vizita fiicei sale la curte ca să se familiarizeze cu regulile Adarlanului. Din punctul de vedere al ambasadorilor, Nehemia nu era tocmai cea mai potrivită alegere. Nu când el auzise zvonuri despre sprijinul pentru rebelii din Eyliwe şi despre eforturile de a închide ocna de la Calaculla. Dorian nu o putea învinui pentru asta; totuşi, nu după ce văzuse oroarea care era Endovier şi grozăviile pe care le suferise trupul Celaenei Sardothien. Dar tatăl său nu făcea niciodată nimic fără motiv, iar din săracul schimb de cuvinte pe care îl avusese cu Nehemia, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă şi ea avea motivaţiile proprii de a se afla aici.

— Ce păcat că Lady Kaltain are o înţelegere cu ducele Perrington, continuă mama sa. Este o fată atât de frumoasă şi atât de politicoasă. Poate că are vreo soră.

Dorian îşi încrucişă braţele, înghiţindu-şi în sec repulsia. Kaltain stătea în celălalt capăt al sălii, iar el era mult prea conştient de privirea ei care îi scruta fiecare centimetru al corpului. Se foi pe tron, dezmorţindu-şi spatele.

— Ce spui de Elise? zise regina indicând către o tânără blondă îmbrăcată în culoarea lavandei. Este foarte frumoasă. Şi poate fi destul de jucăuşă.

„După cum am aflat deja.“

— Elise mă plictiseşte, spuse el.

— Oh, Dorian! Regina duse o mână la inimă. Vrei să îmi spui că doreşti să te căsătoreşti din dragoste? Dragostea nu îţi garantează o căsnicie reuşită.

Era plictisit. Plictisit de aceste femei, plictisit de această mascaradă, plictisit de tot.

Sperase că drumul spre Endovier va alunga această plictiseală şi că va fi bucuros să se întoarcă acasă, dar găsi locul exact la fel cum îl lăsase. Aceleaşi doamne încă privindu-l cu ochi rugători, aceleaşi slujnice făcându-i cu ochiul, aceiaşi consilieri încă strecurând bileţele cu propuneri legislative pe sub uşa sa. Iar tatăl său… tatăl său era întotdeauna preocupat

de competiţie şi nu se va opri până ce fiecare continent nu va purta steagul Adarlanului. Chiar şi pariatul pe aşa-numiţii Campioni devenise plictisitor. Era limpede că Celaena şi Cain se vor înfrunta în final, iar până atunci… ei, bine, ceilalţi Campioni nu meritau timpul său.

— Din nou te încrunţi. Eşti supărat din vreo pricină, dragul meu? Ai vreo veste de la Rosamund? Bietul meu copil… cum ţi-a frânt inima! Regina dădu din cap. Deşi s-a întâmplat în urmă cu mai mult de un an… Dorian nu răspunse. Nu voia să se gândească la Rosamund sau la soţul necioplit pentru care îl părăsise.

Câţiva nobili începură să danseze. Mulţi erau de vârsta sa, dar Dorian simţea că, într-un fel, exista o distanţă imensă între ei. Nu se simţea mai bătrân, nici mai înţelept, ci mai degrabă se simţea… Se simţea…

Simţea că ceva din interiorul său nu se potrivea cu veselia lor, cu ignoranţa lor conştientă a ceea ce se afla dincolo de zidurile castelului. Era ceva dincolo de titlul său. Se bucurase de compania lor în adolescenţa lui timpurie, dar devenise evident că mereu se va afla cu un pas înaintea lor. Partea cea mai rea era că ei nu păreau să observe că el era diferit sau că se simţea diferit. Dacă nu ar fi fost Chaol, s-ar fi simţit teribil de singur.

— Ei, bine, spuse mama sa pocnind din degete către una dintre doamnele sale de onoare, sunt sigură că tatăl tău te ţine ocupat, dar când vei avea un moment în care să te deranjezi să te gândeşti la mine şi la soarta regatului tău, uită-te peste asta. Doamnele reginei făcură o plecăciune în timp ce regina îi înmână o bucată de hârtie împăturită, purtând sigiliul ei roşu ca sângele. Dorian o deschise, iar stomacul i se revoltă la vederea lungii liste de nume. Toate erau doamne de viţă nobilă, toate la vârsta măritişului.

— Ce este asta? întrebă el impunător şi luptându-se cu dorinţa de a rupe hârtia în bucăţi.

Regina îi zâmbi.

— O listă cu potenţiale mirese. Oricare dintre ele ar fi potrivită să poarte coroana. Şi toate, am fost informată, sunt destul de capabile să aibă moştenitori.

Dorian puse lista cu nume în buzunarul vestei sale. Neliniştea din sufletul său nu se domolea.

— Mă voi gândi la asta, spuse el, iar, înainte ca regina să răspundă, el coborî de pe podiumul regal. Imediat, cinci tinere femei începură să roiască în jurul său şi să îl invite la dans, să îl întrebe cum o mai duce, dacă va

participa la balul Samhuinn. Cuvintele lor nu conteneau să zboare pe lângă el, iar Dorian le privi inexpresiv. Care erau numele lor?

Privi peste capetele lor împodobite cu bijuterii pentru a găsi calea către uşă. S-ar fi sufocat dacă ar mai fi rămas mult timp acolo. Îşi luă politicos la revedere, apoi se îndepărtă de talmeş-balmeşul curţii, lista potenţialelor mirese care simţea că-i atacă hainele, până la piele, precum acidul.

Dorian îşi băgă mâinile în buzunare hoinărind pe coridoarele castelului. Cuştile erau goale – câinii erau la vânătoare. Voia să verifice o femelă gestantă, deşi ştia că era imposibil de prezis sexul puiului înainte de a făta. Spera că puii vor fi de rasă pură, dar mama lor avea tendinţa de a evada din cuşca ei. Era cel mai rapid câine de vânătoare al său, dar nu reuşise niciodată să îi domolească spiritul sălbatic.

Acum nu ştia cu adevărat încotro se îndrepta; voia doar să meargă – oriunde.

Dorian îşi descheie primul nasture de la vestă. Clinchetele de săbii răsunau dinspre o uşă deschisă, iar el se opri. Se întoarse cu faţa către sala de antrenament a Campionilor şi, deşi antrenamentul trebuia să se fi terminat până acum, acolo…

Acolo era ea.

Părul ei auriu strălucea în timp ce se plimba printre trei gărzi, sabia sa fiind puţin mai mult decât o extensie de oţel a mâinii sale. Nu se împiedica de gărzi când o răsucea şi se eschiva printre ele.

Cineva începu să aplaude în stânga ei, iar cei patru duelişti se opriră, gâfâind. Dorian privi cum un rânjet se întinse pe chipul asasinei când se întoarse către sursa aplauzelor. Vălul de sudoare îi ilumina pometii, iar ochii ei albaştri licăreau. Da, era cu adevărat adorabilă. Dar…

Prinţesa Nehemia se apropie, aplaudând. Nu purta rochia ei albă, obişnuită, ci o tunică neagră şi pantaloni largi, iar într-o mână strângea un baston din lemn sculptat şi ornamentat.

Prinţesa îşi puse mâna pe umărul asasinei şi îi spuse fetei ceva ce o făcu să râdă. Dorian privi în jur. Unde era Chaol sau Brullo? De ce se afla Asasinul Adarlanului aici împreună cu prinţesa din Eyliwe? Şi cu o sabie! Asta nu putea continua, mai ales după tentativa aceea de evadare a Campionului ucis.

Dorian se apropie şi zâmbi către prinţesă, apoi făcu o plecăciune. Nehemia îl întâmpină cu o simplă încuviinţare din cap. Deloc surprinzător.

Dorian luă mâna Celaenei. Mirosea a metal şi a sudoare, dar o sărută oricum, ridicându-şi privirea către chipul ei în acelaşi timp.

— Lady Lillian, bombăni el cu buzele lipite de pielea sa.

— Înălţimea Ta, spuse ea încercând să îşi retragă mâna dintr-a lui. Dar Dorian nu renunţa la mâna sa aspră.

— Pot vorbi cu tine? spuse el conducând-o deoparte înainte ca ea să îşi dea acordul. Când ieşiră din raza auditivă a celorlalţi, întrebă impunător: Unde este Chaol?

Ea îşi încrucişă braţele.

— Aşa găseşti de cuviinţă să vorbeşti cu Campioana ta iubită?

El se încruntă.

— Unde este Chaol?

— Nu ştiu. Dacă ar fi să pun pariu totuşi, aş spune că inspectează trupul ciopârţit al Mâncătorului de Ochi sau scapă de trupul lui Sven. În afară de asta, Brullo a spus că pot sta aici oricât doresc după antrenamente. Am alt test mâine, ştii doar.

Desigur că ştia.

— De ce este aici prinţesa Nehemia?

— Mă căuta, iar când Philippa i-a spus că sunt aici, a insistat să mi se alăture. Aparent, o femeie nu poate rezista prea mult fără o sabie în mâini. Celaena îşi muşcă buza.

— Nu mi te amintesc atât de vorbăreaţă.

— Ei, bine, poate dacă ţi-ai fi făcut timp să vorbeşti cu mine, ai fi aflat asta.

Dorian mustăci, dar muşcă momeala; blestemat fie de către zei!

— Şi când am avut timp să vorbesc cu tine?

— Îţi aminteşti faptul mărunt că am călătorit împreună din Endovier, nu-i aşa? Şi că sunt aici de câteva săptămâni.

— Ţi-am trimis cărţile acelea, se oferi el.

— Şi m-ai întrebat vreodată dacă le-am citit?

Celaena uitase cu cine vorbea?

— Am vorbit cu tine o dată de când am ajuns.

Ea ridică din umeri şi dădu să se întoarcă. Iritat, dar uşor curios, el o prinse de braţ. Ochii ei de turcoaz licăriră holbându-se la mâna lui, iar inima lui Dorian o luă la galop când privirea ei urcă spre chipul său. Da, transpirată fiind, era o fată frumoasă.

— Nu îţi e teamă de mine? Aruncă o privire pe teaca săbiei lui. Sau eşti la fel de priceput în mânuirea săbiei precum Căpitanul Westfall?

El păşi mai aproape, intensificând strânsoarea.

— Mai priceput, şopti el în urechea ei. Iată: Celaena roşea şi clipea.

— Ei, bine, începu ea, dar timpul se scurse. Dorian câştigase. Ea îşi încrucişă braţele. Foarte amuzant, înălţimea Ta.

El făcu o plecăciune teatrală.

— Fac şi eu ce pot. Dar prinţesa Nehemia nu poate rămâne aici cu tine.

— Şi de ce, mă rog? Crezi că o voi ucide? De ce aş ucide singura persoană din castelul ăsta care nu este o idioată? Celaena îi aruncă lui Dorian o privire care sugera că el făcea parte din majoritate. Ca să nu mai spunem că gărzile ei m-ar ucide înainte să ridic o mână.

— Pur şi simplu nu se poate. Se află aici pentru a ne învăţa obiceiurile, nu să se dueleze.

— Este o prinţesă. Poate face orice doreşte.

— Şi presupun că tu o vei învăţa mânuirea armelor?

Celaena ridică bărbia.

— Poate că îţi este puţin teamă de mine.

— O voi escorta înapoi în camera ei.

Cu un gest lung, Celaena îi deschise calea.

— Wyrd să te ajute.

Dorian îşi trecu o mână prin părul negru şi se apropie de prinţesă, care îi aştepta cu o mână în şold.

— Alteţă, spuse Dorian făcându-le semn gărzilor ei personale să li se alăture. Mă tem că trebuie să vă ducem înapoi în camera dumneavoastră.

Prinţesa privi peste umărul lui cu o sprânceană ridicată. Spre disperarea lui, Celaena începu să îi vorbească în Eyliwe prinţesei, care lovi cu toiagul în podea. Apoi îi şuieră ceva prinţului. Dorian nu prea se descurca cu limba Eyliwe, iar prinţesa vorbea prea repede pentru ca el să o poată înţelege. Din fericire, asasina traduse:

— Spune că te poţi întoarce la tronul şi la dansul tău şi să ne laşi în pace, spuse Celaena.

Dorian făcu tot ce putu pentru a rămâne serios.

— Spune-i că este inacceptabil ca ea să se dueleze.

Celaena spuse ceva, iar după cuvintele ei prinţesa doar flutură o mână şi trecu pe lângă ei, păşind în ringul de duel.

— Ce i-ai spus? întrebă Dorian.

— I-am spus că te oferi voluntar să fii primul ei partener, spuse ea. Ei, bine? Nu vrei să o superi pe prinţesă.

— Nu mă voi duela cu prinţesa.

— Preferi să te duelezi cu mine?

— Poate dacă am lua o lecţie privată în camera ta, spuse el încet. Diseară.

— Te voi aştepta, zise ea. Îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul unui deget.

Prinţesa îşi roti toiagul cu putere şi precizie, lucru care îl făcu să înghită în sec. Nedorind să fie bătut măr, se duse la raftul cu arme şi alese două săbii din lemn.

— Ce zici de nişte mişcări de bază, în schimb? o întrebă el pe Nehemia. Spre uşurarea lui, prinţesa încuviinţă şi îi înmână toiagul uneia dintre gărzile sale, apoi luă sabia de antrenament pe care i-o întinse Dorian. Celaena nu îl va face să pară un fraier!

— Tu stai aşa, îi spuse el prinţesei, luând o poziţie defensivă.

CAPITOLUL 18

Celaena zâmbea în timp ce îl privea pe prinţul moştenitor al Adarlanului arătându-i prinţesei din Eyliwe primii paşi de bază în scrimă. Era fermecător, socoti ea. Într-un mod arogant. Dar cineva cu titlul lui putea fi mult, mult mai rău. O stânjenise felul în care o făcuse să roşească. De fapt, Dorian era atât de atrăgător încât Celaena avea dificultăţi în a nu se gândi cât de atrăgător era şi se întrebă din nou de ce nu era căsătorit.

Îşi cam dorea să îl sărute.

Înghiţi în sec. Mai fusese sărutată înainte, desigur. De către Sam, şi suficient de des încât acest lucru să nu îi fie străin. Dar trecuse mai bine de un an de când îl pierduse pe asasinul cu care crescuse. Şi, chiar dacă gândul de a săruta pe altcineva îi provoca greaţă odinioară, când îl văzuse pe Dorian…

Prinţesa Nehemia se întinse, plesnindu-l pe Dorian peste încheietură cu sabia. Celaena îşi înăbuşi râsetul. El se încruntă şi frecă locul dureros, dar apoi zâmbi când prinţesa începu să privească triumfător.

„Blestemat să fie că este atât de chipeş!“

Celaena se rezemă de perete şi s-ar fi bucurat de lecţia de scrimă dacă cineva nu ar fi strâns-o de braţ atât de tare încât să o doară.

— *Ce* este asta? Târâtă de lângă perete, se trezi faţă în faţă cu Chaol.

— Ce să fie?

— Ce face Dorian cu ea?

Celaena ridică din umeri.

— Se duelează?

— Şi de ce se duelează?

— Pentru că el s-a oferit voluntar să o înveţe să lupte?

Chaol aproape că o îmbrânci când se apropie de cei doi.

Aceştia se opriră, iar Dorian îl urmă pe Chaol într-un colţ. Vorbiră rapid – erau furioşi – înainte ca Chaol să se întoarcă lângă Celaena.

— Gărzile te vor escorta înapoi în cameră.

— Ce? }şi aminti conversaţia lor de pe balcon şi se încruntă. Gata cu schimbul de poveşti. Testul este mâine, trebuie să mă antrenez! protestă ea.

— Cred că te-ai antrenat suficient pe ziua de azi – este aproape ora cinei. Lecţia ta cu Brullo s-a încheiat acum două ore. Odihneşte-te, altfel vei fi inutilă mâine. Şi nu, nu ştiu în ce va consta testul, aşa că nu te deranja să întrebi.

— Este absurd! se plânse ea, iar o ciupitură din partea lui Chaol îi domoli glasul. Prinţesa Nehemia aruncă o privire îngrijorată în direcţia Celaenei, dar asasina îi făcu semn să încheie lecţia cu prinţul moştenitor. Nu voi *face* nimic, cretin nesuferit.

— Sincer, eşti chiar atât de oarbă încât să nu vezi de ce nu putem permite una ca asta?

— Nu poţi permite – ţi-e frică de mine!

— Nu te flata.

— Crezi că eu vreau să mă întorc în Endovier? sâsâi ea. Crezi că eu nu sunt conştientă de faptul că, dacă evadez, voi fi vânată pentru tot restul vieţii mele? Crezi că eu nu ştiu de ce vomit când alergăm împreună dimineaţa? Corpul meu este o epavă. Am nevoie să petrec orele astea în plus aici, iar tu nu ar trebui să mă pedepseşti pentru asta!

— Nu am de gând să pretind că ştiu cum funcţionează mintea unui criminal.

Celaena îşi aruncă mâinile în aer.

— Ştii, chiar m-am simţit vinovată. Doar puţin vinovată. Iar acum îmi amintesc de ce nu trebuia. Urăsc să stau degeaba, închisă în camera mea, plictisită de moarte. Urăsc toate gărzile şi prostiile astea; urăsc când tu îmi spui să mă abţin când Brullo îi cântă osanale lui Cain, iar eu sunt acolo, plictisitoare şi greu de remarcat, la mijloc. Urăsc să mi se spună ce nu pot să fac. Iar pe tine te urăsc cel mai mult dintre toţi!

El bătu cu piciorul în podea.

— Ai terminat?

Pe chipul lui Chaol nu era nici urmă de blândeţe, iar ea plecă, pumnii săi arzând de dorinţa de a-i îndesa dinţii pe gât.

CAPITOLUL 19

Stând într-un scaun aproape în centrul marii săli, Kaltain îl privea pe ducele Perrington conversând cu regina Georgina în balconul său. Ce păcat că Dorian plecase atât de repede cu o oră în urmă; ea nici măcar nu avusese ocazia de a vorbi cu el. Lucru care era iritant, având în vedere faptul că petrecuse o bună parte din dimineaţă dichisindu-se pentru curte: părul negru îi era înfăşurat cu eleganţă în jurul capului, iar pielea ei arunca sclipiri aurii datorită pudrelor strălucitoare cu care îşi machiase chipul. Deşi legăturile rochiei sale roz cu galben îi zdrobeau coastele, iar perlele şi diamantele din jurul gâtului o strangulau, îşi ţinea bărbia sus, mândră. Dorian plecase, dar apariţia lui Perrington fusese o surpriză neaşteptată. Acesta o vizita destul de rar pe regină; trebuia să fie vorba de ceva important.

Kaltain se ridică din scaunul ei de lângă şemineu în timp ce ducele făcu o plecăciune înaintea reginei şi se îndreptă către uşile salonului. Când ea interveni în calea lui, el se opri la vederea ei, ochii strălucindu-i de o poftă care o făcu să îşi dorească să se poată feri. Ducele făcu o plecăciune adâncă.

— Milady.

— Înălţimea Voastră, zâmbi ea ascunzând toată repulsia ei adânc, adânc, adânc.

— Sper că eşti bine, spuse el oferindu-i braţul său pentru a o conduce afară din încăpere. Ea zâmbi din nou, acceptându-l. Deşi ducele era cam rotofei, braţul de sub mâna ei avea muşchi puternici şi fermi.

— Foarte bine, mulţumesc. Iar dumneavoastră? Nu v-am mai văzut de zile bune! Ce surpriză plăcută să treceţi pe la curte.

Perrington îi oferi un zâmbet cu dinţi îngălbeniţi.

— Şi eu v-am dus dorul, Milady.

Ea încercă să nu se retragă când degetele lui păroase şi grase îi mângâiară pielea imaculată şi, în schimb, îşi înclină capul către el.

— Sper că Majestatea Sa este bine şi sănătoasă; conversaţia dumneavoastră a fost una plăcută?

Oh, era atât de periculos să îşi bage nasul, mai ales că ea se afla aici din bunăvoinţa lui. Întâlnirea cu el din primăvara trecută fusese un noroc chior. Iar să îl convingă să o invite la curte – în mare parte datorită promisiunii a

ceea ce îl putea aştepta de îndată ce ea se va afla departe de casa tatălui său şi fără o însoţitoare – nu fusese atât de dificil. Dar ea nu se afla aici doar pentru a se bucura de plăcerile curţii regale. Nu, se săturase de o dorinţă neînsemnată, aşteptând să se căsătorească cu cel care oferea mai mult, se săturase de politici meschine şi de fraieri uşor de manipulat.

— De fapt, Majestatea Sa este chiar foarte bine, spuse Perrington, conducând-o pe Lady Kaltain către apartamentul ei. Stomacul i se încleşta puţin. Deşi ducele nu ascundea faptul că o dorea, încă nu o dusese în pat – încă. Dar cu un bărbat precum Perrington, care întotdeauna obţinea ceea ce îşi dorea… Kaltain nu avea mult timp pentru a găsi o cale de a evita să îşi onoreze promisiunea subtilă pe care i-o făcuse mai devreme în acel an. Dar, continuă ducele, cu un fiu bun de însurătoare, este destul de ocupată.

Kaltain îşi menţinu expresia indiferentă. Calmă. Senină.

— Ne putem aştepta la vreo veste despre logodnă în viitorul apropiat?

Altă întrebare periculoasă.

— Cu siguranţă, eu aşa sper, mormăi ducele, chipul întu- necându-i-se sub părul arămiu. Cicatricea zimţată de pe obrazul său se încordă cu fermitate. Majestatea Sa are deja o listă cu fete considerate corespunzătoare… Ducele se opri din mers, amintintindu-şi cu cine vorbea, iar Kaltain îşi flutură genele către el.

— O, îmi pare rău, spuse ea mieros. Nu am vrut să mă bag în treburile Casei Regale. Îl bătu pe duce pe umăr, inima sa luând-o la galop. Lui Dorian i se dăduse o listă cu potenţiale mirese? Cine era pe această listă? Şi cum ar fi putut ea… Nu, se va gândi mai târziu la asta. Pentru moment, trebuia să descopere cine stătea între ea şi coroană.

— Nu ai de ce să te scuzi, spuse el, ochii lui negri licărind. Vino… spune-mi ce-ai mai făcut în aceste ultime zile.

— Nimic important. Deşi am întâlnit o femeie foarte interesantă, spuse ea cu indiferenţă, conducându-l în josul unui coridor flancat de ferestre, către secţiunea de cleştar a castelului. O prietenă de-a lui Dorian – Lady Lillian, mi-a prezentat-o el.

Ducele deveni rigid.

— Ai întâlnit-o? întrebă el.

— O, da… este chiar drăguţă. Minciuna îi împletici limba. Când am vorbit cu ea astăzi, a menţionat cât de mult o place prinţul moştenitor. Sper, spre binele ei, că se află pe lista reginei.

În timp ce îşi dorea să obţină câteva informaţii despre Lillian, Kaltain nu se aşteptase la *asta*.

— Lady Lillian? Desigur că nu se află pe listă.

— Biata făptură. Presupun că inima ei va fi frântă. Ştiu că nu este treaba mea să mă amestec, continuă ea, ducele devenind din ce în ce mai roşu şi mai furios, dar în urmă cu o oră am auzit de la însuşi Dorian că…

— Că ce? Un fior de plăcere o cutremură la vederea furiei ducelui – nu era furios pe ea, ci pe Lillian. Era încântată de arma peste care tocmai avusese norocul să dea.

— Că este foarte ataşat de ea. Poate chiar îndrăgostit.

— Asta este absurd.

— Este adevărat! Dădu morocănoasă din cap. Cât de tragic, adăugă Kaltain.

— Este prostesc, nu tragic. Ducele se opri în capătul coridorului ce ducea către camera lui Kaltain. Furia îi descleştă limba. Prostesc şi nebunesc, şi imposibil.

— Imposibil?

— Într-o zi îţi voi explica de ce. Un ceas bătu ora, iar Perrington se întoarse în direcţia lui. Am o şedinţă de consiliu. Se aplecă suficient de aproape încât să îi şoptească în ureche, răsuflarea fiindu-i fierbinte şi umedă pe pielea ei. Crezi că te pot vedea la noapte? şopti el. O mângâie pe obraz înainte de a pleca. Ea îl privi îndepărtându-se, iar când dispăru se cutremură şi oftă. Dar, dacă el o putea aduce aproape de Dorian…

Trebuia să afle cine erau rivalele sale, dar mai întâi trebuia să găsească o cale de a smulge ghearele lui Lillian de pe prinţ. Pe listă sau nu, ea era o ameninţare.

Iar, dacă ducele o ura atât de mult pe cât părea să o urască, ar putea avea aliaţi puternici când va veni timpul să se asigure că Lillian va renunţa la Dorian.

Dorian şi Chaol nu îşi spuseră prea multe în drum spre cină, în Sala Mare. Prinţesa Nehemia se afla în siguranţă în camera ei, înconjurată de gărzi. Se puseseră rapid de acord că, în timp ce fusese prostesc din partea Celaenei să se dueleze cu prinţesa, absenţa lui Chaol era de neiertat, chiar şi cu moartea Campionului de investigat.

— Păreai destul de prietenos cu Sardothien, spuse Chaol, glasul fiindu-i rece.

— Suntem geloşi? îl tachină Dorian.

— Mai degrabă îngrijorat pentru siguranţa ta. Poate că este drăguţă şi te impresionează cu inteligenţa ei, dar este încă o asasină, Dorian.

— Parcă eşti tata.

— E de bun-simţ. Stai departe de ea, Campion sau nu.

— Nu îmi da ordine.

— O fac doar pentru siguranţa ta.

— De ce m-ar ucide? Cred că îi place să fie răsfăţată. Dacă nu a încercat să evadeze sau să ucidă pe cineva, atunci de ce ar face-o acum? îşi bătu prietenul pe umăr. Nu îţi mai face atâtea griji, continuă el.

— Este slujba mea să îmi fac griji.

— Atunci vei avea părul cenuşiu înainte de douăzeci şi cinci de ani, iar Sardothien cu siguranţă nu se va îndrăgosti de tine.

— Ce prostii spui acolo?

— Ei, bine, dacă va încerca să evadeze, lucru care nu se va întâmpla, atunci îţi va frânge inima. Vei fi obligat să o arunci în temniţă, să o vânezi sau să o ucizi.

— Dorian, nu o plac.

Simţind cum iritarea prietenului său creşte, Dorian schimbă subiectul.

— Ce părere ai de Campionul acela mort – Mâncătorul de Ochi? Ai vreo idee cine a făcut-o sau de ce?

Privirea lui Chaol se întunecă.

— Am tot examinat problema zilele astea. Trupul a fost complet distrus. Culoarea i se scurse din obraji. Măruntaiele i-au fost scoase şi au dispărut; chiar şi creierul… lipsea. I-am trimis un mesaj tatălui tău despre asta, dar între timp voi continua investigaţia.

— Pun pariu că a fost doar o ceartă de pahar, spuse Dorian, deşi el însuşi luase parte de nenumărate ori la asemenea certuri, dar nu auzise niciodată ca cineva să scoată maţele altcuiva. O dâră de teamă se formă în colţul minţii lui Dorian. Probabil că tata va fi bucuros că a scăpat de Mâncătorul de Ochi.

— Aşa sper.

Dorian rânji şi îşi puse braţul peste umerii căpitanului.

— Cu tine conducând cercetările, sunt sigur că acest caz va fi rezolvat până mâine, spuse el, însoţindu-şi prietenul în sala de mese.

CAPITOLUL 20

Celaena închise cartea şi suspină. Ce sfârşit teribil. Se ridică din fotoliul, nesigură încotro mergea, şi ieşi din dormitor. Fusese dispusă să îi ceară scuze lui Chaol când el o găsise duelându-se cu Nehemia în acea după-amiază, dar comportamentul său… Se plimbă prin camerele apartamentului său. Avea lucruri mult mai importante de făcut decât să îl păzească pe cel mai faimos criminal al lumii, nu-i aşa? Ei nu îi plăcea să fie nemiloasă şi crudă, dar… oare el nu o meritase?

Ea chiar se făcuse de ruşine pomenind greaţa. Şi îi spusese tot felul de lucruri obraznice. Oare el avea încredere în ea sau o ura? Celaena îşi privi mâinile şi îşi dădu seama că le strânsese atât de tare încât degetele îi erau roşii. Cum ajunsese din cel mai temut prizonier din Endovier în halul ăsta?

Avea chestii mai importante pentru care să se îngrijoreze – precum testul de a doua zi. Şi Campionul mort. Deja îşi modificase balamalele de la uşi astfel încât să scârţâie cu putere de fiecare dată când erau deschise. Dacă cineva intra în camera sa, va şti dinainte. Şi reuşise să introducă câteva ace de cusut furate într-un săpun pentru a improviza o suliţă miniaturală. Era mai bine decât nimic, mai ales dacă acest criminal tânjea după sânge de Campion. Îşi cuprinse corpul cu mâinile, încercând să îşi domolească tremuratul şi păşi în camera de muzică şi jocuri. Nu putea juca biliard sau cărţi de una singură, dar…

Celaena zări pianul. Obişnuia să cânte – adora să cânte, iubea muzica, felul în care muzica putea distruge şi vindeca şi putea face totul să pară posibil şi eroic.

Cu grijă, de parcă s-ar fi apropiat de o persoană adormită, Celaena se îndreptă către instrumentul masiv. Trase banca din lemn, tresărind la auzul scârţâitului puternic pe care îl produse. Ridicând capacul greoi, apăsă pedalele cu picioarele, testându-le. Privi clapele albe ale pianului, apoi pe cele negre, care semănau cu strungăreţele dintre dinţi.

Odată fusese bună, poate mai mult decât bună. Arobynn Hamei o punea să cânte pentru el de fiecare dată când se întâlneau.

Se întrebă dacă Arobynn ştia că ea ieşise din mină. Ar încerca să o elibereze dacă ar şti? Celaena încă nu îndrăznea să confrunte posibilitatea celui care ar fi trădat-o. Lucrurile fuseseră atât de învălmăşite când fusese capturată – în două săptămâni îl pierduse şi pe Sam şi liberatea, şi pierduse şi ceva din sine în acele zile înceţoşate.

Sam. Ce ar crede el despre toate astea? Dacă ar fi fost în viaţă când fusese capturată, ar fi scos-o din temniţele regale înainte ca regele să afle despre întemniţarea ei. Dar Sam, asemenea ei, fusese trădat, iar uneori absenţa lui o durea atât de tare încât uita să respire. Apăsă o notă joasă. Era profundă şi vibrantă, plină de durere şi furie.

Blând, cu o mână, cântă o melodie simplă şi lentă pe clapele notelor înalte. Ecouri – fărâme de amintiri ridicându-se din vidul minţii sale. Apartamentul ei era atât de tăcut încât muzica părea inoportună. Îşi mişcă mâna dreaptă, cântând în diez şi bemol. Era o melodie pe care obişnuia să o cânte din nou şi din nou până ce Arobynn ţipa la ea, spunându-i să cânte şi altceva. Cântă un acord, apoi încă unul, cu mâna dreaptă adăugă câteva note joase, apăsă o dată pe pedală şi apoi încetă.

Notele izbucniră de sub degetele sale, şovăitoare la început, dar apoi mai încrezătoare în timp ce emoţia muzicii prelua controlul. Era o arie de jale, dar o transforma într-o persoană nouă şi pură. Fu surprinsă că mâinile ei nu uitaseră, că undeva în mintea ei, după un an de întuneric şi sclavie, muzica era încă vie. Că undeva, printre note, era Sam. Pierdu noţiunea timpului călătorind printre melodii, dând grai tuturor lucrurilor nespuse, deschizând răni vechi, cântând şi cântând în timp ce sunetul o ierta şi o salva.

Rezemat de tocul uşii, Dorian stătea de-a dreptul încremenit. Ea cânta de ceva timp cu spatele la el. Se întrebă oare când îl va observa sau dacă se va opri curând din cântat. Nu l-ar fi deranjat să o asculte pentru eternitate. Dorian venise aici cu intenţia de a stânjeni un asasin meschin, în schimb găsise o tânără femeie dezvăluindu-şi secretele unui pian.

Dorian se îndepărtă de perete. Cu toată experienţa ei de asasin, Celaena nu îl observă până ce el nu se aşeză pe bancă, lângă ea.

— Cânţi fru…

Degetele Celaenei alunecară pe clape cu un zăngănit asurzitor, iar ea era deja lângă suportul de tacuri când îl zări. Dorian putea jura că ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Ce faci aici? Celaena privi către uşă. Plănuia să folosească un tac împotriva lui?

— Chaol nu este cu mine, spuse el cu un zâmbet rapid. În caz că asta te întrebai. Îmi cer scuze dacă te-am întrerupt. El o privi jenându-se când fata se îmbujoră. Părea o emoţie mult prea umană pentru Asasinul Adarlanului.

Poate că planul lui de a o stânjeni încă nu fusese zădărnicit. Dar cântai atât de frumos încât eu…

— Este în regulă. Celaena se îndreptă către unul din fotolii. El se ridică, blocându-i calea. În mod surprinzător ea nu era foarte înaltă. El privi în jos, analizându-i silueta. Lăsând statura ei medie la o parte, formele îi erau ispititoare. Ce faci aici? repetă Celaena.

El zâmbi ştrengăreşte.

— Am hotărât să ne întâlnim astă-seară, nu îţi aminteşti?

— Credeam că glumeşti.

— Sunt prinţul moştenitor al Adarlanului. Se cufundă într-un fotoliu lângă şemineu. Eu nu glumesc niciodată.

— Ai permisiunea să te afli aici?

— Permisiunea? Din nou: sunt un prinţ. Pot face tot ce doresc.

— Da, dar sunt Asasinul Adarlanului.

Nu se va lăsa intimidat, chiar dacă ea ar putea lua un tac de biliard şi l-ar putea căsăpi cu el în doar câteva secunde.

— După cum cânţi, cred că eşti mult mai mult decât atât.

— Ce vrei să spui?

— Ei, bine, zise el încercând să nu se piardă în ochii ei stranii şi minunaţi, nu cred că o persoană care cântă astfel poate fi doar un criminal. Se pare că ai un suflet, o tachină el.

— Desigur că am un suflet. Toată lumea are suflet.

Încă era roşie în obraji. Oare el o stânjenea chiar atât de tare? îşi suprimă rânjetul. Era mult prea amuzant.

— Cum ţi-au plăcut cărţile?

— Au fost foarte drăguţe, spuse ea încet. De fapt, au fost minunate.

— Mă bucur. Privirile li se întâlniră, iar ea se retrase în spatele fotoliului. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, Dorian ar fi crezut că el este asasinul! Cum merge antrenamentul? întrebă el. Vreun concurent îţi face probleme?

— Excelent, spuse ea, dar se întristă. Şi nu. După ziua de azi, nu cred că vreunul dintre noi va face probleme.

Lui Dorian îi luă un moment să îşi dea seama că ea se gândea la concurentul care fusese ucis în timp ce încerca să evadeze. Celaena îşi muşcă pentru o clipă buza de jos, apoi întrebă:

— Chaol a dat ordinul ca Sven să fie ucis?

— Nu, răspunse prinţul. Tatăl meu le-a ordonat tuturor gărzilor să tragă în oricare dintre voi care va încerca să scape. Nu cred că Chaol ar fi dat

vreodată ordinul acesta, adăugă el, deşi nu era sigur de ce. Dar goliciunea inumană din ochii ei se domoli, în sfârşit. Când ea nu mai scoase niciun cuvânt, Dorian întrebă cât mai indiferent posibil: Că tot vorbim de asta, cum te înţelegi cu Chaol? Desigur, era o întrebare complet nevinovată.

Ea ridică din umeri, iar el încercă să nu citească prea departe în gestul ei.

— Bine. Cred că el mă urăşte puţin, dar având în vedere poziţia sa, nu sunt surprinsă.

— De ce crezi că te urăşte? Dintr-un oarecare motiv, Dorian nu se putea convinge să nege.

— Pentru că eu sunt o asasină, iar el este Căpitanul Gărzii, forţat să se înjosească având grijă de viitorul Campion al Regelui.

— Îţi doreşti să fi fost altfel? Dorian îi aruncă un zâmbet leneş. Întrebarea asta nu era atât de nevinovată.

Ea dădu târcoale fotoliului, apropiindu-se de Dorian, iar inima lui începu să bată mai repede.

— Păi, cine vrea să fie urât? Deşi prefer să fiu urâtă decât invizibilă. Dar nu contează. Celaena nu era deloc convingătoare.

— Eşti singură? spuse el înainte să îşi poată stăpâni cuvintele.

— Singură? Ea dădu din cap, iar în cele din urmă, după atâtea încercări de a-l convinge, se aşeză. Dorian se luptă cu impulsul de a parcurge spaţiul dintre ei pentru a vedea dacă părul ei era atât de mătăsos precum părea. Nu, răspunse Celaena. Pot supravieţui destul de bine pe cont propriu – dacă am un material adecvat pentru citit.

El privi către foc, încercând să nu se gândească la locul de unde o adusese cu câteva săptămâni înainte – şi cum s-ar fi simţit în genul acela de singurătate. Nu existau cărţi în Endovier.

— Totuşi, nu poate fi neplăcut să fii companionul cuiva uneori.

— Şi tu ce ai face? râse Celaena. Prefer să nu fiu văzută precum una dintre *amantele* tale.

— Şi ce este greşit în asta?

— Deja sunt faimoasă ca asasin – nu prea am chef să fiu cunoscută pentru că împart patul cu tine. El se înecă, dar Celaena continuă. Vrei să îţi explic de ce sau este suficient să îţi spun că nu primesc bijuterii şi podoabe ca recompensă pentru afecţiunea mea?

El mârâi.

— Nu îmi voi discuta moralitatea cu un asasin. Ucizi oameni pentru bani, eşti conştientă de asta?

Privirea ei deveni dură şi arătă către uşă.

— Poţi pleca acum.

— Mă dai afară? Dorian nu ştia dacă să râdă sau să urle.

— Oare ar trebui să îl chem pe Chaol să vedem ce părere are? Ea îşi încrucişă braţele, ştiind că îl învinsese. Poate că realizase că era distractiv să îl tachineze.

— De ce ar trebui să fiu izgonit din camera ta doar pentru că am spus adevărul? Tu tocmai m-ai numit puţin mai presus decât un proxenet. Dorian nu se mai distrase atât de bine de secole. Povesteşte-mi despre viaţa ta – cum ai învăţat să cânţi la pian cu atâta măiestrie. Şi ce era melodia aceea? Era atât de tristă; te gândeai la vreun amant secret? îi făcu cu ochiul.

— Am exersat. Celaena se ridică, mergând către uşă. Şi da, se răsti ea, mă gândeam.

— Eşti cam înţepătoare astă-seară, spuse el păşind pe urmele ei. Se opri la un pas în urma ei, dar distanţa dintre ei părea ciudat de intimă, în special când el şopti: Nu eşti deloc atât de vorbăreaţă precum erai azi după-amiază.

— Nu sunt o marfă neobişnuită la care să te poţi holba! Ea păşi mai aproape. Nu sunt un exponat oarecare de la vreun carnaval, iar tu nu mă vei folosi drept obiectul vreunei dorinţe neîndeplinite de aventură şi excitare! Lucru pentru care, cu siguranţă, m-ai ales să fiu Campionul tău.

Dorian rămase cu gura căscată şi se retrase cu un pas.

— Ce? fu tot ceea ce reuşi să spună.

Celaena trecu pe lângă el şi se aşeză într-un fotoliu. Cel puţin nu pleca.

— Sincer, chiar credeai că nu îmi voi da seama care este motivul pentru care ai venit aici astă-seară? Asemenea cuiva care mi-a dat să citesc *Coroana unui Erou*, lucru care sugerează o minte fantezistă care tânjeşte după aventură?

— Nu te consider o aventură, bombăni el.

— A, da? Castelul oferă atât de multe distracţii încât prezenţa Asasinului Adarlanului este ceva obişnuit? Nimic care ar putea ispiti un tânăr prinţ care a fost captivul curţii toată viaţa lui? Şi ce sugerează competiţia asta, în acest scop? Deja sunt la dispoziţia tatălui tău. Nu voi deveni şi bufonul fiului său.

Veni rândul său să roşească. Mai fusese vreodată certat de cineva astfel? Poate de părinţii şi dascălii săi, dar cu siguranţă nu de către o tânără femeie.

— Tu nu ştii cu cine vorbeşti?

— Dragul meu prinţ, spuse ea tărăgănat, studiindu-şi unghiile, eşti singur în camera mea. Holul de la ieşire este foarte departe. Pot spune orice

doresc.

El izbucni în râs. Ea se ridică şi îl privi, cu capul aplecat într-o parte. Obrajii îi erau inundaţi de culoare, evidenţiindu-i ochii albaştri. Ştia ce şi-ar fi putut dori el să facă cu ea dacă nu ar fi fost o asasină?

— Voi pleca, spuse el în cele din urmă, oprindu-se înainte de a se întreba dacă putea într-adevăr să rişte – să rişte furia lui Chaol şi a tatălui său şi ce s-ar putea întâmpla dacă ar decide să nu ţină seama de consecinţe. Dar mă voi întoarce. În curând.

— Sunt sigură, spuse ea cu asprime.

— Noapte bună, Sardothien! Dorian privi apartamentul asasinei şi rânji. Spune-mi ceva înainte de a pleca: iubitul ăsta misterios al tău… nu locuieşte în castel, nu-i aşa?

Ştiu imediat că spusese ceva greşit când licărul din ochii ei se stinse.

— Noapte bună! spuse ea cu răceală.

Dorian clătină din cap.

— Nu am vrut să…

Celaena îi făcu semn să plece, privind către foc. Înţelegând gestul, Dorian se îndreptă către uşă, fiecare pas al său răsunând în camera acum mult prea tăcută. Ajunsese în pragul uşii când ea vorbi, distantă.

— Numele lui era Sam.

Ea încă privea focul. *Era* Sam…

— Ce s-a întâmplat?

Ea îl privi, zâmbind cu tristeţe.

— A murit.

— Când? întrebă el. Nu ar fi tachinat-o niciodată astfel, nu ar fi spus niciun blestemat de cuvânt dacă ar fi ştiut…

Când vorbi, cuvintele Celaenei erau strangulate:

— Acum treisprezece luni.

O urmă de durere îi străbătui chipul, atât de reală şi infinită încât Dorian o resimţi în stomac.

— Îmi pare rău, reuşi el să spună.

Ea ridică din umeri, de parcă gestul ar fi putut domoli durerea pe care el încă o vedea în ochii ei, strălucind atât de puternic în văpăile focului.

— Şi mie, şopti ea şi se întoarse din nou către şemineu.

Simţind că de data asta încheiase definitiv discuţia, Dorian îşi drese glasul.

— Baftă la testul de mâine. Ea nu răspunse şi el părăsi încăperea.

Dorian nu îşi putea scoate din minte cântecul ei sfâşietor, nici măcar atunci când arse lista mamei sale cu fecioare eligibile, nici măcar când se afundă în lectura unei cărţi târziu în noapte, nici măcar când în cele din urmă adormi.

CAPITOLUL 21

Celaena se balansa pe zidul de piatră al castelului, picioarele tremurându-i în timp ce îşi înfigea degetele pline de smoală de la mâini şi picioare în crăpăturile dintre lespezile uriaşe. Brullo strigă ceva celorlalţi nouăsprezece Campioni rămaşi, escaladând zidurile castelului, dar la trei sute de metri înălţime, vântul îi purta cuvintele în depărtare. Unul dintre Campioni nu apăruse la test şi nici măcar gărzile lui nu ştiau unde plecase. Poate că reuşise, de fapt, să evadeze. Riscul părea o idee mult mai bună decât testul ăsta stupid, oricum. Celaena scrâşni din dinţi, ridică o mână mai sus, apoi trase şi celălalt picior.

La şaizeci de metri deasupra flutura obiectivul acestei curse nebuneşti: un steag auriu. Testul era simplu: escaladaţi castelul până în locul unde flutură steagul la trei sute de metri înălţime şi aduceţi-l. Primul care aducea steagul primea o bătaie pe spate. Ultimul care ajungea sus urma să fie trimis înapoi în văgăuna din care ieşise.

În mod surprinzător, nimeni nu căzuse încă – probabil pentru că drumul către steag era destul de simplu: balcoane, pervazurile ferestrelor şi spalieri cu plante acopereau majoritatea suprafeţei. Celaena ridică încă un picior, durerea cuprinzându-i degetele. Privitul în jos era întotdeauna o idee proastă, deşi Arobynn o forţase să stea cocoţată pe marginea casei sale ore în şir, obligând-o să se acomodeze cu înălţimile. Gâfâi când se agăţă de încă un pervaz şi se trase în sus. Era suficient de lat încât se putea ghemui pe el, iar Celaena luă o pauză de un moment pentru a-i studia pe ceilalţi concurenţi.

Bineînţeles, Cain conducea şi alesese calea cea mai uşoară către steag, Mormânt şi Verin erau pe urmele lui, Nox la mică distanţă în spatele lor, iar Pelor, tânărul asasin, nu era departe de el. În urma lui erau atât de mulţi concurenţi încât echipamentele le îngreuna deosebirea lor. Fiecăruia i se oferise posibilitatea de a alege un obiect pentru a-i ajuta în escaladare – coarde, piroane, bocanci speciali –, iar Cain alese direct coarda.

Ea alesese o cutiuţă cu smoală, iar când Celaena se ridică de pe pervaz, mâinile şi picioarele sale goale, negre şi lipicioase se prinseră cu uşurinţă de peretele de piatră. Folosise puţin dintr-o coardă pentru a-şi lega bidonul la curea, iar, înainte de a părăsi adăpostul pervazului, îşi mai unsese o dată palmele. Cineva gâfâi dedesubt, iar ea îşi suprimă dorinţa de a privi în jos. Ştia că alesese o cale mai dificilă, dar era mai bine astfel decât să se lupte cu toţi ceilalţi pentru calea cea uşoară. Nu ar fi riscat ca Verin sau Mormânt să o arunce de pe zid.

Mâinile ei se lipiră de piatră, iar în timp ce Celaena se ridică, auzi un ţipăt, o bubuitură şi apoi tăcere, urmată de strigătele spectatorilor. Un concurent căzuse şi murise. Privi în jos şi zări trupul lui Ned Clement, criminalul care se supranumise Coasă şi petrecuse ani întregi în lagărul din

Calaculla pentru crimele sale. Un fior o străbătu. Deşi uciderea Mâncătorului de Ochi îi potolise pe unii dintre Campioni, sponsorilor cu siguranţă nu le păsa că acest test ar putea la fel de bine să mai ucidă câţiva. Se agăţă de un burlan de scurgere, coapsele ei lipindu-se de fier. Cain îşi legă coarda de gâtul unui gargui hidos şi se legănă de-a lungul unui perete plat, aterizând pe marginea unui balcon, la patruzeci de metri sub steag. Celaena îşi suprimă frustrarea croindu-şi drum din ce în ce mai sus, urmând cursul ţevii de scurgere.

Ceilalţi concurenţi se târau unul după altul, urmând calea lui Cain. Răsunară câteva strigăte, iar ea privi în jos pentru a-l zări pe Mormânt mormăind, pentru că el nu reuşise să arunce coarda în jurul gâtului garguiului asemenea lui Cain. Verin îl împinse pe asasin din calea sa şi îl întrecu, legând cu uşurinţă propria coardă. Nox, aflat acum în urma lui Mormânt, încercă să procedeze la fel, dar Mormânt începu să îl blesteme, iar Nox se opri, ridicând mâinile într-un gest împăciuitor. Zâmbind cu superioritate, Celaena îmbrăţişă cu picioarele înnegrite un inel de susţinere al burlanului. În curând se va afla în paralel cu steagul. Iar apoi, zece metri de piatră netedă o vor despărţi de el.

Celaena urcă mai departe pe ţeavă, degetele sale lipindu-se de metal. La patruzeci de metri mai jos, un mercenar se prinse de coarnele unui gargui înfăşurând frânghia în jurul gâtului acestuia. Părea să fi abordat o rută mai rapidă printr-un grup de gargui. Apoi va fi nevoit să se legene vreo cinci metri, înainte de a ajunge la celelalte capete de gargui pe care se certau acum Nox şi Mormânt. Ea nu se afla în pericolul de a împărţi ţeava cu el,

astfel încât acesta să o incomodeze. Aşa că, centimetru cu centimetru, Celaena înaintă, vântul fluturându-i părul în toate direcţiile.

Atunci îl auzi pe Nox ţipând, iar Celaena privi exact la timp pentru a-l vedea pe Mormânt îmbrâncindu-l de pe spatele garguiului. Nox căzu în gol, frânghia înfăşurată în jurul mijlocului său încordindu-se când se izbi de zidul castelului. Celaena încremeni, recăpătându-şi răsuflarea când Nox încercă să se agaţe cu mâinile şi picioarele de piatra din zid.

Dar Mormânt nu terminase. Se aplecă sub pretextul de a-şi ajusta gheata, iar Celaena văzu lama unui mic pumnal strălucind în lumina soarelui. Cum trecuse arma de gărzile sale, era o ispravă în sine. Strigătul de avertizare al Celaenei fu purtat de vânt în timp ce Mormânt începu să taie coarda lui Nox. Niciunul dintre Campionii din preajmă nu se deranjă să intervină cumva, deşi Pelor se opri pentru un moment. Dacă Nox murea, concursul avea un competitor în minus, iar dacă ei interveneau, i-ar fi putut costa acest Test. Celaena ştia că ar fi trebuit să îşi continue urcuşul, dar ceva o ţintuia în loc.

Nox nu putea găsi un punct de sprijin în zid şi fără niciun pervaz sau vreun gargui în apropiere de care să se poată prinde, nu avea unde să se ducă decât în jos. Odată ce coarda ceda, el va cădea.

Una câte una, firele corzii sale plesneau retezate de pumnalul lui Mormânt, iar Nox, simţind vibraţiile, privi îngrozit în sus, către asasin. Dacă se prăbuşea, nu avea nicio şansă de supravieţuire. Câteva tăieturi în plus ale lamei lui Mormânt, iar coarda va fi retezată complet.

Coarda gemu. Celaena se mişcă.

Alunecă în josul burlanului, sfâşiindu-şi palmele şi picioarele cu metalul, dar nu îşi permise să se gândească la durere. Mercenarul de pe garguiul de dedesubt avu timp doar să se lipească de perete când ea se izbi de capul creaturii, prinzându-i coarnele pentru a încetini. Mercenarul legase deja un capăt al corzii în jurul gâtului garguiului; acum ea prinse coarda şi îşi legă celălalt capăt în jurul taliei. Coarda era suficient de lungă şi de rezistentă, iar cei patru gargui de sub cel de care ea era legată îi vor oferi suficient spaţiu pentru alergare.

— Atinge-te doar de coarda asta şi te spintec! îl avertiză ea pe mercenar şi se pregăti.

Nox strigă la Mormânt, iar ea aruncă o privire spre locul în care hoţul atârna. Urmă un geamăt ascuţit, coarda se rupse, apoi strigătul de spaimă şi

furie al lui Nox, iar Celaena porni, alergând pe spatele celor patru gargui înainte de a se arunca în gol.

CAPITOLUL 22

Vântul o biciuia, dar Celaena îşi menţinu concentrarea asupra lui Nox, căzând atât de repede şi atât de departe de braţele întinse.

Oamenii strigau dedesubt, iar lumina reflectată de castelul de cleştar o orbea. Însă el era acolo, la o palmă distanţă de degetele ei, cu ochii cenuşii larg deschişi, braţele sale fluturând de parcă ar fi vrut să le transforme în aripi.

Într-o clipită, braţele ei erau în jurul taliei lui, iar ea se izbi de el atât de tare încât răsuflarea îi părăsi pieptul. Împreună picau asemenea unei pietre, jos, jos, jos spre pământ.

Nox apucă frânghia, dar nici măcar asta nu fu suficient pentru a domoli impactul nimicitor asupra trunchiului ei când funia se încordă. Ea îl strânse cu ultimul strop de putere, poruncind braţelor sale să nu îi dea drumul. Frânghia îi izbi de zid. Celaena de-abia apucă să îşi încline capul în partea opusă zidului, iar impactul îi răsună în umăr. Totuşi, îl ţinea strâns pe Nox, concentrându-se asupra braţelor, şi a răsuflării ei tăiate. Atârnau acolo, lipiţi de perete, gâfâind şi privind la pământul aflat la o sută de metri sub ei. Frânghia rezista.

— Lillian, spuse Nox luptându-se să îşi recapete suflul. Îşi ascunse chipul în părul ei. Slavă zeilor. Dar uralele izbucniră de dedesubt şi îi înghiţiră cuvintele. Picioarele Celaenei tremurau atât de violent încât fu nevoită să se concentreze asupra strânsorii lui Nox, iar stomacul ei se întoarse pe dos iar şi iar.

Însă ei încă erau în toiul testului, încă erau aşteptaţi să îl ducă la bun sfârşit, iar Celaena privi în sus. Toţi Campionii se opriseră pentru a o privi salvându-l pe hoţ. Toţi, cu excepţia unuia singur, care se cocoţase sus, sus deasupra lor.

Celaena putu doar privi cum steagul fu smuls, iar Cain scoase un urlet victorios. Mai multe urale se dezlănţuiră în întâmpinarea lor când Cain

flutură steagul pentru ca toţi să îl poată vedea. Celaena fierbea.

Ar fi câştigat dacă ar fi ales ruta cea uşoară, ar fi ajuns acolo în jumătate din timpul care îi luase lui Cain. Dar Chaol îi spusese să stea în mijloc, oricum. Iar ruta ei fusese mult mai impresionantă şi îi evidenţiase mult mai bine aptitudinile. Cain trebuise doar să sară şi să se legene ca un amator. Pe lângă asta, dacă ea ar fi câştigat, dacă ar fi ales calea cea uşoară, nu l-ar fi salvat pe Nox.

Îşi încleştă maxilarul. Putea ajunge la timp înapoi, acolo sus? Poate că Nox ar putea lua frânghia, iar ea ar escalada peretele cu mâinile goale. Nu era de lepădat nici locul al doilea. Dar, chiar în momentul în care gândea asta, Verin, Mormânt, Pelor şi Renault escaladară ultimii metri şi atinseră locul stabilit cu mâna înainte de a-şi începe coborârea.

— Lillian, Nox. Grăbiţi-vă! strigă Brullo, iar ea privi în jos, către Maestrul Armelor.

Celaena se încruntă şi începu să îşi târască picioarele peste crăpăturile din zid, căutând un punct de sprijin. Pielea, jupuită şi sângerând pe alocuri, îi fu înţepată în timp ce degetele picioarelor găsiră o crevasă în care să le poată strecura. Cu grijă, se trase în sus.

— Îmi pare rău, răsuflă Nox, picioarele lui lovindu-se de ale ei în timp ce căuta şi el un punct de sprijin.

— Este în regulă, îi spuse ea. Tremurând, amorţită, Celaena se căţără pe perete, lăsându-l pe Nox să se descurce pe cont propriu de acolo. Prostesc. Fusese atât de prostesc din partea ei să îl salveze. La ce se gândise oare?

— Inveseleşte-te, spuse Chaol bând din paharul cu apă. Locul optsprezece este bun. Cel puţin Nox a terminat în urma ta.

Celaena nu spuse nimic şi împinse cu furculiţa morcovii din farfurie. Avusese nevoie de două băi şi de un întreg calup de săpun pentru a îndepărta smoala de pe mâinile şi picioarele ei rănite, iar Philippa petrecuse treizeci de minute curăţând şi bandaj ându-i fiecare rană. Şi, deşi Celaena se oprise din tremurat, încă putea auzi ţipătul şi bufnitura surdă a lui Ned Clement lovind pământul. Îi luaseră trupul de acolo înainte ca ea să încheie testul. Doar moartea sa îl salvase pe Nox de la eliminare. Mormânt nici măcar nu fusese mustrat. Nu existau reguli împotriva jucatului murdar.

— Faci exact cum am plănuit, continuă Chaol. Deşi nu pot considera că operaţiunea ta nesăbuită de salvare a fost discretă.

Celaena se încruntă.

— Ei, bine, tot am pierdut. În timp ce Dorian o felicitase pentru salvarea lui Nox, iar hoţul o îmbrăţişase şi îi mulţumise iar şi iar, Chaol fu singurul care se încruntase după încheierea testului. Aparent, salvările riscante nu făceau parte din repertoriul unui hoţ de bijuterii.

Ochii căprui ai lui Chaol străluciră aurii în soarele după-amiezii.

— Nu face parte din antrenamentul tău să înveţi să pierzi cu eleganţă?

— Nu, spuse ea cu amărăciune. Arobynn mi-a spus că locul al doilea este doar un titlu drăguţ pentru primul învins.

— Arobynn Hamei? întrebă Chaol lăsându-şi ochelarii pe masă. Regele Asasinilor?

Celaena privi spre fereastră, către întinderea sclipitoare a Riftholdului de-abia vizibilă dincolo de geam. Gândul că Arobynn se afla în acelaşi oraş era straniu – că acum era atât de aproape de ea.

— Ştii că el a fost dascălul meu, nu-i aşa?

— Am uitat, spuse Chaol. Arobynn ar fi biciuit-o pentru salvarea lui Nox, punându-şi în pericol viaţa şi locul în competiţie. El a supravegheat îndeaproape antrenamentul tău?

— M-a antrenat el însuşi, iar apoi a adus dascăli din toată Erilea. Maeştrii luptători din câmpurile de orez din sudul continentului, experţii în otrăvuri din Jungla Bogdano… Odată m-a trimis la Asasinii Tăcuţi din Deşertul Roşu. Nici- un preţ nu era prea mare pentru el. Sau pentru mine, adăugă ea. Nu s-a deranjat să îmi spună până când am împlinit paisprezece ani că aştepta să îl plătesc pentru toate astea.

— Te-a antrenat şi apoi te-a făcut să plăteşti pentru asta?

Ea ridică din umeri, dar nu fu în stare să îşi ascundă furia.

— Curtezanele trec prin aceeaşi experienţă – sunt luate de la o vârstă fragedă şi sunt datoare bordelurilor lor până ce pot câştiga înapoi fiecare bănuţ ce a fost investit în antrenamentul, întreţinerea şi garderoba lor.

— Asta este detestabil, scuipă el, iar ea clipi la auzul furiei din glasul lui – furie care, pentru prima oară, nu îi era adresată ei. L-ai plătit pentru tot?

Un zâmbet rece apăru pe chipul Celaenei.

— O, până la ultimul bănuţ. Iar apoi el a plecat şi a cheltuit tot. Peste cinci sute de mii de monede de aur. În trei ore. Chaol se ridică din scaunul său. Celaena ascunsese atât de bine amintirea asta încât nu o mai durea. Încă nu ţi-ai cerut scuze, spuse ea schimbând subiectul înainte ca el să o poată interoga mai departe.

— Scuze? Pentru ce?

— Pentru toate lucrurile oribile pe care le-ai spus ieri după-amiază, când mă duelam cu prinţesa Nehemia.

El miji ochii, muşcând momeala.

— Nu îmi voi cere scuze pentru că am spus adevărul.

— Adevărul? M-ai tratat de parcă aş fi o criminală dementă!

— Iar *tu* ai spus că mă urăşti mai mult decât pe oricine.

— Am vorbit serios. Totuşi, un zâmbet începu să răsară în colţul buzelor ei, iar în curând îl privi reflectat şi pe chipul lui Chaol. El aruncă o bucată de pâine către ea, pe care ea o prinse cu o mână şi o aruncă înapoi. Idiotule, spuse, rânjind acum.

— Criminală dementă, spuse el, rânjind, de asemenea.

— Chiar te urăsc.

— Cel puţin eu nu am ieşit pe locul optsprezece, spuse el. Celaena îşi simţi nările arzând, iar tot ce putu Chaol să facă fu să se ferească de mărul aruncat spre capul lui.

Mai târziu Philippa le aduse vestea. Campionul care nu apăruse la test fusese găsit mort pe scara servitorilor, sfârtecat şi dezmembrat.

Noua crimă aruncă un văl asupra următoarelor două săptămâni şi asupra celor două teste care urmau. Celaena trecu de teste – furt şi urmărire – fără a atrage prea mult atenţia asupra ei sau fără să îşi rişte gâtul pentru a salva pe cineva. Niciun alt Campion nu mai fusese ucis, din fericire, dar Celaena se trezea constant privind peste umăr, deşi Chaol părea să considere cele două crime nişte incidente nefericite.

În fiecare zi devenea mai bună la alergat, ajungând mai departe şi mai repede, şi reuşise să îşi înfrângă dorinţa de a-l ucide pe Cain când el o tachinase la antrenamente. Prinţul moştenitor nu îşi mai arătase chipul prin apartamentul ei, iar ea îl văzuse doar în timpul testelor, când, de obicei, el doar îi zâmbea şi îi făcea cu ochiul, făcând-o să se simtă ridicol de încântată şi emoţionată.

Însă ea avea lucruri mai importante pentru care să îşi facă griji. Mai rămăseseră doar nouă săptămâni până la duelul final, iar câţiva dintre ceilalţi, inclusiv Nox, se descurcau suficient de bine, astfel că cele patru locuri începeau să pară destul de preţioase. Cain va ocupa cu siguranţă unul dintre ele, dar cine vor fi ceilalţi trei? Ea fusese întotdeauna atât de sigură că va ajunge în finală.

Dar, dacă ar fi trebuit să fie sinceră cu ea însăşi, Celaena nu mai era atât de sigură.

CAPITOLUL 23

Celaena privi către pământ. Cunoştea aceste stânci cenuşii, ascuţite, cunoştea atingerea lor sub tălpile sale, cum miroseau după ploaie, cum puteau cu uşurinţă să îi sfâşie pielea când cădea. Stâncile se întindeau pe kilometri, înălţându-se în munţi zimţaţi, asemenea unor colţi ce străpungeau cerul înnorat. În vântul îngheţat, ea purta haine subţiri ce nu o protejau de rafalele înţepătoare. Când atinse zdrenţele murdare, stomacul i se ridică în gât. Ce se întâmplase?

Cu lanţurile zăngănind, Celaena cuprinse cu vederea întinderea dezolantă care era Endovier.

Ea eşuase, eşuase şi fusese trimisă înapoi aici. Nu avea nicio şansă de scăpare. Simţise gustul libertăţii, ajunsese atât de aproape de ea şi acum…

Celaena ţipă în timp ce un fior de durere crâncenă îi străpunse spatele, întâlnind în goliciunea sa lovitura biciului. Căzu la pământ, piatra brăzdându-i genunchii răniţi.

— Ridică-te! urlă cineva.

Lacrimile îi inundară ochii, iar biciul o lovi din nou în timp ce se ridică. De data asta va fi ucisă. Va muri de durere.

Biciul se năpusti asupra ei, sfărâmându-i oasele, răsunând în întregul ei corp, făcând ca totul să se prăbuşească în agonie, transformându-i trupul într-un cimitir, un mort…

Ochii Celaenei se deschiseră brusc. Gâfâi.

— Eşti… spuse cineva lângă ea, iar Celaena tresări.

Unde se afla?

— A fost un vis, rosti Chaol.

Ea se holbă la el, apoi privi încăperea, trecându-şi o mână prin păr. Rifthold. Rifthold… acolo era. În castelul de sticlă… nu, în castelul de piatră de dedesubt.

Acum transpira, iar sudoarea de pe spatele se prelingea în mod ciudat precum sângele. Se simţi ameţită, i se făcu greaţă, se simţi prea mică şi prea mare, toate deodată. Deşi ferestrele erau închise, un curent de undeva din cameră îi sărută chipul, mirosind, straniu, a trandafiri.

— Celaena. A fost un vis, zise din nou căpitanul gărzii. Ţipai. Îi oferi un zâmbet timid. Credeam că te omoară.

Celaena se întinse pentru a-şi atinge spatele, pe sub tricou. Putea simţi cele trei muchii… şi câteva mai mici, dar nimic, nimic…

— Eram biciuită. Scutură din cap pentru a alunga amintirea din minte. Ce faci aici? Nici nu s-au ivit zorile. Îşi încrucişă braţele, îmbujorându-se uşor.

— Este Samhuinn. Îţi anulez antrenamentul pentru azi, dar voiam să văd dacă plănuieşti să participi la slujbă.

— Astăzi este… ce? Samhuinn este astăzi? De ce nu mi-a zis nimeni asta? Este o petrecere diseară? Devenise atât de prinsă în mrejele competiţiei încât pierduse noţiunea timpului?

El se încruntă.

— Desigur, dar nu eşti invitată.

— Desigur. Iar tu vei chema morţii la tine în această noapte bântuită sau vei aprinde un rug împreună cu camarazii tăi?

— Eu nu particip la asemenea prostii superstiţioase.

— Ai grijă, cinicul meu prieten! îl avertiză ea ridicându-şi o mână. Zeii şi morţii sunt aproape de pământ în această zi, pot auzi orice comentariu obraznic pe care îl faci!

El îşi dădu ochii peste cap.

— Este o sărbătoare naivă să celebrezi venirea iernii. Rugurile doar produc cenuşă pentru a acoperi câmpurile.

— Ca o ofrandă adusă zeilor pentru a le supraveghea!

— Ca o modalitate de a le fertiliza.

Celaena îndepărtă păturile de pe ea.

— Aşa spui tu, zise ea în timp ce se ridică din pat. Îşi aranjă cămaşa de noapte îmbibată. Duhnea a transpiraţie.

El pufni şi porni în urma ei.

— Nu am crezut niciodată că ai fi o persoană superstiţioasă. Unde se potriveşte asta în cariera ta?

Ea se încruntă la el peste umăr înainte de a intra în camera de baie, Chaol fiind aproape în spatele ei. Celaena se opri în prag.

— Ai de gând să mi te alături? întrebă ea, iar Chaol încremeni, realizând greşeala făcută. În schimb, trânti uşa.

Celaena îl găsi aşteptând-o în camera de zi când ieşi din baie, apa din părul ei scurgându-se pe podea.

— Tu nu iei un mic dejun?

— Încă nu mi-ai dat un răspuns.

— Un răspuns la ce? Celaena se aşează în capătul opus al mesei şi băgă lingura într-un bol cu terci de ovăz. Tot ce avea nevoie era o lingură plină – nu, trei linguri cu vârf – de zahăr şi nişte frişcă şi…

— Mergi la templu?

— Am voie să merg la templu, dar nu la petrecere? Luă o lingură plină de terci.

— Obiceiurile religioase nu trebuie refuzate nimănui.

— Iar petrecerea este…

— Un spectacol depravat.

— Ah, înţeleg. Înghiţi o altă gură de terci. Oh, iubea terciul de ovăz! Dar poate că avea nevoie de încă o lingură de zahăr.

— Ei, bine? Mergi? Trebuie să plecăm în curând dacă da.

— Nu, spuse ea cu gura plină.

— Pentru cineva atât de superstiţios, rişti să îi superi pe zei prin absenţa ta. Presupun că un asasin ar arăta mai mult interes faţă de ziua morţilor.

Ea afişă o expresie dementă în timp ce continuă să mănânce.

— Eu venerez în felul meu. Poate că le voi oferi un sacrificiu sau două.

El se ridică, mângâindu-şi sabia.

— Ai grijă de tine cât timp sunt plecat. Nu te deranja să te împopoţonezi prea mult. Brullo mi-a spus că te vei antrena totuşi în după-amiaza asta. Mâine ai un test.

— Iar? Nu am avut unul în urmă cu trei zile? Celaena gemu. Ultimul test fusese aruncatul suliţei din poziţia călare, iar încheietura ei încă era sensibilă.

Dar Chaol nu mai scoase niciun cuvânt, iar apartamentul său deveni tăcut. Deşi încercase să uite, sunetul biciului încă îi răsuna în urechi.

Recunoscător că slujba se încheiase, Dorian Havilliard se plimba singur prin incinta castelului. Religia nici nu îl convingea, nici nu îl impresiona, iar după ore petrecute într-o stranã, bombănind rugăciune după rugăciune, avea nevoie disperată de o gură de aer. Şi de singurătate.

Oftă printre dinţii încleştaţi, frecându-şi fruntea, şi se îndreptă spre grădină. Trecu pe lângă un grup de domniţe, fiecare dintre ele făcând o plecăciune şi chicotind în spatele evantaielor lor. Dorian încuviinţă din cap în timp ce trecu. Mama sa se folosise de ceremonie ca o şansă pentru a-i prezenta fetele eligibile. Petrecuse întreaga slujbă abţinându-se să nu urle din adâncul plămânilor săi.

Dorian trecu pe lângă un tufiş, aproape izbindu-se de o siluetă într-o catifea de un albastru-verzui. Era culoarea unui lac de munte – nuanţa aceea de nestemat fără un nume exact. Nemaivorbind că rochia era demodată de sute de ani. Privirea lui se înălţă spre chipul siluetei şi zâmbi.

— Bună ziua, Lady Lillian! spuse el făcând o plecăciune, apoi se întoarse către cei doi companioni ai săi. Prinţesă Nehemia. Căpitane Westfall. Dorian privi din nou rochia asasinei. Pliurile materialului – asemenea apelor curgătoare ale unui râu – erau, de fapt, atrăgătoare. Arăţi festiv, îi spuse el. Celaena coborî privirea.

— Servitoarele lui Lady Lillian erau la slujbă când ea s-a îmbrăcat, spuse Chaol. Nu avea nimic altceva la îndemână.

Desigur; corsetele necesitau ajutor pentru a intra sau ieşi din ele, iar rochiile erau un labirint de cleme şi funde.

— Scuzele mele, prinţul meu, spuse Celaena. Ochii îi erau strălucitori şi furioşi, iar doi bujori înfloriră în obrajii săi. Îmi pare sincer rău că hainele mele nu sunt pe gustul Domniei Tale.

— Nu, nu, spuse el repede aruncând o privire asupra picioarelor ei. Purta pantofi roşii – roşii asemenea coacăzelor de iarnă ce începeau să împodobească tufişurile. Arăţi foarte frumos, continuă el. Doar puţin… nelalocul tău. „În alt secol, de fapt“, gândi el. Celaena îi adresă o privire exasperată. Dorian se întoarse către Nehemia. Iertaţi-mă, spuse el cât mai corect posibil în Eyliwe, lucru care nu impresionă deloc. Cum vă simţiţi?

Ochii ei licăriră amuzaţi la auzul accentului său prost, dar încuviinţă.

— Sunt bine, înălţimea Voastră, răspunse prinţesa în limba lui. Atenţia lui Dorian zbură către cele două gărzi ale prinţesei, care pândeau în umbrele din apropiere – aşteptând, privind. Lui Dorian îi clocoti sângele în vene.

De câteva săptămâni, ducele Perrington născocea un plan pentru a introduce mai multe forţe armate în Eyliwe – pentru a zdrobi rebelii astfel încât să nu mai îndrăznească să conteste domnia Adarlanului vreodată. Chiar ieri, ducele prezentase un plan: vor instala mai multe legiuni şi o vor ţine pe Nehemia aici pentru a descuraja orice represalii din partea rebelilor.

Nefiind dornic să adauge pe lista talentelor sale luarea de ostatici, Dorian petrecuse ore întregi împotrivindu-se planului. Dar, în timp ce câţiva membri ai consiliului dăduseră glas nemulţumirii lor, majoritatea înclinau să creadă ca strategia ducelui era una genială. Totuşi, Dorian îi convinsese să aştepte până la întoarcerea tatălui său. Asta îi va oferi timpul necesar ca să-i atragă de partea sa pe câţiva dintre susţinătorii ducelui.

Acum, stând înaintea ei, Dorian privi iute în altă direcţie. Dacă ar fi fost oricine altcineva şi nu prinţul moştenitor, ar fi avertizat-o. Însă, dacă Nehemia ar pleca înainte de termen, ducele ar şti cine a prevenit-o şi l-ar informa pe rege. Lucrurile mergeau destul de prost între Dorian şi tatăl său; nu avea nevoie să fie privit drept un simpatizant al rebelilor.

— Mergi la petrecere astă-seară? o întrebă Dorian pe prinţesă, forţându-se să o privească în ochi şi să să rămână indiferent.

Nehemia privi către Celaena.

— Tu mergi? o întrebă ea.

Celaena afişă un zâmbet care putea însemna doar bucluc.

— Din nefericire, am alte planuri. Nu este aşa, înălţimea Voastră? Nu se deranj ă să îşi ascundă iritarea.

Chaol tuşi, deodată arătându-se foarte interesat de coacăzele din tufişuri. Dorian era pe cont propriu.

— Nu da vina pe mine, spuse Dorian politicos. *Tu* ai acceptat invitaţia la acea petrecere din Rifthold cu săptămâni în urmă. Ochii ei licăriră, dar Dorian nu voia să cedeze. Nu o putea aduce la petrecere, nu cu atâta lume privind. S-ar isca prea multe întrebări. Ca să nu mai spunem de mulţimea de oameni. Ar fi dificil să stea cu ochii pe ea.

Nehemia se încruntă către Celaena.

— Deci, nu mergi?

— Nu, dar sunt sigură că te vei simţi minunat, spuse Celaena, apoi vorbi în Eyliwe şi spuse altceva. Cunoştinţele lui Dorian în Eyliwe erau suficiente încât să înţeleagă sensul general: înălţimea Sa cu siguranţă ştie cum să fie o companie plăcută pentru doamne.

Nehemia râse, iar chipul lui Dorian se încălzi. Cele două alcătuiau o pereche formidabilă, zeii să aibă milă de ei în preajma lor!

— Ei, bine, suntem foarte importante şi foarte ocupate, îi spuse Celaena prinţului, dându-şi coate cu prinţesa. Probabil că era o idee teribil de periculoasă să le permită să fie prietene. Deci, trebuie să plecăm. Vă urez o zi bună, înălţimea Voastră! făcu o plecăciune, diamantele albastre şi roşii

din cingătoarea ei sclipind în lumina soarelui. Privi peste umăr, rânjindu-i lui Dorian în timp ce o conduse pe prinţesă prin grădină.

Dorian se încruntă către Chaol.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Căpitanul îl bătu pe umăr.

— Crezi că asta a fost rău? Ar trebui să le vezi când sunt puse într-adevăr pe treabă.

Apoi porni după cele două.

Dorian îşi dorea să urle, să îşi smulgă părul din cap. Îi făcuse plăcere să o vadă pe Celaena în seara aceea – multă plăcere. Dar în ultimele săptămâni, el fusese prins în întâlnirile consiliului şi ale curţii şi nu mai putuse să o viziteze. Dacă nu ar fi petrecerea, ar vizita-o din nou. Nu intenţionase să o enerveze cu observaţiile despre rochie – deşi era demodată –, nici nu ştiuse că va fi atât de iritată din pricină că nu era invitată la petrecere, dar…

Dorian se încruntă şi se îndreptă către cuştile câinilor.

Celaena zâmbi în sinea ei, trecând un deget peste gardul viu proaspăt tuns. Ea crezuse că rochia era adorabilă. Într-adevăr *festivă!*

— Nu, nu, înălţimea Voastră, îi spunea Chaol Nehemiei, suficient de rar încât ea să înţeleagă. Nu sunt soldat. Sunt un gardian.

— Nu este nicio diferenţă, răspunse prinţesa, accentul ei fiind necizelat. Totuşi, Chaol o înţelese destul de bine încât să se încrunte, iar Celaena de-abia îşi putu stăpâni amuzamentul.

Reuşise să o vadă destul de des pe Nehemia în ultimele două săptămâni – în mare parte pentru plimbări scurte sau cine, când vorbeau despre cum fusese pentru Nehemia să crească în Eyliwe, ce părere avea despre Rifthold şi despre cine reuşise să o enerveze pe prinţesă în ziua respectivă. Spre deliciul Celaenei, de obicei toată lumea de la curte reuşea asta.

— Nu sunt antrenat să lupt în bătălii, spuse Chaol printre dinţi.

— Ucizi la ordinele regelui tău. Regele *tău*. Poate că Nehemia nu se pricepea să vorbească în limba lor, dar era suficient de inteligentă încât să cunoască puterea rostirii acelor două cuvinte. „Regele tău“, nu al ei. Cu toate că Celaena o putea asculta pe Nehemia pălăvrăgind ore în şir despre regele Adarlanului, acum se aflau într-o grădină – alte persoane ar putea asculta. Un fior o cutremură pe Celaena, care îi întrerupse înainte ca Nehemia să mai spună un cuvânt.

— Cred că este inutil să te contrazici cu ea, Chaol, spuse Celaena, înghiontindu-l pe Căpitanul Gărzii cu cotul. Poate că nu ar fi trebuit să îi cedezi lui Terrin titlul tău. Îl poţi recupera? Te-ar scuti de multe confuzii.

— Cum de ţi-ai amintit numele fratelui meu?

Ea ridică din umeri, neînţelegând licărul din ochii lui.

— Tu mi l-ai spus. De ce nu mi l-aş aminti? Chaol arăta chipeş astăzi. Era ceva în felul în care părul lui îi întâlnea tenul auriu – în micile spaţii dintre şuviţe, în felul în care îi cădea peste frunte.

— Presupun că te vei bucura de petrecere – fără mine acolo, vreau să spun, zise ea morocănoasă.

El pufni.

— Eşti chiar atât de supărată că nu poţi merge?

— Nu, spuse ea dându-şi părul despletit peste un umăr. Dar… ei bine, este o petrecere şi toată lumea adoră petrecerile.

— Vrei să îţi aduc vreun suvenir de la ospăţ?

— Doar dacă este o porţie mare de friptură de miel. ’Aerul era curat şi luminos în jurul lor.

— Petrecerea nu este chiar atât de interesantă, spuse el. Este la fel ca orice altă cină. Te pot asigura că mielul va fi uscat şi tare.

— În calitate de prieten, tu ar trebui fie să mă iei cu tine, fie să îmi ţii companie.

— Prieten? întrebă el.

Celaena roşi.

— Bine, „escortă încruntată” ar fi o descriere mai bună. Sau „cunoştinţă morocănoasă” dacă preferi. Spre surprinderea ei, Chaol zâmbi.

Prinţesa apucă mâna Celaenei.

— Tu mă vei învăţa! spuse ea în Eyliwe. Invaţă-mă cum să vorbesc mai bine limba ta şi învaţă-mă cum să o scriu şi să o citesc mai bine decât o fac acum. Ca să nu fiu nevoită să îi suport pe toţi acei moşi plictisitori pe care ei îi numesc meditatori.

— Eu… începu Celaena în limba comună şi apoi tresări. Se simţi vinovată pentru excluderea Nehemiei din conversaţie pentru atâta timp, iar dacă prinţesa ar vorbi fluent ambele limbi, ar fi foarte distractiv. Dar să îl convingă pe Chaol să îi permită să o vadă pe Nehemia era mereu o corvoadă – întrucât el insista să fie de faţă pentru a le supraveghea. Nu ar fi niciodată de acord să stea în timpul lecţiilor. Nu ştiu cum să te învăţ limba mea într-un mod adecvat, minţi Celaena.

— Prostii, spuse Nehemia. Mă vei învăţa. După… orice este ceea ce faci cu aces*ta. Zil*nic, timp de o oră, înainte de cină.

Nehemia ridică bărbia într-un fel care sugera că refuzul nu era o opţiune. Celaena înghiţi în sec şi făcu tot ce putu pentru a arăta minunat când se întoarse către Chaol, care le observa cu sprâncenele ridicate.

— Vrea ca eu să îi predau în fiecare zi înainte de cină.

— Mă tem că asta nu este posibil, spuse el. Celaena traduse.

Nehemia îi aruncă privirea ucigătoare care, de obicei, îi făcea pe toţi să îi treacă apele.

— De ce nu? spuse ea. Apoi vorbi din nou în Eyliwe: Este mai inteligentă decât majoritatea oamenilor din castelul ăsta.

Chaol, din fericire, înţelese ideea generală.

— Nu cred că…

— Nu sunt eu prinţesa din Eyliwe? îl întrerupse Nehemia în limba lui.

— Înălţimea Voastră, începu Chaol, dar Celaena îl reduse la tăcere cu o fluturare a mâinii. Se apropiau de turnul cu ceas – negru şi ameninţător, ca întotdeauna. Dar îngenuncheat înaintea lui stătea Cain. Cu capul plecat, se concentra asupra a ceva de pe pământ.

La auzul paşilor lor, capul lui Cain se înălţă. Rânji larg şi se ridică. Mâinile îi erau acoperite cu praf, dar, înainte ca Celaena să-i poată analiza mai bine comportamentul straniu, Cain încuviinţă către Chaol şi dispăru în spatele turnului.

— Brută dezgustătoare, spuse Celaena, încă privind în direcţia în care dispăruse.

— Cine este? întrebă Nehemia în Eyliwe.

— Un soldat din armata regelui, rosti Celaena, deşi acum îl serveşte pe ducele Perrington.

Nehemia privi în direcţia lui Cain, mijind ochii negri.

— Ceva în legătură cu el mă face să vreau să îl pocnesc peste faţă.

Celaena râse.

— Mă bucur că nu sunt singura.

Chaol nu spuse nimic în timp ce îşi reluară plimbarea. Ea şi Nehemia mergeau în urma lui, iar când traversară curtea mică în care se afla turnul cu ceas, Celaena privi locul unde Cain tocmai stătuse în genunchi. Răscolise pământul din orificiile semnului straniu de pe lespedea de piatră, făcând semnul să se vadă mai clar.

— Ce crezi că reprezintă asta? o întrebă pe prinţesă, arătând către semnul gravat pe lespede. De ce îl curăţase oare Cain?

— Este un semn Wyrd, răspunse prinţesa dându-i un nume în limba Celaenei.

Sprâncenele Celaenei se ridicară. Era doar un triunghi în interiorul unui cerc.

— Poţi descifra aceste semne? întrebă ea. Un semn al Wyrdului… cât de straniu!

— Nu, spuse rapid Nehemia. Sunt parte dintr-o religie antică ce a pierit acum mult timp.

— Ce religie? întrebă Celaena. Uite, încă unul. Arătă către un semn la câţiva metri distanţă. Era o linie verticală cu o săgeată inversată pornind din centrul ei şi îndreptându-se în sus.

— Ar trebui să o laşi baltă, spuse Nehemia brusc, iar Celaena clipi. Asemenea lucruri au fost date uitării cu un motiv.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Chaol, iar ea îi explică ideea generală a conversaţiei lor. Când termină, el îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic.

Înaintară, iar Celaena văzu un alt semn. Avea o formă stranie: un mic romb cu două vârfuri răsturnate ieşind din lateral. Vârfurile de sus şi de jos ale rombului alungite într-o linie dreaptă păreau să fie perfect simetrice. Oare regele le gravase când construise turnul sau erau acolo dinainte?

Nehemia se holba la fruntea ei, iar Celaena întrebă:

— Sunt murdară pe faţă?

— Nu, spuse Nehemia puţin distantă, sprâncenele unindu-i-se în timp ce studia fruntea Celaenei. Brusc, prinţesa privi în ochii Celaenei cu o ferocitate care o făcu pe asasină să se retragă uşor. Nu ştii nimic despre semnele Wyrd? întrebă prinţesa.

Ceasul din turn răsună.

— Nu, spuse Celaena. Nu ştiu nimic despre ele.

— Ascunzi ceva, zise Nehemia în Eyliwe, deşi nu pe un ton acuzator. Eşti mult mai mult decât ceea ce pari, Lillian.

— Eu… ei, bine, socotesc că sunt mai mult decât o curteană zâmbitoare, spuse ea cu cât de multă prefăcătorie putu. Rânji larg, sperând că Nehemia va înceta să se mai holbeze la fruntea ei. Mă poţi învăţa să vorbesc Eyliwe corespunzător?

— Dacă mă poţi învăţa mai multe despre limba ta ridicolă, spuse prinţesa, deşi o oarecare precauţie încă zăcea în ochii săi. Oare ce văzuse

Nehemia de o făcuse să reacţioneze astfel?

— Aşa rămâne, spuse Celaena cu un zâmbet slab. Doar să nu îi spui *lui*. Căpitanul Westfall mă lasă singură după-amiaza. Ora dinaintea cinei este perfectă.

— Atunci, voi veni mâine la cinci, spuse Nehemia. Prinţesa zâmbi şi începu din nou să meargă, o scânteie licărind în ochii săi negri. Celaena putu doar să o urmeze.

CAPITOLUL 24

Celaena stătea întinsă pe pat, privind lumina lunii mângâind podeaua. Umplea golurile prăfuite dintre lespezile de piatră şi transforma totul într-un argintiu cu tentă albăstruie ce o făcea să se simtă de parcă ar fi fost îngheţată pentru eternitate în acel moment.

Noaptea nu o speria, deşi nu prea găsea alinare în timpul orelor de întuneric. Era doar timpul în care dormea, timpul în care urmărea şi ucidea, timpul în care apăreau stelele de o frumuseţe sclipitoare şi o făceau să se simtă minunat de mică şi insignifiantă.

Celaena se încruntă. Era miezul nopţii şi, chiar dacă aveau un alt Test mâine, ea nu putea dormi. Ochii îi erau prea greoi pentru a citi, nu putea cânta la pian, temându-se de o altă întâlnire jenantă şi în mod sigur nu se va delecta imaginându-şi cum ar fi fost în acel moment la petrecere. Încă purta rochia smarald-albăstrui, îi fusese prea lene să se schimbe.

Urmări razele lunii până în locul unde se întâlneau cu peretele tapisat. Tapiseria era stranie, veche şi nu foarte bine păstrată. Imagini cu animalele pădurii printre copaci aplecaţi împodobeau suprafaţa ei. O femeie – singurul om de pe tapiserie – stătea lângă podea.

Era în mărime naturală şi remarcabil de frumoasă. Deşi avea părul argintiu, chipul îi era tânăr, iar rochia ei albă şi vaporoasă părea să se mişte în lumina lunii; parcă…

Celaena se ridică în capul oaselor. Tapiseria se legăna uşor? Privi către fereastră. Era închisă. Tapiseria flutura în exterior, nu într-o parte.

„Oare era posibil?”

Pielea i se făcu de găină şi aprinse o lumânare înainte de a se apropia de perete. Tapiseria încetă să se mişte. Prinse cu mâna capătul materialului şi trase. Era doar piatră. Dar…

Celaena trase înapoi faldurile grele ale tapiseriei şi le înghesui în spatele unui dulap pentru a o ţine ridicată. O crestătură verticală brăzda peretele,

diferită de restul. Apoi încă una, la mai puţin de un metru de prima. Porneau din podea, iar chiar deasupra capului Celaenei se întâlneau într-o…

„Este chiar o uşă!“

Celaena îşi împinse umărul în lespedea de piatră. Se mişcă puţin, iar inima ei tresări. Împinse din nou, flacăra lumânării pâlpâind în mâna sa. Uşa gemu în timp ce se mişcă mai mult. Gâfâind, Celaena împinse mai tare, iar în cele din urmă se deschise.

Un coridor întunecat se contură înaintea ei. O briză sufla în adâncimile negre, răvăşindu-i câteva şuviţe de păr. Un fior îi coborî pe şira spinării. De ce bătea vântul invers, spre interior? Mai ales că tapiseria fluturase în afară.

Celaena privi patul, pe care erau împrăştiate cărţi ce nu aveau să fie citite în noaptea aceea. Făcu un pas pe coridor.

Lumina lumânării dezvălui că era făcut din piatră şi acoperit cu un strat gros de praf. Păşi înapoi în camera sa. Dacă avea să exploreze, va avea nevoie de recuzită adecvată. Ce păcat că nu avea o sabie sau un pumnal. Celaena puse jos lumânarea. De asemenea, avea nevoie de o torţă sau măcar de câteva lumânări în plus. Se putea obişnui cu întunericul, dar nu era atât de fraieră încât să aibă încredere în el.

Plimbându-se prin camera sa, tremurând de nerăbdare, Celaena luă două ghemuri de aţă din trusa de cusut a Philippei, împreună cu trei bucăţi de cretă şi unul dintre cuţitele ei improvizate. Puse trei lumânări de rezervă în buzunarul pelerinei, pe care o înfăşură strâns în jurul ei.

Din nou, ajunse în faţa culoarului secret. Era teribil de întunecat şi părea să o cheme la el. Briza suflă din nou spre interior.

Celaena împinse un scaun în prag – nu voia ca uşa să se închidă în urma ei şi să o ţină captivă pentru totdeauna. Legă un capăt al aţei de spătarul scaunului, făcându-i cinci noduri, şi ţinu ghemul în mâna liberă. Dacă se rătăcea, ghemul avea s-o conducă înapoi. Trase cu grijă tapiseria peste uşă, în caz că venea cineva.

Înaintând în pasaj, descoperi că era rece, dar uscat. Pânze de păianjen atârnau pretutindeni şi nu existau ferestre, doar o scară foarte lungă care se întindea cu mult înaintea razei lumânării sale. Coborî încordată, aşteptând un singur sunet care să o facă să alerge înapoi spre camera sa. Era tăcut – tăcut şi mort, şi complet uitat.

Celaena ţinu lumânarea în sus, pelerina sa măturând podeaua în urma ei, lăsând o urmă curată pe treptele prăfuite. Minutele trecură, iar ea scrută

pereţii, căutând gravuri sau alte însemne, dar nu zări nimic. Oare era doar un coridor uitat al servitorilor? Fu puţin dezamăgită.

Capătul scărilor se ivi în curând, iar ea se opri în faţa a trei porţi întunecate şi impunătoare. Unde se afla? Îi venea greu a crede că un asemenea loc putea fi uitat într-un castel cu atât de mulţi oameni, dar…

Podeaua era acoperită de praf. Nici măcar o urmă de picior.

Ştiind cum se termina povestea întotdeauna, Celaena ridică lumânarea către arcadele de deasupra uşilor, căutând instrucţiuni specifice privitoare la moartea sigură ce o aştepta dacă păşea pe sub una dintre ele.

Verifică ghemul de aţă din mâna ei. Acum era puţin mai mare decât o încâlceală. Puse jos lumânarea şi legă un alt ghem de capătul aţei. Poate că ar fi trebuit să ia încă unul. Ei, bine, cel puţin încă avea cretă.

Alese uşa din mijloc din simplul motiv că era mai aproape. Pe partea cealaltă, scara continua să coboare – de fapt, cobora atât de jos şi de departe încât se întrebă dacă nu cumva se afla sub castel. Pasajul deveni foarte jilav şi rece, iar lumânarea Celaenei pâlpâi în umezeală.

Acum se iviseră mai multe arcade, dar Celaena alese să meargă înainte, urmând umezeala care creştea cu fiecare pas. Apa se prelingea pe pereţi, iar piatra devenise alunecoasă şi lipicioasă din pricina ciupercilor ce crescuseră de-a lungul secolelor. Pantofii ei roşii din catifea se simţeau subţiri în umezeala încăperii. S-ar fi întors în dormitor dacă nu ar fi răsunat acel sunet.

Era o apă curgătoare vărsându-se lent. De fapt, în timp ce înaintă, coridorul deveni mai luminos. Nu era lumina unei lumânări, ci mai degrabă lumina albă şi fină a spaţiului exterior – a lunii.

Ghemul i se termină, iar ea lăsă capătul aţei pe pământ. Nu mai existau alte cotituri de marcat. Ştia ce era acolo – de fapt, nu îndrăznea să spere că era ceea ce credea ea că este. Grăbi pasul, alunecând de două ori, inima bătându-i atât de tare încât crezu că urechile aveau să îi explodeze. O arcadă se ivi, iar dincolo de ea, dincolo…

Celaena privi canalul de scurgere ce trecea pe lângă ea, venind chiar dinspre castel. Mirosea cel puţin neplăcut.

Stătu pe margine, analizând poarta deschisă ce ducea la un râu lat ce se vărsa cu siguranţă în mare sau în Avery. Nu erau gărzi, nici încuietori, cu excepţia gardului din fier ce plutea deasupra nivelului apei, ridicat suficient încât să permită gunoiului să treacă.

Patru bărci mici erau legate de fiecare ţărm şi zări câteva uşi – unele din lemn, altele din fier – care duceau către ieşirea aceasta. Probabil că era un tunel de evadare pentru rege, dar datorită stării jalnice a unor bărci, se întrebă dacă regele cunoştea coridorul acela.

Merse către gardul din fier, punând mâna pe gratiile sale. Aerul nopţii era răcoros, dar nu rece. Chiar dincolo de pârâu se zăreau copaci: trebuia să fie în spatele castelului – în partea care dădea spre mare…

Oare erau gărzi postate afară? Găsi o piatră pe pământ – o bucată căzută din tavan – şi o aruncă în apa de dincolo de poartă. Nu se auzi zăngănitul armurii, nici bombănelile sau înjurăturile vreunor gărzi. Studie partea cealaltă. Exista un levier pentru a ridica poarta pentru bărci. Celaena puse jos lumânarea, dezbrăcă pelerina şi îşi goli buzunarele. Ţinându-se strâns cu mâinile, puse un picior pe poartă, apoi pe celălalt.

Ar fi atât de simplu să ridice poarta. Se simţi nesăbuită – nesăbuită şi sălbatică. Ce căuta ea într-un palat? De ce – Asasina Adarlanului! — participa la o competiţie absurdă pentru a dovedi că era cea mai bună? *Era* cea mai bună!

Fără îndoială acum erau beţi, cu toţii. Putea să ia una dintre bărcile mai puţin dărăpănate şi să dispară în noapte. Celaena începu să coboare de pe poartă, înapoi. Avea nevoie de pelerină. Oh, erau fraieri crezând că o puteau îmblânzi!

Piciorul îi alunecă pe o bară umedă, iar Celaena de-abia îşi suprimă ţipătul când se agăţă de gratii, blestemând când genunchiul i se lovi de fier. Atârnând de poartă, închise ochii. Era doar apă.

Îşi domoli inima, permiţând picioarelor să găsească din nou puncte de sprijin. Luna era aproape orbitoare, atât de luminoasă încât stelele de-abia se vedeau.

Ştia că putea evada cu uşurinţă şi că ar fi prostesc din partea ei să facă asta. Regele ar găsi-o, cumva. Iar Chaol va fi aruncat în dizgraţie şi va fi demis din postul său. Iar prinţesa Nehemia va rămâne singură în compania idioţilor şi, ei bine…

Celaena se îndreptă de spate, ridicându-şi bărbia. Nu va fugi de ei asemenea unui criminal obişnuit. Îi va înfrunta – îl va înfrunta pe rege – şi îşi va câştiga libertatea în mod onorabil. Şi de ce să nu profite de mâncarea gratis şi de antrenamente încă o vreme? Ca să nu mai spună că pentru evadare ar trebui să îşi facă provizii, iar asta ar putea dura săptămâni. De ce să se grăbească?

Celaena se întoarse de unde pornise şi îşi ridică pelerina. Va câştiga. Iar după ce va câştiga, dacă va dori vreodată să scape din serviciul regelui… ei bine, acum avea o cale de scăpare.

Totuşi, Celaenei îi fu greu să părăsească locul. Era recunoscătoare pentru liniştea pasajului în timp ce urcă, picioarele arzându-i din pricina atâtor trepte. Aceasta era alegerea corectă.

În curând, Celaena se trezi înaintea celorlalte două arcade. Ce alte dezamăgiri ascundeau? îşi pierduse interesul. Dar briza suflă din nou şi suflă atât de puternic către arcada din dreapta încât Celaena păşi înapoi. Părul de pe braţe i se ridică în timp ce privi flacăra lumânării sale aplecându-se, indicând către un întuneric ce părea mai negru decât restul. Şoapte erau purtate de briză, vorbindu-i în limbi uitate. Celaena se cutremură şi decise să meargă în direcţia opusă – să între pe poarta din dreapta. Să urmezi şoaptele în ziua de Samhuinn putea aduce doar necazuri.

În ciuda brizei, pasajul era călduros. Cu fiecare pas urcând pe treptele şerpuite, şoaptele se stingeau. Sus şi sus şi sus, răsuflarea ei greoaie şi paşii uşori fiind singurele sunete. Odată ce ajunse în vârf, nu zări alte pasaje întortocheate, ci mai degrabă un coridor drept ce părea să înainteze spre eternitate. Ea îl urmă, picioarele fiindu-i deja obosite. După un timp, fu surprinsă să audă muzică.

De fapt, era sunetul unei petreceri, iar înainte se zărea lumină aurie. Pătrundea în coridor pe o uşă sau printr-o fereastră. Urcă un şir de trepte ce dădea într-un coridor mult mai mic. De fapt, tavanul era atât de jos încât fu nevoită să se aplece ca să înainteze împleticindu-se uneori către lumină. Nu era o uşă, nici fereastră, ci mai degrabă un grilaj din bronz.

Celaena clipi când lumina îi bătu în ochi de sus, de la petrecerea din Salonul Mare.

Aceste tuneluri erau pentru spionaj? Se încruntă la ceea ce văzu. Peste o sută de persoane mâncând, cântând, dansând… Acolo era Chaol, stând lângă un bărbat bătrân, vorbind şi…

Râzând?

Fericirea lui o făcu pe Celaena să se îmbujoreze şi îşi puse jos lumânarea. Privi către capătul opus al salonului imens; mai erau câteva grilaje chiar sub tavan, deşi nu zărea vreo altă pereche de ochi curioşi în spatele barelor ornamentate de metal. Celaena îşi mută privirea pe dansatori. Printre ei se aflau câţiva dintre Campioni, îmbrăcaţi rafinat, dar nu suficient de rafinat încât să mascheze dansul lor jalnic. Nox, care devenise partenerul ei de

antrenament şi scrimă, dansa, probabil puţin mai elegant decât ceilalţi, deşi Celaena le compătimea totuşi pe doamnele care dansau cu el. Dar…

Celorlalţi Campioni li se permitea să participe, iar ei nu? Apucă grilajul cu mâinile, presându-şi faţa de el pentru a vedea mai bine. Era sigură, aşezaţi la mese erau alţi Campioni – chiar şi Pelor, cu faţa plină de coşuri, stătea lângă Chaol! Un asasin de mâna a doua! Celaena îşi dezgoli dinţii. Cum îndrăzneau să îi refuze o invitaţie la petrecere? Tensiunea din piept se domoli puţin când nu zări chipul lui Cain printre petrecăreţi. Cel puţin îl ţineau şi pe el închis într-o cuşcă.

Îl zări pe prinţul moştenitor, dansând şi râzând cu o idioată blondă. Îşi dorea să îl urască pentru că refuzase să o invite; la urma urmei, ea era Campionul lui! Dar… îi era greu să nu se holbeze la el. Nu îşi dorea să îi vorbească, ci doar să îl privească, să îi observe acea graţie neobişnuită şi blândeţea ochilor lui care o făcuseră să i se destăinuie despre Sam. Deşi era un Havilliard, era… Ei, bine, încă îşi dorea foarte mult să îl sărute.

Celaena se încruntă când dansul se încheie, iar prinţul moştenitor sărută mâna femeii blonde. Se îndepărtă de grilaj. Aici coridorul se sfârşea. Aruncă o privire înapoi către petrecere, doar pentru a-l vedea pe Chaol ridicându-se de la masă şi croindu-şi drum spre ieşirea din salon. Dacă mergea în camera ei şi descoperea că lipseşte? Nu îi promisese el că îi va aduce ceva de la petrecere?

Gemând la gândul tuturor treptelor pe care trebuia acum să le urce, Celaena îşi ridică lumânarea şi aţa şi se grăbi către confortul tavanelor mai înalte, înfăşurând aţa pe măsură ce înainta. Alerga în jos pe scări, sărind chiar şi câte două trepte.

Goni pe lângă arcade şi ţâşni în sus pe treptele care duceau către camera sa, mica luminiţă din capătul scărilor crescând cu fiecare pas. Chaol ar arunca-o în temniţă dacă ar găsi-o în vreun pasaj secret – mai ales dacă acel pasaj secret ducea în afara castelului!

Ajunse în camera sa lac de apă. Dădu scaunul la o parte, închise uşa de piatră, trase tapiseria peste ea şi se aruncă pe pat.

După ore de petrecut la festin, Dorian intră în camera Celaenei, nefiind sigur ce căuta, mai exact, în camera unui asasin la ora două de dimineaţă. Capul i se învârtea din pricina vinului şi era atât de obosit din pricina dansului încât era sigur că, dacă se aşeza undeva, adormea. Apartamentul

Celaenei era tăcut şi întunecat, iar el întredeschise uşa dormitorului pentru a arunca o privire înăuntru.

Deşi era adormită pe pat, încă purta rochia aceea stranie. Cumva, acum părea mult mai potrivită, întinsă pe pătura roşie. Părul auriu era împrăştiat în jurul ei, iar obrajii îi erau îmbujoraţi.

O carte zăcea lângă ea, deschisă şi încă aşteptând ca pagina să-i fie întoarsă. Dorian rămase în hol, temându-se că ea se va trezi dacă va mai face încă un pas. Halal asasin. Nici măcar nu se deranjase să se clintească. Dar pe chipul ei nu era nici urmă de trăsăturile unui asasin. Nicio urmă de agresiune sau sete de sânge nu se regăsea în trăsăturile sale.

Oarecum, o cunoştea. Şi ştia că nu l-ar răni. Cumva, avea sens. Când vorbeau, oricât de dure erau de obicei cuvintele ei, el se simţea în largul său, de parcă ar fi putut spune orice. Iar ea trebuie să fi simţit acelaşi lucru după ce îi spusese despre Sam, oricine ar fi fost el. Deci, iată-l aici, în toiul nopţii. Ea flirtase cu el, dar era real? Sunetul unor paşi răsună, iar Dorian îl zări pe Chaol stând în foaier.

Căpitanul merse către Dorian şi îl apucă de braţ. Dorian ştia că nu e cazul să se împotrivească în timp ce prietenul său îl târî prin foaier oprindu-se în faţa uşii de la intrare.

— Ce cauţi aici? sâsâi Chaol încet.

— Ce cauţi *tu* aici? contracară Dorian, încercând să îşi menţină glasul jos. Era o întrebare la fel de bună. Dacă Chaol petrecea atât de mult timp convingându-l despre pericolele asocierii cu Celaena, ce căuta el acolo în toiul nopţii?

— Dorian, este o asasină! Te rog, *te rog*, spune-mi că nu ai mai fost aici înainte! Dorian nu îşi putu stăpâni râjnetul.

Nici măcar nu vreau vreo explicaţie. Doar ieşi afară, idiot nesăbuit. Ieşi. Chaol îl apucă de gulerul jachetei, iar Dorian aproape că l-ar fi pocnit pe prietenul său dacă acesta nu ar fi fost iute ca un fulger. Înainte să îşi dea seama, fu aruncat pe coridor, iar uşa închisă şi încuiată în urma lui.

Dintr-un oarecare motiv, Dorian nu dormi bine în acea noapte.

Chaol Westfall trase adânc aer în piept. Ce căuta el aici? Avea dreptul de a-l trata pe prinţul moştenitor al Adarlanului într-o astfel de manieră când el însuşi îşi încălca judecata? Nu înţelegea furia ce pusese stăpânire pe el când îl văzuse pe Dorian stând în pragul uşii, nu voia să înţeleagă felul acela de furie. Nu era gelozie, era ceva dincolo de asta. Ceva care îi transformase

prietenul în altcineva, într-o persoană pe care nu o cunoştea. El era ferm convins că ea era virgină, dar Dorian ştia lucrul ăsta? Probabil că asta îl făcuse să fie şi mai interesat. Oftă şi deschise uşa, tresărind când aceasta scârţâi cu putere.

Celaena încă purta hainele din timpul zilei şi, deşi era frumoasă, asta nu masca potenţialul ucigaş ce zăcea în ea. Era prezent în maxilarul ei puternic, în panta sprâncenelor, în liniştea perfectă a siluetei. Era o lamă ascuţită către Regele Asasinilor pentru propriile interese. Ea era un animal adormit – o pumă sau un dragon –, iar însemnele ei de putere erau pretutindeni. Chaol încuviinţă din cap şi intră în dormitor.

La auzul pasului, Celaena deschise un ochi.

— Nu este dimineaţă, mormăi ea şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Ţi-am adus un cadou. Chaol se simţi ca un idiot şi pentru o clipă se gândi să fugă din încăpere.

— Un cadou? spuse ea întorcându-se către el şi clipind.

— Nu e mare lucru; le împărţeau la petrecere. Dă-mi mâna doar.

Era o minciună – într-un fel. Le împărţeau femeilor nobilimii ca semn de bunăvoinţă, iar el şterpelise unul din coş când trecuse pe lângă el. Majoritatea femeilor nu le vor purta niciodată – le vor arunca sau le vor dărui vreunei servitoare preferate.

— Lasă-mă să văd. Celaena întinse leneş un braţ.

El cotrobăi prin buzunare şi scoase darul.

— Poftim. Îl puse în palmă.

Ea îl examină, zâmbind somnoroasă.

— Un inel. Şi-l puse pe deget. Cât de drăguţ! exclamă ea.

Era simplu: făurit din argint, singurul său ornament constând în ametistul de mărimea unghiei ce era aşezat în centrul inelului. Suprafaţa pietrei era fină şi rotundă şi licărea asemenea unui ochi violet.

— Mulţumesc, spuse ea, genele căzându-i grele.

— Încă porţi rochia, Celaena. Îmbujorarea lui refuză să dispară.

— Mă voi schimba imediat. Chaol ştiu că nu o va face. Vreau doar să… mă odihnesc. Apoi Celaena adormi, cu o mână pe piept, inelul zăcând peste inima sa. Cu un oftat iritat, căpitanul luă o pătură de pe canapeaua din apropiere şi o aruncă peste ea. Fu pe jumătate tentat să îi scoată inelul de pe deget, dar… Ei, bine, era ceva paşnic în înfăţişarea ei. Frecându-şi gâtul, chipul încă arzându-i, Chaol părăsi încăperea, întrebându-se cum avea să îi explice lui Dorian tot ce se întâmplase.

CAPITOLUL 25

Celaena visă. Se plimba din nou prin pasajul secret. Nu avea o lumânare sau o aţă pe care să o urmeze. Alesese arcada din dreapta, întrucât celelalte două erau umede şi reci, cea aleasă părea să fie caldă şi primitoare. Iar mirosul – nu era miros de mucegai, ci de trandafiri. Pasajul şerpuia, iar Celaena se trezi coborând un set îngust de trepte. Dintr-un motiv anume, pe care nu îl cunoştea, evita să se atingă de zidul tunelului. Treptele coborau, şerpuind încontinuu, iar ea urma mirosul de trandafiri dincolo de fiecare uşă sau arcadă care apărea. Exact când se săturase de atâta mers, ajunse la capătul scării şi se opri. Se trezi înaintea unei uşi vechi din lemn.

Un inel din bronz în forma unui craniu atârna în centru. Părea să-i zâmbească. Aştepta suflarea acelei brize teribile sau să audă pe cineva plângând, sau ca locul să devină umed şi rece. Dar încă era cald şi mirosea minunat, iar Celaena, adunându-şi tot curajul, răsuci mânerul. Fără să scoată un sunet, uşa se deschise.

Se aştepta să găsească o cameră uitată, întunecată, dar găsi ceva mult mai diferit. O rază a lunii pătrundea printr-o mică gaură din tavan, mângâind chipul unei minunate statui din marmură, aşezată pe o lespede de piatră. Nu – nu o statuie. Un sarcofag. Era un mormânt.

Copaci erau ciopliţi în tavanul de piatră şi se întindeau deasupra figurinei feminine adormite. Un al doilea sarcofag fusese aşezat lângă cel al femeii, fiind al unui bărbat. De ce chipul femeii era scăldat în lumina lunii, iar al bărbatului în întuneric?

Era chipeş, barba îi era scurtă, fruntea lată şi fără riduri, iar nasul drept şi robust. Ţinea o sabie din piatră între mâini, mânerul ei odihnindu-i-se pe piept. Celaenei i se tăie răsuflarea. Pe cap bărbatul purta o coroană.

Femeia purta şi ea o coroană. Nu era enormă şi de prost gust, ci mai degrabă un triunghi suplu cu o nestemată albastră în centru – singura bijuterie de pe statuie. Părul lung şi vălurit i se revărsa în jurul chipului şi peste capacul sarcofagului, atât de natural încât Celaena putea jura că era real. Lumina lunii căzu pe chipul femeii, iar mâna Celaenei tremură în timp ce o întinse şi atinse obrazul fin şi tânăr.

Era rece şi dur, aşa cum trebuia să fie o statuie.

— Care regină ai fost tu? spuse ea cu glas tare, vocea răsunându-i în camera tăcută. Trecu mâna peste buze, apoi peste frunte. Ochii i se îngustară. Un semn era încrustat pe suprafaţă, aproape invizibil ochiului. Îl atinse cu degetul, apoi încă o dată. Socotind că lumina lunii îl decolora, Celaena protejă locul cu mâna. Un diamant, două săgeţi ieşind din părţi, apoi o linie verticală prin centru…

Era semnul Wyrd pe care îl văzuse mai devreme. Păşi înapoi de lângă sarcofag, deodată se făcu rece. Acesta era un loc interzis.

Se împiedică de ceva, iar, în timp ce se clătină, observă podeaua. Rămase cu gura căscată. Era acoperită cu stele – sculpturi în relief ce oglindeau cerul nopţii. Iar tavanul oglindea pământul. De ce erau inversate? Privi pereţii şi îşi duse mâna la inimă.

Nenumărate semne Wyrd erau gravate pe suprafaţa pereţilor. Erau în spirale şi linii, şi pătrate. Semnele mai mici alcătuiau unele mai mari, iar cele mari formau unele şi mai mari, până ce păru că întreaga cameră avea un sens pe care ea nu îl înţelegea.

Celaena privi mormintele din piatră. La picioarele reginei era scris ceva. Celaena păşi către figura feminină. Acolo, în litere de piatră, citi:

Ah! Ruptura timpului!

Nu prea avea sens. Probabil că erau domnitori importanţi şi de demult, dar…

Se apropie din nou de căpătâiul sarcofagului. Pe chipul reginei găsea ceva liniştitor şi familiar, ceva care îi amintea Celaenei de mirosul de trandafiri. Dar era şi ceva putred în legătură cu ea – ceva straniu.

Celaena aproape că ţipă când le văzu: urechile arcuite şi ascuţite. Urechile fiinţelor Fae, nemuritorii. Dar niciun Fae nu se căsătorise cu cineva din linia Havilliard vreme de o mie de ani şi existase una singură, şi era hibridă. Dacă era adevărat, dacă ea era Fae sau pe jumătate Fae, atunci ea era… ea era…

Celaena se îndepărtă de femeie, se împiedică şi se lovi cu spatele de perete. Un strat de praf se ridică în aerul din jurul ei.

Atunci, acest bărbat era Gavin, primul rege al Adarlanului. Iar aceasta era Elena, prima prinţesă din Terassen, fiica lui Brannon, soţia şi regina lui Gavin.

Inima Celaenei bătu atât de violent încât i se făcu greaţă. Dar nu îşi putea urni picioarele. Nu ar fi trebuit să între în mormânt, nu ar fi trebuit să profaneze locurile sacre ale morţilor când ea era atât de murdară de sângele

crimelor sale. Ceva va veni după ea şi o va vâna, şi o va tortura pentru că le răscolise somnul veşnic.

Dar de ce era mormântul lor atât de neglijat? De ce nu fusese nimeni acolo să onoreze morţii în acea zi? De ce nu era nicio floare la căpătâiul ei? De ce fusese uitată Elena Galathynius Havilliard?

Lângă peretele îndepărtat al camerei zăceau grămezi de bijuterii şi arme. O sabie era aşezată înaintea unei armuri aurii. Ea cunoştea sabia aceea. Păşi spre comoară. Era sabia legendară a lui Gavin, sabia pe care o mânuise în fiecare război aprig care aproape dezbinase continentul, sabia care îl nimicise pe Lordul întunecat Erawan. Chiar şi după o mie de ani, nu ruginise. Deşi poate că magia dispăruse, se părea că puterea care forjase tăişul încă dăinuia.

— Damaris, şopti Celaena, numind arma.

— Îţi cunoşti trecutul, spuse un glas suav de femeie, iar Celaena tresări, scâncind când se împiedică de o suliţă şi căzu într-un cufăr plin cu aur. Glasul râse. Celaena căută cu privirea un pumnal, un sfeşnic, orice. Dar apoi o zări pe stăpâna glasului şi încremeni.

— Cine eşti? întrebă asasina, ştiind răspunsul, dar dorind să îl audă.

— Ştii cine sunt, spuse Elena Havilliard.

Trăsăturile ei fuseseră redate cu fidelitate pe sarcofag. Celaena nu se mişcă din locul unde căzuse în cufăr, în ciuda durerii din coloană şi picioare.

— Eşti o fantomă?

— Nu chiar, spuse Regina Elena, ajutând-o pe Celaena să se ridice din cufăr. Mâna ei era rece, dar solidă. Nu sunt vie, dar spiritul meu nu bântuie acest loc. Îşi îndreptă privirea către tavan, iar chipul îi deveni grav. Am riscat prea mult venind aici astă-seară, continuă ea.

Celaena, involuntar, se retrase cu un pas.

— Riscat?

— Nu pot sta aici pentru mult timp şi nici tu, spuse regina. Ce fel de vis absurd era acesta? Pentru moment nu observă, dar… Elena Havilliard privi către sarcofagul soţului său.

Capul Celaenei se învârtea. Gavin Havilliard distrăgea atenţia cuiva de deasupra?

— Cine nu observă?

— Cei opt gardieni; ştii despre cine vorbesc.

Celaena o privi confuză, dar apoi înţelese.

— Garguii de pe turnul cu ceas?

Regina încuviinţă.

— Ei păzesc portalul dintre lumile noastre. Am reuşit să câştigăm puţin timp, iar eu m-am putut strecura pe lângă ei… Apucă mâinile Celaenei. Spre surprinderea ei, o duru. Trebuie să asculţi cu atenţie ceea ce îţi spun, continuă regina. Nimic nu este o coincidenţă. Totul are un scop. Ţi-a fost scris să vii în castelul acesta, la fel cum ţi-a fost scris să devii un asasin, să deprinzi abilităţile necesare supravieţuirii.

Greaţa se întoarse. Celaena spera că regina nu va vorbi despre ceea ce inima sa refuza să îşi amintească, spera că nu va menţiona ceea ce ea încercase să uite în tot acest timp.

— Ceva malefic sălăşluieşte în castel, ceva suficient de primejdios încât să facă stelele să se cutremure. Răutatea sa răsună în toate lumile, continuă regina. Trebuie să îl opreşti. Uită de prieteniile tale, uită de datoriile şi jurămintele tale. Distruge-l înainte de a fi prea târziu, înainte ca un portal să fie atât de larg deschis încât să nu se mai poată face nimic.

Întoarse capul, de parcă ar fi auzit ceva. O, nu mai este timp, spuse ea. *Trebuie* să câştigi această competiţie şi să devii Campionul regelui. Tu înţelegi necazurile oamenilor. Erilea are nevoie de tine ca fiind Campionul regelui.

— Dar ce este…

Regina scotoci prin buzunare.

— Ei nu trebuie să te prindă aici. Dacă se va întâmpla, totul va fi pierdut. Poartă asta. Puse ceva metalic şi rece în palma Celaenei. Te va proteja de rău. O împinse pe Celaena către uşă. Ai fost condusă aici astă-seară. Dar nu de către mine. Şi eu am fost condusă aici. Cineva vrea ca tu să înveţi; cineva vrea ca tu să vezi… întoarse din nou capul într-o parte în timp ce un răget străpunse aerul. Sunt pe drum, şopti regina.

— Dar nu înţeleg! Eu nu sunt… nu sunt cine crezi tu că sunt! Regina Elena puse mâinile pe umerii Celaenei şi îi sărută fruntea.

— Curajul inimii este foarte rar, spuse ea cu un calm brusc. Lasă-l să te ghideze.

Un urlet diferit cutremură pereţii şi îi îngheţă sângele în vene fetei.

— Du-te, spuse regina, împingând-o pe Celaena pe coridor. *Fugi!*

Neavând nevoie de alte încurajări, Celaena goni în sus pe scară. Alerga atât de repede încât nu avea habar încotro se îndrepta. În urma ei răsună un ţipăt şi un mârâit, iar stomacul i se urcă în gât în timp ce gonea înainte.

Lumina camerei ei se ivi, iar, pe măsură ce se apropia, auzi un glas palid plângând în urmă, aproape furios.

Celaena intră în dormitor şi văzu doar patul înainte ca totul să fie cuprins de întuneric.

Ochii Celaenei se deschiseră. Respira greu. Şi încă purta rochia. Dar era în siguranţă, în siguranţă în camera sa. De ce era ea atât de predispusă la vise stranii, neplăcute? Şi de ce nu putea respira? *Găseşte şi distruge răul din castel!*

Celaena se întoarse pe-o parte şi ar fi adormit bucuroasă din nou dacă nu ar fi simţit metalul ce îi zgâria palma. „Te rog, spune-mi că este inelul lui Chaol.“

Dar ştia că nu era. În mâna ei zăcea o amuletă din aur de mărimea unei monede pe un lanţ delicat. Luptă împotriva dorinţei nebune de a ţipa. Din benzi împletite de metal, pe marginile amuletei erau două cercuri suprapuse. În spaţiul pe care îl împărţeau era o mică piatră preţioasă de culoare albastră care îi conferea centrului amuletei înfăţişarea unui ochi. O linie străpungea întregul obiect. Era frumos şi straniu, şi… Celaena privi tapiseria. Uşa era întredeschisă.

Sări din pat, lovindu-se atât de tare de perete încât umărul scoase un trosnet urât. În ciuda durerii, se grăbi la uşă şi o închise. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca orice ar fi fost acolo jos să se ivească în camera sa. Sau ca Elena să îi apară în faţă din nou.

Gâfâind, Celaena păşi înapoi, studiind tapiseria. Figura femeii se ridica din spatele cufărului de lemn. Cu un şoc, realiză că era Elena; stătea exact în locul unde se afla uşa. Un indicator inteligent.

Celaena aruncă mai mulţi buşteni în foc, se schimbă iute în cămaşa de noapte şi se urcă în pat, strângând în mână cuţitul improvizat. Amuleta zăcea acolo unde o lăsase. *Te va proteja.…*

Celaena privi din nou către uşă. Fără ţipete, fără urlete… nimic care să indice ceea ce tocmai se întâmplase. Totuşi…

Celaena bombăni puţin, dar se grăbi să îşi pună amuleta în jurul gâtului. Era uşoară şi caldă. Trase păturile până la bărbie, închise ochii, aşteptând ca somnul să apară sau ca o gheară să o strângă de gât, să o decapiteze. Dacă nu fusese un vis… dacă nu fusese o simplă halucinaţie…

Celaena strânse colierul. Să devină Campionul Regelui… putea face asta. Avea de gând să facă asta, oricum. Dar care erau motivele Elenei? Erilea

avea nevoie ca acest Campion al regelui să fie cineva care înţelege suferinţele poporului. Asta părea suficient de simplu. Dar de ce trebuia ca Elena să fie cea care îi spune asta? Şi ce legătură avea cu primul ei îndemn: găseşte şi distruge răul din castel?

Celaena trase adânc aer în piept, cuibărindu-se în perne. Cât de neghioabă fusese să deschidă uşa secretă de Samhuinn! Atunci ea însăşi atrăsese toate astea asupra ei? Deschise ochii, privind tapiseria.

Ceva malefic sălăşluieşte în castel… distruge-l…

Nu avea suficiente lucruri pentru care să se îngrijoreze acum? Va îndeplini cea de-a doua cerinţă a Elenei, dar prima… ar putea-o băga în bucluc. Nu era ca şi cum putea cotrobăi prin castel oricând şi oriunde ar fi dorit!

Dar, dacă exista o asemenea ameninţare, atunci nu doar viaţa ei era în pericol. Iar în timp ce ar fi mai mult decât fericită dacă o forţă întunecată i-ar fi distrus cumva pe Cain, Perrington, pe rege şi pe Kaltain Rompier, dacă Nehemia sau chiar Chaol şi Dorian erau răniţi în vreun fel…

Celaena se înfioră şi tresări. Tot ce putea face era să cerceteze mormântul pentru mai multe indicii. Poate că va găsi ceva referitor la scopul Elenei. Iar dacă asta nu dădea niciun rezultat… măcar va fi încercat.

Briza fantomatică pluti prin dormitor, purtând mirosul de trandafiri. După multă vreme Celaena căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL 26

Uşile dormitorului se deschiseră cu violenţă, iar Celaena fu în picioare într-o secundă, cu un sfeşnic în mână.

Dar Chaol nu o observă în timp ce năvăli înăuntru, cu maxilarul încleştat.

Ea gemu şi se urcă înapoi în pat.

— Tu nu dormi *niciodată?* bombăni ea învelindu-se cu pătura. Nu petreceai până în zori?

El puse o mână pe sabie în timp ce smulse păturile şi o târî pe Celaena din pat, apucând-o de braţ.

— Unde ai fost noaptea trecută?

Ea izgoni teama care îi încleştă gâtul. Chaol nu avea cum să ştie despre pasajele secrete. Celaena îi zâmbi.

— Aici, desigur. Nu m-ai vizitat ca să îmi dai asta? îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi îşi flutură degetele prin faţa sa, expunând inelul cu ametist.

— Asta a durat câteva minute. Dar în restul nopţii?

Ea refuză să se retragă în timp ce el îi studie chipul, apoi mâinile, apoi restul corpului. În timp ce el făcea acest lucru, ea îi întoarse serviciul. Tunica lui neagră era descheiată la gât şi uşor şifonată, iar părul lui scurt avea nevoie de un pieptene. Orice s-ar fi întâmplat, Chaol era grăbit.

— Ce e cu toată agitaţia asta? Nu avem un test în dimineaţa asta? îşi analiză unghiile în timp ce aşteptă răspunsul lui.

— A fost anulat. Un Campion a fost găsit mort de dimineaţă. Xavier – hoţul din Melisande.

Ea ridică privirea către el, apoi din nou către unghii.

— Şi tu crezi că *eu* am făcut-o?

— Eu sper că nu ai făcut-o tu, întrucât trupul este pe jumătate mâncat.

— Mâncat! Celaena strâmbă din nas. Se aşează pe pat cu picioarele încrucişate, sprijinindu-se în mâini. Înspăimântător. Poate că a fost Cain; este suficient de animalic pentru a face una ca asta. Stomacul i se încleştă – încă un Campion ucis. Oare avea legătură cu răul despre care vorbea Elena? Moartea Mâncătorului de Ochi şi celorlalţi doi Campioni nu fuseseră simple accidente sau o ceartă între beţivi, aşa cum determinase ancheta. Nu, acesta era un tipar.

Chaol oftă.

— Mă bucur că te amuzi pe seama uciderii unui om.

Celaena încercă să rânjească.

— Cain *este* cel mai probabil candidat. Tu eşti din Anielle, ar trebui să ştii mai bine decât oricine cum sunt cei din Munţii Colţ Alb.

Chaol îşi trecu o mână prin părul scurt.

— Ar trebui să ai grijă pe cine acuzi. Deşi Cain este o brută, este Campionul ducelui Perrington.

— Iar eu sunt Campionul prinţului moştenitor! îşi dădu părul peste umăr. Cred că asta înseamnă că pot acuza pe oricine doresc.

— Doar spune-mi sincer: unde ai fost noaptea trecută?

Celaena se îndreptă, privind direct în ochii lui căprui-aurii.

— După cum pot confirma gărzile mele, am fost aici întreaga noapte. Deşi, dacă regele va vrea să mă interogheze, îi voi spune că şi tu poţi garanta pentru mine.

Chaol privi inelul ei, iar Celaena îşi ascunse zâmbetul în timp ce o urmă palidă de îmbujorare apăru pe obrajii căpitanului.

— Sunt sigur că vei fi şi mai încântată să afli că astăzi nu vom avea antrenament împreună.

Celaena râmji şi oftă teatral în timp ce se strecură înapoi sub pături şi se cuibări pe pernă.

— Imens de încântată, spuse ea. Îşi trase pătura până la bărbie şi flutură genele către el. Acum ieşi. Voi sărbători dormind pentru încă cinci ore. O minciună, dar Chaol o crezu.

Închise ochii înainte de a vedea privirea încruntată a căpitanului şi zâmbi în sinea ei când îl auzi păşind afară. De-abia după ce acesta trânti uşa în urma lui, Celaena se ridică.

Campionul fusese *mâncat?*

Noaptea trecută în visul ei – nu, nu fusese un vis. Fusese real. Şi auzise creaturile acelea cu ţipete stridente… Oare Xavier fusese ucis de una dintre ele? Dar fuseseră în mormânt; era imposibil să se fi aflat pe coridoarele castelului fără ca cineva să observe. Probabil şobolanii ajunseseră la cadavru înainte ca acesta să fie găsit. Nişte şobolani foarte, foarte înfometaţi.

Celaena se cutremură din nou şi ieşi de sub pături. Avea nevoie de câteva arme improvizate în plus şi de o modalitate de a întări încuietoarele ferestrelor şi uşilor sale.

Chiar şi când îşi pregătea apărarea, continua să se asigure că nu exista motiv de îngrijorare. Dar, având câteva ore libere la dispoziţie, improviză cât mai multe arme pe care le luă cu ea, încuie uşa dormitorului şi se strecură în mormânt.

Celaena cercetă minuţios cripta, mormăind în sinea ei. Nu era nimic acolo care să explice motivele Elenei. Sau care ar putea sugera sursa acestui rău misterios. Absolut nimic.

În timpul zilei, o rază de soare lumina mormântul, făcând toate firicelele de praf pe care le răscolea să plutească asemenea fulgilor de zăpadă. Cum era posibil ca lumina să pătrundă atât de adânc sub castel? Celaena se opri sub grilajul din tavan, privind către razele ce pătrundeau prin el.

Era sigură – şuruburile osiei străluceau, erau poleite cu aur. Mult aur, din moment ce reflectau razele soarelui până acolo.

Celaena se strecură între cele două sarcofage. Deşi adusese cu ea trei arme improvizate, nu zări nicio urmă a ceea ce urlase şi mârâise noaptea trecută. Şi nici urmă de Elena.

Celaena se opri lângă sarcofagul Elenei. Nestemata albastră încrustată în coroana ei de piatră pulsa în lumina palidă a soarelui.

— Care a fost scopul tău în a-mi spune mie toate lucrurile acelea? zise ea cu voce tare, glasul ei răsunând în pereţii criptei. Eşti moartă de o mie de ani. De ce îţi mai pasă încă de Erilea?

Şi de ce această responsabilitate să nu cadă pe umerii lui Dorian sau ai lui Chaol, sau ai Nehemiei, sau ai altcuiva?

Celaena bătu cu un deget în nasul cârn al reginei.

— Aş fi crezut că ai lucruri mai bune de făcut în viaţa ta de apoi, spuse ea. Deşi încerca să rânjească, glasul îi suna mai timid decât i-ar fi plăcut.

Ar fi trebuit să plece; deşi uşa dormitorului ei era încuiată, cineva ar fi putut veni să o caute mai devreme sau mai târziu. Şi se îndoia că ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus că i se încredinţase o misiune foarte importantă de către prima regină a Adarlanului. De fapt, tocmai realiză că putea fi acuzată de trădare şi de folosirea magiei. Cu siguranţă asta i-ar fi garantat întoarcerea în Endovier.

După o ultimă examinare a criptei, Celaena plecă. Nu era nimic folositor acolo. Şi, în afară de asta, dacă Elena îşi dorea atât de mult ca ea să ajungă Campionul regelui, atunci nu îşi putea petrece tot timpul vânând orice ar fi fost răul acesta. De fapt, probabil că i-ar *scădea* şansele la victorie. Celaena urcă grăbită treptele, torţa ei aruncând umbre stranii pe pereţi. Dacă acest rău era atât de ameninţător pe cât îl făcea Elena să pară, atunci *cum* îl putea ea învinge?

Nu că ar fi *speriat-o* gândul că ceva malefic locuia în castel.

Nu. Nu era vorba despre asta. Celaena se încruntă. Se va concentra pe competiţie şi va deveni Campionul regelui. Iar apoi, după ce va câştiga, va putea porni în căutarea acestui rău.

Poate.

O oră mai târziu, flancată de gărzi, Celaena îşi ţinea bărbia sus în timp ce se îndreptau către bibliotecă. Le surâdea tinerilor cavaleri care treceau pe lângă ei şi le zâmbea cu superioritate femeilor care se holbau la rochia ei albă cu roz. Nu le putea învinui; rochia era strălucitoare. Iar ea arăta spectaculos purtând-o. Chiar şi Ress, unul dintre gardienii mai chipeşi

postaţi la uşa apartamentului ei, spusese asta. Evident, nu fusese prea greu să îl convingă să o escorteze către bibliotecă.

Celaena zâmbi în sinea ei în timp ce încuviinţă din cap către un nobil trecător, care ridică din sprâncene la vederea ei. Era teribil de palid, observă ea când el deschise gura pentru a spune ceva, dar Celaena înaintă pe coridor în jos. Grăbi pasul la auzul unor voci masculine contrazicându-se, care răsunau pe hol în timp ce se apropiau de o cotitură.

Celaena ignoră atenţionarea lui Ress în timp ce dădu colţul. Cunoştea mult prea bine acel miros. Sânge şi duhoarea înţepătoare a cărnii descompuse.

Dar nu se aştepta la priveliştea care o întâmpină. „Pe jumătate mâncat“ era un mod plăcut de a descrie ceea ce rămăsese din trupul lui Xavier.

Una dintre escortele sale înjură pe sub mustaţă, iar Ress păşi mai aproape de ea, puse o mână uşoară pe spatele său, încurajând-o să meargă mai departe. Niciunul dintre bărbaţii adunaţi acolo nu o privi când trecu pe lângă ei, uitându-se cu atenţie la trup.

Cavitatea toracică a lui Xavier fusese spintecată, iar toate oragnele sale vitale lipseau. Doar dacă cineva nu le mutase când găsise corpul, pur şi simplu nu era nici urmă de ele. Iar chipul lui alungit, jupuit, încă era contorsionat de un ţipăt surd.

Acesta nu fusese un accident. În creştetul capului lui Xavier era o gaură, iar Celaena observă că şi creierul său lipsea. Petele de sânge de pe perete arătau ca un scris care fusese şters. Dar chiar şi acum o parte din scris se păstrase, iar ea încercă să nu se holbeze la el. Semne Wyrd. Trei semne Wyrd, formând o linie arcuită care ar fi trebuit să reprezinte un cerc din dreptul cadavrului.

— Sfinte Zeule! mormăi una dintre gărzile ei în timp ce lăsară în urmă îmbulzeala de la locul crimei.

Nu era de mirare că Chaol fusese atât de răvăşit de dimineaţă! Se îndreptă de spate. El crezuse că ea făcuse *asta?* Neghiobul. Dacă Celaena ar fi vrut să scape de rivalii săi, ar fi făcut-o rapid şi curat – un gât retezat, un cuţit în inimă, un pahar cu vin otrăvit. Dar crima asta era de prost gust. Şi stranie; semnele Wyrd transformau crima în ceva mai mult decât una brutală. Ritualică, poate.

Cineva se apropia din direcţia opusă. Era Mormânt, asasinul de temut, holbându-se la cadavru de la depărtare. Ochii lui, întunecaţi şi calmi

asemenea unui iaz, îi întâlniră pe ai ei. Ea îi ignoră dinţii cariaţi în timp ce făcu un semn cu bărbia către rămăşiţele lui Xavier.

— Păcat, spuse ea, sunând în mod deliberat lipsită de regret.

Mormânt chicoti, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor săi jerpeliţi şi murdari. Sponsorul lui nu se deranja să îl îmbrace civilizat? „Evident că nu, din moment ce sponsorul lui era suficient de fraier şi nesăbuit încât să îl aleagă pe el drept Campion.

— Mare păcat, spuse Mormânt ridicând din umeri în timp ce Celaena trecu pe lângă el.

Ea încuviinţă scurt şi îşi ţinu gura închisă în timp ce continuă să înainteze. Acum mai rămăseseră doar şaisprezece – şaisprezece Campioni iar patru dintre ei aveau să se dueleze. Competiţia devenea acerbă. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare acelui zeu nemilos care decisese să-i ia viaţa lui Xavier. Dar dintr-un anume motiv nu putea.

Dorian îşi flutură sabia, mormăind în timp ce Chaol evită cu uşurinţă lovitura şi pară. Muşchii îl dureau din pricina atâtor săptămâni în care nu se antrenase, iar răsuflarea îi era greoaie în timp ce ataca încontinuu.

— Asta se întâmplă când te laşi pe tânjeală, chicoti Chaol sărind în lateral când Dorian se împiedică păşind spre el. Îşi aminti de vremea când amândoi erau la fel de agili, deşi asta se întâmplase în urmă cu mult timp. Dorian, deşi încă îi plăcea să mânuiască sabia, ajunsese să iubească mai mult cărţile.

— Am avut întâlniri şi lucruri importante de citit, spuse Dorian, gâfâind. Fandă.

Chaol pară, simulă, apoi atacă atât de violent încât Dorian păşi înapoi. Se înfurie.

— Întâlniri pe care le-ai folosit drept scuză pentru a te contrazice cu ducele Perrington. Dorian se năpusti asupra lui Chaol, iar acesta îi pară atacul. Sau poate că eşti prea ocupat vizitând-o pe Sardothien în toiul nopţii. Sudoarea se prelinse de pe fruntea lui Chaol. De cât timp faci lucrul ăsta?

Dorian mârâi, iar Chaol intră în atac şi se retrase pas cu pas, coapsele fiindu-i cuprinse de durere.

— Nu e ceea ce crezi, spuse el printre dinţi. Nu îmi petrec nopţile cu ea. Cu excepţia nopţii trecute, am vizitat-o o singură dată şi a fost mai puţin decât primitoare, nu îţi face griji.

— Cel puţin unul din voi are bun-simţ. Chaol lansa fiecare atac cu asemenea precizie încât Dorian nu putea să nu-l admire. Pentru că tu în mod

sigur ţi-ai pierdut minţile.

— Dar tu? rosti impunător Dorian. Vrei să îmi spun părerea despre cum ai apărut în camera ei noaptea trecută – aceeaşi noapte în care a murit un alt Campion? Dorian fentă, dar Chaol nu se lăsă păcălit. În schimb, atacă suficient de puternic încât Dorian se retrase cu un pas, luptându-se să îşi menţină echilibrul. Dorian strâmbă din nas la furia care zăcea în privirea lui Chaol. Bine, asta a fost o lovitură ieftină, recunoscu el ridicând sabia pentru a para o alta. Dar încă vreau un răspuns.

— Poate că nu am unul. După cum ai spus, nu este ceea ce crezi. Ochii căprui ai căpitanului sclipiră, dar, înainte ca Dorian să poată spune ceva, prietenul său schimbă subiectul. Cum stau lucrurile cu mama ta? Dorian tresări. De aceea se afla aici. Dacă ar fi trebuit să mai stea încă un moment în compania mamei sale, ar fi luat-o razna. Chiar atât de rău?

— Taci din gură! mârâi Dorian şi îşi lovi sabia de a lui Chaol.

— Trebuie să fie groaznic să fii în pielea ta astăzi. Pun pariu că toate doamnele te-au implorat să le protejezi de criminalul dintre pereţii castelului. Chaol rânji. Îşi făcuse timp să se dueleze cu el când în castel era un nou cadavru, iar acesta era un sacrificiu care îl surprindea pe Dorian; ştia cât de important era pentru Chaol postul său.

Dorian se opri brusc şi se îndreptă de spate. Chaol ar fi trebuit să facă lucruri mult mai importante în acel moment.

— Destul, spuse el vârându-şi floreta în teacă. Fără să protesteze, Chaol procedă la fel.

Părăsiră salonul în linişte.

— Ai vreo veste de la tatăl tău? întrebă Chaol cu un glas care indica faptul că ştia că ceva nu era în regulă. Mă întreb unde este plecat.

Dorian suspină adânc, domolindu-şi răsuflarea.

— Nu. Nu am nici cea mai vagă idee. Îmi amintesc de astfel de escapade de când eram copii, dar asta nu s-a mai întâmplat de mult timp. Pun pariu că este ocupat cu ceva teribil de meschin.

— Ai grijă ce spui, Dorian.

— Sau ce? Mă vei arunca în temniţă? Nu era intenţia lui să îşi iasă din fire, dar de-abia putuse dormi noaptea trecută, iar moartea acestui Campion nu îi îmbunătăţea deloc starea de spirit. Când Chaol nu se deranjă să răspundă, Dorian întrebă: Crezi că cineva vrea să-i ucidă pe toţi Campionii?

— Posibil. Pot înţelege dacă vrea să ucidă competiţia, dar să o facă atât de violent… Sper să nu fie un tipar.

Lui Dorian îi îngheţă sângele în vene.

— Crezi că vor încerca să o ucidă şi pe Celaena?

— Am adăugat gărzi în plus în preajma apartamentului ei.

— Pentru a o proteja sau pentru a o ţine înăuntru?

Se opriră la intersecţia coridoarelor unde urmau să se despartă pentru ca fiecare să se îndrepte către camera lui.

— Care este diferenţa? spuse încet Chaol. Oricum, nu pare să îţi pese. O vei vizita indiferent de ceea ce aş spune eu, iar gărzile nu te vor împiedica, pentru că tu eşti prinţul.

În glasul lui răsuna atâta resemnare şi supunere, atâta amărăciune ascunsă, încât Dorian, pentru o secundă, se simţi vinovat. Ar trebui să stea departe de Celaena – Chaol avea destule probleme pe cap. Dar apoi se gândi la lista pe care i-o dăduse mama sa şi se gândi că şi el avea destule.

— Trebuie să examinez din nou trupul lui Xavier. Ne vedem diseară, la cină, fu tot ceea ce spuse Chaol înainte de a pleca spre camera sa. Dorian îl privi îndepărtându-se. Drumul înapoi către turnul său păru surprinzător de lung. Deschise uşa din lemn a apartamentului, dezbrăcându-şi hainele în drum spre camera de baie. Avea la dispoziţie întregul turn, deşi apartamentul ocupa doar etajul de sus. Îi oferea refugiu faţă de toată lumea, dar astăzi i se părea pustiu.

CAPITOLUL 27

Mai târziu în acea după-amiază, Celaena privea turnul negru cu ceas. Se întuneca din ce în ce mai mult, de parcă ar fi absorbit cumva razele moarte ale soarelui. În vârful lui, garguii stăteau încremeniţi. Nu se mişcaseră. Nici măcar un deget. Gardienii, îi numise Elena. Dar Gardieni care ce păzeau? O speriaseră pe Elena suficient cât să o ţină la distanţă. În mod sigur, dacă ei ar fi reprezentat răul pe care îl menţionase regina, i-ar fi spus-o pe şleau. Nu că Celaena s-ar fi gândit să pornească acum în căutarea lui – nu când i-ar putea aduce atâtea necazuri. Şi când ar putea ucide-o înainte de a apuca să devină Campionul regelui.

Totuşi, *de ce* trebuise Elena să fie atât de misterioasă în legătură cu asta?

— De unde obsesia asta a ta pentru chestiile astea urâte? întrebă Nehemia din spatele ei.

Celaena se întoarse către prinţesă.

— Crezi că se pot mişca?

— Sunt făcuţi din piatră, Lillian, spuse prinţesa în limba lor comună, accentul de Eyliwe fiind din ce în ce mai stins.

— O! exclamă Celaena, zâmbind. Foarte bine! O singură lecţie şi deja mă umileşti! Din nefericire, nu acelaşi lucru putea fi spus despre vorbitul Celaenei în Eyliwe.

Nehemia radia.

— Într-adevăr, arată primejdios, spuse prinţesa în Eyliwe.

— Şi mă tem că semnele Wyrd nu ajută, spuse Celaena. Unul dintre semne era la picioarele sale, iar ea privi către celelalte. În total erau douăsprezece, formând un cerc mare în jurul turnului solitar. Nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu semnificaţia fiecăruia. Niciunul dintre semnele de acolo nu se potriveau cu cele trei găsite la locul crimei lui Xavier, dar trebuia să existe vreo legătură. Deci, eşti sigură că nu poţi citi semnele astea? îşi întrebă ea prietena.

— Nu, spuse scurt Nehemia şi se îndreptă către gardul viu ce mărginea curtea. Iar tu nu ar trebui să încerci să le descifrezi, adăugă ea peste umăr. Nu va ieşi nimic bun din asta.

Celaena îşi înfăşură mai strâns pelerina în jurul său în timp ce o urmă pe prinţesă. Avea să înceapă să ningă în câteva zile, aducându-i mai aproape de Yulema şi de duelul final, aflat la două luni distanţă. Savură căldura pelerinei, amintindu-şi mult prea bine iarna petrecută în Endovier. Iarna era neiertătoare când trăiai în umbrele Munţilor Ruhnn. Fusese un miracol că nu suferise degerături. Dacă ar ajunge înapoi acolo, încă o iarnă ar putea-o ucide.

— Pari îngrijorată, spuse Nehemia când Celaena ajunse lângă ea şi îi puse o mână pe braţ.

— Sunt bine, spuse Celaena în Eyliwe, zâmbind de dragul Nehemiei. Nu îmi place iarna.

— Nu am văzut niciodată zăpadă, zise Nehemia privind către cer. Mă întreb cât de mult va dura această schimbare.

— Să sperăm că suficient de mult încât să nu mai fii deranjată de coridoarele răcoroase, de dimineţile îngheţate şi de zilele fără soare.

Nehemia râse.

— Ar trebui să mergi cu mine în Eyliwe când voi pleca şi să stai suficient de mult pentru a experimenta una dintre verile noastre fierbinţi. *Atunci* vei aprecia dimineţile îngheţate şi zilele fără soare.

Celaena deja petrecuse o vară fierbinte în arşiţa Deşertului Roşu, dar, dacă i-ar spune asta Nehemiei, ar fi bombardată cu întrebări dificile. În schimb, spuse:

— Mi-ar plăcea foarte mult să vizitez Eyliwe.

Privirea Nehemiei zăbovi un moment pe fruntea Celaenei înainte de a zâmbi.

— Atunci, aşa va fi.

Ochii Celaenei se luminară, iar ea dădu capul pe spate pentru a putea vedea castelul ridicându-se impunător deasupra lor.

— Mă întreb dacă Chaol a rezolvat misterul crimei aceleia brutale.

— Gărzile mele mi-au spus că bărbatul a fost… ucis foarte violent.

— Puţin spus, murmură Celaena privind culorile schimbătoare ale apusului de soare transformând castelul în auriu şi roşu şi albastru. În ciuda naturii ostentative a castelului de cleştar, fu nevoită să recunoască faptul că uneori arăta minunat.

— Ai văzut trupul? Gărzilor mele nu li s-a permis să se apropie foarte mult.

Ea încuviinţă uşor.

— Sunt sigură că nu vrei să afli detaliile.

— Pune-mă la încercare, insistă Nehemia zâmbind. Celaena ridică o sprânceană.

— Păi… totul era mânjit de sânge. Pereţii, podeaua…

— Mânjit? întrebă Nehemia, glasul ei devenind o şoaptă. Nu împroşcat?

— Aşa cred. Ca şi cum ar fi fost şters. Erau desenate câteva semne Wyrd, dar majoritatea fuseseră şterse. Scutură din cap, alungând imaginea care i se forma în minte. Iar organele vitale lipseau din cadavru, de parcă cineva l-ar fi despicat din cap până la buric… îmi cer scuze, arăţi de parcă ţi-ar fi greaţă. Nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu. Continuă. Ce altceva mai lipsea?

Celaena făcu o pauză înainte de a continua.

— Creierul lui. Cineva i-a făcut o gaură în creştetul capului şi nu mai avea creier. Iar pielea de pe faţă i-a fost jupuită.

Nehemia încuviinţă, privind către un tufiş ofilit dinaintea lor. Prinţesa îşi muşcă buza de jos, iar Celaena observă că îşi încleşta degetele pe rochia sa albă, lungă. O briză rece suflă pe lângă ele, legănând cosiţele subţiri ale Nehemiei. Podoabele de aur împletite în părul ei clincăniră uşor.

— Îmi pare rău, rosti Celaena. Nu ar fi trebuit…

Cineva păşi în urma lor, iar, înainte ca Celaena să se întoarcă, o voce masculină spuse:

— Ia uite la asta.

Se încorda în timp ce Cain se apropia de ele, pe jumătate ascuns de umbra turnului din spatele lor. Verin, hoţul creţ şi cu gura mare, îl însoţea.

— Ce vrei? întrebă ea.

Chipul bronzat al lui Cain se schimonosi într-un rânjet. Cumva, devenise mai mare sau poate că ochii îi jucau feste.

— Dacă faci pe domniţa, nu înseamnă că şi eşti una, spuse el. Celaena îi aruncă o privire Nehemiei, dar ochii prinţesei rămaseră aţintiţi asupra lui Cain – mijiţi.

Însă Cain nu terminase, iar atenţia lui se îndreptă către Nehemia. Rânji din nou, dezvăluind dinţii strălucitor de albi.

— Nici faptul că porţi o coroană nu te face prinţesă adevărată – nu şi în zilele noastre.

Celaena păşi mai aproape de el.

— Ţine-ţi gura aia proastă, altfel îţi voi îndesa dinţii pe gât şi ţi-o voi închide eu!

Cain izbucni într-un râset ascuţit, pe care Verin îl dublă. Hoţul se învârtea în spatele lor, iar Celaena, încordată, începea să se întrebe dacă va avea loc o luptă chiar acolo.

— Câinele de salon al prinţului latră destul de tare, spuse Cain. Doar oare are colţi?

Celaena simţi mâna Nehemiei pe umărul său, dar o înlătură făcând încă un pas spre Cain, suficient de aproape încât respiraţia lui să îi atingă chipul. În castel, gărzile rămăseseră în urmă, vorbind între ele.

— Vei descoperi când colţii mei vor fi înfipţi în gâtul tău, spuse ea.

— De ce nu chiar acum? şopti Cain. Haide, loveşte-mă. Loveşte-mă cu toată furia aia pe care o simţi de fiecare dată când te forţezi să ratezi ţinta sau când încetineşti pentru a nu escalada pereţii la fel de repede ca mine. Loveşte-mă, *Lillian,* şopti el astfel încât doar ea să îl poată auzi, şi să vedem ce te- a învăţat anul ăla petrecut în Endovier.

Inima Celaenei o luă la galop. El ştia. Ştia cine era ea şi ce făcea. Celaena nu îndrăzni să o privească pe Nehemia şi speră doar că încă nu înţelegea prea bine limba. Verin încă privea din spatele lor.

— Crezi că eşti singura al cărei sponsor este în stare să facă orice pentru a câştiga? Crezi că prinţul şi căpitanul tău sunt singurii care ştiu cine eşti?

Celaena îşi încleştă pumnul. Două lovituri, iar el ar fi la pământ, zbătându-se să respire. Apoi încă o lovitură, iar Verin ar zăcea întins lângă el.

— Lillian, spuse Nehemia în limba comună, luând-o de mână. Avem treabă. Să mergem.

— Aşa este, spuse Cain. Urmeaz-o precum câinele de companie care eşti.

Mâna Celaenei tremură. Dacă l-ar lovi… Dacă l-ar lovi, dacă ar sări la bătaie chiar acolo, gărzile ar fi nevoite să îi despartă, iar Chaol nu i-ar mai permite să o vadă pe Nehemia, nici să părăsească după lecţii camera sau să se antreneze până târziu cu Nox. Astfel că Celaena zâmbi şi ridică din umeri, spunând:

— O să-ţi tăbăcesc fundul, Cain.

Cain şi Verin râseră, dar ea şi Nehemia se îndepărtară, prinţesa ţinând-o strâns de mână. Nu de teamă sau furie, ci doar pentru a-i transmite că înţelegea… că ea era acolo. Celaena îi strânse mâna la rândul ei. Trecuse o vreme de când cuiva îi pasase de ea şi îi luase apărarea, iar Celaena avu sentimentul că se putea obişnui cu asta.

Chaol stătea împreună cu Dorian în umbrele mezaninului, privind în jos către asasină în timp ce ea lovea manechinul situat în centrul încăperii. Celaena îi trimisese un mesaj, spunându-i că avea să se antreneze câteva ore după cină, iar el îl invitase pe Dorian să privească. Acum Dorian avea să vadă de ce ea era o ameninţare atât de mare pentru el. Pentru toată lumea.

Celaena mârâi, lansând pumn după pumn, stânga-dreapta-stânga-stânga-dreapta. Din nou şi din nou, de parcă ceva ardea în interiorul ei şi nu putea stinge acea flacără.

— Pare mai puternică decât înainte, spuse încet prinţul. Ai făcut treabă bună aducând-o din nou în formă. Celaena lovea manechinul, ferindu-se de lovituri invizibile. Gărzile de lângă uşă priveau, cu indiferenţă. Crezi că are vreo şansă împotriva lui Cain?

Celaena îşi legănă piciorul în aer, lovind capul manechinului, care se cutremură. Lovitura ar fi doborât un bărbat.

— Cred că, dacă nu îşi pierde cumpătul şi rămâne calmă până la duel, ar putea. Dar este… sălbatică. Şi imprevizibilă. Trebuie să înveţe să îşi controleze emoţiile – în special furia aceea imposibilă.

Ceea ce era adevărat. Chaol nu ştia dacă asta se datora Endovierului sau doar faptului că era o asasină; oricare ar fi fost cauza acelei furii

incontrolabile, niciodată nu reuşea să o stăpânească în totalitate.

— Cine este acela? întrebă cu asprime Dorian când Nox intră în încăpere şi păşi către Celaena. Ea se opri, frecându-şi articulaţiile bandajate ale degetelor şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte în timp ce îl salută.

— Nox, spuse Chaol. Un hoţ din Perranth. Campionul ministrului Joval.

Nox îi spuse ceva Celaenei care o făcu să chicotească. Nox râse.

— Şi-a făcut încă un prieten? zise Dorian ridicând din sprâncene în timp ce Celaena execută o mişcare demonstrativă pentru Nox. Îl *ajută?*

— În fiecare zi. De obicei rămân aici după ce lecţiile cu ceilalţi se încheie.

— Iar tu permiţi asta?

Chaol îşi ascunse încruntarea la auzul tonului lui Dorian.

— Dacă vrei să pun capăt situaţiei, o voi face.

Dorian îi privi pentru încă un moment.

— Nu. Las-o să se antreneze cu el. Ceilalţi Campioni sunt brute – i-ar prinde bine un aliat.

— Aici ai dreptate.

Dorian se îndepărtă de balcon şi păşi în umbra coridorului din spate. Chaol îl privi pe prinţ dispărând, mantia roşie fluturând în urma sa, şi oftă. Recunoştea gelozia când o vedea, şi chiar dacă Dorian era inteligent era la fel de nepriceput precum Celaena în a-şi ascunde sentimentele. Poate că prezenţa prinţului la antrenament produsese reacţia opusă intenţiei lui Chaol.

Cu picioarele grele, Chaol îl urmă pe prinţ, sperând că Dorian nu îi va băga pe toţi în bucluc.

Câteva zile mai târziu, Celaena întorcea paginile îngălbenite de timp ale unui volum greoi, foindu-se în fotoliu. Asemenea celorlalte pe care le răsfoise, erau doar pagini după pagini de însemnări aberante. Dar merita să o studieze dacă erau semne Wyrd la scena crimei lui Xavier şi la turnul cu ceas. Cu cât ştia mai mult despre ceea ce dorea acest criminal – de ce şi cum ucidea –, cu atât mai bine. Aceasta era adevărata ameninţare, nu vreun rău misterios, inexplicabil pe care îl menţionase Elena. Desigur, nu găsi mare lucru. Ochii o usturau, iar asasina îşi înălţă privirea din carte şi oftă. Biblioteca era posomorâtă şi, dacă Chaol nu ar fi răsfoit o carte, ar fi fost complet tăcută.

— Ai terminat? întrebă el închizând romanul pe care îl citea. Celaena nu îi spusese despre faptul că identitatea sa îi era cunoscută lui Cain sau despre posibila legătură dintre crime şi semnele Wyrd – nu încă. În bibliotecă nu era nevoită să se gândească la competiţii sau brute. Acolo putea savura liniştea şi calmul.

— Nu, mormăi ea bătând cu degetele în masă.

— Aşa îţi petreci tu timpul liber? O urmă de zâmbet apăru pe buzele lui. Ar trebui să speri că nu va mai auzi nimeni asta – ţi-ar distruge reputaţia. Nox te-ar părăsi pentru Cain. Chaol chicoti pentru sine şi redeschise cartea, lăsându-se pe spate în scaun. Ea îl privi pentru o clipă, întrebându-se dacă el s-ar mai amuza pe seama ei dacă ar şti ce caută. Cum i-ar putea fi şi lui de folos, de asemenea.

Celaena se îndreptă de spate, frecând o vânătaie urâtă de pe picior. Desigur, o căpătase dintr-o lovitură intenţionată de-a lui Chaol, cu sabia de lemn. Se încruntă către el, dar căpitanul continua să citească.

Chaol era nemilos în timpul antrenamentelor. O punea să facă tot felul de activităţi: să meargă în mâini, să jongleze cu pumnale… Nu era nimic nou, dar era neplăcut. Însă temperamentul lui se îmbunătăţise oarecum. Îi păruse puţi*n rău* pentru că o lovise atât de tare în picior. Celaena socoti că îl plăcea.

Asasina închise brusc volumul, praful zburând în aer. Nu avea niciun rost.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic, mormăi ea.

Ce erau semnele Wyrd şi de unde veneau? Şi mai important, de ce nu auzise de ele înainte? Erau şi peste mormântul Elenei. O religie antică dintr-un timp uitat – ce căutau acolo? Şi la scena crimei! Trebuia să existe o legătură.

Până acum nu aflase prea multe: conform unei cărţi, semnele Wyrd erau un alfabet. Deşi, conform *acestei* cărţi, semnele nu erau folosite în nicio gramatică: erau doar simboluri pe care cineva trebuia să le pună cap la cap. Erau teribil de dificil de desenat; necesitau lungimi şi unghiuri precise, altfel deveneau cu totul altceva.

— Nu te mai bosumfla şi încrunta, îi spuse Chaol. Privi titlul cărţii. Niciunul din ei nu menţionase uciderea lui Xavier, iar ea nu mai adunase nicio informaţie despre crimă. Aminteşte-mi, ce citeşti?

— Nimic, rosti ea din nou acoperind cartea cu braţele. Dar ochii lui căprui se mijiră, iar ea oftă. E de fapt… despre semnele Wyrd – cadranele acelea solare de lângă turnul cu ceas. Eram interesată, aşa că am început să citesc lucruri despre ele. Spusese o jumătate de adevăr, cel puţin.

Se aşteptă la sarcasm şi rânjete, dar nu se întâmplă. El spuse doar atât:

— Şi? De unde frustrarea asta?

Ea privi către tavan, bosumflându-se.

— Tot ce am găsit sunt doar… doar teorii radicale şi stranii. Nu am auzit niciodată nimi*c din* toate astea! De c*e? Unel*e cărţi pretind că Wyrd este forţa care ţine unită şi guvernează Erilea şi nu doar Erilea! Numeroase alte lumi.

— Am mai auzit despre asta înainte, spuse el, ochii rămânându-i fixaţi pe chipul Celaenei. Întotdeauna am crezut că Wyrd este un termen vechi pentru Soartă sau Destin.

— Aşa am crezut şi eu. Dar Wyrd nu este o religie, cel puţin nu în părţile nordice ale continentului şi nu este inclus în venerarea Zeiţei sau a zeilor.

Chaol puse cartea pe genunchi.

— Ai un scop anume, dincolo de obsesia ta pentru acele semne din grădină? Eşti chiar atât de plictisită?

„Îngrijorată pentru siguranţa mea, mai degrabă.”

— Nu. Da. Este interesant: unele cărţi sugerează că Zeiţa Mamă este doar un spirit al uneia dintre aceste lumi şi că a rătăcit prin ceva numit Poarta Wyrd şi a găsit Erilea având nevoie de formă şi viaţă.

— Asta sună puţin profanator, o avertiză el. Chaol era suficient de în vârstă pentru a-şi aminti mai bine toate incendierile şi execuţiile din urmă cu zece ani. Cum fusese să trăiască în umbra regelui care ordonase atât de multă distrugere? Să trăiască acolo când familiile regale erau măcelărite, când profeţii şi cei care foloseau magia erau arşi de vii, iar lumea cădea în întuneric şi amărăciune?

Dar ea continuă, fiind nevoită să descarce tot ce avea în minte în caz că toate piesele s-ar fi pus cap la cap dacă le-ar fi rostit cu voce tare.

— Există o idee care spune că înainte de sosirea Zeiţei exista viaţă – o civilizaţie antică, dar cumva, au dispărut. Poate prin Poarta Wyrd. Există ruine, ruine mult prea vechi pentru a fi ale unor construcţii realizate de Fae. Cum se legau toate acestea de uciderea Campionilor era dincolo de puterea ei de înţelegere. Se agăţa de un fir de păr.

Chaol lăsă picioarele pe podea şi cartea pe masă.

— Pot fi sincer cu tine? Chaol se aplecă spre ea, iar Celaena spre el în timp ce acesta şopti: Vorbeşti ca o nebună care delirează.

Celaena scoase un sunet dezgustat şi se retrase în scaun, clocotind de furie.

— Îmi pare rău că sunt interesată de istoria lumii noastre!

— După cum ai spus şi tu, acestea par a fi teorii radicale şi deplasate. El începu din nou să citească şi spuse fără să o privească: Repet, de ce eşti atât de frustrată?

Celaena îşi frecă ochii.

— Pentru că, zise ea aproape plângându-se, pentru că vreau un răspuns clar la ceea ce sunt semnele Wyrd şi de ce se află în grădina castelului, dintre toate locurile de pe continent.

Magia fusese distrusă la ordinele regelui; atunci de ce semnelor Wyrd li se permisese să rămână? Apariţia lor la locul crimei trebuia să însemne ceva.

— Ar trebui să găseşti o altă cale de a-ţi umple timpul, spuse el întorcându-se la cartea sa. De obicei, gărzile o supravegheau în bibliotecă ore în şir, zi după zi. Ce căuta el aici? Celaena zâmbi – inima ei bătu mai tare –, apoi privi către cărţile de pe masă.

Studie din nou informaţiile pe care le adunase. Mai exista ideea porţilor Wyrd, care apăreau de multe ori alături de menţionarea semnelor Wyrd, dar ea nu auzise niciodată de ele. Când descoperise pentru prima dată această noţiune, în urmă cu câteva zile, i se păruse interesantă, astfel că începuse să cerceteze prin grămezi de pergamente vechi, doar pentru a găsi mai multe teorii enigmatice.

Porţile erau atât lucruri reale, cât şi invizibile. Oamenii nu le puteau vedea, dar puteau fi invocate şi accesate cu ajutorul semnelor Wyrd. Se deschideau în alte tărâmuri, unele dintre ele bune, altele rele. De pe partea cealaltă se putea trece în Erilea. Datorită acestor porţi existaseră în Erilea creaturi stranii şi crunte.

Celaena trase o altă carte spre ea şi rânji. Ca şi cum cineva îi citise gândurile. Era un volum mare şi negru, intitulat *Morţii vii*, cu litere argintii. Din fericire, căpitanul nu zări titlul înainte ca ea să deschidă cartea. Dar…

Nu îşi amintea să fi ales cartea aceasta de pe rafturi. Duhnea, aproape precum pământul, iar nasul Celaenei se încreţi în timp ce o răsfoia. Scrută paginile în căutarea vreunui semn Wyrd sau a menţiunii unei porţi, dar în curând găsi ceva mult mai interesant.

O ilustraţie a unui chip schimonosit şi pe jumătate descompus rânjea către ea, pielea desprinzându-i-se de pe oase. Aerul se răcori, iar Celaena îşi frecă braţele. Unde găsise cartea asta? Cum supravieţuise incendiilor? Cum supravieţuiseră toate cărţile acestea incendiilor devastatoare din urmă cu zece ani?

Celaena tremură din nou, aproape spasmodic. Ochii goi şi furioşi ai monstrului erau plini de răutate. Părea să o privească. Ea închise cartea şi o împinse pe marginea mesei. Dacă regele ar fi ştiut că în biblioteca sa încă existau asemenea cărţi, ar fi ordonat să fie toate distruse. Spre deosebire de Marea Bibliotecă din Orynth, aici nu existau Profesori Savanţi care să protejeze cărţile nepreţuite. Chaol continua să citească. Ceva gemu, iar Celaena întoarse capul spre fundul bibliotecii. Era un sunet gutural, un sunet animalic…

— Ai auzit ceva? întrebă ea.

— Când ai de gând să pleci de aici? fu singurul său răspuns.

— Când mă voi plictisi de citit. Trase din nou cartea neagră către ea, trecu peste imaginea terifiantă a chipului schimonosit şi trase lumânarea mai aproape pentru a citi descrierile diverşilor monştri.

Undeva sub picioarele ei se auzi un hârşâit – aproape, de parcă cineva ar fi răzuit cu unghia pe sub podea. Celaena închise cartea şi se îndepărtă de masă. Părul de pe braţe i se ridică şi aproape că se împiedică de cea mai apropiată masă în timp ce aştepta ceva – o mână; o aripă; o gură largă, cu colţi – gata să apară şi să o înşface.

— Ai simţit asta? îl întrebă ea pe Chaol, care zâmbi maliţios. El îşi scoase pumnalul şi zgârie cu el podeaua de marmură, producând exact acelaşi sunet şi senzaţie.

— Blestematule, mârâi ea. Luă două dintre cărţile mai grele de pe masă şi ieşi din bibliotecă, asigurându-se că *Morţii vii* rămâne în urma ei.

CAPITOLUL 28

Cu ochii mijiţi, Celaena ţinti bila albă cu tacul. Băţul îi alunecă uşor printre degete în timp ce îşi fixa mâna cealaltă pe suprafaţa din pâslă a mesei. Cu o legănare stranie a braţului, împinse tacul înainte. Rată complet.

Blestemând, Celaena încercă din nou. Lovi bila în asemenea fel încât aceasta se rostogoli într-un mod patetic într-o parte, atingând cu blândeţe o bilă colorată. Ei, bine, măcar nimerise ceva. Lovitura fusese mult mai reuşită decât cercetările ei asupra semnelor Wyrd.

Era trecut de ora zece şi, având nevoie de o pauză după orele de antrenamente, cercetări şi griji cu privire la Cain şi Elena, venise în sala de jocuri. Era mult prea obosită pentru muzică, nu putea juca o partidă de cărţi de una singură şi – ei, bine, biliardul părea să fie singura activitate posibilă. Luase tacul cu speranţa că jocul nu va fi atât de greu de învăţat.

Asasina pivotă în jurul mesei şi încercă din nou. Rată. Scrâşnind din dinţi, se gândi să rupă tacul pe genunchi. Dar încercase să joace doar timp de o oră. Ar putea stăpâni jocul până la miezul nopţii! Va învăţa acest joc ridicol sau va transforma masa de biliard în lemne de foc. Şi le va folosi pentru a-l arde de viu pe Cain.

Celaena împinse tacul şi lovi bila cu asemenea forţă încât aceasta ţâşni către manta din spate a mesei, ciocnindu-se trei bile colorate în calea sa înainte de a se izbi cu bila numărul trei, trimiţând-o către una din găuri.

Bila se opri la marginea buzunarului.

Un ţipăt de furie izbucni din gâtul ei, iar Celaena se repezi într-acolo. Mai întâi ţipă la bilă, apoi luă tacul şi muşcă mânerul, încă ţipând printre dinţii încleştaţi. În cele din urmă asasina încetă şi împinse bila în buzunar.

— Pentru cel mai mare asasin al lumii, este jalnic, spuse Dorian păşind din cadrul uşii.

Celaena scânci şi se balansă spre el. Purta o tunică şi pantaloni, iar părul îi era desprins. El se aplecă peste masă, zâmbind în timp ce ea se îmbujoră.

— Dacă ai venit să mă insulţi, îţi poţi băga ăsta… ridică tacul în aer şi făcu un gest obscen ce îi încheie propoziţia.

El îşi suflecă mânecile înainte de a lua un tac de pe raft.

— Plănuieşti să muşti din nou tacul? Pentru că, dacă asta ai de gând, aş vrea să îl invit pe pictorul curţii pentru a imortaliza priveliştea.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine!

— Nu fi atât de serioasă. Dorian ţinti bila şi o trimise graţios spre una verde, care căzu în buzunar. Eşti teribil de amuzantă atunci când eşti furioasă.

Spre surprinderea şi încântarea lui, Celaena râse.

— Amuzantă pentru tine, spuse ea, exasperantă pentru mine. Se mişcă şi făcu încă o încercare. Rată.

— Lasă-mă să îţi arăt cum se face. Merse lângă ea, aşeză tacul jos şi puse mâinile pe tacul ei. Împingând-o din calea sa, inima bătându-i puţin mai repede, Dorian se poziţionă în locul unde stătuse ea. Vezi cum degetul meu mare şi arătătorul ţin mereu capătul ridicat al tacului? Tot ce trebuie să faci este…

Celaena îl împinse din calea sa cu o mişcare a şoldului şi îi luă tacul din mâini.

— Ştiu cum să îl ţin, măscăriciule. Încercă să lovească bila şi rată din nou.

— Nu îţi mişti corect corpul. Uite, lasă-mă să îţi arăt.

Deşi era cel mai vechi şi mai neruşinat truc din carte,

Dorian se aplecă peste ea şi îşi puse mâna pe mâna ei, pe cea cu care Celaena ţinea tacul. Apoi îi poziţionă degetele celeilalte mâini pe lemn înainte de a-i cuprinde cu blândeţe încheietura. Spre disperarea lui, faţa i se încălzi.

Ochii i se îndreptară către ai ei, iar, spre uşurarea lui, descoperi că şi ea era la fel de roşie şi emoţionată ca şi el, dacă nu chiar mai mult.

— Dacă nu vei înceta să mă pipăi şi nu vei începe să mă înveţi, îţi voi scoate ochii şi ţi-i voi înlocui cu bilele astea de biliard.

— Uite, tot ce trebuie să faci… O ghidă pas cu pas, iar ea lovi uşor bila. Se rostogoli într-un colţ şi căzu într-un buzunar. Dorian se retrase de lângă ea şi rânji. Vezi? Dacă o faci cum trebuie, vei reuşi. Încearcă din nou. El îşi ridică tacul. Ea îl privi cu superioritate, dar totuşi se poziţionă, ţinti şi lovi. Bila se rostogoli pe toată suprafaţa mesei, producând haos general. Dar măcar o atinsese.

Dorian luă triunghiul şi îl ridică în aer. — Ce zici de un joc?

Ceasul bătu ora două înainte de sfârşitul partidei. Dorian ordonase să li se aducă o multitudine de deserturi în toiul jocului şi, deşi Celaena protestase, înfulecase o bucată mare de prăjitură cu ciocolată, iar apoi mâncase şi jumătate din porţia lui.

El câştiga fiecare joc şi totuşi ea de-abia observa. Atâta timp cât lovea bila, totul se încheia cu o sfidare neruşinată. Când rata – ei, bine, nici măcar focurile iadului nu se puteau compara cu furia care izbucnea din gura ei. Dorian nu îşi putea aminti de când nu mai râsese atât de mult.

Când nu tuna şi fulgera, vorbeau despre cărţi pe care le citiseră amândoi, iar când Celaena pălăvrăgea încontinuu, părea că nu mai vorbise de ani buni şi îi era teamă că va amuţi din nou. Celaena era înspăimântător de inteligentă. Îl înţelesese când el vorbise despre istorie sau politică – deşi ea pretinsese că ura subiectul – şi chiar ştia multe despre teatru. Cumva, Dorian sfârşi prin a-i promite că o va duce la o piesă de teatru după încheierea competiţiei. O tăcere stânjenitoare urmă după aceea, dar trecu la fel de repede.

Dorian se prăbuşise într-un fotoliu, odihnindu-şi capul pe o mână. Ea stătea tolănită pe fotoliul din faţa lui, legănându-şi picioarele pe un braţ, privind către foc, cu ochii pe jumătate închişi.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse ea. Îşi lăsă capul să cadă pe braţul fotoliului. Crezi că uciderile lui Xavier şi ale celorlalţi Campioni au fost intenţionate?

— Poate. Asta schimbă situaţia?

— Nu. Ea îşi legănă un braţ leneş în aer. Nu contează.

Înainte ca el să poată întreba mai multe, ea adormi.

Îşi dorea să ştie mai multe despre trecutul ei. Chaol îi spusese doar că venea din Terrasen şi că familia ei era moartă. Nu avea nici cel mai mic indiciu despre cum fusese viaţa ei, cum devenise asasină, cum învăţase să cânte la pian… Totul era un mister.

Îşi dorea să afle totul despre ea. Îşi dorea ca ea să fie cea care îi spune. Dorian se ridică şi se întinse. Puse tacurile în suport, aranjă bilele şi se întoarse la asasina adormită. El o scutură cu blândeţe, iar ea gemu în semn de protest.

— Poate că vrei să dormi aici, dar vei regreta amarnic de dimineaţă.

De-abia deschizând ochii, Celaena se ridică şi merse către uşă. Când aproape se ciocni de tocul uşii, Dorian hotărî că un braţ călăuzitor i-ar fi de folos înainte de a sparge ceva. Încercând să nu se gândească la căldura pielii ei sub mâna sa, o ghidă către dormitor şi o privi urcându-se în pat, unde se prăbuşi peste pături.

— Cărţile tale sunt acolo, mormăi ea arătând către o grămadă de lângă patul ei. El păşi uşor în cameră. Ea rămase nemişcată, cu ochii închişi. Trei lumânări ardeau în diverse locuri. Cu un oftat, el se îndreptă să le stingă înainte de a se apropia de patul ei. Oare dormea?

— Noapte bună, Celaena! spuse el. Era pentru prima dată când i se adresa pe nume. Suna frumos. Ea mormăi ceva şi rămase nemişcată. Un

colier straniu licărea în jurul gâtului ei. Lui i se păru oarecum familiar, de parcă l-ar mai fi văzut înainte. Cu o ultimă privire, ridică mormanul de cărţi şi părăsi camera.

Dacă devenea Campionul tatălui său şi mai târziu îşi recâştiga libertatea, ar rămâne la fel? Sau aceasta era doar o faţadă pentru a obţine ceea ce îşi dorea? Dar el nu îşi putea imagina că ea se prefăcea. Nu *voia* să îşi imagineze că ea se prefăcea.

Castelul era întunecat şi tăcut în timp ce el se îndrepta către camera lui.

CAPITOLUL 29

La testul din după-amiaza următoare, Celaena stătu în sala de antrenamente cu braţele încrucişate, privindu-l pe Cain duelându-se cu Mormânt. Cain ştia cine era; toată prefăcătoria şi reţinerea ei fuseseră în zadar. Îl *amuzase.*

Îşi încleştă maxilarul în timp ce Cain şi Mormânt zburau în ring, duelându-se, săbiile lor zăngănind. Testul era destul de simplu: fiecare dintre ei primea un partener de duel, iar, dacă învingeau în acel duel, nu aveau de ce să se îngrijoreze cu privire la eliminare. Învinşii totuşi urmau să fie supuşi judecăţii lui Brullo. Cine se descurca cel mai prost era trimis să îşi facă bagajele.

Spre onoarea lui, Mormânt îi ţinea bine piept lui Cain, deşi Celaena îi putea vedea genunchii tremurând din pricina efortului. Nox, stând lângă ea, scrâşni din dinţi când Cain atacă şi îl împinse pe Mormânt înapoi.

Cain zâmbea încontinuu, de-abia gâfâind. Celaena îşi încleştă pumnii, împungându-şi coastele. Într-o fracţiune de secundă, Cain ajunse cu sabia la gâtul lui Mormânt, iar asasinul pătat de vărsat îşi dezveli dinţii cariaţi.

— Excelent, Cain, spuse Brullo aplaudând. Celaena se forţă să îşi controleze respiraţia.

— Ai grijă, Cain, spuse Verin din spatele ei. Hoţul îi rânji. Nu fusese încântată când o anunţaseră că se va duela cu Verin. Dar cel puţin nu era Nox. Micuţa doamnă vrea o bucăţică din tine.

— Măsoară-ţi vorbele, Verin, îl avertiză Nox, ochii săi cenuşii arzând.

— Ce? spuse Verin. Acum ceilalţi Campioni – şi restul lumii – se întorceau către ei. Pelor, care stătuse prin preajmă, se retrase cu câţiva paşi. O mişcare inteligentă. O aperi, nu-i aşa? îl tachină Verin pe Nox. Asta este

înţelegerea? Ea îşi desface picioarele, iar tu îi păzeşti spatele în timpul antrenamentelor?

— Tacă-ţi gura, porc afurisit! izbucni Celaena. Chaol şi Dorian plecară din locul unde amândoi stătuseră rezemaţi de perete, apropiindu-se de ring.

— Sau ce? spuse Verin apropiindu-se de ea. Nox se încordă, ducându-şi mâna către sabie.

Dar Celaena refuză să dea înapoi.

— Sau îţi smulg limba.

— Destul! se răsti Brullo. Rezolvaţi problema în ring. Verin. Lillian. Acum!

Verin îi aruncă un zâmbet viclean, iar Cain îl bătu pe spate când păşi în cercul desenat cu cretă, scoţându-şi sabia.

Nox puse o mână pe umărul ei, iar cu colţul ochiului Celaena îi spionă pe Chaol şi Dorian privind-o de aproape. Îi ignoră.

Era suficient. Gata cu prefăcătoria şi umilinţa. Gata cu Cain.

Verin îşi ridică sabia, îndepărtându-şi cârlionţii blonzi din ochi.

— Să vedem ce poţi, spuse el.

Ea păşi furioasă înainte, cu sabia încă în teacă, la şold. Rânjetul lui Verin se lărgi ridicându-şi arma.

Atacă, dar Celaena lovi, izbindu-şi pumnul în braţul său, zburându-i sabia din mână. În aceeaşi secundă, palma ei flancă braţul lui stâng. În timp ce el se clătina, Celaena ridică piciorul, iar ochii lui Verin se bulbucară când îi izbi pieptul din plin. Lovitura îl propulsă în aer, iar trupul trosni la impactul cu podeaua, dincolo de linia albă, eliminându-l instantaneu. Tăcerea căzu peste întreaga sală.

— Îndrăzneşte să mai râzi de mine, scuipă ea către Verin, şi data viitoare voi face asta cu sabia. Se întoarse cu spatele către el şi întâlni privirea stinsă a lui Brullo. Uitaţi o lecţie pentru dumneavoastră, Maestre al Armelor, spuse ea trecând pe lângă el. Daţi-mi bărbaţi adevăraţi cu care să mă lupt. Atunci poate mă voi deranja să încerc.

Inaintă pe lângă Nox cel cu un rânjet imens pe chip şi se opri înaintea lui Cain. Îi privi chipul – un chip care ar fi putut fi frumos dacă nu ar fi fost un nenorocit – şi îi zâmbi dulce şi veninos.

— Iată-mă, spuse ea îndreptându-şi umerii. Doar un căţel de companie.

Ochii negri ai lui Cain scânteiară.

— Tot ce aud sunt schelălăieli.

Celaena îşi suprimă dorinţa de a scoate sabia.

— Să vedem dacă le vei mai auzi când voi câştiga competiţia asta. Înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, ea merse la masa cu apă.

Nox fu singurul care îndrăzni să îi vorbească după aceea. În mod surprinzător, nici Chaol nu o mustră.

Când ajunse în siguranţă în camera sa, după test, Celaena privi fulgii de zăpadă suflând dinspre dealurile de dincolo de Rifthold. Zburau către ea, vestitori ai furtunii care urma să vină. Soarele târziu al după-amiezii, captiv în spatele unui perete de plumb, păta norii cu un cenuşiu gălbui, făcând cerul neobişnuit de luminos. Părea ireal, ca şi cum orizontul ar fi dispărut în spatele dealurilor. Celaena era naufragiată într-o lume de cleştar.

Se îndepărtă de fereastră, dar se opri înaintea tapiseriei şi a imaginii reginei Elena. Îşi dorise adeseori să aibă parte de aventură, de vrăji, de regi ticăloşi. Dar nu ştia că va fi aşa – o luptă pentru libertatea ei. Şi întotdeauna îşi imaginase că cineva o va ajuta – un prieten loial sau un soldat cu un singur braţ, ceva de genul ăsta. Nu îşi închipuise că va fi atât de… singură.

Îşi dorea ca Sam să fi fost acolo, cu ea. El ştiuse întotdeauna ce să facă, întotdeauna îi păzise spatele, indiferent dacă ea voia sau nu asta. Ar fi dat orice – orice pe lume – să îl aibă lângă ea.

Ochii îi ardeau, iar Celaena îşi puse o mână peste amuletă. Metalul era cald sub degetele sale – liniştitor, într-un fel. Făcu un pas înapoi pentru a studia mai bine întreaga tapiserie.

În centru era un cerb, magnific şi viril, privind pieziş către Elena. Simbolul casei regale al Terrasenului, al regatului pe care Brannon, tatăl Elenei, îl ridicase. Un memento al faptului că, deşi Elena devenise regina Adarlanului, ea încă aparţinea Terrasenului. Asemenea Celaenei, indiferent unde ar fi mers Elena, indiferent cât de departe, Terrasen avea *întotdeauna* o parte din inima ei.

Celaena ascultă vântul urlând. Cu un suspin, scutură din cap şi se îndepărtă.

„Găseşte răul din castel… Dar singurul rău adevărat din lumea asta este bărbatul care o conduce.“

În partea cealaltă a castelului, Kaltain Rompier aplauda uşor în timp ce o trupă de acrobaţi îşi încheia numărul. Reprezentaţia se terminase, în sfârşit. Nu îi plăcea să privească ţărani ţopăind de colo-colo în culori aprinse, dar

reginei Georgina îi plăcea şi o invitase să stea lângă tron astăzi. Era o onoare şi totul fusese aranjat prin intermediul lui Perrington.

Perrington o dorea; ea ştia asta. Iar, dacă ea insista, îl putea face cu uşurinţă să se ofere şi să o transforme în ducesa lui. Dar ducesă nu era suficient – nu când Dorian era încă necăsătorit. Capul îi vuise în ultima săptămână, iar astăzi în urechi parcă îi răsunau neîncetat cuvintele: *Nu este suficient. Nu este suficient. Nu este suficient.* Chiar şi în somn, durerea se strecura, transformându-i visele în coşmaruri atât de intense încât atunci când se trezea nu îşi putea aminti unde se afla.

— Cât de încântător, Majestate, spuse Kaltain în timp ce acrobaţii îşi adunau calabalâcul.

— Da, a fost foarte captivant, nu-i aşa? Ochii verzi ai reginei erau luminoşi, iar ea îi zâmbi lui Kaltain. Chiar în acel moment capul lui Kaltain fu străpuns de un junghi de durere atât de puternic încât îşi încleştă pumnii, ascunzându-i în faldurile rochiei de culoarea mandarinei.

— Mi-aş fi dorit să îl fi putut vedea şi prinţul Dorian, reuşi ea să spună. Înălţimea Sa mi-a spus chiar ieri cât de mult îi place să vină aici. Minciuna era suficient de nevinovată şi cumva îi domoli durerea de cap.

— Dorian a spus asta? Regina Georgina ridică o sprânceană roşcată.

— Asta o surprinde pe Majestatea Voastră?

Regina îşi puse o mână pe piept.

— Credeam că fiul meu are o aversiune faţă de lucrurile astea.

— Majestate, şopti ea, juraţi să nu spuneţi un cuvânt?

— Un cuvânt despre ce? şopti regina.

— Ei, bine, prinţul Dorian mi-a spus ceva.

— Ce ţi-a spus? Regina atinse braţul lui Kaltain.

— Mi-a spus că motivul pentru care nu vine atât de des aici este pentru că este destul de timid.

Regina se retrase, lumina din ochii săi stingându-se.

— O, mi-a spus asta de o sută de ori. Speram că îmi vei spune ceva interesant, Lady Kaltain. Cum ar fi dacă şi-a găsit o tânără pe care o place.

Chipul lui Kaltain se încinse, iar capul îi pulsă fără milă. Şi-ar fi dorit pipa, dar mai rămăseseră câteva ore din această sesiune a curţii şi nu se cădea să plece înaintea Georginei.

— Am auzit, spuse regina şoptit, că există o tânără domniţă, dar nimeni nu ştie cine este! Sau cel puţin când îi aud numele, nu le este familiar! O cunoşti?

— Nu, Majestate. Kaltain se luptă să nu permită frustrării să o dea de gol.

— Ce păcat. Speram că tu, dintre toţi oamenii, vei şti. Eşti o fată atât de inteligentă, Kaltain.

— Vă mulţumesc, Majestate. Sunteţi prea amabilă.

— Prostii. Sunt un critic excelent al caracterelor; am ştiut cât de extraordinară eşti din clipa în care ai sosit la castel. Doar că eşti potrivită pentru îndemânarea lui Perrington. Ce păcat că nu l-ai cunoscut întâi pe Dorian al meu!

Nu este suficient, nu este suficient, cânta durerea. Aceasta era şansa ei.

— Chiar dacă s-ar fi întâmplat astfel, chicoti Kaltain, cu siguranţă Majestatea Voastră nu ar fi aprobat – sunt mult prea umilă pentru atenţia fiului dumneavoastră.

— Frumuseţea ta compensează pentru condiţia modestă.

— Vă mulţumesc, Majestate. Inima lui Kaltain bătea iute. Dacă regina îi dădea aprobarea ei… Kaltain de-abia putea gândi în timp ce regina se cuibări pe tron şi bătu de două ori din palme. Muzica începu. Kaltain nu o auzea.

Perrington îi dăruise pantofii. Acum era rândul ei să danseze.

CAPITOLUL 30

— Nu te concentrezi.

— Ba da! spuse Celaena printre dinţi, trăgând coarda arcului şi mai în spate.

— Atunci, dă-i drumul, spuse Chaol indicând către o ţintă îndepărtată de pe peretele opus al coridorului părăsit. O distanţă scandaloasă pentru oricine, cu excepţia ei. Să te văd nimerind-o pe asta.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi îşi îndreptă uşor umerii. Coarda arcului îi vibră în mână, iar ea ridică uşor vârful săgeţii.

— Vei lovi peretele din stânga, spuse el încrucişându-şi braţele.

— Te voi lovi pe tine în cap dacă nu taci din gură. Îşi întoarse capul pentru a-i întâlni privirea. Chaol ridică din sprâncene, iar ea, încă privindu-l, zâmbi cu răutate în timp ce dădu drumul săgeţii.

Şuieratul zborului săgeţii umplu coridorul de piatră înainte de bubuitura surdă a impactului. Dar ei rămaseră privindu-se unul pe celălalt. Sub ochii

lui erau urme palide de violet – nu dormise deloc în cele trei săptămâni de la moartea lui Xavier?

În mod sigur nici ea nu dormise bine. Fiecare zgomot o trezea, iar Chaol încă nu descoperise cine i-ar putea vâna pe Campioni unul câte unul. Pentru ea nu conta prea mult cine, ci mai degrabă cum – cum îi alegea criminalul? Nu era niciun tipar; cinci erau morţi şi nu exista nicio legătură între ei, cu excepţia competiţiei. Ea nu mai văzuse şi altă scenă a crimei pentru a determina dacă semnele Wyrd fuseseră pictate şi acolo cu sânge. Celaena oftă, relaxându-şi umerii.

— Cain ştie cine sunt, spuse ea încet, plecându-şi fruntea.

Chipul lui rămase inexpresiv.

— Cum?

— Perrington i-a spus lui. Iar el mi-a spus mie.

— Când? Nu îl mai văzuse niciodată atât de serios. Ceva înăuntrul ei o făcu să se încordeze.

— Acum câteva zile, minţi ea. Trecuseră săptămâni de la confruntarea lor. Eram în grădină cu Nehemia – cu gărzile mele, nu te îngrijora –, iar el ne-a abordat. Ştie totul despre mine şi ştie că nu dau tot ce pot când suntem cu ceilalţi Campioni.

— Ţi-a dat de înţeles că ceilalţi Campioni ştiu despre tine?

— Nu, spuse ea. Nu cred că ştiu. Nox habar nu are.

Chaol puse o mână pe mânerul săbiei sale.

— Totul va fi bine. Elementul-surpriză a dispărut, atâta tot. Tot îl vei învinge pe Cain în dueluri.

Ea zâmbi timid.

— Ştii, începe să sune de parcă tu chiar ai crede în mine. Mai bine ai avea grijă.

El începu să spună ceva, dar paşi grăbiţi răsunară dinspre un colţ al coridorului, iar el tăcu. Două gărzi se opriră şi îi salutară. Chaol le permise un moment de respiro înainte de a spune:

— Da?

Una din gărzi, un bărbat mai în vârstă cu părul rar, salută pentru a doua oară şi spuse:

— Căpitane, este nevoie de tine.

Deşi trăsăturile sale rămaseră indiferente, umerii lui Chaol se îndreptară, iar bărbia i se înălţă uşor.

— Ce s-a întâmplat? spuse el, puţin cam prea grăbit pentru a părea neîngrijorat.

— Încă un cadavru, răspunse gardianul. Pe coridorul servitorilor.

Cel de-al doilea gardian, un bărbat zvelt cu o înfăţişare fragilă, era groaznic de palid.

— Ai văzut cadavrul? îl întrebă Celaena. Gardianul încuviinţă. Cât de proaspăt?

Chaol îi aruncă o privire aspră.

— S-ar părea că este de noaptea trecută – sângele este pe jumătate uscat, spuse gardianul.

Privirea lui Chaol era distantă. Gândind – încerca să îşi dea seama ce era de făcut. Se îndreptă.

— Vrei să dovedeşti cât de bună eşti? o întrebă el.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Chiar crezi că este nevoie să fac asta?

El le făcu semn gărzilor să îi conducă la locul faptei.

— Vino cu mine, îi spuse el peste umăr şi – în ciuda cadavrului – ea zâmbi uşor şi îl urmă.

În timp ce se îndepărtau, Celaena se întoarse pentru a privi ţinta.

Chaol avusese dreptate. Ratase centrul cu zece centimetri – la stânga.

Din fericire, cineva stabilise un fel de ordine înainte de sosirea lor. Chiar şi astfel, Chaol fu nevoit să îşi croiască drum printr-o mulţime de gărzi şi servitori, Celaena urmându-l îndeaproape. Când ajunseră la marginea mulţimii şi zăriră cadavrul, mâinile asasinei îi căzură pe lângă corp, sleite de puteri. Chaol înjură cu o violenţă impresionantă.

Celaena nu ştiu încotro să privească mai întâi. La cadavru, cu pieptul răvăşit şi craniul golit, la urmele de gheare scobite în podea sau la cele două semne Wyrd trasate cu cretă de-o parte şi de alta a trupului. Sângele îi îngheţă în vene. Acum nu mai putea nega legătura lor.

Mulţimea continuă să vorbească în timp ce căpitanul se apropie de cadavru, apoi se întoarse către una din gărzile care îl priveau.

— Cine este? întrebă el.

— Verin Ysslych, spuse Celaena înainte ca gardianul să răspundă. Ar fi recunoscut părul cârlionţat al lui Verin oriunde. Verin fusese în fruntea grupului încă de la începutul competiţiei. Orice îl ucisese…

— Ce fel de animal lasă asemenea urme? îl întrebă ea pe Chaol, dar nu era nevoie să îi audă răspunsul pentru a şti că bănuiala lui era la fel de bună

precum a ei. Urmele de gheare erau adânci – cel puţin doi centimetri. Ea se aplecă lângă una şi îşi trecu degetul peste marginea interioară. Era zimţată, dar perfect brăzdată în podeaua de piatră. Încruntată, Celaena privi şi celelalte urme de gheare.

— Nu e strop de sânge în urmele astea de gheare, spuse ea, privind peste umăr către Chaol. El îngenunche lângă ea. Sunt curate.

— Ceea ce înseamnă că?

Ea se încruntă din nou, luptându-se cu fiorul ce îi străbătu braţele.

— Orice a făcut asta şi-a ascuţit ghearele înainte de a-l eviscera.

— Şi de ce este asta important?

Ea dădu din cap.

— Torţele alea de pe perete sunt arse aproape în întregime. Nu există semne că ar fi fost stinse înainte de atac, nici urme de apă cu funingine. Dacă Verin a murit noaptea trecută, atunci torţele acelea încă ardeau când s-a întâmplat.

— Şi?

— Şi priveşte coridorul ăsta. Cea mai apropiată uşă se află la cincisprezece metri în josul culoarului, iar cel mai apropiat colţ puţin mai departe de atât. Dacă torţele alea ardeau…

— Atunci, Verin ar fi văzut orice l-ar fi atacat înainte de a ajunge în punctul ăsta.

— Atunci, de ce să se apropie de atacator? întrebă ea mai mult pentru sine. Dacă nu a fost un animal, ci o persoană? Şi dacă acea persoană l-a imobilizat pe Verin suficient de mult timp pentru ca mai apoi să cheme creatura? Arătă către picioarele lui Verin. Acelea sunt tăieturi exacte în jurul gleznelor sale, continuă ea. Tendoanele i-au fost tăiate cu un cuţit pentru a-l împiedica să fugă.

Celaena se apropie de corp, având grijă să nu şteargă semnele Wyrd de lângă el în timp ce ridică mâna rece şi rigidă a lui Verin.

— Uită-te la unghiile lui, spuse ea înghiţind în sec. Vârfurile sunt crăpate şi fărâmiţate. Apoi îşi folosi propriile unghii pentru a scrijeli pământul de sub unghiile lui şi îl întinse în palma sa. Vezi? Întinse mâna pentru ca Chaol să observe. Praf şi bucăţi de piatră. Trase într-o parte braţul lui Verin, dezvăluind linii palide în piatra de dedesubt. Urme de unghii, continuă Celaena. Era disperat să scape, să se târască, dacă era necesar, chiar cu ajutorul unghiilor. Verin era în viaţă în tot timpul în care chestia aia şi-a ascuţit ghearele pe podeaua de piatră în timp ce stăpânul ei privea.

— Şi ce înseamnă asta?

Ea afişă un zâmbet sinistru.

— Înseamnă că eşti într-un mare bucluc.

Şi, în timp ce Chaol păli, Celaena realiză că ucigaşul Campionilor şi forţa malefică misterioasă a Elenei puteau fi unul şi acelaşi.

Aşezată la masă, Celaena răsfoi cartea.

Nimic, nimic, nimic. Scrută pagină după pagină în căutarea celor două semne Wyrd ce fuseseră trasate lângă trupul lui Verin. Trebuia să existe o legătură.

Se opri când dădu peste o hartă a Erileei. Hărţile o interesaseră întotdeauna; era ceva fascinant în a-şi cunoaşte locul exact în relaţie cu ceilalţi de pe pământ. Trecu cu blândeţe un deget peste coasta estică. Începu în sud – în Banjali, capitala Erileii –, apoi urcă şerpuind către Rifthold. Apoi degetul ei călători peste Meah, apoi spre nord şi peste Orynth, apoi înapoi, înapoi către mare, spre coasta Soriană, iar în cele din urmă spre capătul continentului şi către Marea Nordului.

Privi Orynthul, acel oraş al luminilor şi învăţăturii, perla Erileei şi capitala Terrasenului. Oraşul ei natal. Celaena închise cartea.

Aruncând o privire prin cameră, asasina oftă adânc. Când reuşi să adoarmă, visele îi fură bântuite de bătălii străvechi, de săbii, de semne Wyrd care pluteau deasupra capului ei şi o orbeau cu nuanţele lor stridente. Putea vedea armura strălucitoare a nemuritorilor Fae şi a războinicilor muritori, putea auzi clinchetul scuturilor şi mârâielile bestiilor feroce şi putea simţi mirosul sângelui şi al cadavrelor descompuse din jurul ei. Carnagiul o urmări dincolo de somn. Asasina Adarlanului tresări.

— O, ce bine. Speram că eşti încă trează, spuse prinţul moştenitor, iar Celaena sări din locul ei, văzându-l pe Dorian apropiindu-se. Părea obosit şi puţin ciufulit.

Ea deschise gura, apoi clătină din cap.

— Ce faci aici? Este aproape miezul nopţii, iar eu am un test mâine. Nu putea nega că se simţea uşurată că el era acolo – criminalul părea să-i atace pe Campioni când aceştia erau singuri.

— Ai trecut de la literatură la istorie? Dorian studie cărţile de pe masă. O *scurtă istorie a Erileei moderne,* citi el. *Simboluri şi putere. Cultura şi Obiceiurile Eyliwe.* Ridică o sprânceană.

— Citesc ce îmi place.

El se prăbuşi în fotoliul de lângă ea, picioarele lui atingându-se de ale fetei.

— Există vreo legătură între ele?

— Nu.

Nu era chiar o minciună, deşi sperase că va găsi în toate câte ceva despre semnele Wyrd sau despre ceea ce însemnau lângă un cadavru.

— Presupun că ai auzit despre moartea lui Verin, continuă ea.

— Desigur, spuse el, o expresie furioasă străbătându-i chipul frumos.

Celaena era mult prea conştientă de cât de aproape era piciorul lui, dar nu se putea convinge să îl retragă pe al ei.

— Şi nu eşti deloc îngrijorat că atâţia Campioni au fost ucişi cu brutalitate de bestia sălbatică a cuiva?

Dorian se aplecă, ochii săi fiind fixaţi pe ai ei.

— Toate crimele acelea s-au petrecut pe coridoare întunecate şi izolate. Tu nu eşti niciodată fără gărzi, iar apartamentul tău este bine supravegheat.

— Nu îmi fac griji pentru mine, spuse ea tăios, retrăgându-se puţin. Lucru care nu era în întregime adevărat. Cred doar că toate aceste evenimente se reflectă într-un mod negativ asupra stimatului tău tată.

— Când a fost ultima dată când te-ai deranjat să te îngrijorezi pentru reputaţia „stimatului” meu tată?

— De când am devenit Campionul fiului său. Aşa că poate ar trebui să aloci câteva resurse adiţionale rezolvării acestor crime, înainte de a câştiga această competiţie absurdă doar pentru că am rămas ultima în viaţă.

— Alte cereri? întrebă el, încă suficient de aproape pentru ca buzele ei să le atingă pe ale lui dacă îndrăznea.

— Te voi anunţa dacă îmi va mai veni vreo idee. Ochii li se întâlniră. Un zâmbet timid apăru pe chipul Celaenei. Ce fel de bărbat era prinţul moştenitor? Deşi nu voia să recunoască, era bine să aibă pe cineva în preajmă, chiar dacă acel cineva era un Havilliard.

Celaena alungă urmele de gheare şi cadavre fără creier din gândurile ei.

— De ce eşti atât de răvăşit? A încercat Kaltain să pună gheara pe tine?

— Kaltain? Din fericire, nu recent. Dar ce zi groaznică am avut! Căţeii sunt corcituri şi… îşi puse capul în mâini.

— Căţei?

— Una dintre căţelele mele a fătat nişte corcituri. Înainte erau prea mici pentru a-ţi da seama. Dar acum… Ei, bine, speram să fie de rasă pură.

— Vorbim despre câini sau femei?

— Ce ai prefera? Dorian îi oferi un zâmbet diabolic.

— Of, taci din gură, mârâi ea, iar el chicoti.

— De ce, dacă îmi permiţi întrebarea, eşti tu atât de răvăşită? Zâmbetul lui şovăi. Chaol mi-a spus că azi te-a dus să vezi cadavrul; sper că nu a fost prea traumatizant.

— Deloc. Doar că nu am dormit prea bine.

— Nici eu, recunoscu el. Îşi îndreptă umerii. Ai vrea să cânţi la pian pentru mine?

Celaena lovi cu piciorul în podea, întrebându-se cum de trecuse la un subiect atât de diferit.

— Desigur că nu.

— Ai cântat minunat.

— Dacă aş fi ştiut că cineva mă spionează, nu aş fi cântat deloc.

— De ce este cântatul atât de personal pentru tine? Dorian se lăsă pe spate în fotoliu.

— Nu pot auzi sau cânta muzică fără să… Of, las-o baltă.

— Nu, spune-mi ce voiai să zici.

— Nimic interesant, spuse ea adunând cărţile de pe masă.

— Îţi răscoleşte amintirile?

Ea îl privi, căutând orice semn de batjocură.

— Uneori.

— Amintiri despre părinţii tăi? Dorian se ridică pentru a o ajuta cu cărţile rămase.

Celaena se opri brusc.

— Nu pune întrebări stupide.

— Îmi pare rău că mă bag.

Celaena nu răspunse. Uşa din mintea ei care fusese încuiată în tot timpul acesta se întredeschise la întrebarea lui, iar acum încerca cu disperare să o închidă. Văzându-i chipul, văzându-l atât de aproape de ea… Uşa se închise, iar ea răsuci cheia.

— Doar că, spuse el, inconştient de lupta ce tocmai avusese loc în sufletul Celaenei, doar că nu ştiu nimic despre tine.

— Sunt o asasină. Bătăile inimii i se domoliră. Asta este tot ce trebuie să ştii.

— Da, spuse el oftând. Dar de ce este atât de greşit că vreau să ştiu mai multe? De exemplu, cum ai devenit asasină… Şi cum era viaţa ta înainte de asta.

— Nu este interesant.

— Mie nu mi s-ar părea plictisitor. Ea nu spuse nimic. Te rog? O întrebare – şi promit, nimic prea delicat.

Celaena privi confuză spre masă. Ce rău putea provoca o întrebare? Putea alege să nu îi răspundă.

— Foarte bine, spuse ea.

El rânji.

— Am nevoie de o clipă pentru a mă gândi la una bună! Ea îşi dădu ochii peste cap, dar se aşeză în fotoliu. După câteva secunde, el întrebă: De ce îţi place atât de mult muzica?

Ea se încruntă.

— Ai spus nimic prea delicat, zise Celaena.

— Asta ţi se pare indiscreţie? Este ca şi cum te-aş întreba de ce îţi place să citeşti.

— Nu, nu. Întrebarea asta este în regulă. Expiră profund şi privi către masă. Îmi place muzica, spuse ea încet, pentru că, atunci când o aud, eu… eu mă pierd în mine, dacă are vreun sens. Devin pustie şi completă în acelaşi timp şi pot simţi întreg universul clocotind în jurul meu. Când cânt, eu nu… măcar pentru o clipă, nu distrug. Creez. Îşi muşcă buza. Când eram mică, îmi doream să fiu un tămăduitor. Ridică din umeri. Muzica îmi aminteşte de acel sentiment. Râse pentru sine. Nu am spus nimănui asta niciodată, recunoscu ea, apoi îl zări pe Dorian zâmbind. Nu râde de mine.

El clătină din cap, ştergându-şi zâmbetul de pe buze.

— Nu râd de tine… nu sunt…

— Obişnuit să auzi oamenii vorbind din inimă?

— Păi, da.

Celaena zâmbi uşor.

— Acum este rândul meu. Există restricţii?

— Nu. Dorian îşi puse mâinile la ceafă. Nu sunt nici pe jumătate la fel de secretos ca tine.

Ea se strâmbă în timp ce se gândi la o întrebare.

— De ce nu eşti căsătorit încă?

— Căsătorit? Am nouăsprezece ani!

— Da, dar eşti prinţul moştenitor.

Dorian îşi încrucişă braţele. Ea încercă să nu observe muşchii care tocmai i se umflaseră pe sub materialul cămăşii lui.

— Pune-mi altă întrebare.

— Vreau să aud răspunsul tău. Trebuie să fie interesant dacă te opui cu atâta ardoare.

El privi către fereastră şi la zăpada ce viscolea dincolo de ea.

— Nu sunt căsătorit, spuse el încet, pentru că nu pot suporta ideea de a mă căsători cu o femeie inferioară mie în inteligenţă şi spirit. Ar însemna moartea sufletului meu.

— Căsătoria este un contract legal, nu o chestie sacră. Ca prinţ moştenitor, ar fi trebuit să renunţi la asemenea noţiuni visătoare. Ce se va întâmpla dacă ţi se va impune să te căsătoreşti de dragul unei alianţe? Ai porni un război de dragul idealurilor tale romantice?

— Nu e aşa.

— Nu? Tatăl tău nu ţi-ar ordona să te căsătoreşti cu vreo prinţesă doar pentru a-şi întări regatul?

— Tatăl meu are o armată la dispoziţie pentru asta.

— Ai putea cu uşurinţă să iubeşti o altă femeie pe ascuns. Căsătoria nu înseamnă că nu poţi iubi alţi oameni.

Ochii lui de safir licăriră.

— Te căsătoreşti cu persoana pe care o iubeşti, şi cu nimeni altcineva, spuse el, iar ea râse. Râzi de mine! Îmi râzi în faţă!

— Meriţi asta pentru asemenea gânduri ridicole! Eu am vorbit din suflet; tu vorbeşti doar din egoism.

— Eşti uimitor de critică.

— Care mai este rostul minţii dacă nu o folosim pentru a critica?

— Care mai este rostul unei inimi dacă nu o foloseşti pentru a-i cruţa pe alţii de criticile dure ale minţii tale?

— O, bine spus, înălţimea Ta! El o privi supărat. Ei, haide, nu te-am rănit atât de tare.

— Ai încercat să îmi distrugi visurile şi idealurile. Nu e de-ajuns că trebuie să suport asta din partea mamei? Eşti doar nemiloasă.

— Sunt practică. Există o diferenţă. Iar tu eşti prinţul moştenitor al Adarlanului. Te afli în postura în care este posibil ca tu să poţi schimba Erilea în bine. Ai putea ajuta la crearea unei lumi în care nu este nevoie de *iubire adevărată* pentru a asigura un final fericit.

— Şi ce fel de lume ar trebui să creez pentru ca asta să se întâmple?

— O lume în care oamenii sunt propriii stăpâni.

— Vorbeşti de anarhie şi trădare.

— Nu vorbesc de anarhie. Poţi să mă numeşti trădătoare dacă vrei, deja am fost condamnată ca asasin.

El veni mai aproape de ea, iar degetele lui le atinseră uşor pe ale ei – aspre, calde şi rigide.

— Nu poţi rezista tentaţiei de a răspunde la tot ceea ce spun, nu-i aşa? Celaena se simţea neliniştită, dar în acelaşi timp teribil de calmă. Ceva prindea viaţă şi se domolea în privirea lui. Ochii tăi sunt foarte stranii, spuse Dorian. Nu am mai văzut vreunii de un auriu atât de luminos.

— Dacă încerci să mă impresionezi prin linguşire, mă tem că nu va funcţiona.

— Pur şi simplu am observat asta; nu am niciun plan. Dorian îşi privi mâna, încă atingând-o pe a ei. De unde ai inelul acesta?

Ea strânse pumnul şi îşi feri mâna de atingerea prinţului. Ametistul inelului său strălucea în lumina focului.

— Este un cadou.

— Din partea cui?

— Asta nu te priveşte pe tine.

El ridică din umeri, deşi ea era suficient de inteligentă încât să nu îi spună de la cine îl primise, de fapt, ştia că lui *Chaol* nu i-ar plăcea ca Dorian să ştie.

— Mi-ar plăcea să ştiu cine dăruieşte *inele* Campionului meu.

Felul în care gulerul jachetei sale negre îi acoperea gâtul o făcea incapabilă să stea locului. Celaena îşi dorea să îl atingă, să poată urmări cu degetul linia dintre pielea lui bronzată şi tivul auriu al materialului.

— Biliard? întrebă ea ridicându-se în picioare. Mi-ar prinde bine încă o lecţie. Celaena nu aşteptă răspunsul lui în timp ce se îndreptă către camera de jocuri. Îşi dorea cu ardoare să stea aproape de el şi să îşi simtă pielea caldă sub respiraţia lui. Îi plăcea asta. Mai grav decât atât, realiză ea, îl plăcea pe *el.*

Chaol îl privea pe Perrington luând cina în salonul de zi. Când îl abordase pe duce cu privire la moartea lui Verin, acesta nu păruse deranjat. Chaol îşi aruncă privirea peste salonul cavernos; de fapt, majoritatea sponsorilor Campionilor erau cam la fel. Idioţi. Dacă Celaena chiar avea dreptate, atunci oricine era responsabil pentru moartea Campionilor se putea afla printre ei. Dar cine dintre membrii consiliului regelui ar fi atât de

disperat să câştige încât să recurgă la asemenea crime? Chaol îşi întinse picioarele sub masă şi îşi reorientă atenţia asupra lui Perrington.

Observase cum ducele se folosise de statura şi de titlul său pentru a câştiga aliaţi pentru consiliul regelui şi pentru a-i împiedica pe rivali să îl provoace. Dar nu manevrele sale captaseră atenţia Căpitanului Gărzii în această seară. De fapt, fu momentul dintre rânjete şi râsete, când o umbră traversă chipul ducelui. Nu era o expresie de furie sau dezgust, ci un văl care îi umbrea ochii. Fusese atât de straniu încât, atunci când Chaol îl observă prima dată, îşi prelungi cina doar pentru a vedea dacă se întâmplă din nou.

Câteva momente mai târziu, se întâmplă. Ochii lui Perrington se întunecară, iar chipul îi deveni transparent, de parcă ar fi văzut totul în lume exact cum era şi nu găsea motiv de bucurie sau amuzament în asta. Chaol se rezemă de spătarul scaunului său, bând din paharul cu apă.

Ştia puţine despre duce şi niciodată nu avusese încredere totală în el. Nici Dorian, în special după toată discuţia despre folosirea Nehemiei pe post de ostatic pentru a-i convinge pe rebelii din Eyliwe să coopereze. Dar ducele era cel mai de încredere consilier al regelui şi nu oferise niciun motiv de îndoială, în afară de credinţa aprigă în dreptul Adarlanului de a cuceri.

Kaltain Rompier stătea la câteva scaune distanţă. Sprâncenele lui Chaol se ridicară uşor. Şi privirea ei era aţintită asupra lui Perrington, însă nu plină de dor, ci într-o contemplare rece. Chaol se întinse din nou, ridicându-şi mâinile deasupra capului. Unde era Dorian? Prinţul nu venise la cină, nu era nici la cuştile câinilor, cu căţeaua şi puii ei. Privirea lui se reîntoarse către duce. Iată umbra – pentru o clipă!

Ochii lui Perrington căzură pe inelul negru de pe mâna lui stângă şi se întunecară, ca şi cum pupilele sale s-ar fi dilatat şi ar fi cuprins întreg ochiul. Apoi dispăru – ochii lui reveniră la normal. Chaol privi către Kaltain. Oare observase şi ea strania schimbare?

Nu – privirea ei era neschimbată. Nici urmă de uimire sau surprindere. Privirea ei deveni goală, de parcă ar fi fost mai preocupată de cum s-ar potrivi jacheta lui cu rochia sa. Chaol se întinse şi se ridică, terminându-şi mărul în timp ce părăsi sala de mese. Oricât de straniu ar fi fost, deja avea multe lucruri pentru care să se îngrijoreze. Ducele era ambiţios, dar cu siguranţă nu reprezenta o ameninţare pentru castel sau locuitorii săi. Însă, în timp ce Căpitanul Gărzii mergea spre camera sa, nu putea scăpa de sentimentul că ducele Perrington îl studiase.

CAPITOLUL 31

Cineva stătea la capătul patului ei.

Celaena ştiu asta cu mult înainte de a deschide ochii şi băgă mâna sub pernă, scoţând cuţitul improvizat din agrafe de păr, sfoară şi săpun.

— Nu este necesar să faci asta, spuse o femeie, iar Celaena se ridică în capul oaselor la auzul glasului Elenei. Ar fi cu totul ineficient.

Îi îngheţă sângele în vene la vederea fantomei sclipitoare a primei Regine a Adarlanului. Deşi Elena i se înfăţişase în întregime, marginile corpului ei licăreau de parcă ar fi fost luminate de stele. Părul lung şi argintiu plutea în jurul chipul ei frumos şi zâmbi în timp ce Celaena puse jos cuţitul.

— Bună, copilă! spuse regina.

— Ce doreşti? ceru Celaena să ştie, dar îşi menţinu glasul calm. Oare visa sau gărzile o puteau auzi? Se încordă, cu picioarele pregătindu-se să sară din pat – poate spre balcon, din moment ce Elena stătea între ea şi uşă.

— Doar să îţi amintesc faptul că *trebuie* să câştigi această competiţie.

— Deja plănuiesc să fac asta. Fusese trezită din somn pentru *atâta lucru?* Şi nu pentru tine, adăugă ea cu răceală. O fac pentru libertatea mea. Ai ceva util de spus sau eşti aici doar pentru a mă deranja? Sau pur şi simplu ai putea să-mi spui mai multe despre acest rău care îi vânează pe Campioni unul câte unul.

Elena oftă, ridicând ochii spre tavan.

— Ştiu la fel de puţine ca şi tine. Când încruntarea Celaenei nu dispăru, Elena adăugă: încă nu ai încredere în mine. Înţeleg. Dar tu şi cu mine suntem de aceeaşi parte, fie că îţi permiţi sau nu să crezi. Îşi coborî privirea către asasină, fixând-o cu intensitatea ei. Am venit aici să te avertizez. Trebuie să fii cu ochii în patru în dreapta ta.

— Poftim? Celaena păru confuză. Ce înseamnă asta?

— Priveşte în dreapta ta. Vei găsi răspunsurile acolo.

Celaena privi în dreapta, dar tot ce văzu fu tapiseria care ascundea cripta. Deschise gura pentru a răspunde, dar, când privi înapoi, regina dispăruse.

La testul din ziua următoare, Celaena studie mica masă dinaintea ei şi toate pocalele de pe ea. Trecuseră mai mult de două săptămâni de la Samhuinn, iar, în timp ce trecuse de încă un test – aruncatul cuţitelor, spre

uşurarea ei –, încă un Campion fusese găsit mort în urmă cu două zile. Era lesne de înţeles că dormea din ce în ce mai puţin zilele acestea. Când nu căuta indicii despre ce ar fi putut însemna semnele Wyrd de lângă cadavre, îşi petrecea majoritatea nopţii supraveghind ferestrele şi uşile apartamentului, ascultând cu atenţie în aşteptarea unor gheare scrijelind piatra. Gărzile regale care o păzeau nu erau de folos; dacă bestia asta era capabilă să cioplească marmura, putea doborî cu uşurinţă câţiva bărbaţi.

Brullo stătea în faţa salonului, cu mâinile la spate, privindu-i pe cei treisprezece competitori rămaşi aşezaţi la treisprezece mese individuale. Se uită spre ceas. Celaena privi ceasul. Mai avea cinci minute, cinci minute în care nu trebuia doar să identifice otrăvurile din cele şapte pocale, ci să le şi aranjeze în ordine crescătoare, de la cea mai inofensivă la cea mai letală.

Adevăratul test totuşi venea la sfârşitul celor cinci minute, când trebuiau să bea din pocalul pe care îl considerau cel mai inofensiv. Dacă greşeau răspunsul… Chiar şi cu antidoturile la îndemână, ar fi fost neplăcut. Celaena ridică unul dintre pocale la nas, adulmecând. Dulce, prea dulce. Învolbură vinul pe care îl folosiseră pentru a-i ascunde dulceaţa, dar în pocalul din bronz era dificil să îi distingă culoarea, îşi cufundă degetul în cupă, examinând lichidul violet ce se prelingea pe unghia sa. Cu siguranţă mătrăgună.

Privi celelalte pocale pe care le identificase. Cucută. Omag. Oleandru. Sanguinaria. Aranjă pocalele în ordine, strecurând mătrăguna înaintea pocalului conţinând o doză letală de oleandru. Trei minute rămase.

Celaena ridică penultima cupă şi mirosi o dată. Apoi din nou. Nu avea niciun miros.

Îşi îndepărtă capul de masă şi adulmecă aerul, sperând că astfel îşi va curăţa nările. Când încearcă prea multe parfumuri, oamenii uneori îşi pierd simţul mirosului. Motiv pentru care parfumierii au întotdeauna ceva la îndemână pentru a-i ajuta să înlăture mirosul din nări. Celaena adulmecă din nou pocalul şi îşi cufundă degetul în el. Mirosea precum apa, arăta precum apa…

Poate că era doar apă. Puse jos paharul şi ridică ultimul pocal. Când îl adulmecă, vinul din el nu avea un miros neobişnuit. Părea în regulă. Îşi muşcă buza şi privi la ceas. Două minute.

Câţiva dintre ceilalţi Campioni blestemau printre dinţi. Cel care greşea cel mai mult ordinea, pleca acasă.

Celaena adulmecă din nou pocalul cu apă, gândindu-se rapid la o listă cu otrăvuri fără miros. Niciuna dintre ele nu putea fi combinată cu apa, nu fără să o coloreze. Ridică pocalul cu vin, agitând lichidul. Vinul putea ascunde un număr mare de otrăvuri avansate, dar care dintre ele era?

La masa din stânga sa, Nox îşi trecea mâinile prin părul negru. În faţa lui erau trei pocale, celelalte patru aşezate în linie în spatele lor. Nouăzeci de secunde.

Otrăvuri, otrăvuri, otrăvuri. Gura i se uscă. Dacă ar pierde, oare Elena ar bântui-o de ciudă?

Celaena se uită în dreapta pentru a-l zări pe Pelor, tânărul asasin, privind-o. Şi el se afla la dilema ultimelor două pocale cu care se lupta ea, şi îl urmări aşezând pocalul cu apă la finalul spectrului – cel mai otrăvitor, iar cel cu vin la celălalt capăt.

O privi în ochi pe Celaena, iar bărbia i se plecă într-o încuviinţare de-abia vizibilă. Îşi vârî înapoi mâinile în buzunare. Terminase. Celaena se întoarse la propriile pocale înainte ca Brullo să o prindă.

Otrăvuri. Asta spusese Pelor în timpul primului lor Test. El era specializat în otrăvuri.

Îl privi cu coada ochiului. Stătea în dreapta ei.

Priveşte în dreapta ta. Acolo vei găsi răspunsurile.

Un fior îi străbătu şira spinării. Elena spusese adevărul.

Privirea lui Pelor stăruia pe ceas, numărând ultimele secunde până la încheierea testului. Dar de ce să o ajute?

Celaena mută pocalul cu apă ultimul, iar pe cel cu vin primul.

Pentru că, în afară de ea, Campionul preferat al glumelor lui Cain era Pelor. Şi pentru că, atunci când era în Endovier, aliaţii pe care şi-i făcuse nu se aflau printre favoriţii supraveghetorilor, ci printre cei mai detestaţi de către aceştia. Cei ca ea îşi păzeau spatele unii altora. Niciunul dintre ceilalţi Campioni nu se deranjase să îi acorde atenţie lui Pelor – chiar şi Brullo, se părea, uitase afirmaţia lui Pelor din prima zi. Dacă ar fi ştiut, nu le-ar fi permis ca testul să fie public.

— Timpul s-a scurs. Prezentaţi ordinea finală, spuse Brullo, iar Celaena privi pentru încă o clipă la şirul ei de pocale. Lângă un perete al camerei, Chaol şi Dorian priveau cu braţele încrucişate. Oare observaseră ajutorul lui Pelor?

Nox înjură şi strecură pocalele rămase în linie, mulţi dintre competitori făcând acelaşi lucru. Antidoturi erau la îndemână în caz că se făceau

greşeli, iar în timp ce Brullo începu să se plimbe printre mese, spunându-le Campionilor să bea, le înmâna în mod frecvent. Majoritatea lor presupuseră că vinul fără nimic în el era o capcană şi îl plasaseră la sfârşitul şirului. Chiar şi Nox sfârşise bând o fiolă de antidot; pusese omagul primul.

Iar Cain, spre încântarea ei, sfârşise prin a se învineţi cu totul după ce consumase mătrăgună. În timp ce sorbea cu ardoare antidotul, Celaena sperase ca Brullo să fi rămas cumva fără. Până acum nimeni nu câştigase testul. Un Campion bău apa şi se prăbuşi la pământ înainte ca Brullo să îi dea antidotul. Puricăriţă – o otravă oribilă şi dureroasă. Chiar şi consumând doar un strop putea cauza halucinaţii şi dezorientare. Din fericire, Maestrul Armelor îl forţă să înghită antidotul, însă trebui să fie dus de urgenţă la infirmeria castelului.

În cele din urmă, Brullo se opri lângă masa ei pentru a verifica şirul de otrăvuri. Chipul lui nu trădă nimic în timp ce spuse:

— Pe gât cu el, atunci.

Celaena îi aruncă o privire lui Pelor, ai cărui ochi căprui străluceau în timp ce ea ridică pocalul cu vin şi bău un strop.

Nimic. Niciun gust ciudat, nicio senzaţie imediată. Unele otrăvuri puteau dura mai mult până ce îşi făceau efectul, dar…

Brullo întinse pumnul către ea, iar stomacul Celaenei se încleştă. Oare antidotul era înăuntru?

Dar degetele lui se descleştară şi o bătu pe spate.

— Pocalul corect – doar vin, rosti el, iar Campionii murmurară în spatele lui.

Brullo se îndreptă către Pelor – ultimul Campion, iar tânărul bău paharul cu vin. Brullo îi zâmbi, bătându-l pe umăr.

— Încă un câştigător, spuse el.

Aplauzele izbucniră printre sponsori şi antrenori, iar Celaena trimise un rânjet recunoscător în direcţia asasinului. El îi zâmbi înapoi, îmbujorându-se de la gât până în vârful urechilor.

Deci, trişase puţin, dar câştigase. Putea suporta să împartă victoria cu un aliat. Şi, da, Elena avea grijă de ea, dar asta nu schimba nimic. Chiar dacă drumul ei şi cererile Elenei erau acum strâns legate, ea nu va deveni Campionul regelui doar pentru a sluji planului unei fantome – un plan pe care Elena eşuase de două ori să i-l dezvăluie.

Chiar dacă Elena îi spusese cum să câştige testul.

CAPITOLUL 32

După ce îşi scurtară lecţia în favoarea unei plimbări, Celaena şi Nehemia hoinăriră pe holurile spaţioase ale castelului, gărzile mergând în urma lor. Orice ar fi crezut Nehemia despre gloata de gărzi care o urma mereu pe Celaena, nu spusese niciodată nimic despre asta. În ciuda faptului că Yulemas era la o lună depărtare, iar duelul final doar cinci zile mai târziu, în fiecare după-amiază, pentru o oră înainte de cină, Celaena şi prinţesa îşi împărţeau timpul în mod egal între Eyliwe şi limba comună. Celaena o punea pe Nehemia să citească din cărţile ei de la bibliotecă, apoi o obliga să copieze literă cu literă până când arătau impecabil.

De când începuseră lecţiile, prinţesa îşi îmbunătăţise fluenţa în limba comună, deşi fetele încă vorbeau în Eyliwe. Probabil de dragul comodităţii, probabil pentru a vedea sprâncene ridicate şi guri căscate când ceilalţi le auzeau, probabil pentru a le menţine conversaţiile private – oricare ar fi fost motivul, asasina o prefera în orice caz. Măcar Endovier o învăţase *ceva*.

— Eşti tăcută astăzi, spuse Nehemia. S-a întâmplat ceva?

Celaena afişă un zâmbet stins. Ceva se întâmplase. Dormise atât de prost în noaptea trecută, încât îşi dorise ca zorii să sosească mai devreme. Încă un Campion era mort. Ca să nu mai spunem, încă mai avea pe cap ordinele Elenei.

— Am citit până târziu, atâta tot.

Ajunseseră într-o parte a castelului pe care Celaena nu o mai văzuse înainte.

— Te simt îngrijorată, spuse brusc Nehemia, şi aud mai mult decât îmi spui tu. Niciodată nu dai grai necazurilor tale, deşi ochii tăi le trădează. Era ea atât de transparentă? Suntem prietene, spuse Nehemia cu blândeţe. Când vei avea nevoie de mine, voi fi acolo.

Gâtul Celaenei se încleştă şi puse o mână pe umărul Nehemiei.

— Nimeni nu m-a mai numit prietenă de foarte mult timp, spuse asasina. Eu… o pată neagră se strecură în colţul memoriei ei, iar ea luptă împotriva ei. Sunt părţi din mine pe care… Atunci ea îl auzi, sunetul care îi bântuia visele. Un ropot de copite, copite grele. Celaena scutură din cap, iar sunetul se opri. Îţi mulţumesc, Nehemia, spuse ea cu sinceritate. Eşti o adevărată prietenă.

Inima îi era dură şi tremura, iar întunericul se domoli.

Nehemia gemu deodată.

— Regina m-a rugat să o acompaniez la o punere în scenă a uneia dintre piesele sale preferate astă-seară. Mă vei însoţi? Mi-ar fi util un translator.

Celaena se încruntă.

— Mă tem că…

— Nu poţi merge. Glasul Nehemiei ascundea o oarecare iritare, iar Celaena îi oferi prietenei sale o privire apologetică.

— Sunt anumite lucruri care… începu Celaena, dar prinţesa clătină din cap.

— Cu toţii avem secretele noastre, deşi sunt curioasă de ce eşti atât îndeaproape supravegheată de căpitan şi încuiată în camera ta noaptea. Dacă aş fi o neghioabă, aş spune că se tem de tine.

Asasina zâmbi.

— Bărbaţii vor fi întotdeauna caraghioşi în legătură cu lucrurile astea.

Se gândi la cuvintele prinţesei, iar îngrijorarea îi încleştă stomacul.

— Deci, eşti în relaţii bune cu regina Adarlanului? Nu ai făcut… eforturi să porneşti pe calea asta.

Prinţesa încuviinţă, ridicând bărbia.

— Ştii că situaţia dintre ţările noastre nu este foarte plăcută în acest moment. Dacă la început am fost puţin mai distantă faţă de Georgina, mi-am dat seama că ar putea fi în avantajul ţării mele să depun mai mult efort. Aşadar, vorbesc cu ea deja de vreo câteva săptămâni, sperând să o fac să conştientizeze cum ne-am putea îmbunătăţi relaţiile. Cred că invitaţia pe care am primit-o în seara asta este un semn că am făcut progrese. Şi, înţelese Celaena, prin intermediul Georginei, Nehemia va atrage atenţia regelui Adarlanului.

Celaena îşi muşcă buza, dar apoi zâmbi iute.

— Sunt sigură că părinţii tăi sunt încântaţi. Fu întreruptă de lătratul unor câini. Unde suntem?

— La cuşti. Nehemia radia. Prinţul mi-a arătat ieri căţeluşii, deşi cred că el căuta doar o scuză ca să scape pentru o vreme de compania mamei sale.

Era suficient de grav că se plimbau fără supravegherea lui Chaol, dar să între în cuşti…

— Avem voie să fim aici?

Nehemia îşi îndreptă umerii.

— Eu sunt prinţesa din Eyliwe, spuse ea. Pot merge oriunde doresc.

Celaena o urmă pe prinţesă printr-o uşă mare din lemn. Strâmbând din nas din pricina mirosului, asasina trecu pe lângă cuştile cu câini de rase

diferite.

Unii erau atât de mari, încât îi ajungeau până la şold, în timp ce alţii aveau picioarele de lungimea mâinii sale şi corpul de lungimea braţului său. Rasele erau toate fascinante şi frumoase, dar zvelţii câini de vânătoare îi stârniră atât admiraţia, cât şi teama. Corpurile lor arcuite şi picioarele lungi şi subţiri erau pline de graţie şi viteză; ei nu schelălăiau asemenea celorlalţi câini, ci stăteau perfect nemişcaţi şi o priveau cu ochii lor negri şi înţelepţi.

— Toţi aceştia sunt câini de vânătoare? întrebă Celaena, dar Nehemia dispăruse. Îi putea auzi glasul, alături de o altă voce, apoi o mână se ivi dintr-o cuşcă, chemând-o înăuntru. Asasina se grăbi să ajungă la coteţ şi privi peste poartă.

Dorian Havilliard îi zâmbi în timp ce Nehemia luă un loc.

— Ia te uită, bună ziua, Lady Lillian! spuse el seducător şi lăsă jos un căţel maro cu auriu. Nu mă aşteptam să te văd aici. Deşi cu pasiunea Nehemiei pentru vânătoare, nu pot spune că sunt surprins că în cele din urmă te-a târât şi pe tine aici.

Celaena îi privi pe cei patru căţei.

— Astea sunt potăile?

Dorian ridică unul şi îl mângâie pe cap.

— Păcat, nu-i aşa? Totuşi, nu pot rezista farmecului lor.

Precaută, privind-o pe Nehemia râzând în timp ce doi câini săriră în braţele ei, ascunzând-o sub codiţele vioaie, asasina deschise uşa cuştii şi păşi înăuntru.

Nehemia indică un colţ.

— Câinele acela este bolnav? întrebă ea. Era al cincilea pui, puţin mai mare decât ceilalţi, iar blana îi era mătăsoasă, de un auriu cu tente argintii ce licăreau în umbre. Deschise ochii negri, de parcă ar fi ştiut că vorbeau de el, şi îi privi. Era un animal frumos, iar, dacă Celaena nu ar fi ştiut mai bine, ar fi socotit că era de rasă pură.

— Nu este bolnav, spuse Dorian. Are doar o dispoziţie mai proastă. Nu vrea să se apropie de nimeni – om sau câine.

— Pe bună dreptate, spuse Celaena păşind peste picioarele prinţului moştenitor şi apropiindu-se de cel de-al cincilea căţel. De ce ar trebui să se apropie de cineva ca tine?

— Dacă nu va socializa cu oamenii, atunci va trebui să fie omorât, spuse Dorian pe lângă subiect, iar un fior o cutremură pe Celaena.

— Omorât? Omorât? Din ce motiv? Ce ţi-a făcut el ţie?

— Nu ar fi un animal potrivit de companie, iar aceşti câini asta vor deveni.

— Aşadar, l-ai ucide din pricina temperamentului său? Nu se poate abţine să fie aşa! Celaena privi în jur. Unde este mama lui? Poate că are nevoie de ea.

— Mama lor stă cu ei doar câteva ore pentru socializare şi pentru a-i alăpta. De obicei, cresc aceşti câini pentru curse sau vânătoare, nu pentru alintat în braţele stăpânului

— Este o cruzime să îl ţii departe de mama lui! Asasina pătrunse în umbră şi luă puiul în braţe. Îl ţinu la piept. Nu te voi lăsa să îi faci rău.

— Dacă spiritul lui este ciudat, interveni Nehemia, va fi o povară.

— O povară pentru cine?

— Nu ai de ce să fii supărată, spuse Dorian. O mulţime de câini sunt omorâţi fără durere în fiecare zi. Nu înţeleg de ce ai avea ceva de obiectat în privinţa asta.

— Nu-l ucide pe acesta! spuse ea. Lasă-mă să îl păstrez, dacă doar aşa te pot împiedica să îl ucizi.

Dorian o privi.

— Dacă te deranjează atât de mult, nu voi pune să fie ucis. Îi voi căuta un cămin şi chiar îţi voi cere aprobarea înainte de a lua decizia finală.

— Ai face asta?

— Ce reprezintă viaţa câinelui pentru mine? Dacă te mulţumeşte, atunci aşa se va întâmpla.

Chipul ei ardea în timp ce el se ridică în picioare, apro- piindu-se de ea.

— Promiţi?

El îşi duse o mână la inimă.

— Jur pe coroana mea că acest căţel va trăi!

Ea realiză deodată cât de aproape de a se atinge erau.

— Mulţumesc.

Nehemia îi privi de pe podea, cu sprâncenele ridicate, până ce una dintre gărzile sale apăru lângă poartă.

— Este timpul să mergem, prinţesă, spuse el în Eyliwe. Trebuie să vă pregătiţi pentru piesa de teatru. Prinţesa se ridică, înaintând printre căţeii care ţopăiau în jurul ei.

— Vrei să plecăm împreună? o întrebă Nehemia pe Celaena în limba comună.

Celaena încuviinţă şi deschise poarta pentru prietena sa. Inchizând-o, privi înapoi către prinţul moştenitor.

— Deci? Tu nu vii cu noi?

Dorian se aşeză pe podeaua cuştii, iar căţeii săriră imediat pe el.

— Poate ne vedem mai târziu, în seara asta.

— Dacă ai noroc, spuse Celaena şi se îndepărtă. Zâmbi în sinea ei în timp ce colinda prin castel.

În cele din urmă, Nehemia se întoarse către ea.

— Îl placi?

Celaena rămase cu gura căscată.

— Desigur că nu. De ce l-aş plăcea?

— Comunicaţi cu uşurinţă. Pare că aveţi… o legătură.

— O legătură? Celaena înghiţi în sec. Pur şi simplu îmi place să îl tachinez.

— Nu este o crimă dacă îl consideri chipeş. Eu voi recunoaşte că l-am judecat greşit; am crezut că este un idiot egoist şi infatuat, dar nu este chiar atât de rău.

— Este un Havilliard.

— Mama mea este fiica unui baron care a încercat să îl dea jos de pe tron pe bunicul meu.

— Ne prostim amândouă. Nu este nimic.

— El pare să fie foarte interesat de tine.

Capul Celaenei se întoarse, ochii fiindu-i plini de furia de mult uitată care îi făcu stomacul să se încleşteze.

— Mai degrabă mi-aş smulge inima din piept decât să iubesc un Havilliard, izbucni ea.

Îşi încheiară plimbarea în linişte, iar când se despărţiră, Celaena îi ură iute Nehemiei o seară plăcută înainte de a se îndrepta către partea ei de castel.

Puţinele gărzi care o urmau păstraseră o distanţă respectabilă faţă de ea, o distanţă care se mărea pe zi ce trecea. Din ordinele lui Chaol? Noaptea de-abia se aşternuse, iar cerul rămăsese de un albastru intens, reflectându-se în zăpada adunată pe pervazul ferestrelor. Putea cu uşurinţă să iasă din castel, să îşi facă provizii în Rifthold şi să se îmbarce pe o navă către sud până a doua zi de dimineaţă.

Celaena se opri lângă o fereastră, rezemându-se de pervaz. Gărzile se opriră şi nu scoaseră un cuvânt în timp ce aşteptară. Răceala de afară se

strecură înăuntru, sărutându-i chipul. Oare ei s-ar aştepta ca ea să o ia înspre sud? Poate că nordul ar fi o alegere neaşteptată; nimeni nu mergea în nord pe timpul iernii dacă nu avea gânduri sinucigaşe.

Ceva se mişcă în reflexia din fereastră, iar ea se răsuci, privindu-l pe bărbatul care stătea în spatele ei.

Dar Cain nu îi zâmbi, nu în felul acela batjocoritor. În schimb, gâfâia, gura deschizându-i-se şi închizându-i-se asemenea unui peşte pe uscat. Ochii lui negri erau larg deschişi, iar o mână îi cuprindea gâtul enorm. Poate că se va sufoca, speră ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea suav, rezemându-se de perete. El privi într-o parte şi în cealaltă, către gărzi, către fereastră, înainte ca ochii să i se oprească pe ai Celaenei. Strân- soarea din jurul gâtului i se intensifică, de parcă el însuşi ar fi încercat să împiedice cuvintele care se luptau să iasă, iar inelul negru de pe deget licărea alene. Deşi ar fi trebuit să fie imposibil, Cain părea să mai fi adăugat vreo patru kilograme de muşchi în ultimele zile. De fapt, de fiecare dată când îl vedea, Cain era din ce în ce mai mare.

Sprâncenele Celaenei se încruntară şi îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— Cain, spuse ea, dar el o luă la goană în josul coridorului asemenea unui iepure, cu o viteză anormală. Privi de câteva ori peste umăr, nu către ea sau către gărzile confuze, ci către ceva dincolo de ei.

Celaena aşteptă până ce sunetul paşilor lui iuţi se stinse, apoi se grăbi să ajungă în camera sa. Trimise mesaje lui Nox şi Pelor, neexplicându-le de ce, ci doar spunându-le să stea în camerele lor peste noapte şi să nu deschidă nimănui uşa.

CAPITOLUL 33

Kaltain îşi ciupi obrajii ieşind din garderobă. Servitoarele ei pulverizară parfum prin încăpere, iar tânăra femeie bău un pahar de apă cu zahăr înainte de a pune mâna pe mânerul uşii. Tocmai fuma o pipă când ducele Perrington fusese anunţat. Se repezise în garderobă şi îşi schimbase hainele, sperând că mirosul nu va persista. Dacă el avea să afle despre opiu, ea putea da vina pe oribilele dureri de cap pe care le avusese în ultima vreme. Kaltain se grăbi şi trecu din dormitorul ei în foaier, apoi în camera de zi.

Ducele părea gata de luptă, ca de obicei.

— Înălţimea Voastră, spuse ea făcând o reverenţă. Vederea îi era înceţoşată pe margini, iar trupul devenise greoi. Ducele îi sărută mâna când ea i-o oferi, buzele lui umede zăbovind pe pielea ei. Ochii li se întâlniră când el ridică privirea de pe mâna sa, iar o parte din cameră dispăru. Cât de departe ar merge ea pentru a-şi asigura poziţia lângă Dorian?

— Sper că nu te-am deranjat, spuse el eliberându-i mâna. Pereţii camerei apărură, apoi podeaua şi tavanul, iar Kaltain avu sentimentul că era închisă într-o cutie, o cuşcă fermecătoare cu tapiserii şi perne.

— Doar moţăiam, milord, spuse ea aşezându-se. El adulmecă, iar Kaltain s-ar fi simţit teribil de agitată dacă drogul nu i-ar fi înceţoşat mintea. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite neaşteptate?

— Voiam să ştiu dacă te simţi bine – nu te-am văzut la cină. Perrington îşi încrucişă braţele – braţe care păreau capabile să îi sfărâme craniul.

— Am fost indispusă. Rezistă tentaţiei de a-şi odihni capul mult prea greu pe canapea.

Ducele îi spuse ceva, dar Kaltain descoperi că urechile sale încetaseră să mai audă. Pielea lui părea că devine de piatră, iar ochii se transformau în sfere necruţătoare de marmură. Până şi părul rar împietrise. Gura albă continua să se mişte spre uimirea ei, dezvăluind un gât sculptat din marmură.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu mă simt bine.

— Să îţi aduc nişte apă? Ducele se ridică. Sau ar trebui să plec?

— Nu! spuse ea, aproape strigând. Inima îi zvâcni. Ce vreau să spun este… mă simt suficient de bine pentru a mă bucura de compania dumneavoastră, dar vă rog să îmi iertaţi neatenţia.

— Eu nu te-aş numi neatentă, Lady Kaltain, spuse el aşezându-se din nou. Eşti una dintre cele mai inteligente femei pe care le-am întâlnit. Înălţimea Sa mi-a spus acelaşi lucru ieri.

Kaltain îşi îndreptă umerii. Zări chipul lui Dorian şi coroana care îi împodobea capul.

— Prinţul a spus asta… despre mine?

Ducele puse o mână pe genunchiul ei, mângâindu-l cu degetul.

— Desigur, apoi Lady Lillian l-a întrerupt înainte de a mai spune ceva.

Capul ei se învârtea.

— De ce se afla Lillian cu el?

— Nu ştiu. Mi-aş dori să fi fost altfel.

Kaltain trebuia să facă ceva, ceva pentru a opri toate astea. Fata se mişca repede, prea repede pentru manevrele ei. Lillian îl prinsese pe prinţul moştenitor în plasă, iar acum Kaltain trebuia să îl elibereze. Perrington putea face asta. El o putea face pe Lillian să dispară şi să nu fie găsită niciodată. Nu, Lillian era o doamnă, iar un bărbat cu o asemenea onoare precum Perrington nu ar răni niciodată pe cineva de viţă nobilă. Sau ar face-o? Scheleţi dansau în cerc în jurul capului ei. Dar dacă el era de părere că Lillian nu era o doamnă… Durerea ei de cap reînvie cu atâta forţă încât o privă de aerul din plămâni.

— Şi eu am avut aceeaşi reacţie, spuse ea masându-şi tâmpla. Este greu de crezut că cineva cu o reputaţie atât de îndoielnică precum Lady Lillian a câştigat inima prinţului. Poate că durerile de cap vor înceta de îndată ce ea se va afla în dreapta lui Dorian. Poate că ar fi bine ca cineva să discute cu prinţul moştenitor, continuă ea.

— O reputaţie îndoielnică?

— Am auzit de la cineva că originea ei nu este atât de… pură pe cât ar trebui să fie.

— Ce ai auzit? întrebă impunător Perrington.

Kaltain se juca cu o piatră de la brăţara sa.

— Nu ştiu detalii, dar câţiva membri ai nobilimii nu sunt de părere că ea ar fi o companie potrivită pentru nimeni de la curte. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre Lady Lillian, dumneavoastră nu? Este de datoria noastră ca supuşi credincioşi ai coroanei să îl protejăm pe prinţ de asemenea forţe.

— Într-adevăr, este, spuse încet ducele.

Ceva sălbatic şi străin produse un ţipăt în interiorul ei, domolindu-i durerea de cap, iar gândurile despre maci şi cuşti dispărură.

Trebuia să facă orice era necesar pentru a salva coroana şi viitorul ei.

Celaena ridică privirea dintr-o carte veche despre teoria semnelor Wyrd când uşa se întredeschise, balamalele scârţâind suficient de tare pentru a trezi morţii. Inima ei o luă la goană, dar încercă să pară cât mai indiferentă. Dar nu era Dorian Havilliard cel care intră şi nici vreo creatură feroce.

Uşa se deschise complet, iar Nehemia, purtând o minunată rochie cusută cu aur, stătea înaintea ei. Nu privi către Celaena, rămânând nemişcată în prag. Ochii îi erau aţintiţi la podea, iar lacrimile îi întinseseră fardul pe obraji.

— Nehemia? întrebă mirată Celaena ridicându-se în picioare. Ce s-a întâmplat la spectacol?

Umerii Nehemiei se ridicară nedumeriţi. Încet îşi ridică privirea, dezvăluindu-şi ochii roşii.

— Nu… nu ştiam unde în altă parte să merg, spuse ea în Eyliwe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Celaena cu respiraţia brusc sacadată.

Atunci Celaena observă bucata de hârtie din mâinile Nehemiei.

— I-au masacrat, şopti Nehemia cu ochii larg deschişi. Dădu din cap, de parcă ar fi încercat să îşi nege propriile cuvinte.

Celaena încremeni.

— Pe cine?

— O legiune a armatei Adarlanului a capturat cinci sute de rebeli Eyliwe care se ascundeau la graniţa dintre Pădurea Oakwald şi Mlaştinile de Piatră. Lacrimile îi căzură pe rochia albă. Mototoli bucata de hârtie în pumni. Tatăl meu spune că urmau să meargă în Calaculla drept prizonieri de război. Dar câţiva dintre rebeli au încercat să evadeze în timpul călătoriei şi… Nehemia trase adânc aer în piept, luptându-se să rostească restul frazei. Şi soldaţii i-au ucis pe toţi drept pedeapsă, chiar şi pe copii.

Cina Celaenei i se ridică în gât. Cinci sute – măcelăriţi.

Celaena deveni conştientă de gărzile personale ale Nehemiei stând în pragul uşii, cu ochii licărind.

Câţi dintre rebeli fuseseră oameni pe care ei îi cunoşteau – pe care Nehemia îi ajutase şi protejase într-un fel sau altul?

— Care este rostul în a fi prinţesă în Eyliwe dacă nu îmi pot ajuta oamenii? spuse Nehemia. Cum mă pot numi prinţesa lor, când se întâmplă asemenea lucruri?

— Îmi pare atât de rău, şopti Celaena. Ca şi cum aceste cuvinte rupseră vraja care o ţintuise pe prinţesă în loc, Nehemia alergă în braţele sale. Bijuteriile ei de aur apăsau tare pe pielea Celaenei. Nehemia plânse. Incapabilă să spună ceva, asasina pur şi simplu o ţinu în braţe, cât timp avu nevoie pentru ca durerea să i se domolească.

CAPITOLUL 34

Celaena stătea lângă fereastra din dormitor, privind fulgii de zăpadă dansând în aerul nopţii. Nehemia se întorsese de mult în apartamentul ei, cu

lacrimile uscate şi capul din nou sus. Ceasul bătu ora unsprezece, iar Celaena se întinse, dar apoi se opri simţind durerea unui junghi în burtă. Se aplecă în faţă, concentrându-se pe respiraţie şi aşteptă ca aceste craippe bruşte să se domolească. Se simţea astfel de peste o oră şi îşi înfăşură pătura în jurul ei, căldura focului din şemi- neu neajungând să încălzească locul de lângă fereastră. Din fericire, Philippa intră, aducându-i o ceaşcă cu ceai.

— Poftim, copilă, spuse ea. Te va ajuta. O aşeză pe masa de lângă asasină şi îşi puse mâna pe fotoliu. Mare păcat ce s-a întâmplat cu acei rebeli Eyliwe, spuse ea suficient de încet încât nicio ureche care ar fi ascultat să nu fi putut auzi. Nu îmi pot imagina ce trebuie să simtă prinţesa. Celaena simţi cum furia clocoteşte împreună cu durerea din stomacul ei. Totuşi, este norocoasă să aibă o prietenă atât de bună ca tine.

Celaena atinse mâna Philippei.

— Mulţumesc.

Luă ceaşca de pe masă şi sâsâi, aproape vărsând-o pe ea când toarta fierbinte o arse la mână.

— Ai grijă. Philippa chicoti. Nu credeam că asasinii pot fi atât de neîndemânatici. Dacă ai nevoie de ceva, trimite vorbă. Philippa îi ciufuli părul Celaenei şi plecă. Celaena i-ar fi mulţumit din nou, dar un val de crampe preluă controlul, iar ea se aplecă înainte în timp ce uşa se închise.

Luarea în greutate din ultimele trei luni şi jumătate permisese menstruaţiei să se reinstaleze, după ce înfometarea din Endovier o făcuse să dispară. Celaena gemu. Cum avea să se antreneze astfel? Duelul era peste patru săptămâni.

Fulgii de zăpadă licăreau şi sclipeau dincolo de geamul ferestrei, învârtindu-se şi plutind în timp ce zburau spre pământ într-un vals ce depăşea capacitatea umană de înţelegere.

Cum se putea aştepta Elena ca ea să învingă răul din castel când acesta era nesfârşit? Ce era asta în comparaţie cu ceea ce se întâmpla în alte regate? Sau în Endovier şi Calaculla? Uşa dormitorului ei se deschise şi cineva se apropie.

— Am auzit despre Nehemia. Era Chaol.

— Ce faci? Nu e târziu pentru tine să fii aici? întrebă ea trăgând păturile şi mai aproape de ea.

— Eu… eşti bolnavă?

— Sunt indispusă.

— Din cauza celor întâmplate cu rebelii?

El chiar nu înţelesese? Celaena făcu o grimasă.

— Nu. Chiar nu mă simt bine.

— Şi mie îmi provoacă o stare de rău, murmură Chaol cu ochii în podea. Toate astea. Şi după ce am văzut Endovierul… îşi frecă faţa, de parcă ar fi putut alunga amintirea lagărului.

Cinci sute de oameni, şopti el. Uimită de ceea ce recunoştea el, Celaena putu doar să îl privească.

— Ascultă, începu el păşind către ea. Ştiu că uneori sunt rece cu tine şi ştiu că te plângi în legătură cu asta lui Dorian, dar… Se întoarse către ea. Este un lucru bun că te-ai împrietenit cu prinţesa şi apreciez onestitatea şi prietenia ta sinceră faţă de ea. Ştiu că circulă zvonuri despre legătura Nehemiei cu rebelii din Eyliwe, dar… dar îmi place să cred că, dacă ţara mea ar fi cotropită, nici eu nu m-aş da în lături de la nimic pentru a recâştiga libertatea poporului meu.

Celaena i-ar fi răspuns dacă nu ar fi simţit durerea profundă care îi acaparase mijlocul şi freamătul brusc din abdomenul ei.

— Este posibil… începu el, privind pe fereastră. Este posibil să mă fi înşelat. Camera începu să se învârtă şi să ţopăie, iar Celaena închise ochii. Întotdeauna avusese crampe groaznice, de obicei însoţite de greaţă. Dar nu va vomita. Nu exact în acel moment.

— Chaol, începu ea punându-şi mâna peste gură în timp ce greaţa se intensifică şi preluă controlul.

— Doar că sunt foarte mândru de slujba mea, continuă el.

— Chaol, spuse ea din nou. Oh, avea să vomite.

— Iar tu eşti Asasinul Adarlanului. Dar mă întrebam dacă… dacă tu ai vrea să…

— *Chaol*, îl avertiză ea. Până ca el să se întoarcă spre ea, Celaena vomită pe podea.

Căpitanul scoase un sunet dezgustat, sărind înapoi un pas. Lacrimile îl inundară în timp ce gustul amar şi înţepător îi umplu gura. Celaena se aplecă peste genunchi, lăsând saliva şi fierea să curgă pe podea.

— Tu eşti… în numele Wyrdului, tu chiar eşti bolnavă, nu-i aşa? Chaol chemă o servitoare, ajutând-o să se ridice din fotoliu. Camera era mult mai clară acum. Ce o întrebase el? Vino. Să te băgăm în pat.

— Nu sunt bolnavă în felul *ăla,* gemu ea. El o aşeză pe pat, dând pătura la o parte. O servitoare intră, încruntându-se la dezastrul de pe podea şi strigă după ajutor.

— Atunci, în ce fel?

— Eu, aa… Faţa ei era atât de fierbinte, încât Celaena crezu că avea să se topească pe podea. O, idiotule! *Menstruaţia* mea a revenit, în sfârşit.

Chipul lui se asortă deodată cu al ei şi Chaol făcu un pas înapoi, trecând o mână prin părul său scurt, castaniu.

— Eu… dacă… Atunci voi pleca, bolborosi el şi făcu o plecăciune. Celaena ridică o sprânceană, apoi, în ciuda durerii, zâmbi în timp ce el părăsi camera cât de repede putu, fără ca picioarele să i-o ia la sănătoasa, împiedicându-se uşor de pragul uşii.

Celaena îşi îndreptă privirea către servitoarele care făceau curăţenie.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, dar ele o ignorară. Ruşinată şi îndurerată, asasina se târî în pat şi se cuibări între pături, sperând că somnul va sosi în curând.

Dar somnul nu avea să vină curând, iar câteva minute mai târziu, uşa se deschise din nou, şi cineva râse.

— M-am întâlnit cu Chaol, iar el m-a informat despre „sta- rea“ ta. Ai crede că un bărbat în postura lui nu ar fi atât de uşor de dezgustat, mai ales după examinarea tuturor cadavrelor ălora.

Celaena deschise un ochi şi se încruntă când Dorian se aşeză pe patul ei.

— Sunt într-o stare de agonie absolută şi nu pot fi deranjată.

— Nu poate fi atât de rău, spuse el scoţând un pachet de cărţi de joc din buzunarul jachetei sale. Vrei să joci?

— Deja ţi-am spus că nu mă simt bine.

— Mie îmi pari bine. Dorian amestecă repede şi cu dibăcie cărţile. Doar un joc.

— Tu nu plăteşti oameni să te distreze?

El se încruntă, împărţind pachetul în două.

— Ar trebui să fii onorată de prezenţa mea.

— Aş fi onorată dacă ai pleca.

— Pentru cineva care depinde de amabilitatea mea, ai foarte mult tupeu.

— Tupeu? De-abia am început. Întorcându-se pe-o parte, îşi strânse genunchii la piept.

El râse, punând pachetul de cărţi în buzunar.

— Noul tău tovarăş canin este bine, dacă doreşti să ştii.

Ea gemu în pernă.

— Pleacă. Simt că mor.

— Nicio fecioară frumoasă nu ar trebui să moară singură, rosti el punându-şi mâna peste a ei. Vrei să îţi citesc în ultimele tale clipe de viaţă? Ce poveste ţi-ar plăcea?

Celaena îşi trase mâna de sub a lui.

— Ce spui de povestea prinţului idiot care nu vrea să o lase pe asasină singură?

— O, *ador* povestea aia! Are şi un final atât de fericit – de ce? Asasina se prefăcea că se simte rău pentru a atrage atenţia prinţului! Cine ar fi ghicit? Ce fată inteligentă! Iar scena din dormitor este atât de adorabilă – merită citită printre toate tachinările lor nesfârşite!

— Afară! Afară! Afară! Lasă-mă în pace, du-te şi petrece-ţi timpul cu alte femei! Ea apucă o carte şi o aruncă spre el. Dorian o prinse înainte de a-i sparge nasul, iar ea deschise larg ochii. Nu am vrut… nu a fost un atac! Era o glumă… nu voiam cu adevărat să te rănesc, înălţimea Ta! spuse ea răvăşită.

— Aş fi sperat ca Asasinul Adarlanului să aleagă să mă atace într-o manieră mai demnă. Cel puţin cu o sabie sau cu un cuţit, de preferat nu pe la spate.

Celaena cuprinse burta cu braţele şi se aplecă. Uneori, ura să fie femeie.

— Apropo, este „Dorian“. Nu „înălţimea Ta“.

— Foarte bine.

— Spune-o.

— Ce să zic?

— Spune-mi numele. Spune „foarte bine, Dorian“.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă asta o mulţumeşte pe Sanctitatea Voastră Mărinimoasă, mă voi adresa ţie folosind numele tău mic.

— Sanctitate Mărinimoasă? O, îmi place asta. Un zâmbet fantomatic apăru pe chipul ei, iar Dorian privi cartea. Asta nu este una dintre cărţile pe care ţi le-am trimis eu! Eu nu deţin asemenea cărţi!

Ea râse fără putere şi luă ceaiul din mâinile servitoarei în timp ce aceasta se apropie.

— Desigur că nu, *Dorian!* Am trimis servitoarele să îmi aducă un exemplar astăzi.

— *Pasiunile Apusului*, citi el şi deschise cartea la o pagină întâmplătoare pentru a citi cu voce tare: „Mâinile lui mângâiară cu blândeţe corpul ei mătăsos, şi…“ – Dorian căscă ochii mari. În numele ’Wyrdului! Tu chiar

citeşti prostia asta? Ce s-a întâmplat cu Simb*oluri şi Putere şi* Cult*ura şi Obiceiurile Eyliwe?*

Celaena îşi termină băutura, ceaiul de ghimbir calmându-i stomacul.

— O poţi împrumuta după ce o termin eu de citit. Dacă o vei citi, experienţa ta literară va fi completă. Şi, adăugă ea cu un zâmbet timid, îţi va oferi idei în legătură cu ce le poţi face domniţelor tale.

El sâsâi printre dinţi.

— *Nu* voi citi asta!

Ea îi luă cartea din mână, lăsându-se pe spate.

— Atunci presupun că eşti exact precum Chaol.

— Chaol? întrebă el căzând în capcană. I-ai cerut lui *Chaol* să citească asta?

— El a refuzat, desigur, minţi ea.

Dorian smulse cartea din mâinile ei.

— Dă-mi asta, femeie diabolică. Nu îţi voi permite să ne întorci unul împotriva celuilalt. Privi încă o dată romanul, apoi îl întoarse pe partea cealaltă, ascunzând titlul. Ea zâmbi şi îşi îndreptă privirea către zăpada care cădea. Era un frig crâncen afară şi nici măcar focul nu putea încălzi rafalele de vânt ce pătrundeau prin deschizătura uşilor de la balconul ei. Îl simţi pe Dorian privind-o, şi nu în felul acela precaut în care o privea Chaol uneori. De fapt, Dorian părea să o privească doar pentru că îi făcea *plăcere* să o privească.

Dar şi ei îi făcea plăcere să îl privească pe el.

Dorian nu îşi dădu seama că îl vrăjise până ce Celaena nu se îndreptă şi spuse:

— La ce te holbezi?

— Eşti frumoasă, spuse Dorian înainte de a gândi.

— Nu fi prost.

— Te-am jignit? Sângele îi gonea prin vene într-un ritm straniu.

— Nu, spuse ea şi îşi întoarse iute privirea către fereastră. Dorian îi privi chipul înroşindu-se din ce în ce mai mult. El nu cunoscuse niciodată o femeie atrăgătoare de atât de mult timp fără să o curteze – cu excepţia lui Kaltain. Şi nu putea nega că ardea de nerăbdare să afle gustul buzelor Celaenei, parfumul pielii ei sau reacţia ei la atingerea degetelor lui.

Săptămânile din preajma sărbătorii Yulemas erau o perioadă de relaxare, o perioadă pentru a sărbători plăcerile carnale care ţineau cuiva de cald într-

o noapte de iarnă. Femeile îşi purtau părul desprins; câteva chiar refuzau să poarte corset. Era o sărbătoare pentru a te ospăta din fructele recoltei şi acelea ale trupului. De obicei, Dorian aştepta nerăbdător această sărbătoare. Dar acum…

Acum avea un nod în stomac. Cum putea sărbători când tocmai primise vestea despre ceea ce făcuseră soldaţii tatălui lui acelor rebeli? Nu cruţaseră nici măcar o viaţă. Cinci sute de oameni – toţi morţi. Cum o va putea privi din nou pe

Nehemia în ochi? Şi cum va putea într-o bună zi conduce un regat ai cărui soldaţi fuseseră antrenaţi să aibă atât de puţină compasiune pentru viaţa unui om?

Gura i se uscă. Celaena era din Terrasen – o altă ţară cucerită, prima cucerire a tatălui lui. Era un miracol că ea îi accepta prezenţa sau poate că petrecuse atât de mult timp în Adarlan încât nu îi mai păsa. Cumva, Dorian nu credea că astfel stăteau lucrurile – nu când ea avea trei cicatrici imense pe spate care să îi amintească întotdeauna de brutalitatea tatălui lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Precaută. Curioasă. De parcă i-ar fi păsat. El trase adânc aer în piept şi merse lângă fereastră, incapabil să o privească. Geamul era rece sub mâna lui, iar Dorian privi fulgii de nea prăbuşindu-se spre pământ.

— Probabil că mă urăşti, murmură el. Pe mine şi pe familia mea pentru frivolitatea şi absurditatea noastră când în afara acestui oraş se întâmplă atât de multe lucruri oribile. Am aflat despre rebelii aceia măcelăriţi şi… îmi este ruşine, spuse el sprijindu-şi capul de fereastră. Dorian o auzi ridicându-se şi apoi prăbuşindu-se într-un fotoliu. Cuvintele lui curseră asemenea unui râu, unele după altele, iar el nu se putu abţine să nu vorbească. Înţeleg de ce îţi este atât de uşor când îi ucizi pe cei de rangul meu. Şi nu te învinovăţesc pentru asta.

— Dorian, spuse ea cu blândeţe.

Lumea dincolo de castel era întunecată.

— Ştiu că nu îmi vei spune niciodată, continuă el dând glas gândurilor pe care voia să i le dezvăluie de mult timp. Dar ştiu că ceva teribil ţi s-a întâmplat când erai mai mică, probabil din vina tatălui meu. Ai tot dreptul să urăşti Adarlanul pentru cotropirea Terrasenului în felul în care a făcut-o – pentru controlul asupra tuturor ţărilor şi ţara prietenului tău.

Înghiţi în sec, ochii umezindu-i-se.

— Nu mă vei crede. Dar… eu nu vreau să fac parte din asta. Nu mă pot numi bărbat cât timp îi permit tatălui meu să încurajeze asemenea atrocităţi. Chiar dacă am cerut îndurare pentru multe dintre regatele cucerite, el nu vrea să asculte. Nu în lumea asta. Aceasta este lumea în care te-am ales doar pe tine pentru a fi Campionul meu, pentru că ştiam că asta îl va enerva pe tatăl meu. Celaena scuturǎ din cap, dar Dorian continuă. Însă, dacă refuzam să sponsorizez un Campion, tata ar fi privit asta ca pe o opoziţie făţişă şi încă nu sunt suficient de bărbat pentru a mă împotrivi lui în felul acesta. Aşa că am ales ca Asasinul Adarlanului să fie Campionul meu, pentru că alegerea unui Campion al meu era singura pe care o aveam.

Da, acum totul era clar.

— Viaţa nu ar trebui să fie astfel, spuse el, ochii întâlnindu-li-se în timp ce el gesticulă spre cameră. Şi… lume*a nu* ar trebui să fie aşa.

Asasina era tăcută, ascultându-şi bătăile agitate ale inimii înainte de a vorbi.

— Nu te urăsc, spuse ea puţin mai tare decât o şoaptă. Dorian se aşează în fotoliul dinaintea ei şi îşi cuprinse capul în mâini. Părea teribil de singur. Şi nu cred că tu eşti ca ei. Mie… îmi pare rău dacă te-am rănit. În majoritatea timpului doar glumesc.

— Să mă răneşti? spuse el. Nu m-ai rănit! Tu doar… tu ai făcut lucrurile puţin mai distractive.

Ea ridică bărbia.

— Doar puţin?

— Puţin mai mult, spuse el. Îşi întinse picioarele. Ah, de-ai putea veni la balul de Yulemas cu mine. Fii recunoscătoare că nu poţi participa.

— De ce nu pot participa? Şi ce este acest bal?

Dorian oftă.

— Nimic foarte special. Doar un bal mascat care se întâmplă să fie de Yulemas. Şi cred că ştii perfect de ce nu poţi veni.

— Ţie şi lui Chaol vă place să distrugeţi orice distracţie de care aş putea avea parte, nu-i aşa? Îmi *place* să particip la petreceri.

— Când vei fi Campionul tatălui meu, vei putea participa la toate balurile la care vei dori.

Ea se strâmbă. El îşi dorea să îi spună că, dacă ar fi putut, i-ar fi cerut să îl însoţească; că el îşi dorea să petreacă timp cu ea, că se gândea la ea chiar şi când nu erau împreună; dar ştia că ea ar fi râs.

Ceasul bătu miezul nopţii.

— Probabil că ar trebui să plec, spuse el întinzându-şi braţele. Mâine mă aşteaptă o zi plină de şedinţe de consiliu şi nu cred că ducele Perrington va fi încântat dacă voi fi pe jumătate adormit în timpul lor.

Celaena zâmbi compătimitor.

— Asigură-te că îi transmiţi ducelui cele mai calde salutări din partea mea. Nu avea cum să uite modul în care o tratase ducele în acea primă zi în Endovier. Nici Dorian nu uitase. Iar gândul că ducele ar putea-o trata din nou astfel îl făcea să fiarbă de mânie.

Fără să gândească, se aplecă şi o sărută pe obraz. Ea se încordă când buzele sale îi atinseră pielea şi, deşi sărutul fu scurt, Dorian adulmecă parfumul ei. Să se desprindă fu surprinzător de dificil.

— Odihneşte-te, Celaena, spuse el.

— Noapte bună, Dorian! În timp ce se îndepărta, Dorian se întreba de ce Celaena părea deodată atât de tristă şi de ce îi pronunţase numele nu cu tandreţe, ci cu resemnare.

Celaena privi cum razele lunii luminau tavanul. Un bal mascat de Yulemas! Deşi era cea mai coruptă şi mai ostentativă curte din Erilea, suna grozav de romantic. Şi desigur, ei nu îi era permis să participe. Oftă adânc şi îşi cuibări mâinile sub cap. Ce dorise Chaol să o întrebe înainte ca ea să vomite – o invitaţie adevărată la bal?

Scutură din cap. Nu. Ultimul lucru pe care l-ar face el vreodată ar fi să o invite la un bal regal. În afară de asta, ambii aveau lucruri mai importante pe cap. Cum ar fi cine îi ucidea pe Campioni. Poate că ar fi trebuit să îi trimită un mesaj despre comportamentul straniu al lui Cain din acea după-amiază.

Celaena închise ochii şi zâmbi. Nu se putea gândi la un dar mai frumos de Yulemas decât descoperirea cadavrului lui Cain în următoarea dimineaţă. Totuşi, pe măsură ce orele înaintau, Celaena rămase de veghe, aşteptând, întrebându-se ce se ascundea cu adevărat în castel şi neputând să îşi ia gândul de la cei cinci sute de rebeli morţi, îngropaţi în cine ştie ce morminte anonime.

CAPITOLUL 35

În dimineaţa următoare, Chaol Westfall stătea la al doilea etaj al castelului, privind peste curte. Sub el, două siluete se mişcau agale printre gardurile vii. Pelerina albă a Celaenei o făcea uşor de observat, iar Dorian putea fi întotdeauna recunoscut după cercul liber din jurul lui.

El ar trebui să fie acolo jos, cu un pas în urma lor, supra- veghindu-i, asigurându-se că ea nu îl va lua prizonier pe Dorian şi se va folosi de el pentru a evada. Logica şi ani întregi de experienţă îi strigau să îi însoţească, deşi şase gărzi îi acompaniau. Ea era înşelătoare, vicleană şi diabolică.

Dar el nu îşi putea convinge picioarele să se mişte.

Cu fiecare zi ce trecea, el simţea barierele topindu-se. El *permitea* barierelor să se topească. Datorită râsului ei sincer, pentru că o găsise într-o după-amiază dormind cu faţa pe o carte deschisă, pentru că el ştia că ea putea câştiga.

Era o criminală – un expert în arta asasinatelor, o regină a lumii de dincolo – şi totuşi… totuşi era doar o fată, trimisă la şaptesprezece ani în Endovier.

Acest gând îi provoca greaţă de fiecare dată. El se antrenase cu gărzile de la şaptesprezece ani, dar încă locuia acolo, încă avea un acoperiş deasupra capului şi mâncare bună, şi prieteni.

Dorian fusese în toiul curtării lui Rosamund la vârsta aceea, nepăsându-i de nimic.

Dar ea – la şaptesprezece ani – ajunsese într-un lagăr al morţii. Şi supravieţuise.

Chaol nu era sigur că el ar putea supravieţui Endovierului, mai ales în lunile de iarnă. El nu fusese niciodată biciuit, nu văzuse niciodată pe cineva murind. Niciodată nu simţise gerul şi foametea.

Celaena râse despre ceva ce spusese Dorian. Ea supravieţuise Endovierului şi totuşi, încă putea să râdă.

În timp ce îl îngrozea să o vadă acolo jos, la o mână distanţă de gâtul neprotejat al lui Dorian, ceea ce îl îngrozea şi mai tare era faptul că Dorian avea încredere în ea. Iar Chaol nu ştia ce însemna acest lucru pentru el însuşi.

Celaena se plimba prin grădină, neputându-şi stăpâni zâmbetul care i se întipărise pe chip. Mergeau aproape unul de celălalt, dar nu suficient de aproape încât să se poată atinge. Dorian o întâlnise imediat după cină şi o

invitase la o plimbare. De fapt, apăruse atât de repede după ce servitoarele strânseseră masa încât Celaena ar fi putut crede că el aşteptase afară.

Desigur, doar din pricina frigului Celaena îşi dorea să îşi unească braţele cu ale lui şi să îi absoarbă căldura. Pelerina albă şi îmblănită nu putea împiedica aerul îngheţat să pună stăpânire pe ea. Îşi putea imagina doar cum ar reacţiona Nehemia la asemenea temperaturi. Dar, după ce aflase despre soarta acelor rebeli, prinţesa îşi petrecuse majoritatea timpului în apartamentul ei şi refuzase ofertele repetate ale Celaenei de a ieşi la plimbare.

Trecuseră peste trei săptămâni de la ultima ei întâlnire cu Elena şi nu primise nicio veste de la ea în ciuda celor trei teste, cel mai palpitant dintre ele fiind cursa cu obstacole, pe care îl trecuse cu doar câteva zgârieturi şi vânătăi minore. Din nefericire, Pelor nu se descurcase atât de bine şi fusese trimis acasă în cele din urmă. Dar fusese norocos: alţi trei concurenţi muriseră. Toţi găsiţi în coridoare uitate; toţi mutilaţi fără a mai putea fi recunoscuţi. Chiar şi Celaena începuse să tresară la auzul oricărui sunet straniu.

Acum mai rămăseseră doar şase: Cain, Mormânt, Nox, un soldat şi Renault, un mercenar crud care îl înlocuise pe Verin ca fiind mâna dreaptă a lui Cain. În mod prea puţin surprinzător, noua activitate favorită a lui Renault era să o tachineze pe Celaena.

Ea lăsă deoparte gândurile despre crime când trecură pe lângă o fântână şi îl surprinse pe Dorian admirând-o cu coada ochiului. Desigur, ea nu se gândise la Dorian când alesese să poarte o rochie elegantă de culoarea lavandei sau când se asigurase că părul îi era bine aranjat sau că mănuşile sale albe erau impecabile.

— Ce ai vrea să facem acum? spuse Dorian. Ne-am plimbat de două ori în jurul grădinii.

— Nu ai datorii princiare de îndeplinit? Celaena tresări când o adiere rece îi suflă gluga de pe cap şi îi îngheţă urechile. Când îşi recuperă gluga, îl surprinse pe Dorian privindu-i gâtul. Ce? întrebă ea, înfăşurându-şi strâns mantia în jurul trupului.

— Mereu porţi colierul acela, spuse el. Este un alt cadou? Deşi Celaena purta mănuşi, el privi la mâna sa – unde purta inelul de ametist – şi licărul din ochii lui se stinse.

— Nu. Îşi acoperi amuleta cu mâna. L-am găsit în cutia mea cu bijuterii şi mi-a plăcut cum arată, bărbat insuportabil de posesiv ce eşti.

— Are un aspect vechi. Ai jefuit cufărul imperial, nu-i aşa? El îi făcu cu ochiul, dar ea nu simţi căldură în gestul său.

— Nu, repetă ea cu asprime. Deşi un colier nu o putea proteja de criminal şi deşi Elena avea nişte planuri pe care nu le dezvăluia, Celaena nu voia să îl dea jos. Prezenţa lui o liniştea oarecum în timpul lungilor ore în care stătea trează, supraveghind uşile camerei sale.

El continuă să îi privească mâna până ce ea o coborî de la gât. Dorian studie colierul.

— Când eram copil, obişnuiam să citesc poveşti despre începuturile Adarlanului; Gavin era eroul meu. Cred că am citit fiecare legendă despre războiul cu Erawan.

„Cum poate să fie atât de inteligent? Nu se poate să îşi fi dat seama atât de repede.” Celaena îşi dădu silinţa să pară inocentă şi interesată.

— Şi?

— Elena, prima regină a Adarlanului, avea o amuletă magică. În bătălia cu Lordul întunecat, Gavin şi Elena s-au trezit lipsiţi de apărare. El era pe cale să o ucidă pe prinţesă când un spirit a apărut şi i-a oferit colierul. Iar, când şi l-a pus la gât, Erawan nu a putut să o rănească. Ea a recunoscut ceea ce era de fapt Lordul întunecat şi i-a spus pe nume. L-a surprins atât de mult încât a fost distras, iar Gavin l-a înjunghiat.

Dorian privi în pământ. Au numit colierul Ochiul Elenei; este pierdut de secole.

Cât de ciudat era să îl audă pe Dorian, fiul celui care interzisese şi ştersese orice urmă de magie, vorbind despre amulete puternice. Totuşi, Celaena încercă să râdă cât mai veridic posibil.

— Iar tu crezi că fleacul ăsta este Ochiul? Cred că până acum s-a făcut una cu pământul.

— Presupun că nu, spuse el şi îşi frecă viguros braţele pentru a se încălzi. Dar am văzut câteva imagini cu Ochiul, iar colierul tău seamănă cu acela. Poate că este o copie.

— Poate. Celaena schimbă iute subiectul. Când soseşte fratele tău?

Dorian privi către cer.

— Sunt norocos. De dimineaţă am primit o scrisoare anunţându-ne că zăpada din munţi îl împiedică pe Hollin să ajungă acasă. Este blocat la şcoală până după semestrul de primăvară şi este copleşit.

— Biata ta mamă, spuse Celaena, zâmbind pe jumătate.

— Probabil că va trimite servitori să îi ducă darurile de Yulemas, indiferent de furtună.

Celaena nu îl auzea şi, deşi pălăvrăgiră pentru o oră după plimbarea prin grădină, ea nu îşi putea convinge inima să îşi domolească bătăile. Elena trebuia să ştie că cineva ar fi recunoscut amuleta, iar dacă acest colier era cel adevărat… Regele ar putea să o ucidă pe loc pentru că purta nu doar o bijuterie a familiei regale, ci una de mare putere.

Şi totuşi, din nou, se putea întreba doar care erau de fapt motivele Elenei.

Celaena ridică privirea din carte către tapiseria de pe perete. Dulapul rămăsese unde îl împinsese ea, în faţa intrării în pasaj. Scutură din cap şi se întoarse la carte. Deşi citise cu atenţie rândurile, niciun cuvânt nu îi rămase în minte.

Ce voia Elena de la ea? De obicei, reginele moarte nu se întorceau pentru a da ordine celor vii. Mâinile Celaenei se încleştară pe carte. Nu era ca şi cum nu îndeplinea porunca Elenei de a câştiga – s-ar fi luptat oricum din greu pentru titlul de Campion al regelui. Iar cât despre găsirea şi înfrângerea răului din castel… ei, bine, acum că părea legat de oricine era cel care îi ucidea pe Campioni, cum putea ea să nu încerce să îşi dea seama de unde pornea totul?

O uşă se închise undeva în apartamentul său, iar Celaena tresări, cartea zburându-i din mâini. Apucă sfeşnicul de pe noptieră, pregătită să sară din pat, dar îl coborî când fredonatul Philippei pătrunse prin uşi în dormitorul său. Celaena gemu coborând din căldura patului pentru a recupera cartea.

Căzuse sub pat, iar Celaena îngenunche pe podeaua rece şi se întinse după ea. Nu o găsea nicăieri, aşa că luă o lumânare. Zări imediat cartea, lângă peretele din spate, dar, când degetele atinseră coperta, un licăr al luminii lumânării dezvălui o linie albă de-a lungul podelei de sub pat.

Celaena trase cartea spre ea şi se ridică grăbită. Mâinile îi tremurau împingând patul din loc, picioarele alunecându-i pe podeaua pe jumătate îngheţată. Se mişcă greoi, dar, în cele din urmă, îl mută suficient încât să poată vedea ceea ce fusese desenat sub el.

Totul în interiorul ei încremeni.

Semne Wyrd.

Zeci de semne Wyrd fuseseră desenate cu cretă pe podea. Formau o spirală uriaşă, cu un semn mare în centru. Celaena se trase înapoi, împiedicându-se şi lovindu-se de şifonier.

Ce era asta? îşi trecu o mână tremurândă prin păr, holbându-se la semnul din centru.

Mai văzuse semnul acela. Fusese trasat de-o parte a trupului lui Verin.

Stomacul i se ridică în gât, iar Celaena se repezi lângă noptieră şi luă urciorul cu apă de pe el. Fără să stea pe gânduri, vărsă apa peste semne, apoi alergă în camera de baie pentru a umple vasul din nou. Când apa reuşi să înmoaie creta, Celaena luă un prosop şi frecă podeaua până la epuizare, iar mâinile şi picioarele îi îngheţară.

Abia atunci aruncă pe ea o tunică şi o pereche de pantaloni şi ieşi în goană pe uşă.

Din fericire, gărzile nu obiectaseră când ea le rugă să o escorteze la bibliotecă în miezul nopţii. Rămaseră în camera principală a bibliotecii în timp ce ea cotrobăi printre rafturi, îndreptându-se către alcovul prăfuit şi uitat în care găsise majoritatea cărţilor despre semnele Wyrd. Nu putea merge suficient de repede privind mereu peste umăr.

Ea era următoarea? Ce însemnau toate astea? îşi frecă degetele. Apoi se opri brusc.

Nehemia, aşezată la o masă mică, o privea cu ochii mari.

Celaena duse o mână la inima care îi bubuia în piept.

— La naiba, spuse ea. Mi-ai tras o sperietură!

Nehemia zâmbi, dar nu foarte convingător. Celaena îşi înclină capul şi se apropie de ea.

— Ce faci aici? întrebă impunătoare Nehemia în Eyliwe.

— Nu puteam să dorm. Îşi mută privirea pe cartea prinţesei. Aceea nu era cartea pe care o foloseau în timpul lecţiilor. Nu, era o carte veche şi groasă, cu rânduri înghesuite de text. Ce citeşti?

Nehemia închise cartea şi se ridică.

— Nimic.

Celaena îi observă chipul; buzele îi erau ţuguiate, iar prinţesa ridică bărbia.

— Credeam că nu poţi citi încă la acest nivel.

Nehemia ascunse cartea sub braţ.

— Atunci eşti exact ca orice prost ignorant din acest castel, Lillian, spuse ea cu o pronunţie perfectă în limba comună. Nedându-i şansa să răspundă, prinţesa plecă.

Celaena o privi îndepărtându-se. Nu avea sens. Nehemia *nu* putea citi cărţi atât de avansate, nu când încă se împotmolea cu texte mai uşoare. Iar Nehemia nu vorbea niciodată cu accentul acela impecabil şi…

În umbrele de dincolo de masă, o bucată de hârtie căzuse între lemn şi peretele de piatră. Aplecându-se, Celaena despături hârtia.

Se răsuci în direcţia în care dispăruse Nehemia. Gâtul i se contractă, iar Celaena vârî bucata de hârtie în buzunar şi se grăbi spre camera principală, semnul Wyrd desenat pe hârtie arzându-i hainele ca un acid.

Celaena coborî grăbită un şir de trepte, apoi înainta pe un coridor ticsit cu cărţi.

Nu, Nehemia nu ar fi păcălit-o astfel, Nehemia nu ar fi minţit zi după zi despre puţinul pe care îl ştia. Nehemia fusese cea care îi spusese că gravurile din grădină erau semne Wyrd. Ştia ce erau, o avertizase să stea departe de ele, iar şi iar. Pentru că Nehemia era prietena ei, pentru că Nehemia plânsese când poporul ei fusese masacrat, pentru că venise la *ea* pentru alinare.

Dar Nehemia venea dintr-un regat cucerit. Iar regele Adarlanului smulsese coroana de pe capul tatălui său şi îi furase titlul. Iar oamenii din Eyliwe erau răpiţi în toiul nopţii şi vânduţi ca sclavi, împreună cu rebelii despre care se zvonea că Nehemia îi sprijinea cu atâta îndârjire. Şi cinci sute de cetăţeni din Eyliwe tocmai fuseseră măcelăriţi.

Ochii o înţepară când zări gărzile trândăvind în fotoliile din camera principală.

Nehemia avea toate motivele pentru a-i înşela, pentru a complota împotriva lor. Să distrugă această competiţie stupidă şi să arunce pe toată lumea într-un acces de confuzie şi nervozitate. Cine reprezenta o ţintă mai bună decât criminalii ce trăiau în castel? Nimeni nu le va duce dorul, dar teama va pune stăpânire pe toţi.

Dar de ce ar complota Nehemia împotriva *ei?*

CAPITOLUL 36

Zilele trecură fără să o vadă pe Nehemia, iar Celaena nu îi povesti incidentul lui Chaol, Dorian sau oricui o vizita. Nu o putea înfrunta pe Nehemia, nu fără mai multe dovezi concrete, nu fără să strice totul. Aşa că îşi petrecea timpul liber studiind semnele Wyrd, disperată să găsească o cale

de a le descifra, de a citi acele simboluri, de a afla ce semnificau şi care era legătura dintre ele şi ucigaş sau bestia ucigaşului. Printre grijile sale, încă un test trecu fără incidente sau întâmplări jenante – deşi nu putea spune acelaşi lucru despre soldatul care fusese eliminat – şi îşi continuă antrenamentele intense cu Chaol şi ceilalţi Campioni. Acum mai rămăseseră cinci. Testul final era peste trei zile, iar duelul două zile mai târziu.

Celaena se trezi în dimineaţa de Yulemas şi savură liniştea.

Era ceva firesc de paşnic în legătură cu ziua aceea, în ciuda misterului întâlnirii sale cu Nehemia. Pe moment, întreg castelul tăcuse pentru a asculta zăpada căzând. Chiciura croşetase dantelă pe geamurile ferestrelor, un foc deja trosnea în şemineu, iar umbrele fulgilor de zăpadă dansau pe podea. Era o dimineaţă paşnică şi minunată de iarnă. Nu o va distruge gândindu-se la Nehemia sau la duel, sau la balul la care nu îi era permis să participe în acea seară. Nu, era dimineaţa de Yulemas, iar ea va fi fericită.

Nu simţea că este o sărbătoare pentru a celebra întunericul care dădea naştere luminii primăverii, nicio sărbătoare pentru a celebra naşterea primului fiu al Zeiţei. Pur şi simplu era o zi în care oamenii erau mai curtenitori, priveau de două ori către cerşetorii de pe străzi, îşi aminteau că dragostea era un lucru viu. Celaena zâmbi şi se întoarse pe partea cealaltă. Dar ceva interveni în calea ei. Era hârşâitor şi dur pe pielea ei şi avea mirosul specific al…

Bomboane! O pungă uriaşă din hârtie stătea pe o pernă, iar ea descoperi că era plină cu multe sortimente de dulciuri. Nu era niciun bilet, niciun nume scris pe pungă. Ridică din umeri şi, cu ochii scânteindu-i, Celaena luă un pumn. O, cât de mult *adora* bomboanele!

Celaena râse bucuroasă şi îndesă câteva bomboane în gură. Una câte una, mestecă diversele sortimente şi închise ochii degustând toate aromele şi texturile.

Când în cele din urmă încetă să mai mestece, maxilarul o durea. Răsturnă în pat conţinutul pungii, ignorând zahărul pudră ce se vărsă în acelaşi timp, şi examină tărâmul dulce dinaintea sa.

Toate dulciurile ei preferate erau acolo: jeleuri îmbrăcate în ciocolată, migdale glazurate, caramele sub formă de coacăze, batoane de caramel cu alune, lemn-dulce glazurat şi, cel mai important, ciocolată. Aruncă în gură o trufă cu alune.

— Cineva, spuse ea mestecând, este *foarte* bun cu mine!

Se opri pentru a cerceta din nou punga. Cine o trimisese? Poate Dorian. Cu siguranţă nu Nehemia sau Chaol. Nici Zânele Zăpezii care duceau dulciuri copiilor cuminţi. Încetaseră să o mai viziteze când ucisese pentru prima oară o altă fiinţă umană. Poate Nox. El o plăcea destul de mult.

— *Domnişoară Celaena!* exclamă Philippa din pragul uşii, cu gura căscată.

— Yulemas fericit, Philippa! spuse ea. Vrei o bomboană?

Philippa se grăbi să ajungă lângă Celaena.

— Yulemas fericit, într-adevăr! Uită-te la patul ăsta! Uită-te la dezastrul ăsta! Celaena tresări.

— Dinţii tăi sunt roşii! se plânse Philippa. Se întinse după oglinda de mână pe care Celaena o ţinea pe noptieră şi o ridică pentru ca asasina să se poată privi.

Într-adevăr, dinţii îi erau coloraţi roşu-aprins. Îşi trecu limba peste ei, apoi încercă să îndepărteze petele cu degetul.

— Blestemate acadelele astea!

— Da, spuse Philippa. Iar la gură eşti plină de ciocolată! Nici măcar nepotul meu nu mănâncă dulciuri în halul ăsta!

Celaena râse.

— Ai un nepot?

— Da, şi poate mânca fără să verse prin pat sau să se mânjească pe faţă!

Celaena împinse păturile, zahărul împrăştiindu-se în jur.

— Ia o bomboană, Philippa.

— Este ora şapte dimineaţa. Philippa mătură zahărul în palmă. O să ţi se facă rău.

— Rău? Cui i se poate face rău de la bomboane? Celaena se strâmbă şi îşi expuse dinţii stacojii.

— Arăţi precum un demon, spuse Philippa. Nu deschide gura şi nimeni nu va observa.

— Tu şi cu mine ştim prea bine că acest lucru nu este posibil.

Spre surprinderea ei, Philippa râse.

— Yulemas fericit, Celaena! spuse ea. Auzind-o pe Philippa adresându-i-se pe nume, un fior imens şi neaşteptat de plăcere o cuprinse. Vino, spuse servitoarea. Să te îmbrăcăm – ceremonia începe la ora nouă. Philippa se îndreptă către garderobă, iar Celaena o privi îndepărtându-se. Inima îi era mare şi roşie precum dinţii. Exista bine în oameni – în adâncul lor întotdeauna exista o fărâmă de bine. Trebuia să existe.

Celaena reapăru câteva momente mai târziu purtând o rochie verde, festivă, pe care Philippa o socoti singura adecvată pentru participarea la slujbă. Dinţii Celaenei erau, desigur, încă roşii, iar ei i se făcea greaţă când privea punga cu bomboane. Totuşi, uită rapid de starea de rău când îl zări pe Dorian Havilliard la masa din dormitorul ei, cu picioarele încrucişate. Purta o frumoasă jachetă în culorile alb şi auriu.

— Tu eşti cadoul meu sau este ceva în coşul acela de la picioarele tale? întrebă ea.

— Dacă ţi-ar plăcea să mă despachetezi, rosti el ridicând coşul de nuiele pe masă, încă mai avem la dispoziţie o oră până la slujba de la templu.

Celaena râse.

— Yulemas fericit, Dorian!

— La fel şi ţie. Observ că… ai dinţii roşii?

Ea închise gura, scuturând din cap în semn de protest.

El o prinse de nas şi o strânse şi, oricât ar fi încercat ea, nu reuşi să îi îndepărteze degetele. Deschise gura, iar el izbucni în râs.

— Ai mâncat bomboane, nu-i aşa?

— Tu le-ai trimis? Celaena îşi ţinu gura închisă cât mai mult posibil.

— Desigur. Dorian ridică punga maro cu bomboane de pe masă. Care este sortimentul tău… Glasul i se stinse în timp ce cântări punga în mâini. Nu ţi-am trimis un kilogram de bomboane?

Celaena rânji diabolic.

— Ai mâncat jumătate de pungă!

— Trebuia să le păstrez?

— Mi-ar fi plăcut câteva!

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Pentru că nu mă aşteptam să le mănânci pe toate înainte de micul dejun!

Celaena îi smulse punga din mâini şi o puse pe masă.

— Ei, bine, asta dovedeşte judecată proastă din partea ta, nu-i aşa?

Dorian deschise gura pentru a răspunde, dar punga cu bomboane se răsturnă şi se împrăştie pe masă. Celaena se întoarse exact la timp pentru a vedea botul auriu ivindu-se din coş, căutând bomboanele.

— Ce este asta? întrebă ea hotărâtă.

Dorian rânji.

— Un cadou de Yulemas pentru tine.

Asasina îndepărtă capacul coşului. Nasul ţâşni imediat înainte, iar Celaena zări căţeluşa ciudată cu blana aurie tremurând într-un colţ cu o fundă roşie în jurul gâtului.

— O, *căţeluşă,* fredonă ea şi îl mângâie. Câinele tremura, iar Celaena îi aruncă o privire încruntată lui Dorian peste umăr. Ce ai făcut, măscăriciule? rosti ea printre dinţi.

Dorian ridică mâinile în aer.

— Este un *dar!* Aproape mi-am pierdut un braţ – şi alte părţi mai importante – încercând să îi pun funda aia, şi apoi a urlat tot drumul până aici!

Celaena privi cu milă căţeluşa, care acum îi lingea zahărul de pe degete.

— Ce să fac eu cu ea? Nu i-ai putut găsi un stăpân, aşa că te-ai decis să mi-o dăruieşti mie?

— Nu! spuse el. Păi, ba da. Dar… ea nu părea atât de speriată când erai tu prin preajmă şi mi-am amintit cum te-au urmat câinii mei când am călătorit dinspre Endovier. Poate că va avea suficientă încredere în tine încât să se adapteze cu oamenii. Unii oameni au darul acesta. Ea ridică o sprânceană când el se apropie. Este un cadou jalnic, ştiu. Ar fi trebuit să îţi cumpăr ceva mai bun.

Căţeluşa ridică privirea către Celaena. Ochii îi erau de un căprui-auriu, asemenea caramelului topit. Părea să se aştepte oricând să fie lovită. Era un animal frumos, iar lăbuţele ei mari sugerau că putea creşte mare şi iute. Un zâmbet slab apăru pe buzele Celaenei. Câinele îşi bâţâi coada – o dată, apoi din nou.

— Este a ta, spuse Dorian, dacă o vrei.

— Ce o să fac cu ea dacă sunt trimisă înapoi în Endovier?

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru asta. Celaena îi mângâie urechile catifelate şi moi, apoi o scarpină sub bărbie. Câinele dădu din coadă drept răspuns. Da, era viaţă în ea.

— Deci, nu o vrei? murmură Dorian.

— Desigur că o vreau, spuse Celaena, apoi îşi dădu seama care erau implicaţiile. Dar vreau să fie dresată. Nu vreau să facă pipi peste tot sau să roadă mobila, pantofii sau cărţile. Şi vreau să se aşeze când îi spun şi să se întindă şi să se rostogolească şi orice ale lucruri specifice câinilor. Şi vreau să alerge… să alerge împreună cu ceilalţi câini care sunt antrenaţi. Vreau să îşi pună la treabă picioarele astea lungi.

Dorian încrucişă picioarele în timp ce Celaena strânse căţelul la piept.

— Ai o listă lungă de cereri. Poate că ar fi trebuit să îţi cumpăr bijuterii, la urma urmei.

— Când mă antrenez – sărută capul mătăsos al căţelului, iar puiul îşi cuibări nasul rece pe gâtul Celaenei –, vreau ca ea să fie la cuşti, antrenându-se la rândul ei. Când mă întorc de la antrenamente, îmi poate fi adusă. O voi ţine aici noaptea. Celaena ţinu câinele la nivelul ochilor. Puiul îşi legăna picioarele în aer. Dacă îmi strici vreo pereche de pantofi, îi spuse ea căţeluşei, te voi transforma într-o pereche de papuci. S-a înţeles?

Câinele se holbă la ea, fruntea încreţită ridicându-i-se, iar Celaena zâmbi în timp ce o puse pe podea. Începu să adulmece, deşi păstră distanţa faţă de Dorian, iar în curând dispăru sub pat. Asasina săltă covoraşul prăfuit pentru a privi dedesubt. Din fericire, semnele Wyrd se şterseseră în întregime. Câinele îşi continuă explorarea, adulmecând pretutindeni.

— Va trebui să mă gândesc la un nume pentru tine, îi spuse Celaena în timp ce se ridică. Îţi mulţumesc, îi spuse ea lui Dorian. Este un cadou minunat.

El era amabil, ciudat de amabil pentru cineva cu educaţia lui. El avea o inimă, îşi dădu ea seama, şi o conştiinţă. Era diferit de ceilalţi. Cu o timiditate aproape de stângăcie, asasina se duse la prinţul moştenitor şi îl sărută pe obraz. Pielea lui era surprinzător de fierbinte, iar ea se întrebă dacă îl sărutase corespunzător când se retrase şi îi zări ochii larg deschişi şi luminoşi. Oare fusese neglijentă? Fusese un sărut prea umed? Oare buzele îi erau prea lipicioase din pricina bomboanelor? Celaena speră că el nu îşi va şterge obrazul.

— Îmi pare rău, eu nu am un cadou pentru tine, rosti ea.

— Eu… aa, eu nu mă aşteptam să ai. Se îmbujoră puternic şi privi către ceas. Trebuie să plec, spuse el. Ne vedem la ceremonie sau poate diseară, după bal? Voi încerca să plec cât de devreme voi putea. Deşi pun pariu că, fără tine acolo, Nehemia va face, probabil, la fel, aşa că nu va arăta atât de rău dacă plec şi eu devreme.

Celaena nu îl mai văzuse niciodată *bâlbâindu-se* astfel.

— Distracţie plăcută! spuse ea în timp ce el se retrase cu un pas şi aproape se lovi de masă.

— Atunci ne vedem diseară, spuse el. După bal.

Celaena îşi ascunse zâmbetul în spatele unei mâini. Sărutul ei îl aruncase în starea asta de ameţeală?

— La revedere, Celaena! Dorian privi înapoi în timp ce ajunse la uşă. Ea îi zâmbi, afişându-şi dinţii roşii, iar el râse înainte de a face o plecăciune şi dispăru. Rămasă singură în apartamentul ei, Celaena era pe cale de a vedea ce plănuia noul ei companion, când gândul o izbi:

Nehemia va fi la bal.

La început fu un simplu gând, apoi gânduri mai rele îl urmară. Celaena începu să se panicheze. Dacă într-adevăr Nehemia era în spatele crimelor Campionilor – şi, mai rău, avea sub comanda sa o bestie sălbatică pentru a-i distruge – şi tocmai aflase despre masacrul oamenilor săi… atunci ce loc mai bun pentru a pedepsi Adarlanul decât la bal, unde atât de multă nobilime va sărbători nepăzită?

Era absurd, Celaena ştia asta. Dar dacă… dar dacă Nehemia dezlănţuia asupra celor de la bal cine ştie ce bestie controlată de ea? Bine, nu s-ar supăra dacă Perrington şi Kaltain ar avea parte de morţi îngrozitoare, dar Dorian va fi acolo. Şi Chaol.

Celaena se întoarse în dormitor, frecându-şi degetele. Nu îl putea avertiza pe Chaol, pentru că, dacă se înşela, atunci nu va distruge doar prietenia ei cu Nehemia, ci şi eforturile prinţesei pentru diplomaţie. Dar nu putea sta cu mâinile în sân.

O, nici măcar nu ar trebui să se gândească la asta. Dar înainte mai văzuse prieteni făcând lucruri îngrozitoare şi căpătase obişnuinţa de a pune răul înainte. Ştia din proprie experienţă cât de departe putea duce pe cineva dorinţa de răzbunare. Poate că Nehemia nu va face nimic, poate că Celaena era doar paranoică şi ridicolă. Dar, dacă ceva se întâmpla astă-seară…

Celaena deschise uşile garderobei, cercetând rochiile sclipitoare atârnate pe umeraşe. Chaol ar fi mai mult decât furios dacă ea s-ar strecura la bal, dar Celaena era în stare să se descurce cu asta. Se putea descurca şi dacă el decidea să o arunce în temniţă pentru o vreme.

Pentru că, într-un fel, gândul că el ar putea fi rănit – sau mai grav – o făcea să rişte aproape totul.

— Nu vrei să zâmbeşti nici măcar de Yulemas? îl întrebă ea pe Chaol când ieşeau din castel, îndreptându-se către templul din cleştar din centrul grădinii estice.

— Dacă dinţii mei ar fi stacojii, eu nu aş zâmbi deloc, spuse el. Fii mulţumită cu câte o grimasă ocazională. Celaena îşi dezveli dinţii către el,

apoi închise gura când alţii câţiva curteni trecură pe lângă ei, urmaţi de servitori. Sunt surprins că nu te plângi mai mult.

— Pentru ce să mă plâng? De ce Chaol nu glumea niciodată cu ea, aşa cum făcea Dorian? Poate că el chiar nu o considera atrăgătoare. Această posibilitate o răni mai mult decât şi-ar fi dorit.

— Pentru că nu mergi la bal astă-seară. Chaol o privi pieziş. Nu avea de unde şti ce plănuia ea. Philippa îi promisese că va ţine secretul, promisese să nu pună întrebări când Celaena îi ceru să găsească o rochie şi o mască asortată.

— Ei, bine, aparent încă nu ai suficientă încredere în mine. Celaena intenţionă să fie obraznică, dar nu îşi putu ascunde iritarea din glas. Nu îşi putea pierde timpul îngrijorându-se pentru cineva care, evident, nu avea niciun alt interes pentru ea în afara acestei competiţii ridicole.

Chaol pufăi, deşi o urmă de zâmbet apăru pe chipul său. Cel puţin prinţul moştenitor nu o făcea niciodată să se simtă stupid. Chaol doar o provoca… deşi avea şi el partea lui bună. Iar ea nu avea nicio idee când încetase să îl mai urască aşa cum o făcea.

Totuşi, Celaena ştia că el nu va fi încântat când va apărea la bal. Cu sau fără mască, Chaol va şti că a fost ea. Celaena spera doar că nu o va pedepsi prea tare.

CAPITOLUL 37

Aşezată într-o strană în partea din spate a templului încăpător, Celaena îşi ţinu gura închisă atât de strâns, încât aproape că maxilarul îi rămase încleştat. Dinţii îi erau încă roşii; nu avea nevoie să mai observe şi altcineva.

Templul era un loc frumos, construit în întregime din cleştar. Calcarul acoperind podeaua era tot ce rămăsese din templul iniţial din piatră, pe care regele Adarlanului îl distrusese când se hotărâse să fie înlocuit cu structura din cleştar. Două coloane uriaşe din lemn de trandafir se întindeau sub un tavan boltit din sticlă, care permitea să pătrundă atât de multă lumină încât pe timpul zilei nu era nevoie de lumânări. Zăpada zăcea pe acoperişul transparent, aruncând raze luminoase de soare pe alocuri. Întrucât pereţii erau şi ei din cleştar, vitraliile de deasupra altarului păreau să plutească în aer.

Celaena se ridică pentru a privi peste capetele celor dinaintea sa. Dorian şi regina stăteau în primul rând, un şir de gardieni urmând imediat în spatele lor. Ducele şi Kaltain erau de partea cealaltă a naosului, iar în spatele lor erau Nehemia şi câteva persoane pe care nu le ştia. Nu îi spionă pe Nox sau pe ceilalţi Campioni rămaşi şi nici pe Cain. Îi permiteau să vină *aici*, dar nu la bal?

— Stai *jos*, bombăni Chaol trăgând de rochia sa verde. Ea se strâmbă şi se aşeză. Câţiva oameni se holbau la ea. Purtau rochii şi jachete atât de elaborate, încât Celaena se întrebă dacă nu cumva balul se mutase în miezul zilei.

Marea Preoteasă păşi pe platforma de piatră şi ridică mâinile deasupra capului. Pliurile robei sale din voal albastru cădeau în jurul ei, iar părul alb îi era lung şi despletit. O stea cu opt colţuri îi era tatuată pe frunte într-o nuanţă de albastru ce se asorta cu rochia.

— Bun venit tuturor şi fie ca binecuvântarea Zeiţei şi a tuturor zeilor săi să cadă asupra voastră! Glasul ei răsună în încăpere pentru a putea fi auzit şi de cei din ultimele rânduri.

Celaena îşi înăbuşi un căscat. Îi respecta pe zei – dacă existau şi când îi convenea să le ceară ajutorul, dar ceremoniile religioase erau… brut*ale*.

Trecuseră ani şi ani de când asistase ultima dată la ceva de acest gen, iar, în timp ce Marea Preoteasă îşi coborî braţele şi privi mulţimea, asasina se foi în scaunul ei. Urmau rugăciunile obişnuite, apoi cele de Yulemas, apoi predica, apoi cântecele, iar apoi procesiunea zeilor.

— Deja eşti agitată, spuse Chaol printre dinţi.

— Cât este ceasul? şopti ea, iar el o ciupi de braţ.

— Astăzi, spuse preoteasa, este ziua în care sărbătorim încheierea şi începutul marelui ciclu. Astăzi este ziua în care Marea Zeiţă a dat naştere primului fiu, Lumas, Lordul Zeilor. Odată cu naşterea sa, dragostea a fost adusă în Erilea şi ea a izgonit haosul care se înălţase din Porţile Wyrdului.

Pleoapele Celaenei erau grele. Se trezise atât de devreme şi dormise atât de puţin după întâlnirea aceea cu Nehemia…

Fiindu-i imposibil să reziste, Celaena se lăsă în braţele somnului.

— Trezeşte-te, mormăi Chaol în urechea ei. Acum!

Celaena se trezi tresărind, lumea dinaintea ei fiind luminoasă şi înceţoşată. Câţiva mai puţin nobili din rândul de strane râdeau uşor. Îi oferi lui Chaol o privire laudativă, apoi îşi întoarse atenţia către altar. Marea

Preoteasă îşi încheiase predica, iar cântecele de Yulemas se sfârşiseră. Îi mai rămânea doar să reziste procesiunii zeilor, apoi va fi liberă.

— Cât timp am dormit? şopti ea. El nu răspunse. Cât timp am dormit? întrebă ea din nou şi observă o urmă de roşeaţă în obrajii lui. Şi tu ai adormit?

— Până ce ai început să salivezi pe umărul meu.

— Ce om ipocrit, gânguri ea, iar Chaol o lovi în picior.

— Fii atentă acolo.

Un cor de preotese coborî de pe platformă. Celaena căscă, dar încuviinţă odată cu întreaga adunare în timp ce corul ţinea isonul. O orgă răsună, iar toată lumea se aplecă pentru a privi în josul naosului procesiunea zeilor.

Sunetul paşilor umplu templul, iar congregaţia se ridică în picioare. Fiecare copil legat la ochi nu avea mai mult de zece ani şi, deşi arătau destul de ridicol purtând costumele zeilor, era ceva fermecător în atitudinea lor. În fiecare an, nouă copii erau aleşi. Dacă un copil se oprea înaintea ta, primeai binecuvântarea zeului şi micul dar pe care copilul îl purta drept un simbol al protecţiei zeului respectiv.

Farnor, Zeul Războiului, se opri la rândul din faţă, lângă Dorian, dar apoi se mută spre dreapta, dincolo de naos, pentru a oferi sabia miniaturală din argint Ducelui Perrington. „Prea puţin surprinzător.”

Purtând aripi strălucitoare, Lumas, Zeul Iubirii, trecu pe lângă ea. Celaena îşi încrucişă braţele la piept.

„Ce tradiţie ridicolă.”

Deanna, Zeiţa Vânătorii şi a Fecioarelor, se apropie. Celaena se mută de pe un picior pe celălalt, dorindu-şi să nu îi fi cerut lui Chaol să îi dea locul dinspre naos. Spre teama şi disperarea ei, fata se opri înaintea ei şi îşi dezveli ochii.

Era o copilă drăguţă: părul blond îi curgea în bucle relaxate, iar ochii ei căprui aveau o tentă verzuie. Fetiţa îi zâmbi Celaenei şi se întinse să atingă fruntea asasinei. Celaena începu să transpire când simţi sute de ochi aţintiţi asupra sa.

— Fie ca Deanna, Zeiţa Vânătorii şi Protectoarea celor Tineri, să te binecuvânteze şi să te aibă în pază anul acesta! Îţi înmânez această săgeată din aur drept un simbol al puterii şi bunăvoinţei sale. Fetiţa făcu o plecăciune şi întinse săgeata. Chaol o împinse de la spate, iar Celaena luă săgeata. Fie ca Yulemas să îţi aducă binecuvântare, spuse copila, iar Celaena încuviinţă din cap în semn de mulţumire. Strânse săgeata în mână

în timp ce fetiţa se îndepărta. Nu putea fi folosită, desigur. Dar era croită din aur masiv.

„Îmi va aduce un venit frumuşel.”

Ridicând din umeri, Celaena îi înmână săgeata lui Chaol.

— Presupun că nu am voie să port asta asupra mea, spuse ea aşezându-se odată cu restul mulţimii.

Chaol o puse pe genunchi.

— Eu nu aş vrea să îi pun la încercare pe zei. Ea îl privi pentru un moment. Arăta diferit? Ceva în chipul lui se schimbase. Înghiontindu-l cu cotul, Celaena râânji.

CAPITOLUL 38

Metri de mătase, nori de pudră, perii, piepteni, perle şi diamante sclipeau înaintea ochilor Celaenei. În timp ce Philippa îi aranja ultima şuviţă de păr, îi aşează o mască peste ochi şi nas şi o mică tiară pe cap, Celaena nu se putea abţine şi se simţea precum o prinţesă.

Philippa îngenunche pentru a lustrui bulgărele de cristal de pe condurii de argint ai Celaenei.

— Dacă nu aş şti mai bine, m-aş autoproclama Regina Zânelor! Este precum ma… Philippa se opri înainte de a rosti cuvântul pe care regele Adarlanului îl proscrisese cu atâta eficienţă, apoi adăugă cu repeziciune: De-abia te mai recunosc!

— Bun, rosti Celaena. Acesta va fi primul ei bal la care nu va participa pentru a ucide pe cineva. Adevărat, mergea la bal, în mare parte pentru a se asigura că Nehemia nu se rănea pe ea însăşi sau pe altcineva de la curte. Dar… un bal era un bal. Poate, dacă era norocoasă, putea chiar dansa puţin.

— Eşti sigură că este o idee bună? şopti Philippa ridicându-se. Căpitanul Wetsfall nu va fi încântat.

Celaena îi aruncă servitoarei o privire încruntată.

— Ţi-am spus să nu pui întrebări.

Philippa se ofensă.

— Doar să nu le spui că *eu* te-am ajutat atunci când te vor târî înapoi aici.

Controlându-şi iritarea, Celaena se îndreptă către oglindă, Philippa agitându-se în urma ei. Stând înaintea reflexiei sale, Celaena se întrebă dacă vedea bine ceea ce arăta oglinda.

— Aceasta este cea mai frumoasă rochie pe care am purtat-o vreodată, recunoscu ea, ochii luminându-i-se.

Nu era de un alb pur, ci mai degrabă bătea spre o nuanţă de gri, iar fustele sale ample şi corsetul erau încrustate cu mii de cristale minuscule ce îi aminteau Celaenei de oglinda mării. O fâşie de blană de hermină îi împodobea gâtul, acoperindu-i doar umerii. Picături mici de diamant îi împodobeau urechile, iar părul îi era ondulat şi prins sus, pe cap, şiraguri de perle strecurându-se printre şuviţe. Masca din mătase cenuşie îi fusese legată strâns. Nu era croită după vreun model, dar cristalele şi perlele delicate fuseseră aplicate pe material de o mână iscusită.

— Ai putea câştiga mâna unui rege arătând astfel, spuse Philippa. Sau poate te vei mulţumi cu un prinţ moştenitor.

— Unde ai găsit rochia asta? murmură Celaena.

— Nu pune întrebări, replică bătrâna.

Celaena rânji.

— Corect, spuse ea. Se întrebă de ce acum îşi simţea inima prea mare pentru corpul ei şi de ce era atât de nesigură în pantofi. Fu nevoită să îşi amintească motivul pentru care mergea – trebuia să îşi păstreze cumpătul.

Ceasul bătu ora nouă, iar Philippa îşi îndreptă privirea către uşă, oferindu-i Celaenei posibilitatea de a strecura cuţitul improvizat în corset fără a fi observată.

— Cum ai de gând să intri la bal? Nu cred că gărzile tale te vor lăsa pur şi simplu să ieşi din cameră.

Celaena îi aruncă Philippei o privire vicleană.

— Amândouă ne vom preface că am fost invitate de prinţul moştenitor şi chiar acum *tu* vei face o asemenea zarvă din pricina faptului că am întârziat încât gărzile nu vor obiecta.

Philippa îşi făcu vânt cu evantaiul, faţa înroşindu-i-se. Celaena o strânse de mână.

— Îţi promit, spuse ea, că, dacă voi intra în bucluc, voi jura până la ultima mea suflare te-am înşelat şi că nu ştiai nimic despre planul meu.

— Dar *vei intra* în bucluc?

Celaena afişă cel mai încântător zâmbet.

— Nu. Pur şi simplu m-am săturat să stau singură deoparte în timp ce ei dau petreceri grandioase. Nu era tocmai o minciună.

— Zeii să mă ajute! mormăi Philippa şi trase adânc aer în piept. Pleacă! strigă ea deodată, împingând-o pe Celaena către uşa dinspre hol. Pleacă, vei

întârzia! Striga puţin cam prea tare pentru a fi convingătoare, dar… Philippa deschise grăbită uşa dinspre coridor. Prinţul moştenitor nu va fi încântat dacă vei întârzia! Celaena se opri în pragul uşii, încuviinţând către cele cinci gărzi postate înaintea uşii sale, apoi se întoarse către Philippa.

— Mulţumesc, spuse Celaena.

— Nu mai pierde timpul! strigă femeia şi aproape că o dărâmă pe Celaena din picioare împingând-o pe coridor şi închizându-i uşa în nas.

Celaena se întoarse către gărzi.

— Arăţi minunat, spuse unul dintre ei – Ress cu timiditate.

— La bal? rânji un altul.

— Păstrează un dans pentru mine, te rog, adăugă un al treilea. Niciunul dintre ei nu o interogă.

Celaena zâmbi şi luă braţul întins al lui Ress. Încercă să nu râdă când el îşi umflă pieptul. Dar, când se apropiară de Salonul Mare şi sunetele valsurilor puteau fi auzite, un roi de albine zbură în stomacul ei. Nu putea uita de ce se afla acolo. Mai jucase rolul acesta în trecut, dar sfârşise ucigând un străin, nu confruntând un prieten.

Uşile din sticlă roşie şi aur se zăriră înaintea sa, iar Celaena putea vedea ghirlandele şi candelabrele care împodobeau salonul masiv. Ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi putut strecura înăuntru pe vreo uşă lăturalnică şi ar fi putut rămâne neobservată, dar nu avea timp să exploreze prin tunelele secrete pentru a găsi o altă cale de ieşire din camera sa. Ress se opri şi făcu o plecăciune.

— Până aici te-am condus, spuse el cât de serios putu, deşi continua să privească petrecerea de la capătul scărilor. Să aveţi o seară minunată, domnişoară Sardothien!

— Mulţumesc, Ress. Simţi nevoia de a vomita şi de a se întoarce în apartamentul ei. În schimb, încuviinţă cu graţie în semn de rămas-bun. Trebuia doar să coboare scările şi să găsească o cale de a-l convinge pe Chaol să îi permită să rămână. Apoi va putea sta cu ochii pe Nehemia întreaga noapte.

Pantofii ei păreau fragili, iar Celaena făcu câţiva paşi înapoi, ignorând gărzile de la uşi în timp ce sări uşor pentru a testa rezistenţa încălţărilor. Când se asigură că nici măcar o săritură nu putea să-i strice tocul, Celaena se apropie de capătul scărilor.

Înghesuit în corset, cuţitul improvizat o înghiontea. Se rugă Zeiţei, tuturor zeilor pe care îi cunoştea, Wyrdului, oricui era răspunzător pentru

soarta sa să nu fie nevoită să îl folosească.

Celaena îşi îndreptă umerii şi păşi înainte.

Ce căuta *ea* aici?

Dorian aproape că îşi scăpă băutura când o zări pe Celaena Sardothien în capul scărilor. Chiar şi cu mască o recunoscuse. Poate că avea defectele ei, dar Celaena nu făcuse niciodată nimic cu jumătăţi de măsură. Se întrecuse pe sine cu rochia aceea. Dar ce căuta ea *acolo?*

Nu îşi putu da seama dacă era un vis sau realitate până ce câteva capete, apoi mai multe se întoarseră către ea. Deşi valsul era în toi, cei care nu dansau tăcură în timp ce misterioasa fată mascată îşi ridică rochia şi făcu un pas, apoi încă unul. Rochia sa era croită din stele culese de pe cer, iar cristalele de pe masca sa cenuşie scânteiau.

— Cine este *ea?* răsuflă un tânăr curtean de lângă Dorian.

Ea nu privi spre nimeni în timp ce coborî treptele, şi însăşi regina Adarlanului se ridică pentru a-l privi pe oaspetele întârziat, chiar şi Nehemia se ridică de pe locul ei de lângă regină. Celaena îşi pierduse minţile?

„Mergi la ea. Ia-o de mână.“ Dar picioarele îi erau de lemn, iar Dorian nu putea face nimic altceva decât să o privească.

Pielea i se înroşi sub mica sa mască neagră. Nu ştia de ce, dar văzând-o îl făcu să se simtă ca un bărbat. Ea era coborâtă dintr-un vis, un vis în care el nu era un tânăr prinţ răsfăţat, ci un rege. Celaena ajunse la baza scărilor, iar Dorian făcu un pas înainte.

Dar cineva deja i-o luă înainte, iar Dorian îşi încleştă maxilarul dureros de tare în timp ce ea zâmbi şi făcu o plecăciune înaintea lui Chaol. Căpitanul Gărzii, care nu se deranjase să poarte o mască, întinse mâna. Celaena privi doar către Chaol cu ochii săi luminaţi de stele, iar degetele lungi şi albe plutiră prin aer pentru a le întâlni pe ale lui. Adunarea începu să murmure când Chaol o conduse pe Celaena de lângă trepte şi dispărură în mulţime. Oricare ar fi fost conversaţia pe care urmau să o poarte, nu avea să fie plăcută. Lui Dorian i-ar fi mult mai bine dacă nu s-ar băga.

— Te rog, zise un alt curtean, spune-mi că nu e soţia secretă a lui Chaol.

— Căpitanul Westfall? întrebă curteanul care vorbise mai devreme. De ce ar vrea o asemenea domniţă drăguţă să se mărite cu un gardian? Amintindu-şi cine stătea lângă el, îi aruncă o privire lui Dorian, care încă se holba cu ochii mari către trepte. Cine este, înălţimea Voastră? O cunoaşteţi?

— Nu, nu o cunosc, şopti Dorian şi plecă.

Valsul răsuna atât de tare, încât Celaena nu îşi putea auzi gândurile în timp ce Chaol o conduse în umbrele unui alcov. Nesurprinzător, el nu purta o mască, ar fi fost prea ridicol pentru el. Lucru ce făcu furia de pe chipul său mult prea vizibilă.

— Deci, clocoti el strângându-i puternic încheietura mâinii, vrei să îmi spui cum ţi-a trecut prin minte că asta este o idee bună?

Ea încercă să îşi elibereze mâna, dar el nu îi dădu drumul. În capătul opus al salonului, Nehemia stătea în compania reginei Adarlanului, privind din când în când în direcţia Celaenei. Pentru că era agitată – sau doar surprinsă să o vadă?

— Calmează-te, îi şopti ea printre dinţi lui Chaol. Voiam doar să am şi eu parte de puţină distracţie.

— Distracţie? Să dai buzna la un bal regal este ideea ta de *distracţie?*

Să se contrazică nu ajuta la nimic; Celaena îşi dăduse seama că furia sa era din pricina ruşinii că ea reuşise să se strecoare din apartamentul ei. Aşa că ea îi aruncă o privire bosumflată, demnă de toată mila.

— Mă simţeam singură.

Chaol îşi înăbuşi răbufnirea.

— Nu puteai petrece o seară de una singură?

Ea îşi răsuci încheietura din strânsoarea lui.

— Nox este aici, iar el este un hoţ! Cum i-ai putut permite să vină – cu toate bijuteriile astea strălucind în jur – şi mie nu? Cum pot fi Campionul regelui dacă tu nu ai încredere în mine? De fapt, asta era o întrebare la care chiar îşi dorea să afle răspunsul.

Chaol îşi acoperi chipul cu o mână şi oftă adânc. Celaena încercă să nu zâmbească. Câştigase.

— Dacă întreci cât de puţin măsura…

Celaena rânji cu toată seriozitatea.

— Consideră permisiunea asta drept cadoul tău de Yulemas pentru mine.

Chaol o privi gânditor, dar umerii i se prăbuşiră.

— Te rog, nu mă face să regret asta.

Celaena îl mângâie pe obraz, îndepărtându-se de el.

— Ştiam eu că te plac pentru un motiv.

El nu spuse nimic, dar o urmă în mulţime. Ea mai fusese la baluri mascate înainte, dar încă era ceva straniu în faptul că nu putea vedea

chipurile celor din jurul ei. Majoritatea curtenilor, inclusiv Dorian, purtau măşti de diferite dimensiuni, forme şi culori – unele simple, altele elaborate, de forma unor animale. Nehemia încă era lângă regină, purtând o mască auriu cu turcoaz, cu model de lotus. Păreau să fie antrenate într-o discuţie politicoasă, iar gărzile Nehemiei stăteau de-o parte şi de alta a podiumului, părând deja plictisite.

Chaol rămase aproape, în urma ei, în timp ce Celaena găsi un spaţiu liber în mulţime şi se opri. Era un punct bun de observaţie. Putea vedea totul de acolo – podiumul tronului, scările principale, ringul de dans…

Dorian dansa cu o brunetă mică de înălţime, cu sâni scandalos de mari, la care el nu se ferea a-şi arunca privirea din când în când. Nu observase sosirea ei? Chiar şi Perrington o zărise când Chaol o târâse în colţul acela. Din fericire, căpitanul o îndepărtase în mod subtil, înaintea ca ea să interacţioneze cu ducele.

În partea opusă a camerei, întâlni privirea lui Nox. Flirta cu o tânără femeie care purta o mască albă în formă de porumbel, iar el ridică paharul spre ea în semn de salut înainte de a se întoarce către fată. Hoţul optase pentru o mască albastră care îi ascundea doar ochii.

— Încearcă să nu te distrezi prea mult, spuse Chaol din apropierea ei, încrucişându-şi braţele.

Ascunzându-şi încruntarea, Celaena îşi încrucişă şi ea braţele, şi îşi începu supravegherea.

O oră mai târziu, Celaena începuse să se blesteme pentru neghiobie. Nehemia era încă în compania reginei şi nu mai privise în direcţia Celaenei. Cum se putuse gândi că Nehemia – Nehemia, dintre toţi oamenii! — ar ataca pe cineva?

Chipul Celaenei se încinse de ruşine sub mască. Nu merita să fie numită prietenă. Toţi Campionii morţi şi misterioasele puteri malefice, şi competiţia asta ridicolă o făcuseră să îşi piardă minţile.

Celaena îşi netezi faldurile rochiei, încruntându-se uşor. Chaol rămase lângă ea, fără să scoată un cuvânt. Deşi îi permisese să rămână, Celaena se îndoia că el va uita curând escapada ei. Sau că gărzile nu îşi vor auzi reproşurile vieţii lor mai târziu în acea seară.

Celaena se îndreptă de spate când Nehemia se ridică brusc de lângă regină, gărzile sale redevenind vigilente. Făcu o plecăciune înaintea reginei,

lumina candelabrelor făcându-i masca să strălucească, apoi coborî de pe podium.

Celaena simţi fiecare bătaie a inimii răsunându-i prin vene în timp ce Nehemia înainta prin mulţime, gărzile urmând-o îndeaproape, şi se opri înaintea lui Chaol şi a Celaenei.

— Arăţi minunat, Lillian, spuse Nehemia în limba comună, accentul fiindu-i la fel de greoi ca întotdeauna. Celaena îl resimţi asemenea unei palme peste faţă; în noaptea aceea, în bibliotecă, vorbise cu o fluenţă perfectă. Oare o avertiza pe Celaena să păstreze tăcerea despre întâlnirea lor?

— La fel şi tu, spuse încordată Celaena. Îţi place balul?

Nehemia se juca cu un fald al rochiei. Iar, judecând după materialul albastru pompos, probabil că era un cadou din partea reginei Adarlanului.

— Da, dar nu mă simt bine, spuse prinţesa. Mă întorc în apartamentul meu.

Celaena încuviinţă formal din cap.

— Sper să te simţi mai bine, fu tot ceea ce îi trecu prin minte să spună. Nehemia o privi pentru un moment îndelungat, ochii strălucindu-i cu ceea ce părea a fi durere, apoi plecă. Celaena o privi urcând treptele şi nu îşi mută privirea până ce prinţesa nu dispăru.

Chaol îşi drese glasul.

— Vrei să îmi spui ce-a fost asta?

— Nu e treaba ta, răspunse ea. Ceva încă se putea întâmpla – chiar dacă Nehemia nu se afla acolo –, ceva se putea întâmpla… Dar nu. Nehemia nu ar răsplăti durerea cu mai multă durere. Era mult prea bună pentru asta. Celaena înghiţi în sec. Cuţitul improvizat din corsetul ei părea să aibă o greutate inutilă.

Chiar dacă Nehemia nu avea să rănească pe nimeni în acea seară, asta nu îi dovedea nevinovăţia.

— Ce s-a întâmplat? insistă Chaol.

Forţându-se să izgonească ruşinea şi îngrijorarea din gândurile ei, Celaena ridică bărbia. Cu Nehemia plecată, încă trebuia să fie cu ochii în patru, dar se şi putea distra puţin.

— Dacă te vei încrunta la toată lumea, nimeni nu mă va invita la dans.

Chaol îşi ridică sprâncenele negre.

— Nu mă încrunt la toată lumea. Chiar când o spuse, Celaena îl observă încruntându-se către un curtean care trecu pe lângă ei şi zăbovi prea mult cu

privirea asupra Celaenei.

— Încetează! sâsâi ea. Nimeni nu mă va invita la dans dacă tu continui să faci asta!

El îi aruncă o privire exasperată şi se îndepărtă. Ea îl urmă până la limita ringului de dans.

— Poftim, spuse el stând pe ţărmul mării de rochii învolburate. Dacă cineva vrea să te invite la dans, eşti complet vizibilă.

Din acel punct se putea asigura că nicio bestie diabolică nu sfârteca mulţimea. Dar nu era nevoie ca el să ştie asta. Celaena îl privi.

— Ţi-ar plăcea să dansezi cu mine?

Chaol râse.

— Cu tine? Nu.

Ea îşi coborî privirea în podeaua de marmură, cu pieptul încordat.

— Nu e nevoie să fii atât de crud.

— Crud? Celaena, Perrington este chiar acolo. Sunt sigur că nu este prea fericit că eşti aici, aşa că nu vreau să risc şi să îi atrag atenţia mai mult decât este necesar.

— Laşule!

Ochii lui Chaol se îmblânziră.

— Dacă el nu ar fi fost aici, aş fi spus da.

— Pot aranja cu uşurinţă asta, ştii bine, spuse ea.

El clătină din cap şi îşi aranjă reverul tunicii. Chiar în acel moment, Dorian valsa pe lângă ei împreună cu bruneta. Nici măcar nu o privi pe Celaena.

— Oricum, adăugă Chaol ridicându-şi bărbia către Dorian, cred că ai pretendenţi mult mai atrăgători luptând pentru atenţia ta. Eu sunt o companie plictisitoare.

— Nu mă deranjează să fiu aici cu tine.

— Sunt sigur că nu, spuse Chaol pe un ton sec, deşi îi întâlni privirea încruntată.

— Vorbesc serios, spuse Celaena. De ce nu dansezi cu nimeni? Nu-ţi place nicio doamnă de-aici?

— Sunt Căpitanul Gărzii, nu sunt chiar o partidă serioasă pentru vreuna dintre ele. În ochii lui putea citi amărăciune, deşi era bine ascunsă.

— Eşti supărat? Eşti mai bun decât oricine din sala asta. Şi eşti… eşti foarte chipeş, spuse ea luându-i mâna. Chipul lui Chaol era frumos, radia putere şi onoare, şi loialitate. Celaena încetă să mai audă mulţimea, iar gura

i se uscă atunci când el o privi. Cum de trecuse asta cu privirea atât de mult timp?

— Crezi asta? spuse el după un moment, privind către mâinile lor încleştate.

Celaena intensifică strânsoarea.

— Ei, bine, dacă nu aş fi crezut…

— Voi doi de ce nu dansaţi?

Chaol dădu drumul mâinii Celaenei. Ei îi fu dificil să îşi întoarcă privirea de la el.

— Şi cu cine ar trebui să dansez, înălţimea Ta?

Dorian era alarmant de fermecător în tunica sa de staniu.

Ar fi putut spune că se asorta cu rochia ei.

— Eşti radioasă, spuse el. Dar şi tu eşti radios, Chaol. Dorian îi făcu cu ochiul prietenului său. Apoi privirea lui Dorian o întâlni pe a ei, iar sângele Celaenei se transformă în stele căzătoare. Deci? Trebuie să îţi ţin o predică despre cât de stupidă a fost ideea de a te strecura la bal sau îţi pot cere pur şi simplu să dansezi cu mine?

— Nu cred că este o idee bună, spuse Chaol.

— De ce? întrebară ei la unison. Dorian păşi puţin mai aproape de ea. Deşi Celaenei îi era ruşine din pricină că îşi permisese să creadă asemenea atrocităţi despre Nehemia, a şti că Dorian şi Chaol erau în siguranţă făcea ca toată suferinţa ei să merite.

— Pentru că veţi atrage prea multă atenţie, de aceea. Celaena îşi dădu ochii peste cap, iar Chaol o privi aspru. Este nevoie să îţi amintesc cine eşti?

— Nu. Îmi aminteşti în fiecare zi, replică ea. Ochii lui căprui se întunecară. Care era rostul în a fi amabil cu ea dacă în următorul moment avea de gând să o insulte?

Dorian puse o mână pe umărul ei şi îi oferi lui Chaol un zâmbet fermecător.

— Relaxează-te, Chaol, spuse el, iar mâna îi alunecă pe spate, degetele lui atingându-i pielea descoperită. Ia-ţi liber pentru restul nopţii. Dorian o îndepărtă pe Celaena de căpitan. Îţi va prinde bine, spuse el peste umăr, deşi voioşia din glasul său se stinse.

— Îmi iau ceva de băut, mormăi Chaol şi plecă. Ea îl privi pe căpitan pentru un moment. Ar fi un miracol dacă el ar considera-o prietenă. Dorian îi mângâie spatele, iar ea îşi ridică privirea spre el. Inima i-o luă la galop,

iar Chaol se evaporă din gândurile ei, asemenea ceţei sub soarele dimineţii. Se simţi prost pentru că îl uitase, dar… dar… O, îl dorea pe Dorian, nu putea nega. Îl dorea.

— Arăţi minunat, spuse încet Dorian, scrutând-o cu privirea într-un fel care o făcu să simtă că urechile îi luaseră foc. Nu mi-am putut lua privirea de la tine.

— Serios? Şi eu credeam că nici măcar nu m-ai observat.

— Chaol a ajuns primul la tine când ai sosit. Şi, pe lângă asta, trebuia să îmi fac curaj pentru a te aborda. Rânji. Eşti foarte intimidantă. În special cu masca asta.

— Şi presupun că nu te-a ajutat faptul că un şir întreg de domniţe aşteptau să danseze cu tine?

— Sunt aici acum, nu-i aşa?

Inima Celaenei se încordă, iar ea îşi dădu seama că nu acesta era răspunsul pe care spera să îl primească de la el. Ce voia ea de la el?

El întinse mâna, plecându-şi capul.

— Dansezi cu mine?

Se auzea muzică? Celaena uitase. Lumea devenise un punct dizolvat de strălucirea aurie a lumânărilor. Dar acolo erau picioarele ei, iar aici era braţul lui şi gâtul ei, şi gura lui. Zâmbi şi îi luă mâna, încă supraveghind mulţimea.

CAPITOLUL 39

El era pierdut, pierdut într-o lume la care visase dintotdeauna. Trupul ei era cald sub mâna sa, şi degetele moi. El o învârti şi o plimbă pe ringul de dans, valsând cât de blând şi delicat putu. Ea nu ezită nici măcar un pas, nici nu părea să îi pese de chipurile furioase ale femeilor care îi priveau în timp ce, dans după dans, ei nu schimbau partenerii.

Desigur, nu era politicos din partea unui prinţ să danseze cu o singură domnişoară, dar el nu se putea concentra pe nimic dincolo de partenera sa şi de muzica ce îi purta înainte.

— Cu siguranţă ai multă energie, spuse ea. Când vorbiseră ultima oară? Puteau trece zece minute sau chiar o oră. Chipurile mascate din jurul lor se înceţoşau.

— În timp ce unu părinţii îşi bat copiii, ai mei m-au pedepsit cu lecţii de dans.

— Atunci, probabil că ai fost un băiat foarte neastâmpărat. Celaena privi în jur de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva.

— Eşti amabilă cu complimentele astă-seară. Dorian o învârti. Faldurile rochiei sale străluciră în lumina candelabrului.

— Este Yulemas, spuse ea. Toată lumea este amabilă de Yulemas. O scânteiere din ceea ce el ar fi putut jura că este durere îi licări în ochi, dar se stinse înainte să fie sigur de asta.

O prinse de talie, picioarele lui mişcându-se în ritmul valsului.

— Şi ce face cadoul tău?

— A, s-a ascuns sub pat, apoi în camera de zi, unde l-am lăsat.

— Ai încuiat câinele în camera de zi?

— Ar fi trebuit să îl ţin în dormitor, unde ar putea distruge covoarele? Sau în camera de jocuri, unde ar putea să se înece cu piese de şah?

— Poate că ar fi trebuit să îl trimiţi la cuşti, unde este locul câinilor.

— De Yulemas? Nu m-am putut gândi să o trimit înapoi în locul ăla deprimant.

Deodată Dorian simţi dorinţa arzătoare de a o săruta – pasional – pe buze. Dar asta – ceea ce simţea el – nu putea fi niciodată real. Pentru că, de îndată ce balul se va fi încheiat, ea redevenea o asasină, iar el rămânea prinţ. Dorian înghiţi în sec. Dar astă-seară, totuşi…

O trase mai aproape de el. Totul se transformă în umbre palide pe pereţi.

Încruntându-se, Chaol îşi privi prietenul dansând cu asasina. El nu ar fi dansat cu ea, oricum. Şi era bucuros că nu îşi făcuse curaj să o invite, nu după ce văzuse culoarea chipului ducelui Perrington zărind cuplul.

Un curtean pe nume Otho se apropie de Chaol.

— Credeam că ea este cu tine.

— Cine? Lady Lillian?

— Deci, acesta este numele ei! Nu am mai văzut-o înainte. Este nou-sosită la curte?

— Da, spuse Chaol. Mâine va avea o discuţie cu gărzile ei despre modul în care au lăsat-o pe Celaena să părăsească apartamentul. Poate până atunci va fi mai puţin tentat să îi dea cap în cap.

— Ce mai faci, căpitane Westfall? îl întrebă Otho bătându-l pe spate puţin cam prea tare. Răsuflarea lui duhnea a vin. Nu mai cinezi împreună cu

noi.

— Am încetat să mai cinez cu voi în urmă cu trei ani, Otho.

— Ar trebui să te întorci, ne este dor de conversaţiile cu tine. Era o minciună. Otho îşi dorea informaţii despre tânăra domniţă străină. Reputaţia sa cu privire la femei era bine cunoscută în castel.

Chaol îl privi pe Dorian înclinând-o pe spate pe Celaena, privi cum buzele ei se relaxau într-un zâmbet, iar ochii îi scânteiau când prinţul moştenitor spunea ceva. Chiar şi cu masca, Chaol putea citi fericirea pe chipul ei.

— *El* este cu ea? întrebă Otho.

— Lady Lillian îşi aparţine ei sieşi şi nimănui altcuiva.

— Deci, nu este cu el?

— Nu.

Otho ridică din umeri.

— Asta este ciudat.

— De ce? Chaol simţi dorinţa bruscă de a-l strangula.

— Pentru că arată de parcă ar fi îndrăgostit de ea, spuse el şi plecă.

Privirea lui Chaol îşi pierdu concentrarea pentru o clipă. Apoi Celaena râse, iar Dorian continuă să o urmărească fascinat. Prinţul nu îşi luase nici măcar o clipă ochii de pe ea. Expresia lui Dorian era plină de… ceva. Bucurie? Uimire? Umerii îi erau drepţi, spatele mândru. Arăta precum un bărbat. Precum un rege.

Era imposibil să se fi întâmplat aşa ceva; şi când să se fi întâmplat? Otho era un beţiv şi un afemeiat. Ce ştia el despre dragoste?

Dorian o învârti pe Celaena rapid şi agil, iar ea vibră în braţele lui, umerii săltându-i de bucurie. Dar *ea* nu era îndrăgostită de el. Otho nu spusese asta. Nu observase niciun fel de afecţiune din partea ei. Iar Celaena nu ar fi fost niciodată atât de idioată. Dorian era idiotul. Dorian va fi cel cu inima frântă, dacă într-adevăr o iubea.

Incapabil să îşi mai privească prietenul, Căpitanul Gărzii părăsi încăperea.

Kaltain privea cu furie şi agonie cum Lillian Gordaina şi prinţul moştenitor al Adarlanului dansau la nesfârşit. Chiar şi cu o mască mult mai mare ar fi recunoscut-o pe parvenită. Şi ce fel de persoană purta gri la bal? Kaltain privi în jos către propria rochie şi zâmbi. Nuanţe luminoase de albastru, smarald şi cafeniu delicat, rochia şi masca asortată de păun

costaseră aproape cât o casă. Era un cadou din partea lui Perrington, desigur, împreună cu bijuteriile care îi împodobeau gâtul şi braţele. Cu siguranţă nu semăna cu dezordinea monotonă de cristal purtată de cocota prefăcută.

Perrington îi mângâie braţul, iar Kaltain se întoarse către el fluturându-şi genele.

— Arăţi chipeş în seara asta, iubirea mea, spuse ea ajustând un lanţ din aur de pe tunica lui roşie. Chipul ducelui se asortă instantaneu cu coloritul hainelor sale. Kaltain se întrebă dacă ar putea suporta repulsia de a-l săruta. Putea întotdeauna să continue să îl refuze, aşa cum făcuse în ultima lună, dar când el era atât de beat…

Va trebui să se gândească la o cale de scăpare cât mai curând posibil. Dar nu se afla aproape mai mult de Dorian decât fusese înainte de sosirea toamnei şi cu siguranţă nu va face niciun progres cu Lillian prin preajmă.

Un abis se deschise înaintea ei. Capul îi fu străpuns de un fior scurt de durere. Acum nu mai avea alte opţiuni. Lillian trebuia eliminată.

Când ceasul bătu ora trei, iar majoritatea invitaţilor – inclusiv regina şi Chaol – se retraseră, Celaena decise în cele din urmă că putea pleca şi ea. Aşa că se strecură din sală când Dorian merse să ia ceva de băut şi îl găsi pe Ress aşteptând- o pe coridor pentru a o escorta înapoi. Coridoarele castelului erau tăcute în timp ce se îndreptau spre apartamentul ei, luând-o prin pasajele pustii ale servitorilor pentru a evita curteni mult prea curioşi în privinţa sa. Deşi se duse la bal din motivele cu totul greşite, se distrase puţin dansând cu Dorian. Mai mult decât puţin, de fapt. Zâmbi în sinea ei, privindu-şi degetele în timp ce intrară pe coridorul ce ducea spre apartament. Adrenalina gândului că Dorian o privise numai pe ea, vorbise numai cu ea, o tratase de parcă ar fi fost egala lui încă nu se stinsese. Poate că planul său nu fusese tocmai un eşec, la urma urmei.

Ress îşi drese glasul, iar Celaena ridică privirea pentru a-l zări pe Dorian stând în faţa uşii apartamentului ei, vorbind cu gărzile. Era imposibil să mai fi stat mult la bal dacă o întrecuse, ajungând înaintea ei acolo. Inima Celaenei o luă la galop, dar reuşi să afişeze un zâmbet viclean când Dorian făcu o plecăciune. Îi deschise uşa şi intrară amândoi. Ress şi gărzile puteau crede orice voiau ei.

Ea îşi desprinse masca de pe faţă, aruncând-o pe masa din mijlocul foaierului şi oftă când aerul rece îi sărută pielea îmbujorată.

— Deci? întrebă ea rezemându-se de peretele de lângă uşa ce ducea în dormitorul ei.

Dorian se apropie încet, oprindu-se la o palmă distanţă de ea.

— Ai plecat fără să îţi iei rămas-bun, spuse el şi puse un braţ pe peretele de sub capul ei. Celaena ridică privirea, studiind detaliul negru de pe mâneca ce atârna chiar deasupra părului ei.

— Sunt impresionată că ai ajuns aici atât de repede şi fără o hoardă de domniţe pe urma ta. Poate că ar trebui să încerci să devii un asasin.

Dorian îşi scutură părul de pe faţă.

— Nu sunt interesat de domnişoarele de la curte, spuse el seducător şi o sărută.

Gura îi era caldă, iar buzele moi. Celaena pierdu orice noţiune a timpului şi spaţiului când îl sărută înapoi. Dorian se trase în spate pentru o clipă, privind-o cum îi deschidea ochii, apoi o sărută din nou. Era diferit de data aceasta – intens, mustind de dorinţă.

Braţele Celaenei erau greoaie şi uşoare în acelaşi timp, iar camera se învârtea. Celaena nu se putea opri. Îi plăcea, îi plăcea să fie sărutată de el, îi plăceau mirosul şi gustul, şi atingerea lui.

Braţele lui se strecurară în jurul taliei sale şi o strânseră la piept, coapsele lui lipindu-se de ale ei. Ea îşi puse o mână pe umărul lui, degetele frământându-i muşchii sub atingerea ei. Cât de diferită era relaţia lor spre deosebire de prima dată când îl văzuse în Endovier!

Celaena deschise brusc ochii. Endovier. De ce îl săruta pe prinţul moştenitor al Adarlanului? Degetele i se desprinseră de pe umărul lui, iar braţul îi căzu pe lângă corp.

El îşi desprinse gura dintr-a ei şi zâmbi. Era contagios. Dorian se aplecă din nou spre ea, dar Celaena puse cu blândeţe două degete peste buzele lui.

— Ar trebui să merg la culcare, zise ea. El ridică din sprâncene. Singură, adăugă ea. El îi îndepărtă degetele de pe buze.

Încercă să o sărute, dar ea se strecură cu uşurinţă pe sub braţul lui şi răsuci mânerul uşii. Deschise uşa dormitorului şi se strecură iute, înainte ca el să o poată împiedica. Privi din nou spre foaier, către chipul încă zâmbitor al lui Dorian. Noapte bună! spuse ea.

Dorian se rezemă de uşă, apropriindu-şi chipul de al ei.

— Noapte bună! şopti el, iar Celeana nu îl opri când o sărută din nou. El se desprinse din sărut înainte ca ea să fie pregătită pentru asta şi aproape o dezechilibra când el îşi ridică greutatea de pe uşă. Dorian râse blând.

— Noapte bună! spuse ea din nou, căldura inundându-i obrajii. Apoi el dispăru.

Celaena alergă spre balcon şi deschise uşile, îmbrăţişând aerul răcoros. Îşi duse mâna la buze şi privi stelele, simţindu-şi inima crescând, crescând, crescând.

Dorian se întoarse în apartamentul său, inima gonindu-i de emoţie. Încă putea simţi amprenta buzelor ei pe ale sale, mirosul părului ei şi îi putea vedea auriul ochilor pâlpâind în lumina lumânărilor.

La naiba cu consecinţele. Va găsi o cale de a face lucrurile să meargă; va găsi o cale de a fi cu ea. Trebuia să o facă.

Sărise de pe stâncă. Acum putea doar să aştepte plasa care să îl prindă.

În grădină, Căpitanul Gărzii privea către balconul tinerei, urmărind-o în timp ce valsa singură, pierdută în visurile sale. Dar Chaol ştia că nu el este stăpânul gândurilor ei.

Ea se opri şi privi în sus. Chiar şi de la depărtare, putea vedea îmbujorarea din obrajii ei. Părea tânără – nu, renăscută. Un junghi de durere îi străpunse pieptul.

Totuşi, continuă să o privească până ce ea oftă şi intră. Nu se deranjase nici măcar o dată să privească în jos.

CAPITOLUL 40

Celaena gemu când ceva rece şi umed îi atinse obrazul, apoi o linse pe faţă. Deschise un ochi şi zări căţeluşa privind- o de sus, dând din coadă. Rezemându-se pe pernă, clipi la vederea soarelui de afară. Nu intenţionase să doarmă atât de mult. Aveau un test în două zile, iar ea trebuia să se antreneze. Era ultimul test înainte de duelul final – testul care decidea cine erau cei patru finalişti.

Celaena îşi frecă ochiul şi scărpină căţeluşa între urechi.

— Ai făcut pipi pe undeva şi vrei să îmi spui despre asta?

— O, nu, spuse cineva când uşa dormitorului se deschise – Dorian. Am scos-o la răsărit, împreună cu ceilalţi câini.

Celaena zâmbi uşor, iar el se apropie.

— Nu este cam devreme pentru o vizită?

— Devreme? El râse, aşezându-se pe pat. Ea se îndepărtă de el. Este aproape unu după-amiaza! Philippa mi-a spus că ai dormit buştean toată dimineaţa.

Unu! Dormise atât de mult? Cum rămânea cu lecţiile cu Chaol? îşi scărpină nasul şi luă căţelul în braţe. Cel puţin noaptea trecută nu se întâmplase nimic; dacă ar mai fi avut loc vreun alt atac, ar fi aflat deja despre asta. Aproape că răsuflă uşurată, deşi vina pentru cum acţionase – cât de puţină încredere avusese în Nehemia – încă o făcea să se simtă groaznic.

— I-ai dat vreun nume? întrebă el – natural, calm, liniştit. Se purta astfel pentru a păstra aparenţele sau sărutul nu fusese atât de important pentru el?

— Nu, răspunse ea, menţinându-şi privirea neutră, deşi îşi dorea să strige din pricina situaţiei jenante. Nu mă pot gândi la nimic potrivit pentru ea.

— Ce spui de, zise el, mângâindu-şi bărbia, Gold… ie? Goldie.

— Este cel mai stupid nume pe care l-am auzit vreodată.

— Te poţi gândi la altul mai bun?

Celaena ridică una dintre lăbuţele pufoase ale câinelui şi examină pernuţele moi. O strânse între degete.

— Fleetfoot. Era un nume perfect. De fapt, simţea că numele fusese acolo tot timpul, iar ea în sfârşit îl descoperise. Da, Fleetfoot rămâne.

— Înseamnă ceva? întrebă Dorian, iar câinele ridică privirea spre el.

— Va însemna ceva când îţi va întrece toate *rasele pure.* Celaena strânse căţeluşa în braţe şi o sărută pe cap. Îşi legănă braţele în sus şi în jos, iar Fleetfoot o privi în ochi cu fruntea încreţită. Era ridicol de fină şi adorabilă.

Dorian chicoti.

— Mai vedem noi, spuse el. Celaena puse câinele pe pat. Acesta se strecură rapid sub pături şi dispăru.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Da. Deşi se pare că tu nu, dacă te-ai trezit atât de devreme.

— Ascultă, începu el, iar Celaena îşi dori să se arunce de la balcon. Noaptea trecută… îmi pare rău dacă am fost prea direct cu tine. Dorian făcu o pauză. Celaena, te strâmbi.

Chiar se strâmbase?

— Aa… scuze.

— Deci, te-a deranjat!

— Ce să mă deranjeze?

— Sărutul!

Gâtul i se înnodă, iar asasina îşi drese glasul.

— O, nu a fost mare lucru, spuse ea bătându-se cu palma în piept. Nu m-a deranjat. Dar nu mi-a displăcut, dacă la asta te gândeai! Regretă imediat cuvintele.

— Deci, ţi-a *plăcut?* Dorian rânji blând.

— NU! O, pleacă! Se aruncă pe perne trăgându-şi păturile deasupra capului. Avea să moară de ruşine.

Fleetfoot o linse pe faţă, iar ea se ascunse în întunericul păturii.

— Ei, haide, spuse el. După reacţia ta, cineva ar crede că nu ai mai fost niciodată sărutată.

Ea aruncă păturile înapoi, iar Fleetfoot se strecură mai departe sub ele.

— Desigur că am fost sărutată, se răsti ea încercând să nu se gândească la Sam şi la ceea ce împărţise cu el. Dar nu de către un prinţişor arogant şi cu ifose!

Dorian îşi plecă privirea.

— Prinţişor?

— O, taci din gură, spuse ea aruncând cu o pernă în el. Celaena se mută pe partea cealaltă a patului, se ridică şi se duse spre balcon.

Îi simţi privirea aţintită asupra ei, asupra spatelui şi a celor trei cicatrici pe care cămaşa de noapte cu decolteu adânc nu le ascundea.

— Ai de gând să rămâi aici în timp ce mă schimb?

Îşi întoarse privirea către el. Dorian nu o privea aşa cum o făcuse cu o seară înainte. Era ceva prudent în ochii lui şi ceva nespus de trist. Sângele începu să îi fiarbă în vene.

— Ei, bine?

— Cicatricile tale sunt groaznice, spuse el aproape şoptit.

Ea propti o mână în şold şi se îndreptă către uşa garderobei.

— Cu toţii avem cicatrici, Dorian. Ale mele se întâmplă să fie mai vizibile decât ale celorlalţi. Stai aici dacă vrei, dar eu merg să mă îmbrac. Celaena ieşi din cameră.

Kaltain păşea alături de ducele Perrington printre mesele nesfârşite ale serei palatului. Imensa clădire de sticlă era scăldată în umbre şi lumină, iar ea îşi făcu vânt cu evantaiul în timp ce căldura aburindă îi mângâia chipul. Bărbatul alegea cele mai absurde locuri pentru plimbări. Kaltain era la fel de interesată de plante şi flori aşa cum era el de o băltoacă din mijlocul străzii.

El rupse un crin – alb ca zăpada – şi i-l oferi, plecându-şi uşor capul.

— Pentru tine. Ea încercă să nu tresară la vederea pielii lui aspre şi a mustăţii portocalii. Gândul de a rămâne cu el pentru totdeauna o făcea să îşi dorească să smulgă plantele din rădăcină şi să le arunce în zăpadă.

— Mulţumesc, spuse ea cu glasul stins.

Dar Perrington o studia îndeaproape.

— Nu pari în apele tale astăzi, Lady Kaltain.

— Nu par? îşi înclină privirea în cea mai sfioasă expresie. Poate că ziua de astăzi păleşte în comparaţie cu distracţia de care am avut parte la balul de aseară.

Ducele se încruntă când îi puse o mână pe umăr şi o conduse mai departe în seră.

— Nu este nevoie să te prefaci faţă de mine, spuse el. Te-am observat privindu-l pe prinţul moştenitor.

Kaltain nu trădă nimic şi ridică uimită sprâncenele, privindu-l pieziş.

— Asta am făcut?

Perrington trecu un deget grosolan peste frunzele unei ferigi. Inelul negru de pe deget pulsă, iar drept răspuns un fior de durere străpunse capul lui Kaltain.

— Şi eu l-am observat. Pe fată, mai exact. Este enervantă, nu-i aşa?

— Lady Lillian? Kaltain clipi de data asta, nefiind sigură dacă putea răsufla uşurată încă. Ducele nu o observase pe ea *dorindu-l* pe prinţ, ci pe ea observându-i pe Dorian şi Lillian dansând împreună toată noaptea.

— Aşa îşi spune ea, murmură Perrington.

— Nu acesta este numele ei? întrebă Kaltain fără să gândească.

Ducele se întoarse către ea, cu ochii la fel de negri precum inelul.

— Doar nu crezi că acea fată este o domnişoară de rang înalt şi viţă nobilă?

Inima lui Kaltain se opri.

— Chiar nu este din nobilime? Atunci Perrington zâmbi, iar în cele din urmă îi povesti totul.

Când Perrington încheie povestea, Kaltain putu doar să se holbeze la el. O asasină. Lillian Gordaina era Celaena Sardothien, cel mai cunoscut asasin al lumii. Iar ea avea ghearele înfipte în inima lui Dorian. Dacă Kaltain îşi dorea mâna lui Dorian, atunci trebuia să fie mult, mult mai inteligentă. Să dezvăluie pur şi simplu cine era Lillian cu adevărat ar putea fi de ajuns. Dar la fel de bine ar putea să nu fie suficient. Kaltain nu îşi putea permite să rişte. Sera era tăcută, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Cum putem permite ca situaţia asta să continue? Cum putem permite ca prinţul să se expună unui asemenea pericol? Privirea lui Perrington se transformă pentru o clipă în ceva dureros şi urât, dar se întâmplă atât de repede încât ea de-abia observă din pricina migrenei tot mai copleşitoare. Avea nevoie de pipă, avea nevoie să se calmeze înainte de a face o criză.

— Nu putem, spuse Perrington.

— Dar cum îi putem opri? îi spunem regelui?

Perrington clătină din cap, punând o mână pe mânerul săbiei sale şi medită. Kaltain studie o tufă de trandafiri şi îşi trecu unghia lungă peste un ghimpe curbat.

— Ea este pe cale de a se confrunta cu ultimii Campioni rămaşi într-un duel, spuse ducele încet. Iar înainte de duel, va bea un toast în cinstea Zeiţei şi zeilor. Nu doar corsetul ei prea strâns o lăsă fără răsuflare pe Kaltain, când ducele adăugă: Voiam să te rog pe tine să prezinţi toastul – ca o reprezentaţie a Zeiţei. Ai putea strecura ceva în paharul ei.

— Să o ucid eu însămi? Să angajeze pe cineva era una, dar să o facă ea însăşi…

Ducele ridică mâinile în aer.

— Nu, nu. Dar regele a fost de acord că ar trebui luate măsuri drastice, astfel ca Dorian să creadă că a fost un… accident. Dacă am putea să îi dăm o doză de omag, nu fatală, dar suficientă încât să o facă să îşi piardă controlul, i-am oferi lui Cain avantajul de care are nevoie.

— Cain nu o poate ucide singur? Accidente se întâmplă tot timpul în dueluri. Un fior intens şi ascuţit de durere îi străpunse capul şi îi răsună în întreg corpul. Poate că ar fi mai uşor dacă ar droga-o…

— Cain crede că poate, dar mie nu îmi place să îmi asum riscuri. Perrington îi cuprinse mâinile într-ale sale. Nu vrei să îl ajuţi pe Dorian? De îndată ce va fi liber din strânsoarea ei…

„Va fi al meu. Va fi al meu, aşa cum trebuie să fie. “

Dar să ucidă pentru asta… „Va fi al meu.“

— Atunci îl vom putea aduce pe calea cea bună, nu-i aşa? Perrington încheie complotul cu un zâmbet larg care îi făcu instinctele să o îndemne la fugă fără să privească înapoi.

Dar tot ce vedea în mintea ei erau un tron şi o coroană. Şi prinţul stând lângă ea.

— Spune-mi ce trebuie să fac, zise Kaltain.

CAPITOLUL 41

Ceasul bătu ora zece, iar Celaena, aşezată la măsuţa din dormitorul ei, ridică privirea din carte. Ar fi trebuit să doarmă până acum sau măcar să încerce să adoarmă. Fleetfoot, moţăind în poală, căscă larg. Celaena o

mângâie între urechi şi trecu o mână peste pagina cărţii. Semnele Wyrd se holbau la ea, curbele şi unghiurile lor complexe vorbind o limbă pe care ea încă nu începuse să o descifreze. Cât timp îi luase Nehemiei să le înveţe? Şi, se întrebă ea, cum era în stare puterea lor să funcţioneze încă din moment ce magia însăşi era dispărută?

Nu o văzuse pe Nehemia de la balul din noaptea trecută, nu îndrăznise să o abordeze sau să îi spună lui Chaol ceea ce aflase. Nehemia nu fusese cinstită cu privire la talentele ei lingvistice şi la cât de multe ştia despre semnele Wyrd, dar putea avea o mulţime de motive pentru asta. Celaena greşise când mersese la bal, greşise când crezuse că Nehemia era în stare de asemenea lucruri monstruoase. Nehemia era dintre cei buni. Nu ar fi vânat-o pe Celaena, nu când fuseseră prietene. *Fuseseră* prietene. Celaena înghiţi în sec şi întoarse pagina. Inima i se opri.

Acolo, privind-o, erau simbolurile pe care le văzuse lângă cadavre. Iar pe margine, scris de cineva în urmă cu câteva *secole, era explicaţia: Pentru sacrificii către riderac: folosind sângele victimei, marcaţi zona din jurul ei corespunzător. Odată ce creatura a fost invocată, aceste semne ghidează schimbul: pentru carnea sacrificiului, bestia îţi va garanta puterea victimei.*

Celaena făcu eforturi pentru a-şi stăpâni mâinile tremurânde în timp ce răsfoi mai departe, căutând ceva despre semnele de sub patul său. Când cartea nu îi oferi nicio informaţie, se întoarse la vraja de invocare. Un riderac – acesta era numele bestiei? Ce era? De unde era invocată dacă nu era…

Porţile Wyrdului. Celaena îşi frecă ochii. Cineva chiar folosea semnele Wyrd pentru a deschide un portal şi a invoca această creatură. Era imposibil, întrucât magia dispăruse, dar textele spuneau că semnele Wyrd existau în afara magiei. Dacă puterea lor încă funcţiona? Dar… dar Nehemia? Cum putea prietena ei să facă un asemenea lucru? De ce avea ea nevoie de puterea Campionilor? Şi cum putea ţine totul atât de bine ascuns?

Şi totuşi Nehemia putea fi cu uşurinţă o actriţă vicleană. Şi poate că Celaena îşi dorise un prieten, îşi dorise pe cineva la fel de diferit şi de străin locului ca ea. Poate că fusese prea disperată şi nu văzuse nimic altceva în afară de ceea ce voia să vadă. Celaena trase adânc aer în piept. Nehemia iubea Eyliwe – asta era cu siguranţă adevărat –, iar Celaena ştia că Nehemia ar fi în stare de orice pentru protejarea poporului ei. Doar dacă…

Sângele îi îngheţă în vine. Doar dacă Nehemia se afla aici pentru a declanşa ceva mult mai mare, doar dacă nu voia să se asigure că regele nu

cruţa deloc Eyliwe. Doar dacă nu dorea ceea ce puţini aveau curajul să rostească: *rebeliune.* Şi nu rebeliune aşa cum se întâmpla acum, cu grupuri de rebeli ascunzându-se în sălbăticie, ci rebeliune în sensul de război, în care regate întregi să se răscoale împotriva Adarlanului, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple de la bun început.

Dar de ce să-i ucidă pe Campioni? De ce să nu ţintească spre regalitate? Balul ar fi fost perfect pentru asta. De ce să folosească semnele Wyrd? Văzuse apartamentul Nehemiei; nu era niciun semn al vreunei bestii stând la pândă prin colţuri şi nicăieri în castel unde ar fi putut…

Ochii Celaenei se ridicară din carte. Blocată de imensa comodă cu sertare, tapiseria încă se legăna într-o briză fantomatică. Nicăieri în castel nu puteai invoca sau ascunde o asemenea creatură, cu excepţia camerelor şi coridoarelor nesfârşite de sub el.

— Nu, spuse ea ridicându-se atât de repede încât Fleetfoot apucă doar să sară din calea ei când scaunul se răsturnă. Nu, nu era adevărat. Pentru că era Nehemia. Pentru că… pentru că…

Celaena gâfâi împingând dulapul într-o parte, trăgând tapiseria de lângă perete. La fel cum se întâmplase în urmă cu două luni, o briză umedă se strecură printre crăpături, dar nu mirosea deloc a trandafiri. Toate crimele se întâmplaseră cu două zile înainte de test. Asta însemna că în acea seară sau a doua zi, ceva urma să se întâmple. Rideracul, orice ar fi fost el, urma să atace din nou. Iar cu semnele pe care le găsise desenate sub patul său… în niciun caz Celaena nu avea de gând să aştepte ca el să îşi facă apariţia.

După ce o izgoni pe Fleetfoot din dormitor, Celaena acoperi intrarea pasajului cu tapiseria, puse o carte în prag pentru a evita să rămână închisă în subteran şi îşi dori doar să fi avut o armă adevărată în afară de sfeşnicul din mână şi cuţitul improvizat din buzunar.

Pentru că, dacă Nehemia o minţise în felul acesta şi dacă Nehemia era cea care îi ucidea pe Campioni, atunci Celaena trebuia să se convingă cu ochii ei. Atunci măcar o putea ucide cu mâinile goale.

Coborî şi coborî, răsuflarea ei încălzind aerul îngheţat. Susurul unei ape răsuna de undeva, iar Celaena privi cu nerăbdare arcada din mijloc pe măsură ce se apropia de răscrucea de drumuri. Nici nu îi mai trecea prin cap să evadeze. Care era rostul când era atât de aproape de victorie? Dacă va pierde, se va strecura aici înainte de le oferi ocazia să o trimită înapoi în Endovier.

Celaena studie pasajele din stânga şi din dreapta. Cel din stânga ducea într-un punct mort. Dar cel din dreapta… acela era coridorul pe care îl urmase către mormântul Elenei. Acolo zărise numeroase alte pasaje ducând către locuri necunoscute.

Păşi mai aproape de arcadă şi încremeni când văzu urme de paşi care coborau în întunericul umed. Praful vechi de secole fusese deranjat. Urmele de paşi urcau şi coborau.

Nehemia şi creatura sa probabil că se strecuraseră acolo jos, cu câteva etaje sub toţi ceilalţi. Nu murise Verin chiar după ce o tachinase pe ea în faţa Nehemiei? Celaena strânse mai tare sfeşnicul şi scoase cuţitul improvizat din buzunar.

Pas cu pas, începu să coboare. În curând nu mai putea zări vârful scărilor, iar capătul lor nu se apropia deloc. Dar apoi şoapte umplură coridorul, târându-se pe pereţi. Îşi încetini paşii şi îşi acoperi lumânarea pe măsură ce se apropia. Nu era pălăvrăgeala comună a servitorilor, ci mai degrabă cineva vorbind repede, aproape fredonând.

Nu Nehemia. Un bărbat.

Capătul scărilor se zări dedesubt, sfârşindu-se într-o cameră la stânga. O lumină verzuie licărea dintr-acolo pe piatra treptelor, care îşi continuau coborârea dincolo de camera stranie, în întuneric. Părul de pe mâini i se zburli când glasul deveni mai clar. Nu vorbea nicio limbă pe care o putea recunoaşte; era guturală şi aspră şi îi zgâria urechile, de parcă ar fi supt toată căldura din oasele ei. Bărbatul gâfâia în timp ce vorbea, ca şi cum cuvintele i-ar fi ars gâtul, iar în cele din urmă tânji după aer.

Tăcerea căzu. Punând jos lumânarea, Celaena se strecură mai aproape de intrarea încăperii şi aruncă o privire înăuntru. Uşa de stejar era deschisă, o cheie uriaşă zăcând în lacătul ruginit. Iar în cămăruţă, îngenunchind înaintea unui întuneric atât de negru încât părea pornit să devoreze lumea, era Cain.

CAPITOLUL 42

Cain.

Persoana care devenise mai puternică şi mai bună pe măsură ce competiţia avansase. Celaena crezuse că asta se datora antrenamentului său,

dar… era datorită semnelor Wyrd şi invocării bestiei pentru a fura puterea Campionilor ucişi.

Îşi trecu o mână pe podeaua dinaintea întunericului, iar o lumină verzuie izvorî în locul pe unde trecuseră degetele lui înainte de a fi atrasă într-un vid. Una din mâinile sale sângera.

Celaena nu îndrăzni să respire când ceva se agită în întuneric. Urmă scrijelitul unei gheare în piatră şi un sâsâit asemenea unei flăcări stinse. Iar apoi, păşind către Cain în genunchii care se flexau în direcţia greşită – asemenea picioarelor din spate ale unui animal –, apăru rideracul.

Era ceva coborât din coşmarurile zeilor antici. Pielea cenuşie şi fără blană îi era întinsă pe capul hidos, gura fiind căscată, înarmată cu colţi negri.

Colţi care îi sfâşiaseră pe Verin şi Xavier şi le mâncaseră organele interne; colţi care se hrăniseră cu creierele lor. Corpul lui vag uman se aşează pe partea din dos şi îşi întinse braţele lungi din faţă peste podeaua de piatră. Piatra tremură sub ghearele sale. Cain îşi înălţă capul şi se ridică încet în timp ce creatura îngenunche înaintea lui şi îşi plecă ochii negri. Supunere.

Celaena îşi dădu seama că tremura de-abia când se retrase cu un pas pentru a alerga cât mai repede şi mai departe posibil. Elena avusese dreptate: era ceva diabolic, pur şi simplu. Amuleta pulsă la gâtul ei, de parcă ar fi îndemnat-o să fugă. Cu gura uscată, sângele clocotindu-i în vene, păşi înapoi.

Cain se întoarse pentru a o privi, iar capul rideracului ţâşni în sus, nările sale adulmecând. Ea încremeni, dar un vânt puternic o împinse de la spate, făcând-o să între în încăpere.

— Nu era rândul tău astă-seară, spuse Cain, dar ochii Celaenei rămaseră aţintiţi asupra bestiei, care începu să gâfâie. Însă această ocazie este mult prea bună pentru a o irosi.

— Cain, fu tot ceea ce putu ea spune. Ochii rideracului… nu văzuse niciodată ceva asemenea lor. Nu citi nimic în ei în afară de foame, foame nesfârşită şi străveche. Creatura nu era din lumea asta. Semnele Wyrd funcţionau. Porţile erau reale. Scoase cuţitul improvizat din buzunar. Era groaznic de mic; cum puteau agrafele de păr să străpungă o asemenea creatură?

Cain se mişcă atât de repede încât Celaena avu timp doar să clipească atunci când el ajunse deja în spatele ei, cuţitul fiind acum în mâna lui.

Nimeni – nimeni uman – nu se putea mişca atât de repede; era ca şi cum Cain nu ar fi fost nimic mai mult decât umbre şi vânt.

— Păcat, şopti Cain din pragul uşii, vârând cuţitul ei în buzunar. Celaena privi către creatură, apoi către el şi înapoi. Nu voi apuca să aflu cum ai ajuns aici în primul rând. Degetele lui cuprinseră mânerul uşii. Nu că mi-ar păsa. Rămas-bun, Celaena! Uşa se închise.

Lumina verzuie încă licărea dinspre semnele de pe podea – semne pe care Cain le trasase cu propriu sânge – iluminând creatura care se holba la ea cu acei ochi înfometaţi.

— Cain, şopti ea, păşind cu spatele către uşă şi încercând mânerul. Îl răsuci şi trase de el. Era încuiată. În camera asta nu mai era nimic altceva în afară de piatră şi praf. Cum îl lăsase să o dezarmeze atât de uşor? *Cain.* Uşa nu se clinti. *Cain!* strigă ea şi lovi uşa cu pumnul, dureros de tare.

Rideracul păşea înainte şi înapoi pe cele patru picioare lungi, ca de păianjen, adulmecând-o, iar Celaena se opri. De ce nu o atacase instantaneu? O adulmecă din nou şi scrijeli podeaua cu o gheară, atât de adânc încât scoase o bucată de piatră din ea.

O voia vie. Cain îl imobilizase pe Verin în timp ce invocase creatura; îi plăcea ca sângele să fie fierbinte. Aşa că bestia căuta cea mai uşoară modalitate de a o imobiliza şi apoi…

Celaena nu putea respira. Nu, nu astfel. Nu în camera asta, unde nimeni nu o putea găsi, unde Chaol nu ar şti niciodată de ce dispăruse şi ar blestema-o pentru totdeauna din pricina asta, unde nu va avea niciodată ocazia de a-i spune Nehemiei că se înşelase. Iar Elena… Elena îi spusese că cineva o voia în mormânt, pentru a vedea… pentru a vedea ce?

Apoi ştiu.

Răspunsul zăcea în dreapta ei – pasajul din dreapta, pasajul care ducea la criptă, câteva etaje mai jos.

Creatura se aşeză din nou pe picioarele din spate, pregătită să sară, iar în acel moment Celaenei îi trecu prin cap cel mai nesăbuit şi mai curajos plan pe care îl gândise vreodată. Îşi lăsă mantia să cadă pe podea.

Cu un răget care zgudui castelul, rideracul se repezi către mantie.

Celaena rămase înaintea uşii, privind cum bestia galopa spre ea, scântei zburând din ghearele sale la contactul cu podeaua. La zece paşi distanţă, creatura sări direct la picioarele Celaenei.

Dar Celaena alerga deja, alerga direct către acei colţi negri, neîndurători. Rideracul făcu un salt către ea, iar Celaena plonjă peste bestia furioasă. O

bubuitură asurzitoare răsună în întreaga încăpere când rideracul spulberă uşa din lemn. Ea îşi putea doar imagina ce s-ar fi ales de picioarele sale. Nu avea timp de gândire. Aterizã şi se răsuci, îndreptându-se către locul unde creatura se prăbuşise peste uşă şi acum încerca să se scuture de rămăşiţele de lemn.

Celaena goni afară din încăpere şi o luă la stânga, zburând pe scări în jos. Se concentră asupra picioarelor, îndreptându-se către etajul de dedesubt, luminat de lumina lunii ce se strecura afară din criptă.

Celaena ajunse la capătul scărilor, alergă spre uşa mormântului şi se rugă zeilor ale căror nume le uitase, dar spera că ei nu o uitaseră pe ea.

„Cineva a vrut ca eu să vin aici de Samhuinn. Cineva ştia că asta avea să se întâmple. Elena a vrut ca eu să văd asta, pentru ca eu să pot supravieţui. “

Creatura ajunse la capătul scărilor şi o urmări, venind atât de aproape încât îi putea simţi duhoarea respiraţiei. Uşa mormântului era larg deschisă. Ca şi cum cineva ar fi aşteptat…

„Te rog… te rog…“

Prinzându-se de canatul uşii, Celaena se trase în mormânt. Câştigă timp preţios când rideracul ratã uşa criptei. Dură doar un moment să se redreseze, spulberând o bucată din uşă intrând.

Ropotul paşilor ei răsună prin mormânt printre sarcofage repezindu-se spre Damaris, sabia regelui de demult.

Rezemată de perete, lama strălucea în lumina lunii – metalul încă sclipind după o mie de ani.

Creatura mârâi, iar Celaena îi auzi răsuflarea şi scrâşnetul ghearelor în piatră în momentul în care plonjă către ea. Celaena se întinse după sabie, mâna dreaptă cuprinzând mânerul rece, şi se întoarse.

Avu timp doar să îi vadă ochii şi un petic de piele înainte de a străpunge chipul creaturii cu Damaris.

Durerea îi înjunghie braţul când se izbiră de perete căzând pe podea, împrăştiind comoara. Sânge negru ce mirosea a deşeuri o împroşcă.

Celaena nu se mişcă, nu cât timp privi în ochii aceia negri, aflaţi la câţiva centimetri de ai săi, nu când îşi văzu mâna dreaptă prinsă între dinţii negri ai fiarei, sângele ei deja pre- lingându-se pe botul rideracului. Ea gâfâi doar, strângând în continuare mâna stângă pe mânerul săbiei, chiar şi după ce acei ochi înfometaţi deveniră goi, iar trupul se prăvăli peste al ei.

De-abia când amuleta pulsă din nou, Celaena clipi. Apoi totul deveni o serie de paşi, un dans pe care trebuia să îl execute perfect, astfel s-ar fi putut

prăbuşi chiar acolo, în acel mormânt, şi nu s-ar mai fi ridicat niciodată.

Mai întâi îşi smulse mâna dintre colţii bestiei. O ardea fără milă. Rănile îi încercuiau degetul mare, iar Celaena se ridică în picioare după ce împinse rideracul de deasupra sa. Era surprinzător de uşor – de parcă oasele sale ar fi fost goale sau ca şi cum pe interior ar fi fost în întregime gol. Deşi lumea se înceţoşa, o smulse pe Damaris din craniul creaturii.

Se folosi de cămaşă pentru a curăţa sabia lui Gavin şi o aşeză, unde îi era locul. De aceea o aduseseră regii în mormânt de Samhuinn, nu-i aşa? Pentru a putea vedea sabia Damaris şi pentru a-i oferi o cale de a se salva?

Lăsă creatura în mijlocul mormanului de bijuterii în care aterizase.

Totuşi, Celaena se opri lângă sarcofagul Elenei şi privi chipul frumos sculptat în piatră.

— Mulţumesc, spuse ea cu recunoştinţă. Vederea înceţoşându-i-se, părăsi mormântul şi urcă scările clătinându-se, strângându-şi mâna însângerată la piept.

Când în cele din urmă, ajunse în siguranţa apartamentului său, Celaena se îndreptă către uşa dormitorului şi se rezemă de ea, gâfâind, apoi o descuie. Rana nu i se uscase, iar sângele încă i se prelingea pe încheietură. Ascultă cum începe să picure pe podea. Ar trebui să meargă la baie şi să îşi cureţe rana. Palma îi era rece precum gheaţa. Ar trebui…

Picioarele îi cedară, iar Celaena se prăbuşi. Pleoapele îi deveniră grele, astfel că închise ochii. De ce inima îi bătea atât de încet?

Deschise ochii pentru a-şi privi mâna. Vederea îi era înceţoşată şi tot ce putu descifra era un dezastru în nuanţe de roz şi roşu. Gheaţa din palmă îi urcă în braţ şi coborî în picioare.

Auzi un bubuit asurzitor. Un poc-poc-poc, urmat de un plânset. Printre gene putea vedea lumina din cameră întunecându-se.

Auzi un strigăt – de femeie – şi mâini calde îi cuprinseră chipul. Îi era atât de frig. Cineva lăsase fereastra deschisă?

— Lillian! era Nehemia. O scutură de umeri. Lillian! Ce ţi s-a întâmplat?

Celaena îşi amintea prea puţin din momentele care urmară. Braţe puternice o ridicară de pe podea şi o duseră grăbite în camera de baie. Nehemia se chinui să o urce pe Celaena în cadă, unde o dezbrăcă de haine. Mâna Celaenei ardea la atingerea apei, iar ea se smuci, dar prinţesa o ţinu cu fermitate, rostind cuvinte într-o limbă pe care asasina nu o înţelegea. Lumina din încăpere pâlpâi, iar pielea îi fu cuprinsă de furnicături. Celaena

îşi zări braţele acoperite cu semne turcoaz sclipitoare – semne Wyrd. Nehemia o ţinu în apă, legănând-o înainte şi-napoi.

Întunericul o înghiţi.

CAPITOLUL 43

Celaena deschise ochii.

Îi era cald, iar lumina din cameră era aurie. Putea simţi mirosul florilor de lotus şi de nucşoară. Scoase un sunet plăpând şi clipi, încercând să se ridice din pat. Ce se întâmplase? îşi putea aminti doar că urcase scările, apoi ascunsese uşa secretă în spatele tapiseriei…

Celaena tresări şi îşi apucă tunica, căscând ochii în timp ce descoperi că, într-un fel, se transformase într-o cămaşă de noapte, apoi îşi privi uimită mâna, ridicând-o. Era vindecată, complet vindecată. Singurele urme ale rănii erau o cicatrice sub formă de semilună între degetul ei mare şi arătător şi mici urme de muşcături din pricina dinţilor rideracului. Trecu un deget peste fiecare cicatrice albă, urmându-le curbele, apoi îşi încleştă degetele pentru a se asigura că niciun nerv nu îi fusese afectat.

Cum era posibil? Ca prin magie cineva o vindecase. Se ridică şi observă că nu era singură.

Nehemia stătea în fotoliul de lângă pat, privind-o. Nici urmă de zâmbet pe buzele sale, iar Celaena se foi în timp ce zări neîncrederea din ochii tinerei prinţese. Fleetfoot stătea întinsă la picioarele ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Celaena.

— Asta aşteptam şi eu să te întreb, spuse prinţesa în Eyliwe. Gesticula către ea. Dacă nu te-aş fi găsit, ai fi murit în câteva minute din pricina acelei muşcături.

Chiar şi sângele care se scursese pe podea fusese curăţat.

— Mulţumesc, spuse ea, apoi tresări în timp ce privi cerul întunecat dincolo de fereastră. Ce zi este? Dacă prin absurd trecuseră două zile şi ratase ultimul test…

— Au trecut doar trei ore.

Umerii Celaenei căzură. Nu îl ratase. Încă mai avea ziua următoare la dispoziţie pentru antrenament, iar testul o zi după.

— Nu înţeleg. Cum de…

— Asta nu este important, o întrerupse Nehemia. Vreau să ştiu de unde ai căpătat muşcătura aia? Era sânge doar în dormitorul tău, nicio urmă pe hol sau oriunde în altă parte.

Celaena îşi încleştă şi descleştă mâna dreaptă, privind cicatricile întinzându-se şi contractându-se. Fusese atât de aproape de moarte. O privi pe prinţesă, apoi îşi privi din nou mâna. Oricare ar fi fost implicarea Nehemiei, nu era complicea lui Cain.

— Eu nu sunt cine pretind că sunt, spuse ea încet, incapabilă să îşi privească prietena în ochi. Lillian Gordaina nu există. Nehemia nu spuse nimic. Celaena se forţă să o privească în ochi. Nehemia o salvase; cum îndrăznise să creadă că Nehemia putea fi cea care controla bestia? Îi datora măcar adevărul prietenei sale. Numele meu este Celaena Sardothien, continuă ea.

Nehemia rămase cu gura căscată. Încet, clătină din cap.

— Dar te-au trimis în Endovier. Se presupune că trebuia să fii în Endovier cu… ochii Nehemiei se măriră. Vorbeşti dialectul Eyliwe al ţăranilor… al celor care sunt sclavi în Endovier. Aşa ai învăţat-o. Respiraţia Celaenei deveni puţin greoaie. Buzele Nehemiei tresăriră. Ai fost… ai fost în Endovier? Endovier este un lagăr al morţii. Dar… de ce nu mi-ai spus? Nu ai încredere în mine?

— Desigur că am, spuse Celaena. Mai ales că dovedise dincolo de orice îndoială că nu avea nicio legătură cu acele crime. Mi-a fost ordonat de către rege să nu scot un cuvânt despre asta.

— Un cuvânt despre ce? spuse Nehemia cu duritate, reprimându-şi lacrimile. *Regele* ştie că eşti aici? El îţi dă ordine?

— Sunt aici pentru amuzamentul său. Celaena se ridică mai sus pe pernă. Sunt aici pentru că organizează o competiţie pentru a-şi alege Campionul. Iar după ce câştig – dacă voi câştiga –, urmează să lucrez pentru rege timp de patru ani ca lacheu şi asasin. Iar apoi voi fi eliberată, iar numele îmi va fi curat.

Nehemia o privea pur şi simplu, blestemând-o cu o privire goală.

— Crezi că eu vreau să fiu aici? strigă Celaena, deşi îi făcu inima să tresară. Era fie castelul, fie Endovierul! Nicio alegere! îşi puse mâinile pe piept. Înainte de a începe să îmi ţii predici despre moralitatea mea sau înainte de a fugi şi a te ascunde în spatele gărzilor tale, să ştii doar că nu trece o clipă fără să mă întreb cum va fi să ucid pentru el – bărbatul care a distrus tot ce am iubit vreodată!

Nu putea respira suficient de repede, nu în timp ce uşa din mintea ei continua să se deschidă şi să se închidă, iar imaginile pe care Celaena se forţase să le uite i se perindau înaintea ochilor. Îi închise, dorindu-şi întuneric. Nehemia rămase tăcută. Feetfoot scheună. În tăcere, oameni, locuri, cuvinte răsunară în mintea sa.

Apoi, paşi. Paşii o aduseră înapoi. Salteaua gemu şi oftă în timp ce Nehemia se aşeză. O a doua greutate, mai uşoară, o urmă – Fleetfoot.

Nehemia luă mâna Celaenei în mâna sa caldă şi uscată. Celaena deschise ochii, dar privi peretele din partea opusă a camerei.

Nehemia îi strânse mâna.

— Tu eşti prietena mea dragă, Celaena. M-a durut – mai mult decât am crezut că va durea – atunci când lucrurile s-au răcit între noi. Să te văd privindu-mă cu atâta neîncredere în ochi. Şi nu vreau să te mai văd niciodată privindu-mă astfel. Aşa că vreau să îţi dau ţie ceea ce le-am dat doar câtorva oameni înainte. Ochii ei negri sclipiră. Numele nu sunt importante. Ceea ce este în interiorul tău contează. Ştiu prin ce ai trecut în Endovier. Ştiu ce îndură acolo oamenii mei, zi după zi. Dar tu nu le-ai permis minelor să te împietrească; nu le-ai permis să îţi întunece sufletul.

Prinţesa îi trasă un semn pe mână, degetele sale apăsând pe piele.

— Porţi multe nume, iar eu te voi numi ca atare. Mâna i se ridică spre fruntea Celaenei şi desenă un semn invizibil. Te numesc Elentya. Sărută fruntea asasinei. Îţi ofer acest nume pentru a-l folosi cu onoare, pentru a-l folosi când celelalte nume devin prea grele. Te numesc Elentya, „Spirit Ce Nu A Putut Fi învins”.

Celaena fu ţintuită în loc. Putea simţi numele căzând asupra ei asemenea unui văl sclipitor. Aceasta era dragoste necondiţionată. Prieteni asemenea Nehemiei nu existau. De ce fusese ea atât de norocoasă încât să găsească unul?

— Haide, spuse vioaie Nehemia. Povesteşte-mi cum ai devenit Asasinul Adarlanului şi cum, mai exact, ai sfârşit prin a ajunge în acest castel – şi care sunt detaliile aceste competiţii absurde. Celaena zâmbi uşor în timp ce Fleetfoot îşi legănă coada şi linse braţul Nehemiei.

Îi salvase viaţa – cumva. Răspunsuri pentru asta vor veni mai târziu. Aşa că Celaena vorbi.

În dimineaţa următoare, Celaena păşea alături de Chaol, privirea căzându-i pe podeaua de marmură a coridorului. Soarele radia din zăpada

din grădină, făcând lumina din hol aproape orbitoare. Îi povestise Nehemiei aproape totul. Erau câteva lucruri pe care nu le-ar fi spus nimănui niciodată şi nu îl menţionase nici pe Cain sau creatura. Nehemia nu o întrebase ce o muşcase de mână, dar rămăsese cu ea, se ghemuise în pat sporovăind şi vorbind întreaga noapte. Celaena, nefiind sigură dacă va mai putea dormi acum că ştia ce putea face Cain, fusese recunoscătoare pentru compania prinţesei. Îşi strânse mai tare pelerina în jurul corpului. Dimineaţa era nefiresc de friguroasă.

— Eşti tăcută astăzi. Chaol îşi menţinu privirea înainte. Tu şi Dorian v-aţi certat?

Dorian. Trecuse pe la apartamentul ei noaptea trecută, dar Nehemia îl alungase înainte de a apuca să între în dormitor.

— Nu. Nu l-am văzut de ieri-dimineaţă.

După întâmplările nopţii trecute, ieri-dimineaţă părea să fi fost acum o săptămână.

— Ţi-a plăcut să dansezi cu el la bal?

Oare cuvintele lui erau puţin aspre? Celaena se întoarse către el la o cotitură, îndreptându-se către o cameră privată de antrenament.

— Ai plecat destul de devreme. Aş fi crezut că ai fi vrut să mă supraveghezi întreaga noapte.

— Nu mai ai nevoie de mine să te supraveghez.

— Nu am avut nevoie de tine nici la început.

El ridică din umeri.

— Acum ştiu că nu pleci nicăieri.

Afară un vânt urlător spulberă o rafală de zăpadă, trimiţând un val sclipitor în aer.

— Aş putea pleca înapoi în Endovier.

— Nu vei pleca.

— De unde ştii asta?

— Pur şi simplu ştiu.

— Da, asta îmi dă multă încredere.

El chicoti, înaintând către ringul de scrimă.

— Sunt surprins că animalul tău nu a alergat după tine, după cum scâncea.

— Dacă ai avea un animal de companie, nu ai râde de mine.

— Nu am avut niciodată unul; nu mi-am dorit niciodată unul.

— Asta este probabil o binecuvântare pentru orice câine ar fi ajuns să fie companionul tău.

El o împunse cu cotul. Ea rânji şi îl înghionti înapoi. Îşi dorea să îi poată spune despre Cain. Îşi dorise să îi spună din prima clipă când îl văzuse înaintea uşii sale în acea dimineaţă. Îşi dorea să îi spună totul.

Dar el nu putea afla. Pentru că ea, îşi dăduse seama noaptea trecută, dacă îi spunea despre Cain şi despre creatura pe care o eliberase, atunci va cere să vadă cadavrul creaturii. Iar asta însemna să îl ducă în pasajul secret. În timp ce avea suficientă încredere în ea încât să o lase singură cu Dorian, să ştie că ea avea acces la o rută de scăpare nepăzită era un test la care încă nu era pregătită să îl supună pe Chaol.

„Pe lângă asta, am omorât-o. S-a terminat. Răul misterios al Elenei fusese distrus. Acum îl voi învinge pe Cain în duel şi nimeni nu trebuie să afle nimic. “

Chaol se opri înaintea uşii nemarcate a sălii lor de antrenament şi se întoarse pentru a o confrunta.

— Te voi întreba asta o singură dată, apoi nu te voi mai întreba, spuse el privind-o atât de intens încât Celaena îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Ştii în ce te bagi cu Dorian?

Celaena râse stingher.

— Îmi dai sfaturi romantice? Şi este pentru binele meu sau al lui Dorian?

— Al amândurora.

— Nu mi-am dat seama că îţi păsa atât de mult de mine încât să te deranjezi. Sau chiar să observi.

Făcând cinste reputaţiei sale, Chaol nu muşcă momeala.

În schimb, descuie uşa.

— Doar aminteşte-ţi să îţi foloseşti creierul, bine? spuse el peste umăr şi intră în sală.

O oră mai târziu, transpirând şi încă gâfâind din pricina antrenamentului de scrimă, Celaena îşi şterse fruntea cu mâneca în timp ce se îndreptau înapoi spre apartamentul său.

— Zilele trecute te-am văzut citind *Elric şi Emide*, spuse el. Credeam că urăşti poezia.

— Este diferită. Celaena îşi legănă braţele. Poezia epică nu este plictisitoare sau pretenţioasă.

— Serios? un zâmbet strâmb apăru pe buzele lui Chaol. Un poem despre bătălii şi dragoste fără limite nu este pretenţios? Ea îl lovi jucăuşă cu pumnul în umăr, iar el râse. Plăcut surprinsă şi încântată de râsul său, Celaena chicoti. Dar după colţ, coridorul se umplu de gărzi şi îl zări.

Regele Adarlanului.

CAPITOLUL 44

Regele. Inima Celaenei scânci şi se ascunse în fundul pieptului. Fiecare dintre micile cicatrici de pe mâna sa pulsa. El înainta către ei, silueta sa monstruoasă umplând coridorul mult prea îngust, iar ochii li se întâlniră. Ea îngheţă şi clocoti în acelaşi timp. Chaol se opri şi făcu o plecăciune joasă.

Încet, nedorindu-şi încă să atârne de ştreang, Celaena făcu şi ea o plecăciune. El o privi cu ochi de oţel. Părul de pe braţe i se ridică. Îl putea simţi studiind-o, căutând ceva în interiorul ei. El ştia că ceva nu era în regulă, că ceva se schimbase în castelul său – ceva ce avea legătură cu ea. Celaena şi Chaol făcură reverenţa şi păşiră în lateral.

Regele întoarse capul pentru a o studia plecând pe lângă ei. Oare putea vedea dincolo de pielea şi carnea ei? Ştia că monstrul de Cain avea abilitatea de a deschide portaluri, portaluri reale către alte lumi? Ştia că, deşi interzisese magia, semnele Wyrd încă aveau o putere proprie? Putere pe care regele o putea folosi dacă ar învăţa să invoce demoni precum rideracul…

Era o întunecime în ochii lui care se simţea rece şi străină, asemenea spaţiilor dintre stele. Putea un singur om distruge o lume întreagă? Ambiţia lui era atât de obsesivă? Celaena putea auzi zarva războiului. Regele îşi luă privirea de pe figura ei şi se îndepărtă.

Era ceva periculos în legătură cu el. Asemenea unui aer de moarte pe care îl simţise când stătuse înaintea acelui vid întunecat invocat de către Cain. Era duhoarea unei alte lumi, o lume moartă. Care era scopul Elenei în a-i cere să se apropie de el?

Celaena reuşi pas cu pas să se îndepărteze de rege. Ochii ei erau distanţi şi absenţi şi deşi nu privi către Chaol, îl simţi studiindu-i chipul. Din fericire, căpitanul nu scoase niciun cuvânt. Era bine să aibă pe cineva care înţelegea.

De asemenea, Chaol nu spuse nimic când ea veni mai aproape de el pentru restul plimbării.

Chaol se plimba prin camera lui, timpul său cu Celaena încheindu-se până la antrenamentul ei cu ceilalţi Campioni în acea după-amiază. După prânz, el se întorsese în apartamentul său pentru a citi raportul care detalia călătoria regelui. Iar în ultimele zece minute citise documentul de trei ori. Mototoli hârtia în pumn. De ce sosise regele singur? Şi, mai important, cum muriseră toţi cei din escorta sa de călătorie? Regele menţionase Munţii Colţ Alb, dar… De ce erau toţi morţi?

Regele făcuse o aluzie vagă la un incident conform căruia rebelii le otrăviseră rezervele de mâncare, dar detaliile erau suficient de misterioase încât să sugereze că adevărul era îngropat în altă parte. Poate că nu explicase în detaliu ce se petrecuse pentru că i-ar supăra pe supuşii săi. Dar Chaol era Căpitanul Gărzii sale. Dacă regele nu avea încredere în el…

Ceasul bătu ora, iar umerii lui Chaol se relaxară. Biata Celaena. Oare ea ştia că arătase ca un animal speriat când apăruse regele? Aproape că îşi dorise să o mângâie pe spate. Iar efectul pe care regele îl avusese asupra ei durase mult timp după întâlnirea lor de pe coridor; fusese distantă în timpul prânzului.

Acum era incredibilă; atât de rapidă încât el însuşi avea dificultăţi în a ţine pasul cu ea. Putea escalada un zid cu uşurinţă şi o demonstrase căţărându-se până în balconul dormitorului ei cu mâinile goale. Îl irita, mai ales când îşi amintea că ea avea doar optsprezece ani. Chaol se întrebă dacă aşa fusese ea înainte de Endovier. Nu ezita niciodată când se duelau, dar părea să se scufunde undeva departe în sinea ei, într-un loc calm şi răcoros, dar furios şi fierbinte. Putea ucide pe oricine, inclusiv pe Cain, în câteva secunde.

Dar, dacă devenea Campion, o puteau lăsa încă o dată în libertate prin Erilea? Îi devenise dragă, dar Chaol nu ştia dacă ar mai putea dormi noaptea ştiind că îl reantrenase şi eliberase pe cel mai temut asasin al lumii. Dacă învingea totuşi ea ar rămâne la castel timp de patru ani.

Oare ce crezuse regele când îi văzuse împreună, râzând? Cu siguranţă, nu acesta fusese motivul său pentru a-i ascunde ce se întâmplase cu oamenii din escortă. Nu, regele nu s-ar deranja să bage de seamă astfel de lucruri, în special dacă Celaena avea să fie în curând Campionul său.

Chaol îşi frecă umărul. Ea păruse atât de mică atunci când îl văzuse pe rege.

Încă de când se întorsese din călătorie, regele nu păruse diferit şi se purta cu Chaol la fel de grosolan ca întotdeauna. Dar dispariţia sa bruscă, apoi reîntoarcerea fără nici un singur suflet… Se întâmpla ceva, iar regele făcuse această călătorie pentru a pune lucrurile în mişcare. Celaena o ştia cumva şi ea.

Căpitanul Gărzii se rezemă de perete, privind spre tavan. Nu ar trebui să se amestece în treburile regelui. Chiar acum, trebuia să se concentreze pe rezolvarea crimelor Campionilor şi să se asigure că Celaena avea să câştige. Nici măcar nu mai era vorba despre mândria lui Dorian; Celaena nu ar supravieţui încă un an în Endovier.

Chaol zâmbi uşor. Asasina cauzase deja destule probleme în lunile de când se afla la castel. El îşi putea imagina doar ce s-ar putea întâmpla în următorii patru ani.

CAPITOLUL 45

Celaena gâfâi în timp ce ea şi Nox coborâră săbiile, Maestrul Armelor strigându-le celor cinci Campioni să bea apă. A doua zi urma să aibă loc ultimul lor test înainte de duelul final. Celaena menţinu distanţa când Cain se îndreptă către urciorul cu apă de pe masa de lângă peretele opus, supraveghindu-i fiecare mişcare. Îi studie muşchii, înălţimea, gabaritul – toate fiind puteri furate de la Campionii ucişi. Studie inelul negru de pe degetul său. Cumva avea vreo legătură cu abilităţile lui oribile? Nici măcar nu păruse atât de surprins să o vadă în viaţă când intrase în sala de antrenament. Îi aruncă un zâmbet subţire, viclean şi îşi luă sabia de antrenament.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nox păşind lângă ea. Cain, Mormânt şi Renault vorbeau între ei. Ai fost puţin cam dezechilibrată.

Cum învăţase Cain să invoce acea creatură şi ce era întunecimea aceea din care apăruse? Oare chiar făcea asta doar pentru a câştiga competiţia?

— Sau, continuă Nox, te macină alte gânduri?

Celaena îl alungă pe Cain din mintea sa.

— Poftim?

Nox râânji.

— Se pare că te bucurai foarte mult de atenţia prinţului moştenitor la bal.

— Vezi-ţi de treaba ta! se răsti ea.

Nox ridică mâinile în aer.

— Nu am vrut să fiu indiscret.

Celaena merse la urciorul cu apă, fără să-i spună vreun cuvânt lui Nox în timp ce îşi turnă un pahar şi nu se sinchisi să îi ofere şi lui unul. El se aplecă spre ea când puse jos urciorul.

— Acele cicatrici pe mâna ta sunt noi.

Ea băgă mâna în buzunar, ochii sclipindu-i.

— Vezi-ţi de treaba ta! repetă ea. Dădu să plece, dar Nox o prinse de braţ.

— Noaptea trecută mi-ai spus să stau în camera mea. Iar acele cicatrici seamănă cu nişte muşcături. Se spune că Verin şi Xavier au fost ucişi de animale. Ochii lui cenuşii se mijiră. Tu ştii ceva.

Celaena privi peste umăr către Cain, care glumea cu Mormânt de parcă nu ar fi fost un psihopat invocator de demoni.

— Au mai rămas doar cinci dintre noi. Patru ajung la dueluri, iar testul este mâine. Orice li s-a întâmplat lui Verin şi Xavier nu a fost un accident, nu când morţile lor au avut loc la două zile înaintea testelor. Celaena îşi smulse mâna din strânsoarea lui. *Ai grijă,* sâsâi ea.

— Spune-mi ce ştii.

Ea nu putea, nu fără să pară nebună.

— Dacă ai fi inteligent, ai fugi din castelul ăsta.

— De ce? Nox îi aruncă o privire lui Cain. Ce îmi ascunzi?

Brullo bău apa şi merse să îşi ia sabia. Ea nu avea prea mult timp înainte ca Maestrul Armelor să ordone reluarea antrenamentului.

— Îţi spun doar că, dacă nu aş avea altă opţiune decât aceea de a mă afla aici, dacă nu aş avea de ales între asta şi moarte, acum aş fi dincolo de Erilea, neprivind înapoi.

Nox îşi frecă gâtul.

— Nu am înţeles un cuvânt din tot ceea ce mi-ai spus. De ce nu ai de ales? Ştiu că lucrurile stau prost cu tatăl tău, dar sunt sigur că el nu ar… Celaena îl făcu să tacă, aruncându-i o privire ageră. Iar tu nu eşti o hoaţă de bijuterii, nu-i aşa? Ea încuviinţă din cap. Nox privi din nou către Cain. Cain ştie şi el. De aceea încearcă mereu să te enerveze, ca să te facă să te dai de gol.

Ea încuviinţă. Ce diferenţă era dacă ştia şi Nox? Acum avea lucruri mult mai importante pe cap. Cum ar fi supravieţuirea până la dueluri. Sau să îl oprească pe Cain.

— Dar cine eşti? întrebă Nox. Celaena îşi muşcă buza. Ai spus că tatăl tău te-a mutat în Endovier, asta ştiu că este adevărat. Prinţul a mers acolo după tine – există dovezi ale călătoriei sale. Chiar în timp ce o spuse, ochii i se îndreptară spre spatele Celaenei. Ea putea aproape vedea revelaţiile în timp ce înfloreau în mintea lui. Şi… tu nu ai fost în oraşul Endovier. Tu ai fost în E*nd*ovier. În ocnele de sare. Asta explică de ce erai atât de dureros de slabă când te-am văzut prima oară.

Brullo bătu din palme.

— Haideţi cu toţii! Exersaţi!

Nox şi Calaena rămaseră lângă masă. El avea ochii larg deschişi.

— Ai fost sclavă în Endovier? Ea nu putea forma cuvintele pentru a-i confirma. Nox era mult prea inteligent pentru binele lui. Dar eşti doar o femeie – ce ai făcut… Privirea îi căzu asupra lui Chaol şi gărzilor care stăteau lângă el. Ţi- am mai auzit numele înainte? Aş fi auzit când ai fost trimisă în Endovier?

— Da. Toată lumea a auzit despre condamnarea mea, şopti ea şi îl privi răsfoind printre fiecare dintre numele pe care le auzise vreodată asociate cu lagărul, apoi puse piesele puzzle-ului laolaltă. Făcu un pas înapoi.

— Eşti o *fată?*

— Surprinzător, ştiu. Toată lumea crede că sunt mai în vârstă.

Nox îşi trecu o mână prin părul negru.

— Şi poţi fie să devii Campionul Regelui, fie să te întorci în Endovier?

— De aceea nu pot pleca. Brullo strigă spre ei să îşi reia antrenamentul. Şi de aceea îţi spun să pleci din castel cât încă mai poţi. Îşi scoase mâna din buzunar şi i-o arătă. Am căpătat asta de la o creatură. Nici măcar nu ţi-o pot descrie, nu m-ai crede dacă aş face-o. Dar acum suntem cinci şi, cum testul este mâine, asta înseamnă că suntem în pericol încă o noapte.

— Nu înţeleg nimic din toate astea, spuse Nox, încă menţinând distanţa faţă de ea.

— Nu trebuie. Dar tu nu te întorci la închisoare dacă dai greş şi nu tu vei fi Campionul chiar dacă ajungi la dueluri. Aşa că trebuie să *pleci.*

— Vreau să ştiu ce ucide Campionii!

Celaena îşi reprimă un fior în timp ce îşi aminti colţii şi duhoarea creaturii.

— Nu, spuse ea, neputând să îşi ascundă teama din glas. Nu vrei. Trebuie doar să ai încredere în mine şi să crezi că nu încerc să te elimin din competiţie păcălindu-te.

Orice ar fi citit în expresia ei, îi făcu umerii să cadă.

— În tot acest timp am crezut că eşti doar o fată drăguţă din Bellhaven care fura bijuterii pentru a atrage atenţia tatălui ei. De unde să ştiu că fata blondă este Regina Lumii de Dincolo. Nox zâmbi cu tristeţe. Îţi mulţumesc că m-ai avertizat. Ai fi putut alege să nu-mi spui nimic.

— Tu ai fost singurul care s-a sinchisit să mă ia în serios, spuse ea zâmbind cu o căldură sinceră. Sunt surprinsă că nu mă crezi nici acum.

Brullo strigă la ei, iar cei doi porniră pentru a se reuni cu grupul. Privirea dură a lui Chaol era aţintită asupra lor. Celaena ştiu că avea să fie interogată despre conversaţia lor mai târziu.

— Fă-mi o favoare, Celaena, rosti Nox. Auzul numelui său o făcu să tresară. El îşi aduse gura aproape de urechea ei. Distruge-l pe Cain, şopti el cu un zâmbet diabolic. Celaena îi răspunse la zâmbet şi încuviinţă.

Nox plecă devreme în acea seară, strecurându-se din castel fără a spune cuiva un cuvânt.

Ceasul bătu ora cinci, iar Kaltain se împotrivi dorinţei de a-şi freca ochii în timp ce opiul se prelingea prin fiecare por al corpului ei. În lumina apusului coridoarele castelului erau inundate de roşu şi portocaliu, şi auriu, culorile îmbinându-se. Perrington o rugase să i se alăture la masa lui în timpul cinei din Salonul Mare, iar în mod obişnuit ea nu ar fi îndrăznit să fumeze înainte de o cină publică, dar durerea de cap care o sâcâise întreaga după-amiază nu se domolise.

Coridorul părea să înainteze spre eternitate. Kaltain îi ignoră pe curteni şi servitorii care treceau, concentrându-şi privirea pe apusul soarelui. Cineva se apropia din partea opusă, o pată de negru pe fundalul luminat de auriu şi portocaliu. Umbre păreau să emane din el, învăluind zidul de piatră şi ferestrele asemenea cernelei vărsate.

Ea încercă să înghită în timp ce se apropie de el, dar descoperi că limba îi era grea şi uscată precum hârtia.

Fiecare pas îl aducea mai aproape – îl făcea mai mare şi mai înalt –, iar bătăile inimii sale îi răsunau în urechi. Poate că de data asta fumase prea mult opiu. Printre bubuielile din capul şi inima sa, fâlfâitul unor aripi umplu aerul.

— Milady, spuse Cain plecându-şi capul în timp ce trecu pe lângă ea.

Kaltain nu spuse nimic. Îşi încleştă palmele umede şi îşi continuă drumul către Salonul Mare. Dură o vreme până ce sunetul aripilor se stinse, dar,

până ce ajunse la masa ducelui, uitase deja tot.

După cina din acea seară, Celaena stătea lângă tabla de şah, în faţa lui Dorian. Sărutul de după balul din urmă cu două zile nu fusese atât de rău. Drăguţ, de fapt, dacă trebuia să fie sinceră. Desigur, el se întorsese astă-seară şi până acum nu menţionase nimic despre cicatricile proaspete de pe mâna sa sau despre sărut. Iar ea nu i-ar spune niciodată, nici într-un milion de ani, despre riderac. Ea ar putea simţi ceva pentru el, dar, dacă el i-ar fi spus tatălui său despre puterea semnelor şi porţilor Wyrd… Sângele îi îngheţă în vine la acest gând.

Dar, privindu-i chipul luminat de focul din şemineu, nu putea descoperi nicio asemănare cu tatăl său. Nu, vedea doar blândeţea şi inteligenţa sa. Poate că era un băiat arogant, dar… Celaena o scărpină pe Fleetfoot cu degetele de la picioare. Se aştepta ca el să stea deoparte, să treacă la altă femeie acum că îi simţise gustul.

El îşi mută Marea Preoteasă, iar Celaena râse.

— *Chiar* vrei să faci mutarea asta? întrebă ea. Chipul lui se contorsionă confuz, iar ea îşi luă pionul, mutându-l pe diagonală şi dărâmând cu uşurinţă piesa.

— La naiba! strigă el, iar ea chicoti.

— Poftim. Celaena îi înmână piesa. Ia-o şi încearcă altă mutare.

— Nu. Voi juca ca un bărbat şi îmi voi accepta înfrângerile!

Râseră, dar în curând tăcerea căzu asupra lor. Un zâmbet jucăuş încă stăruia pe buzele Celaenei, iar el se întinse către mâna ei. Îşi aşeză uşor palma peste a ei, degetele sale împreunându-se cu ale Celaenei. Mâna lui era aspră, dar fermă. Mâinile lor împreunate se odihneau acum pe marginea mesei.

— Am nevoie de ambele mâini pentru a juca şah, spuse ea, întrebându-se dacă era posibil ca inima să îi explodeze. Fleetfoot se ofensă şi fugi de lângă ei, probabil pentru a se ascunde sub pat.

— Cred că ai nevoie doar de una. Dorian mută o piesă spre marginea tablei. Vezi?

Celaena îşi muşcă buza. Totuşi, nu îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Ai de gând să mă săruţi din nou?

— Mi-ar plăcea. Ea nu se putu mişca în timp ce el se aplecă spre ea, mai aproape şi mai aproape, masa gemând sub greutatea sa, buzele lui ajungând la un milimetru de ale sale.

— M-am întâlnit cu tatăl tău astăzi, pe coridor, zise ea grăbită.

Dorian se aşează uşor înapoi în fotoliu.

— Şi?

— Şi a fost în regulă, minţi ea.

Dorian miji ochii. Îi ridică bărbia cu un deget.

— Nu ai spus asta pentru a evita inevitabilul, nu-i aşa?

Nu, o spusese doar pentru a continua să vorbească, pentru a-l ţine lângă ea cât de mult putea, astfel încât să nu fie nevoită să petreacă noaptea singură, cu ameninţarea lui Cain plutind asupra sa. Cine era mai bun decât fiul regelui pentru a-i ţine companie în orele întunecate ale nopţii? Cain nu ar îndrăzni să îl rănească.

Dar toată situaţia asta… tot ceea ce se întâmplase cu ridera- cul însemna că tot ceea ce citise în cărţile acelea era adevărat. Dacă monstrul de Cain putea invoca orice – precum morţii? Mulţi oameni îşi pierduseră averile când magia dispăruse. Chiar şi regele însăşi ar putea fi intrigat de acest fel de putere.

— Tremuri, spuse Dorian. Chiar tremura. Ca o idioată, ea tremura. Eşti în regulă? El se ridică de la masă şi veni lângă ea.

Nu îi putea spune; nu, el nu trebuia să afle niciodată. La fel cum nu trebuia să afle că, atunci când verificase sub pat înainte de cină, erau semne proaspete trasate cu cretă pe care ea le curăţase. Cain ştia că ea descoperise modul în care el elimina competiţia. Poate că o va vâna astă-seară sau poate nu – nu avea nici cea mai vagă idee. Dar va dormi puţin în această seară sau până când Cain va zăcea străpuns de vârful săbiei sale.

— Sunt bine, spuse ea, deşi glasul îi era puţin mai mult decât o şoaptă. Dar, dacă el continua să întrebe, se va simţi obligată să îi spună.

— Eşti sigură că te simţi… începu el, dar ea se năpusti înainte şi îl sărută.

Aproape că îl dărâmă pe podea. Dar el rezemă un braţ de spătarul fotoliului şi îşi menţinu echilibrul în timp ce braţul celălalt cuprinse mijlocul Celaenei. Ea permise atingerii şi gustului său să o umple. Îl sărută, sperând să fure puţin din aerul său. Degetele i se înlănţuiră în părul lui, iar în timp ce el o săruta cu violenţă, ea lăsă totul să dispară.

Ceasul bătu ora trei. Celaena stătea în pat, cu genunchii strânşi la piept. După ore de sărutări şi discuţii şi iar sărutări pe patul său, Dorian plecase cu câteva minute înainte. Fusese tentată să îi ceară să rămână, ar fi fost un lucru inteligent să îi ceară să rămână, dar gândul că Dorian ar putea fi acolo

când Cain sau rideracul ar veni după ea, sau că Dorian ar putea fi rănit o făcu să îl lase să plece.

Prea obosită pentru a citi, dar prea trează pentru a dormi, Celaena privea focul care trosnea în şemineu. Fiecare sunet sau pas o făcea să tresară. Reuşise să sustragă câteva ace din setul de cusut al Philippei când aceasta nu fusese atentă. Dar un cuţit improvizat, o carte grea şi un sfeşnic nu ar fi apărat-o împotriva a ceea ce putea să invoce Cain.

Nu ar fi trebuit să o laşi pe Damaris în mormânt. Să meargă din nou acolo jos nu era o opţiune, nu atâta timp cât Cain trăia. Celaena îşi îmbrăţişă genunchii, tremurând în timp ce îşi aminti întunericul din care ieşise bestia.

Cain trebuia să fi învăţat despre semnele Wyrd în Munţii Colţ Alb – care delimitau frontiera dintre Adarlan şi Pustiurile de Vest. Se spunea că răul încă se ridica din ruinele Regatului Vrăjitoarei şi că bătrâna femeie cu dinţii de oţel încă bântuia drumurile pustii şi trecătorile din munte.

Părul de pe braţe i se ridică, iar ea apucă o pătură îmblănită de pe pat pentru a se acoperi cu ea. Dacă ar putea să rămână în viaţă până la dueluri, l-ar putea învinge pe Cain şi totul s-ar sfârşi. Apoi ar putea dormi din nou fără teamă – doar dacă Elena nu avea gânduri mai mari pentru ea.

Celaena îşi odihni obrazul pe genunchi, ascultând ticăitul ceasului în noapte.

Copite tunătoare izbeau pământul îngheţat, mai repede şi mai repede în timp ce călăreţul biciuia calul. Zăpada şi nămolul formau un strat gros pe pământ, iar fulgi tăioşi brăzdau cerul nopţii.

Celaena alerga mai încet decât puteau picioarele sale tinere. Totul o durea. Copacii îi sfâşiaseră rochia şi o trăseseră de păr; piatra îi crestase tălpile. Hoinări prin pădure, respirând atât de greu încât nu îşi putea aduna aerul din plămâni pentru a striga după ajutor. Trebuia să ajungă la pod. Forma aceea nu putea trece podul.

În urma ei, o sabie scrâşni în timp ce fu scoasă din teacă.

Ea căzu, prăbuşindu-se în nămol şi pietriş. Sunetul demonului apropiindu-se umplu aerul în timp ce ea se lupta din răsputeri să se ridice. Dar nămolul o ţintui în loc, iar ea nu mai putea fugi.

Întinzându-se către un tufiş, mâinile sângerându-i, cu calul acum aproape în spatele său, ea…

Celaena gâfâi şi se trezi. Îşi duse o mână la inimă. Fusese un vis.

Lemnele arseseră până deveniseră cenuşă; o lumină rece şi gri se strecura printre draperii. Totul fusese un coşmar.

Probabil că aţipise la un moment dat în timpul nopţii. Îşi strânse amuleta în palmă, trecând degetul mare peste piatra preţioasă din mijloc.

„Cât de protectoare ai fost în noaptea aceea când chestia aceea m-a atacat.

Încruntându-se, aranjă cu blândeţe păturile în jurul căţeluşei şi îi mângâie capul pentru un moment. Zorii erau aproape. Trecuse de noaptea asta.

Oftând, Celaena se întinse înapoi în pat şi închise ochii.

Câteva ore mai târziu, când vestea evadării lui Nox se răspândi, Celaena fu anunţată că ultimul test fusese anulat. Urma să se dueleze împotriva lui Mormânt, Renault şi Cain în ziua următoare.

Mâine… apoi libertatea ei va fi decisă.

CAPITOLUL 46

Pădurea încă era tăcută şi îngheţată în jurul lui Dorian, iar zăpada se scutura în grămezi mari din copaci când trecea pe lângă ei. Ochii lui alergau printre ramuri şi tufişuri. Simţise nevoia să iasă la vânătoare doar pentru a lăsa aerul îngheţat să îl biciuie.

Îi vedea chipul de fiecare dată când închidea ochii. Ea îi bântuia gândurile, îl făcea să îşi dorească să facă lucruri măreţe şi minunate în numele ei, să fie un bărbat care merita să poarte o coroană.

Dar Celaena… el nu ştia ce simţea ea. Îl sărutase – cu dorinţă arzătoare, chiar –, dar femeile pe care le iubise în trecut fuseseră toate doritoare. Îl priveau cu adoraţie, în timp ce ea îl privea asemenea unei pisici care urmăreşte un şoarece. Dorian se îndreptă de spate, simţind o mişcare în apropiere. Un cerb stătea la zece metri depărtare, hrănindu-se cu scoarţă de copac. Dorian îşi opri calul şi scoase o săgeată din tolbă. Dar slăbi arcul.

Ea urma să se dueleze a doua zi.

Dacă era rănită… Nu, îşi putea purta singură de grijă; era puternică şi inteligentă, şi rapidă. Mersese prea departe; nu ar fi trebuit să o sărute. Pentru că acum, indiferent de cum şi-ar fi imaginat odată că arăta viitorul lui sau cu cine crezuse că şi-l va petrece, nu-şi putea imagina că ar putea fi cu altcineva, că ar putea dori pe altcineva.

Zăpada începu să cadă. Dorian privi cerul cenuşiu şi călări mai departe prin parcul pustiu de jocuri.

Celaena stătea înaintea uşilor balconului, privind în jos către Rifthold. Acoperişurile erau încă acoperite de zăpadă, iar lumini licăreau în fiecare casă. Poate că peisajul era minunat, dar ea ştia ce corupţie şi mizerie sălăşluiau în el. Şi ce monstruozitate domnea peste întreg ţinutul. Spera că Nox ajunsese departe, foarte departe. Le spusese gărzilor sale că nu va primi niciun vizitator în aceea noapte şi să nu le permită nici măcar lui Dorian ori lui Chaol să între. Cineva ciocănise, o dată, dar ea nu răspunsese, iar oricine ar fi fost plecase fără să mai încerce. Îşi aşeză mâna pe geamul uşilor, savurând înţepătura sa îngheţată. Ceasul bătu douăsprezece.

Mâine – sau era deja azi? — îl va confrunta pe Cain. Niciodată nu se duelase cu el la antrenamente. Ceilalţi Campioni fuseseră prea dornici pentru a obţine o bucată din el. Cain era puternic, dar nu era nici pe departe atât de rapid ca ea. Însă el avea energie. Va trebui să îl obosească pentru o vreme. Se rugă ca tot alergatul împreună cu Chaol să nu îi permită să obosească înaintea lui. Dacă va pierde…

„Nici măcar nu îţi oferi opţiunea asta.“ îşi rezemă fruntea de geam. Ar fi mai onorabil să piară în duel decât să se întoarcă în Endovier? Sau ar fi mai onorabil să moară decât să devină Campionul Regelui? Pe cine îi va ordona el să ucidă?

Avea un cuvânt de spus, fiind Asasinul Adarlanului. Chiar şi când Arobynn Hamei îi dirijase viaţa, ea întotdeauna avusese un cuvânt de spus în cazurile pe care le primea. Fără copii. Fără persoane din Terrasen. Dar regele îi putea porunci să ucidă pe oricine.

Oare Elena se aştepta ca ea să îl refuze pe rege când devenea Campionul său? Stomacul îi urcă în gât. Acum nu era timpul să se gândească la asta. Trebuia să se concentreze asupra lui Cain, pe epuizarea lui.

Dar, oricât încerca, nu se putea gândi decât la acea asasină fără speranţă, pe jumătate moartă de foame, care fusese scoasă din Endovier într-o zi de toamnă de către un căpitan arţăgos al gărzii. Ce ar fi spus ea despre târgul prinţului dacă ar fi ştiut că era pregătită să piardă atât de multe? Ar fi râs ea dacă ar fi ştiut că alte lucruri – alţi oameni – vor ajunge să însemne la fel de mult ca libertatea sa?

Celaena înghiţi în sec. Poate că avea şi alte motive pentru a lupta mâine. Poate că nu fuseseră suficiente câteva luni în castel. Poate… poate că îşi

dorea să stea aici pentru alte motive decât eventuala sa libertate. Aces*ta era* un lucru pe care acea asasină fără speranţă din Endovier nu l-ar fi crezut niciodată.

Dar era adevărat. Îşi dorea să rămână.

Iar asta făcea ca ziua de mâine să fie mult mai grea.

CAPITOLUL 47

Kaltain îşi strânse mantia roşie în jurul trupului, savurându-i căldura. De ce se ţineau duelurile afară? Va îngheţa până la apariţia asasinei! Pipăi sticluţa din buzunar şi privi către cele două pocale de pe masa din lemn. Cel din dreapta era pentru Sardothien. Nu trebuia să le încurce.

Privi către Perrington, care stătea lângă rege. Nu avea nicio idee despre ce avea să facă de îndată ce Sardothien va dispărea din calea ei, de îndată ce Dorian va fi din nou liber. Sângele îi clocoti în vene.

Ducele se îndreptă către ea, iar Kaltain îşi menţinu privirea asupra verandei cu dale din piatră unde urma să aibă loc duelul. El se opri înaintea ei, blocând privirile celorlalţi membri ai consiliului, astfel încât nimeni să nu poată vedea.

— Puţin cam răcoare pentru un duel în aer liber, spuse el. Kaltain zâmbi şi lăsă faldurile pelerinei să cadă peste masă când el îi sărută mâna. Cu un văl roşu ascunzându-i mâna liberă, Kaltain scoase dopul sticluţei şi vărsă conţinutul în vin. Sticluţa reveni apoi în buzunarul ei în timp ce ducele se ridică. Suficient pentru a o slăbi pe Sardothien, să o ameţească şi să o dezorienteze.

Un gardian apăru în pragul uşii, apoi încă unul. Între ei stătea o siluetă. Purta haine bărbăteşti, deşi Kaltain fu nevoită să recunoască totuşi că jacheta neagră cu auriu avea o croială straşnică. Era ciudat să se gândească la femeia aceea ca fiind o asasină, dar, văzând-o acum, toate ciudăţeniile şi defectele ei aveau sens. Kaltain îşi trecu un deget peste baza pocalului şi rânji.

Campionul ducelui Perrington apăru din spatele turnului cu ceas. Kaltain ridică din sprâncene. Ei chiar credeau că Sardothien putea învinge un asemenea bărbat dacă nu era drogată?

Kaltain făcu un pas înapoi de lângă masă, iar Perrington merse să se aşeze în spatele regelui la sosirea celorlalţi doi Campioni. Cu chipuri aprige,

aşteptau vărsarea de sânge.

Pe veranda largă ce cuprindea turnul cu ceas din obsidian, Celaena încerca să nu tremure. Nu înţelegea de ce duelurile trebuiau să se ţină afară – bine, pe lângă faptul că erau menite să îi incomodeze şi mai mult. Privi cu jind către ferestrele aliniate de pe zidul castelului, apoi către grădina acoperită de chiciură. Mâinile îi erau deja amorţite. Băgându-le în buzunarele îmblănite, se apropie de Chaol, care stătea la marginea cercului uriaş trasat cu cretă pe lespezile de piatră.

— Îngheţăm aici, spuse ea. Gulerul şi mânecile jachetei sale negre erau căptuşite cu blană de iepure, dar nu era suficient. De ce nu mi-ai spus că duelul are loc afară?

Chaol clătină din cap, privind către Mormânt şi Renault – mercenarul din Golful Scheletului, care, spre satisfacţia ei, părea destul de nefericit din pricina frigului.

— Nu am ştiut, spuse Chaol. Regele a decis chiar acum. Măcar ar trebui să se termine rapid. El zâmbi uşor, dar ea nu îi răspunse.

Cerul era de un albastru luminos, iar Celaena scrâşni din dinţi când o rafală de vânt suflă către ea. Cele treisprezece locuri de la masă se ocupau treptat, iar la mijloc stăteau regele şi Perrington. Kaltain stătea în spatele lui Perrington, purtând o minunată mantie roşie căptuşită cu blană albă. Ochii li se întâlniră, iar Celaena se întrebă de ce oare femeia îi zâmbea. Apoi Kaltain privi în altă parte, către turn, iar Celaena îi urmă privirea şi înţelese.

Cain stătea rezemat de turnul cu ceas. Tunica de-abia îi cuprindea muşchii. Toată puterea aceea furată… ce s-ar fi întâmplat dacă rideracul ar fi ucis-o şi pe ea? Cu cât era mai puternic astăzi? Mai grav, purta veşmântul roşu-auriu al membrilor gărzii regale – cu blazonul regal pe pieptul său lat. Sabia de la şold era minunată. Un dar din partea lui Perrington, fără îndoială. Oare ducele ştia că puterea Campionului său creştea? Chiar dacă ea ar încerca să îl demaşte, nimeni nu ar crede-o.

Greaţa puse stăpânire pe ea, dar Chaol o prinse de cot şi o escortă spre capătul îndepărtat al verandei. La masă observă doi bărbaţi mai bătrâni aruncându-i priviri nerăbdătoare. Ea încuviinţă din cap către ei.

„Lorzii Urizen şi Garnel. Se pare că aţi obţinut ceea ce doreaţi atât de mult încât să ucideţi pentru asta. Şi se pare că cineva v-a spus cine sunt de fapt. “

Trecuseră doi ani de când o angajaseră, separat, pentru a ucide acelaşi bărbat. Ea nu se deranjase să le spună, desigur, şi acceptase plata amândurora. Îi făcu cu ochiul lordului Garnel, iar el păli, vărsând pocalul cu ciocolată caldă şi pătând hârtiile dinaintea sa. O, le va păstra secretele; altfel reputaţia ei ar avea de suferit. Dar dacă libertatea asasinei ajungea să depindă de un singur vot… Zâmbi către lordul Urizen, care îşi feri privirea. Ochii ei căzură asupra unui alt bărbat, pe care îl surprinse privind-o.

Regele. În adâncul ei protestă, dar îşi plecă supusă capul.

— Eşti pregătită? întrebă Chaol. Celaena clipi, amintindu-şi că el era lângă ea.

— Da, spuse ea, deşi nu simţea asta. Vântul îi învolbură părul, încâlcindu-i-l cu degete îngheţate. Dorian îşi făcu apariţia la masă, necruţător de chipeş ca de obicei, şi îi aruncă un zâmbet mohorât, apoi îşi ascunse mâinile în buzunar şi privi către tatăl său.

Cel din urmă consilier al regelui se aşează la masă. Celaena îşi înclină capul când Nehemia apăru în mulţimea de la marginea marelui cerc alb. Prinţesa îi întâlni privirea şi ridică bărbia în semn de încurajare. Purta o costumaţie spectaculoasă: o pereche de pantaloni mulaţi, o tunică împodobită cu lanţuri de fier şi cizme înalte până la genunchi; avea cu ea toiagul din lemn. În onoarea ei înţelese atunci Celaena, cu ochii lăcrimând uşor. Un salut ca între războinici.

Toţi tăcură când regele se ridică. Stomacul îi deveni de piatră, iar ea se simţi neîndemânatică şi greoaie, dar şi uşoară precum un nou-născut.

Chaol o înghionti cu cotul, făcându-i semn să stea înaintea mesei. Ea se concentră asupra picioarelor când se apropie, evitând chipul regelui. Din fericire, Renault şi Mormânt o flancau. Dacă ar fi stat Cain în spatele ei, i-ar fi putut rupe gâtul doar pentru a pune capăt rivalităţii dintre ei. Atât de mulţi oameni o priveau…

Stătea la mai puţin de zece metri de Regele Adarlanului. Libertatea şi moartea se jucau la masa lui. Trecutul şi viitorul ei erau aşezate pe un tron de cleştar.

Privirea i se mută asupra Nehemiei, ai cărei ochi blânzi îi încălziră oasele şi îi calmară braţele.

Regele Adarlanului vorbi. Ştiind că uitându-se la el şi-ar slăbi puterea pe care o găsise în ochii Nehemiei, Celaena privi dincolo de rege, către tronul său. Se întrebă dacă prezenţa lui Kaltain însemna că ducele Perrington îi spusese cine era ea cu adevărat.

— Aţi fost luaţi din vieţile voastre mizerabile pentru a dovedi că sunteţi vrednici să deveniţi războinici ai Coroanei. După luni de antrenament, a sosit momentul să decid cine va fi Campionul meu. Vă veţi confrunta într-un duel. Puteţi câştiga doar dacă vă prindeţi adversarul într-o poziţie de moarte sigură. Şi nimic mai mult, adăugă el cu o privire aspră în direcţia ei. Cain şi Campionul consilierului Garnel se vor duela primii. Apoi Campionul fiului meu se va înfrunta cu Campionul consilierului Mullison.

Desigur, regele cunoştea numele brutei de Cain. Putea la fel de bine să-l declare direct Campionul său.

— Câştigătorii acestor două dueluri se vor înfrunta într-un duel final. Oricine va învinge va fi încoronat Campionul Regelui. Este clar?

Ei încuviinţară. Pentru o secundă, Celaena îl privi pe rege dezarmant de clar. Era doar un bărbat – un bărbat cu prea multă putere. Iar în acea singură secundă ea nu se temu de el. „Nu îmi va fi teamă," jură ea, înfăşurându-şi cuvintele dragi în jurul inimii.

— Atunci duelurile să înceapă la comanda mea, spuse regele.

Luând cuvintele regelui drept un semn că trebuie să părăsească ringul, Celaena se întoarse la Chaol şi se aşeză lângă el.

Cain şi Renault făcură o plecăciune înaintea regelui, apoi unul către celălalt şi îşi scoaseră săbiile. Privirea Celaenei studie corpul lui Renault în timp ce acesta se aşeză în poziţie de duel. Îl mai văzuse luptând împotriva lui Cain înainte; nu câştigase niciodată, dar mereu reuşise să reziste mai mult decât crezuse ea că putea. Poate că va câştiga.

Dar Cain îşi ridică sabia. El avea arma mai bună. Şi era considerabil mai înalt ca Renault.

— Începeţi, spuse regele. Metalul străluci, iar ei dansară înapoi. Renault, refuzând să între în defensivă, păşi din nou înainte, atacând cu câteva lovituri puternice lama lui Cain. Celaena îşi forţă umerii să se relaxeze şi să inspire aerul rece.

— Crezi că a fost pur noroc, murmură ea către Chaol, că eu intru în al doilea duel?

El îşi menţinu atenţia asupra duelului.

— Cred că ţi se va acorda timpul necesar pentru odihnă. Chaol făcu semn cu bărbia către duelişti. Uneori, Cain uită să îşi păzească partea dreaptă. Fii atentă acolo. Celaena îl privi pe Cain atacând, răsucindu-şi corpul astfel încât partea sa dreaptă rămânea complet deschisă. Renault nici măcar nu

observă, continuă Chaol. Cain mârâi şi împinse sabia lui Renault, forţându-l pe mercenar să facă un pas înapoi.

Tocmai şi-a ratat şansa, continuă Chaol. Vântul urla în jurul lor. Păstrează-ţi cumpătul, spuse Chaol, încă privind duelul. Renault se retrăgea, fiecare răsucire a săbiei lui Cain aducându-l din ce în ce mai aproape de linia trasată cu creta pe pământ. Un singur pas în afara ringului şi ar fi descalificat. Va încerca să te provoace. Nu te înfuria. Concentrează-te doar pe sabia lui şi pe partea sa neprotejată.

— Ştiu, spuse ea întorcându-şi privirea către duel tocmai când Renault scoase un strigăt şi se împiedică. Sângele îi ţâşni din nas şi se prăbuşi cu putere la pământ. Cain, cu pumnul mânjit de sângele lui Renault, zâmbea numai îndreptând sabia către inima lui Renault.

Chipul însângerat al mercenarului deveni palid şi îşi dezveli dinţii privindu-şi cotropitorul.

Celaena se uita la ceasul din turn. Nu durase trei minute.

Urmară aplauze politicoase, iar Celaena observă că privirea lordului Garnel era furioasă. Putea ghici doar câţi bani tocmai pierduse.

— Un efort curajos, spuse regele. Cain făcu o plecăciune şi nu îi întinse o mână lui Renault pentru a-l ajuta să se ridice înainte de a merge în capătul opus al verandei. Cu mai multă demnitate decât s-ar fi aşteptat Celaena, Renault se ridică şi făcu o plecăciune înaintea regelui, mormăindu-şi mulţumirile. Acoperindu-şi nasul cu mâna, mercenarul se îndepărtă.

Ce avusese de pierdut şi unde avea să se întoarcă acum?

În partea opusă a ringului, Mormânt îi zâmbi Celaenei, cuprinzându-şi mânerul săbiei cu o mână. Celaena se strâmbă la vederea dinţilor lui. Desigur, ea trebuia să se lupte cu cel grotesc. Măcar Renault avea o înfăţişare curată.

— Vom începe într-un moment, spuse regele. Pregătiţi-vă armele. Cu aceste cuvinte, se întoarse spre Perrington şi începu să vorbească mult prea încet pentru ca cineva să poată auzi peste vântul sălbatic.

Celaena se întoarse către Chaol. Dar aceasta, în loc să-i înmâneze sabia banală pe care o folosea la antrenamente, îi oferi propria sabie. Mânerul în formă de vultur licări în lumina soarelui amiezii.

— Poftim, spuse Chaol.

Ea clipi văzând lama şi îşi ridică uşor privirea spre el. În ochii lui găsi strălucirea dealurilor nordice. Era un simţ al loialităţii faţă de ţara lui care

trecea dincolo de bărbatul aşezat la masă. În adâncul ei, Celaena găsi un lanţ de aur ce îi unea.

— Ia-o, spuse el.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi. Ridică o mână pentru a primi sabia, dar cineva îi atinse cotul.

— Dacă îmi permiţi, spuse Nehemia în Eyliwe, mi-ar plăcea să îţi ofer asta, în schimb. Prinţesa scoase toiagul ei minunat cioplit, cu vârf de fier. Privirea Celaenei oscila între sabia lui Chaol şi arma prietenei ei. Sabia, evident, era alegerea înţeleaptă, iar faptul că Chaol îi oferise arma sa o făcu să se simtă uşor buimacă, dar toiagul…

Nehemia se aplecă şi îi şopti în ureche Celaenei:

— Învinge-i cu o armă din Eyliwe. Glasul îi trepidă. Lasă lemnul din pădurile din Eyliwe să învingă oţelul Adarlanului. Fie ca al regelui Campion să fie cineva care înţelege cum suferă cei inocenţi.

Oare Elena nu spusese aproape aceleaşi lucruri în urmă cu atâtea luni? Celaena înghiţi în sec, iar Chaol îşi coborî sabia, făcând un pas înapoi de lângă ele. Nehemia nu îşi desprinse privirea de ochii Celaenei.

Ea ştia ce îi cerea prinţesa. Fiind Campionul regelui, ea putea găsi modalităţi de a salva nenumărate vieţi – modalităţi de a submina autoritatea sa.

Iar asta, înţelese atunci Celaena, era ceea ce Elena, strămoşul regelui, şi-ar putea dori.

Deşi un fior de teamă o cutreieră la acest gând, deşi a se răscula împotriva regelui era un lucru pe care Celaena credea că nu va avea niciodată curajul să îl facă, nu putea uita cele trei cicatrici de pe spate sau sclavii pe care îi lăsase în Endovier, sau cei cinci sute de rebeli Eyliwe măcelăriţi.

Celaena luă bastonul din mâinile Nehemiei. Prinţesa afişă un zâmbet aprig.

Spre surprinderea ei, Chaol nu protestă. Îşi ascunse sabia în teacă şi îşi plecă privirea în faţa Nehemiei, apoi o bătu pe Celaena pe umăr înainte de intrarea ei în ring.

Celaena răsuci experimental de câteva ori toiagul în aer. Echilibrat, solid, puternic. Vârful rotunjit din fier putea lăsa un om inconştient.

Putea simţi urmele de uleiuri şi parfumul de flori de lotus al prietenei sale pe lemnul gravat. Da, toiagul era perfect. Îl doborâse pe Verin cu mâinile goale. Îi putea învinge pe Mormânt şi Cain cu arma Nehemiei.

Privi către rege, care încă vorbea cu Perrington, şi îl zări pe Dorian cu ochii aţintiţi asupra ei. Irişii lui de safir reflectau strălucirea cerului, deşi se întunecară uşor când privirea îi coborî asupra Nehemiei. Dorian putea fi în multe feluri, dar nu era prost; înţelesese simbolismul din oferta prinţesei? întrerupse rapid contactul privirilor lor.

Îşi va face griji în privinţa asta mai târziu. În capătul opus al ringului, Mormânt începuse să se învârtă ca un leu în cuşcă, aşteptând ca regele să îşi reîndrepte atenţia către duel şi să dea ordinul de start.

Celaena eliberă un oftat cutremurător. Iat-o ajunsă aici, la sfârşit. Prinse toiagul cu mâna stângă, absorbind puterea lemnului, puterea prietenei sale. Se puteau întâmpla multe în câteva minute, se puteau schimba multe.

Se întoarse către Chaol. Vântul îi smulse câteva şuviţe de păr din codiţa sa, iar ea le dădu după ureche.

— Indiferent de ceea ce se va întâmpla, spuse ea încet, vreau să îţi mulţumesc.

Chaol îşi înclină capul într-o parte.

— Pentru ce?

Ochii Celaenei se umeziră, dar dădu vina pe vântul năprasnic şi clipi.

— Pentru că ai făcut ca libertatea mea să însemne ceva.

El nu spuse nimic; pur şi simplu îi cuprinse degetele mâinii ei drepte într-ale sale, cu degetul mare mângâind inelul pe care ea îl purta.

— Să înceapă cel de-al doilea duel, tună regele fluturând o mână către verandă.

Chaol îi strânse mâna într-a lui, pielea lui fiind caldă în aerul îngheţat.

— Arată-i ce înseamnă iadul, spuse el.

Mormânt păşi în interiorul cercului şi îşi scoase sabia.

Retrăgându-şi mâna dintr-a lui Chaol, Celaena îşi îndreptă umerii şi intră în ring. Făcu iute o plecăciune înaintea regelui, apoi înaintea adversarului său.

Întâlni privirea lui Mormânt şi zâmbi când îşi fandă genunchii, ţinând toiagul în mâini.

„Nu ai nici cea mai vagă idee în ce te bagi, micuţule.“

CAPITOLUL 48

Aşa cum se aştepta, Mormânt se năpusti asupra ei, ţintind către mijlocul toiagului, în speranţa de a-l rupe.

Dar Celaena se răsuci din calea lui. Când Mormânt nu lovi decât aerul, ea îl izbi în spate cu dosul toiagului. El se clătină, dar rămase în picioare, întorcându-se pe un picior pentru a o ataca din nou.

Ea întâmpină lovitura de data aceasta, înclinându-şi toiagul astfel încât sabia lovi jumătatea dinspre capătul simplu, nu cel din fier. Lama săbiei sale se înfipse în lemn, iar Celaena sări spre el, permiţând forţei propriei lui lovituri să trosnească partea de sus a bastonului direct în faţa lui. El se împiedică, dar pumnul ei aştepta. Când se întâlni cu nasul lui, Celaena savură fiorul de durere din mână şi sfărâmarea oaselor sub puterea ei. Sări înapoi înainte ca el să aibă ocazia să lovească. Sângele licărea prelingându-i-se din nas.

— Căţea! sâsâi el şi atacă.

Celaena îi întâlni sabia, ţinând toiagul cu ambele mâini, împingându-l în lama lui Mormânt, chiar şi când scoase un trosnet îngrijorător.

Îl îmbrânci icnind şi se răsuci. Apoi îl lovi în ceafă cu vârful bastonului, iar el se clătină, dar îşi recăpătă echilibrul. Mormânt îşi şterse nasul însângerat, gâfâi cu ochii sclipindu-i.

Chipul lovit căpătă o expresie sălbatică şi atacă, ţintind o lovitură directă către inima ei. Prea iute, prea sălbatic pentru a se putea opri.

Celaena se ghemui. Când sabia şuieră deasupra capului ei, ea îi mătură picioarele. Mormânt nici măcar nu avu timp să ţipe, nici să îşi ridice arma înainte ca ea să îngenuncheze pe pieptul lui, cu vârful din fier împingându-i gâtul.

Ea îşi aduse gura lângă urechea lui.

— Numele meu este Celaena Sardothien, şopti ea. Dar nu contează dacă numele meu este Celaena sau Lillian, sau Căţea, pentru că te învinge oricum, indiferent de cum îmi spui. Îi zâmbi şi se se ridică. El doar se holbă la ea, sângele din nas prelingându-i-se pe obraz. Celaena îşi scoase batista din buzunar şi o scăpă pe pieptul lui. Poţi să o păstrezi, spuse ea înaintea de a părăsi veranda.

Îl interceptă pe Chaol de îndată ce trecu linia de cretă.

— Cât timp a durat? întrebă ea. O zări pe Nehemia radiind către ea, iar Celaena ridică uşor toiagul în semn de salut.

— Două minute.

Ea rânji către căpitan. De-abia dacă obosise şi nici măcar nu gâfâia.

— Mai bun decât timpul lui Cain.

— Şi cu siguranţă mult mai teatral, spuse Chaol. Batista chiar era necesară?

Ea îşi muşcă buza şi era pe cale să îi răspundă când regele se ridică, iar mulţimea tăcu.

— Vin pentru învingători, spuse el, iar Cain se afişă înaintea mesei regelui. Celaena rămase lângă Chaol.

Regele gesticulă către Kaltain, care ridică supusă o tavă din argint pe care se aflau două pocale. Îi oferi unul lui Cain, apoi merse către Celaena şi i-l înmână pe celălalt înainte de a se opri înaintea mesei regelui.

— În onoarea Marii Zeiţe, spuse Kaltain cu un glas teatral. Celaenei îi venea să îi tragă un pumn. Fie ca aceasta să fie ofranda voastră către Mama care ne-a zămislit pe toţi. Beţi şi lăsaţi-o să vă binecuvânteze şi să vă refacă puterile. Cine scrisese acel mic scenariu? Kaltain se plecă înaintea lor, iar Celaena ridică pocalul la buze. Regele îi zâmbi, iar ea încercă să nu şovăie în timp ce bău. După ce termină, Kaltain îi luă pocalul, apoi cu o plecăciune înaintea lui Cain când îl luă şi pe al său şi se îndepărtă.

„Învinge. Învinge. Învinge. Doboară-l repede.

— Pregătiţi-vă! ordonă regele. Şi începeţi la semnalul meu.

Celaena privi către Chaol. Nu îi era permis un moment de odihnă? Chiar şi Dorian ridică din sprâncene spre tatăl său, dar regele refuză să răspundă întrebării tăcute.

Cain îşi scoase sabia. Cu un zâmbet viclean pe chip, luă poziţie defensivă în centrul ringului.

Celaena ar fi dat frâu liber insultelor dacă mâna lui Chaol nu i-ar fi atins umărul, ochii lui căprui fiind plini de o emoţie pe care ea încă nu o înţelegea. Forţa i se citea pe chip, un chip pe care Celaena îl găsea a fi dureros de frumos.

— Să nu pierzi, îi şopti el. Nu am chef să te escortez tot drumul până în Endovier. Lumea deveni înceţoşată când el păşi înapoi, ţinându-şi capul sus şi ignorând privirea arzătoare şi încruntată a regelui.

Cain veni mai aproape, lama săbiei sale strălucind. Celaena trase adânc aer în piept şi intră în ring.

Cuceritorul Erileei îşi ridică mâinile.

— Începeţi! urlă el, iar Celaena îşi scutură capul, încercând să îşi limpezească vederea înceţoşată. Se opri, fluturând toiagul asemenea unei săbii în timp ce Cain îi dădea târcoale să o prindă descoperită. Greaţa i se

revărsă prin trup, iar muşchii lui se încordară. Dintr-un oarecare motiv, lumea era încă neclară. Îşi încleştă dinţii, clipind. Se va folosi de propria putere împotriva sa.

Cain atacă mai repede decât anticipase ea. Îi opri sabia cu toiagul, evitând muchiile ascuţite, şi sări înapoi când auzi lemnul gemând.

El lovi atât de iute, încât ea trebui să cedeze sub muchia lamei sale, care se înfipse adânc în toiag. Durerea îi străbătu braţele din pricina impactului. Înainte de a-şi putea reveni, Cain îşi smulse sabia din lemnul armei sale şi înaintă către ea. Ea putu doar să se retragă, parând lovitura cu vârful de fier al bastonului. Îşi simţea sângele închegându-se şi curgând mai încet, iar capul i se învârtea. Era bolnavă? Greaţa nu se domolea.

Mârâind, Celaena se sforţă. Dacă într-adevăr era bolnavă, trebuia să termine asta cât mai repede cu putinţă. Nu era o paradă a abilităţilor sale, în special dacă ceea ce scria în acea carte era adevărat şi Cain primise puterea tuturor acelor Campioni ucişi.

Trecând în ofensivă, se năpusti ameţită asupra lui. Cain pară lovitura Celaenei cu o răsucire uşoară a săbiei. Împinse toiagul în sabia lui, aşchiile împrăştiindu-se în jur.

Inima îi bubui în urechi, iar sunetul încleştării dintre lemn şi oţel deveni aproape insuportabil. De ce încetineau lucrurile?

Atacă – mai repede şi mai repede, mai puternic şi mai puternic. Cain râse, iar ea aproape că urlă de furie. De fiecare dată când muta un picior pentru a-l împiedica, de fiecare dată când veneau prea aproape unul de celălalt, fie ea devenea prea neîndemânatică, fie el se retrăgea, de parcă ar fi ştiut tot timpul ce plănuia. Avea sentimentul chinuitor că el se juca cu ea, de parcă aceasta ar fi fost o glumă pe care ea nu o înţelegea.

Celaena biciui aerul cu toiagul, sperând să nimerească în gâtul neprotejat al monstrului. Dar el pară şi, deşi ea se răsuci şi încercă să îl lovească în stomac, el o blocă din nou.

— Nu te simţi bine? spuse el dezvelindu-şi dinţii albi şi sclipitori. Poate că nu ar fi trebuit să fi fost atât de reţinută în toate…

BANG!

Ea rânji când toiagul îl izbi în lateral. El se aplecă, iar piciorul ei ţâşni în afară şi îl doborî. Celaena îşi ridică bastonul, dar o stare de greaţă o străbătu atât de violent, încât muşchii îi cedară. Puterile o părăsiră.

El îi pară lovitura de parcă ar fi fost o nimica toată. Ea se retrase, iar Cain se ridică. Atunci ea auzi râsul – lin, feminin şi răutăcios. Kaltain. Celaena se

împletici, dar rămase în picioare şi aruncă o privire spre Kaltain şi pocalele de pe masa dinaintea sa. Ştiu atunci că în pahar nu fusese vin, ci omag, exact drogul pe care îl ratase la test. În cel mai bun caz, provoca halucinaţii şi dezorientare. În cel mai rău…

Îi era greu să mai ţină toiagul în mână. Cain o atacă, iar ea nu avu de ales decât să îi primească loviturile, de-abia având putere să ridice arma de fiecare dată. Cât omag îi dăduseră? Toiagul plesni, împrăştiind aşchii şi gemând. Dacă era o doză letală, ar fi fost moartă până acum. Probabil că îi dăduseră suficient pentru a o dezorienta, dar nu suficient încât să fie uşor de dovedit că fusese drogată. Nu se putea concentra, iar trupul îi deveni rece şi fierbinte în acelaşi timp. Cain era atât de mare – era un munte, iar loviturile lui… îl făceau pe Chaol să pară un copil…

— Ai obosit deja? întrebă el. Ce păcat că tot scheunatul în poala stăpânului tău nu ţi-a servit la nimic.

El ştia. Ştia că o drogaseră. Ea mârâi şi se repezi la el. Cain păşi în lateral, iar ea căscă ochii lovind doar aerul, aer, aer, până ce…

El îşi înfipse pumnul în coloana ei şi de-abia văzu lespezile de piatră înceţoşându-se înainte de a se izbi de ele.

— Jalnic, spuse el, umbra lui căzând peste ea în timp ce se răsucea pe spate, târându-se pe coate înainte ca el să se apropie mai mult. Putea simţi gustul sângelui în gură. Asta nu se putea întâmpla – nu era posibil ca ei să o fi trădat astfel. Dacă aş fi în locul lui Mormânt, m-aş simţi jignit că m-ai învins, continuă Cain.

Răsuflarea ei deveni iute şi greoaie, iar genunchii o dureră când se ridică, năpustindu-se asupra lui. Mult prea rapid pentru ca ea să îl poată bloca, muntele o apucă de guler şi o azvârli înapoi. Ea rămase în picioare împiedicându-se şi se opri la câţiva metri de el.

Cain se învârti în jurul ei, legănându-şi agale sabia. Ochii îi erau întunecaţi, întunecaţi asemenea portalului către cealaltă lume. El amâna inevitabilul, asemenea unui prădător jucându-se cu prada sa înainte de a o mânca. Voia să se bucure de fiecare moment.

Celaena trebuia să încheie lupta acum, înainte să înceapă halucinaţiile. Ştia că aveau să fie puternice: profeţii foloseau omag pentru a comunica şi a vedea spirite din alte lumi. Celaena se năpusti înainte învârtind toiagul.

Lemnul lovi oţelul.

Toiagul plesni în două.

Vârful din fier sări în partea opusă a verandei, lăsând-o pe Celaena cu o bucată inutilă de lemn. Ochii negri ai lui Cain îi întâlniră pe ai săi pentru un moment, înainte ca braţul să i se ridice şi să între în contact cu umărul ei.

Celaena auzi trosnetul înainte de a simţi durerea, iar apoi ţipă, căzând în genunchi cu umărul dislocat. Piciorul lui îi întâlni umărul, iar ea zbură înapoi, cu un impact atât de violent, încât umărul i se relocă cu un sunet bolnăvicios. Agonia o orbi; lumea se înceţoşa şi se însenina în acelaşi timp. Lucrurile erau atât de lente…

Cain o apucă de gulerul jachetei pentru a o ridica în picioare. Ea se desprinse din prinsoarea lui, apoi căzu, cu violenţă.

Ridică bucata de lemn rupt cu mâna stângă. Cain, gâfâind şi rânjind, se apropie.

Dorian îşi încleştă dinţii. Se întâmplase ceva foarte rău. O ştiuse din clipa în care începuse duelul şi îl trecuseră apele când ea avusese ocazia de a lansa o lovitură câştigătoare şi ratase. Dar acum…

Nu putu privi când Cain o lovi în umăr şi simţi că avea să vomite când bruta o ridică, iar ea se prăbuşi la pământ. Celaena continua să îşi şteargă ochii, iar sudoarea sclipea pe fruntea ei. Ce se întâmplase?

El ar trebui să oprească totul, ar trebui să anuleze duelul chiar în acel moment. Să îi permită să înceapă a doua zi, cu o sabie şi cu simţurile intacte. Chaol şuieră printre dinţii încleştaţi, iar Dorian aproape că urlă când Celaena încercă să se ridice, dar se prăbuşi. Cain o tachina – distrugându-i nu doar trupul, ci şi voinţa… Trebuia să oprească duelul.

Cain îşi roti sabia către Celaena, care se trase înapoi, dar nu suficient de repede. Ea scânci când muchia îi sfâşie coapsa, materialul şi carnea despicându-se. Sângele îi coloră pantalonii. În ciuda rănii, ea se ridică din nou, privirea ei fiind turbată de furie.

Dorian trebuia să o ajute. Dar, dacă ar fi intervenit, ei l-ar fi putut declara pe Cain învingător. Aşa că privi cu groază crescândă şi disperare cum pumnul lui Cain îi zdruncină maxilarul.

Genunchii i se răsuciră când se prăbuşi.

Ceva în interiorul lui Chaol începu să se destrame când Celaena îşi ridică faţa însângerată pentru a-l privi pe Cain.

— Mă aşteptam să te descurci mai bine, îi spuse Cain Celaenei care se ţâra în genunchi, încă strângând, ţinând în mână bucata inutilă de lemn. Ea

gâfâi printre dinţi, sângele prelingându-i-se din buză. Cain îi studie chipul de parcă l-ar fi putut citi, de parcă ar fi putut auzi ceva ce Chaol nu putea. Şi ce ar spune tatăl tău?

Chipul Celaenei fu străbătut de o expresie la limita panicii şi confuziei.

— Tacă-ţi gura! spuse ea, cuvintele tremurându-i de durere.

Dar Cain continuă să se holbeze la ea, zâmbetul lărgindu-i-se.

— Este totul acolo, spuse el. Chiar sub acel zid pe care l-ai ridicat. Pot vedea totul limpede ca lumina zilei.

Despre ce vorbea? Cain îşi ridică sabia şi îşi trecu degetul peste sânge… sângele ei. Chaol îşi înfrână dezgustul şi furia.

Cain râse zgomotos.

— Cum a fost când te-ai trezit între părinţii tăi, acoperită de sângele lor?

— Tacă-ţi gura! spuse ea din nou, cu chipul schimonosit de agonie şi furie şi degetele mâinii libere brăzdând pământul. Orice rană atingea Cain acum ardea.

— Mama ta era o tinerică drăguţă, nu-i aşa? spuse Cain.

— *Taci! Eu* încercă să se ridice, dar piciorul rănit o ţintuia la pământ. Se luptă pentru o gură de aer. Cum de ştia Cain lucrurile astea despre trecutul Celaenei? Inima lui Chaol bătea sălbatic, dar nu putea face nimic pentru a o ajuta.

Celaena eliberă un ţipăt violent care zdruncină vântul îngheţat şi reuşi să se ridice în picioare. Durerea îi fu înghiţită de furie, iar ea atacă sabia lui Cain cu rămăşiţa toiagului său.

— Bine, gâfâi Cain împingându-i bastonul atât de puternic încât lama pătrunse în lemn. Dar nu suficient de bine. O împinse, iar, în timp ce ea se clătină cu un pas înapoi, el ridică piciorul şi o lovi în coaste. Fu aruncată prin aer.

Chaol nu mai văzuse pe nimeni izbind atât de puternic. Celaena lovi pământul şi se rostogoli, din nou şi din nou, şi din nou, până ce se propti în turnul cu ceas. Capul i se izbi de piatra neagră, iar Chaol îşi înfrânse urletul, forţându-se să rămână în afara cercului, forţându-se să privească în timp ce Cain o spulbera, bucată cu bucată. Cum de lucrurile luaseră o turnură proastă atât de rapid?

Ea tremură ridicându-se în genunchi, cuprinzându-şi şoldul. Încă strângea în mâna cealaltă rămăşiţa toiagului Nehemiei, agăţându-se de el de parcă ar fi fost o stâncă în largul unei mări agitate.

Celaena simţi gustul de sânge în timp ce Cain o ridică din nou, târând-o pe podea. Ea nu încerca să i se împotrivească. El ar fi putut îndrepta vârful săbiei spre inima ei în orice moment. Acesta nu era un duel, era o execuţie. Şi nimeni nu făcea nimic pentru a o opri. O drogaseră. Nu era drept. Lumina soarelui pâlpâi, iar ea se zvârcoli în strânsoarea lui Cain, în ciuda agoniei ce îi străbătea trupul.

Toţi în jurul ei şuşoteau, râdeau cu glasuri din altă lume. O strigau, dar strigau un nume diferit, un nume periculos…

Celaena privi către cer, văzând vârful bărbiei lui Cain înainte ca el să o ridice în picioare şi să o izbească – cu faţa – de un zid din piatră rece ca gheaţa. Fu învăluită de un întuneric familiar. Craniul îi pulsa dureros în urma impactului, dar ţipătul de agonie al Celaenei fu întrerupt când deschise ochii în întuneric şi văzu ceea ce apăru. Ceva… ceva mort stătea înaintea ei.

Era un bărbat, pielea lui fiind palidă şi putredă. Ochii îi ardeau cu un roşu aprins, şi părea să arate către ea cu degetul. Dinţii îi erau atât de lungi şi ascuţiţi încât de-abia îi încăpeau în gură.

Unde dispăruse lumea? Probabil că începeau halucinaţiile. O străfulgerare în timp ce fu trasă înapoi, iar ochii i se bulbucară când Cain o aruncă la pământ, aproape de marginea cercului.

O umbră învălui soarele. Se terminase. Trebuia să moară acum, să moară sau să piardă şi să fie trimisă înapoi în Endovier. Se terminase. O pereche de cizme negre se iviră în peisaj. Apoi genunchii cuiva care se aplecă la marginea ringului.

— Ridică-te, şopti Chaol. Celaena nu se putea ridica pentru a-l privi în ochi. Se terminase.

Cain începu să râdă, iar ea simţi reverberaţiile paşilor săi de-a lungul ringului.

— Asta este tot ce poţi? strigă el triumfător. Celaena tremură. Lumea era învăluită în ceaţă, întuneric şi voci.

— *Ridică-te,* rosti din nou Chaol, mai tare. Celaena putea privi doar linia albă care marca cercul.

Cain spusese lucruri pe care nu avea cum să le ştie – le *văzuse* în ochii ei. Iar dacă el ştia despre trecutul ei… Scânci, urându-se pentru asta şi pentru lacrimile care începeau să se prelingă pe obraji, pe nas, umezind podeaua. Totul se terminase.

— Celaena, spuse blând Chaol. Apoi ea auzi sunetul scrâşnit când mâna lui îi apăru în dreptul ochilor alunecând pe lespezile de piatră. Degetele sale se opriră exact la marginea liniei albe. *Celaena,* răsuflă el, glasul fiindu-i înecat de durere şi speranţă. Asta era tot ce mai avea: mâna lui întinsă şi promisiunea speranţei, promisiunea a ceva mai bun aşteptând-o dincolo de acea linie.

Mişcându-şi braţul, provocă un dans al scânteilor înaintea ochilor, dar îl întinse până ce vârfurile degetelor sale atinseră linia de cretă şi rămaseră acolo, la nici măcar un centimetru de Chaol, semnul alb despărţindu-i.

Ea ridică ochii şi îi zări privirea înconjurată de o lumină argintie.

— Ridică-te, fu tot ce spuse el.

Iar în acel moment, cumva, chipul lui era singurul lucru care mai conta. Se zvârcoli, neputându-şi domoli suspinele durerii care erupea în trupul ei, ţintuind-o la podea. Dar îşi menţinu concentrarea pe ochii lui căprui, pe buzele care se despărţeau şi şopteau:

— Ridică-te.

Îşi trase braţul de lângă linie, lipindu-şi palma de pământul îngheţat. Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra privirii lui mutându-şi mâna cealaltă sub piept pentru a-şi înăbuşi ţipătul de durere când se săltă, umărul aproape îndoindu-i-se. Îşi strecură piciorul nerănit sub ea. Încercând să se ridice, simţi bubuitul paşilor lui Cain, iar ochii lui Chaol se deschiseră larg.

Lumea se învârtea în nuanţe înceţoşate, albastre şi negre, iar Cain o apucă şi o izbi încă o dată de turnul cu ceas, chipul lovindu-i-se de piatră. Când deschise ochii, lumea trepida, întunericul era pretutindeni. În adâncul ei, ştia că nu era doar o halucinaţie – ceea ce vedea, pe cine vedea, exista cu adevărat imediat dincolo de vălul lumii sale, iar drogul otrăvitor îi deschisese cumva mintea pentru a-i vedea.

Acum erau două creaturi, iar cea de-a doua avea aripi. Rânjea… rânjea în timp ce…

Celaena nu avu timp să ţipe când creatura ţâşni în zbor către ea. O aruncă la pământ şi îşi înfipse ghearele. Se zbătu. Unde dispăruse lumea? Unde se afla ea?

Acum erau mai mulţi şi mai mulţi continuau să apară.

Morţi, demoni, monştri o voiau pe ea. Îi strigau numele. Majoritatea aveau aripi, iar cei care nu aveau erau purtaţi de către ceilalţi în gheare.

Roind în jurul ei, îi crestau pielea cu ghearele lor. Aveau de gând să o ducă în lumea lor, iar turnul era portalul larg deschis. Va fi devorată. Groaza

– groază mai intensă ca niciodată – puse stăpânire pe ea. Celaena îşi acoperi capul în timp ce arătările se năpusteau asupra ei şi lovi orbeşte în toate direcţiile. Unde dispăruse lumea? Câtă otravă îi dăduseră? Urma să moară. *Libertate sau moarte.*

Sfidarea şi furia clocoteau amestecate în sângele său. Îşi legănă braţul liber şi lovi un chip fantomatic cu cărbuni aprinşi pe post de ochi. Întunericul se destrămă, iar trăsăturile imense ale lui Cain apărură. Era soare acolo – aceasta era realitatea. Cât timp mai avea la dispoziţie până ce un alt val de viziuni induse de otravă vor prelua din nou controlul?

Cain se întinse către gâtul ei, dar ea se trase înapoi. Tot ce reuşi el să apuce fu amuleta. Cu un pocnet răsunător, Ochiul Elenei i se desprinse de la gât.

Lumina soarelui dispăru, omagul preluând din nou controlul asupra minţii ei, iar Celaena se trezi înaintea unei armate de morţi. Silueta obscură care era Cain ridică braţul, lăsând amuleta să cadă la pământ.

Veniseră după ea.

CAPITOLUL 49

Dorian privea înmărmurit de groază cum Celaena se tara pe pământ, izgonind cu mâinile ceva ce ei nu puteau vedea. Ce se întâmpla? Fusese ceva în vinul ei? Dar era ceva anormal în felul în care Cain stătea acolo, zâmbind. Era ceva… oare chiar era ceva acolo, ceva ce ei nu puteau vedea?

Celaena ţipă. Era cel mai oribil sunet pe care el îl auzise vreodată.

— Opreşte-l, acum! îi spuse el lui Chaol când prietenul său se ridică din locul de lângă cerc. Dar Chaol doar privea cu gura căscată către asasina buimăcită, chipul lui fiind alb ca varul.

Ea lovea în gol, iar Cain se aplecă peste ea şi o pocni în gură. Sângele curgea în voie. Duelul avea să continue până ce tatăl său ar fi intervenit sau până ce Cain ar fi lăsat-o inconştientă la pământ. Sau mai rău. Fu nevoit să îşi amintească lui însuşi că orice intervenţie – chiar şi încercarea de a spune că fusese ceva în vin – ar putea rezulta în descalificarea ei.

Ea se târî de lângă Cain, sângele şi saliva adunându-se pe podea.

Cineva apăru lângă Dorian, iar după ritmul respiraţiei sale ştiu că era Nehemia. Aceasta spuse ceva în Eyliwe şi merse la marginea ringului.

Ascunse de faldurile pelerinei sale, degetele ei se mişcau cu repeziciune trasând simboluri în aer.

Cain merse în locul unde Celaena gâfâia, chipul ei fiind alb şi roşu în acelaşi timp. Ea se ridică în genunchi şi privi, fără să vadă, către toţi, poate la ceva dincolo de ei.

Ea îl aştepta pe el. Îl aştepta pentru a o…

Ucide.

Îngenunchind pe pământ, Celaena se luptă să respire, neputând găsi calea spre realitate. Aici morţii o înconjurau, aşteptând. Chestia obscură care era Cain stătea în apropiere, privind-o, ochii săi arzători fiind singura lui trăsătură clară, întunericul dansa în jurul lui Cain asemenea unor fâşii de haine în bătaia vântului.

Ea urma să moară în curând.

„Lumină şi întuneric. Viaţă şi moarte. Unde este locul meu?“

Gândul îi insuflă un fior atât de puternic încât mâinile sale începură să caute ceva pe care l-ar fi putut folosi împotriva lui. Nu astfel. Va găsi o cale – ea putea găsi o cale de a supravieţui. „Nu îmi va fi teamă.“ îşi şoptise asta în fiecare dimineaţă în Endovier; dar la ce îi erau de folos aceste cuvinte acum?

Un demon veni către ea şi un ţipăt – nu de groază sau disperare, ci mai degrabă o rugăminte – izbucni din gâtul ei. Un strigăt de ajutor.

Demonul se trase înapoi, de parcă strigătul l-ar fi speriat. Cain înaintă din nou către ea.

Dar apoi ceva extraordinar se întâmplă.

O sumedenie de uşi, toate deschizându-se larg. Uşi de lemn, uşi de fier, uşi de aer şi magie.

Iar dintr-o altă lume Elena coborî înconjurată de o lumină aurie. Părul reginei de demult strălucea asemenea unei stele căzătoare.

Cain pufni păşind spre asasină şi ridicând sabia, ţintind către pieptul ei.

Elena se năpusti asupra armatei morţilor, împrăştiindu-i.

Sabia lui Cain coborî.

O rafală de vânt îl lovi pe Cain atât de puternic încât fu doborât la pământ, iar sabia îi zbură în colţul opus al verandei. Dar, captivă în acea lume întunecată şi oribilă, Celaena văzu doar cum regina se năpusti asupra lui Cain, trântindu-l la pământ, înainte de atacul morţilor. Totuşi, ajunseră prea târziu.

O lumină aurie erupse în jurul ei, protejând-o împotriva lor, făcându-i să se retragă.

Un vânt mai puternic decât orice altceva văzuseră spectatorii încă vuia prin verandă. Îşi acoperiră chipurile în timp ce vântul urla.

Demonii zbierară şi se îndreptară din nou spre ea. Dar o sabie răsună şi un demon pieri. Sânge negru se scurse de pe lamă, iar regina Elena mârâi sălbatic în timp ce îşi ridică sabia. Era o provocare; îi provoca să încerce să treacă, să îi pună furia la încercare.

Printre pleoapele grele, Celaena zări o coroană de stele sclipind pe capul Elenei, armura sa argintie strălucind asemenea unui far în întuneric. Demonii scoaseră ţipete asurzitoare, iar Elena întinse o mână, lumină aurie izvorând din palma sa, ridicând un zid între ele şi armata moartă în timp ce merse lângă Celaena şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Nu te pot proteja, şopti regina, tenul ei sclipind. Chipul îi era diferit – mai aspru, mai frumos. Moştenirea ei din partea Fae. Nu îţi pot oferi puterea mea. Îşi trecu degetele peste fruntea Celaenei. Dar pot înlătura otrava asta din corpul tău.

Dincolo de ele, Cain se ridică în picioare. Vântul sufla către el din toate direcţiile, ţintuindu-l în loc.

Din capătul îndepărtat al verandei, o rafală de vânt rostogoli vârful din fier al toiagului în direcţia ei. Se opri cu un clinchet, încă la o distanţă amăgitoare.

Elena puse o mână pe fruntea Celaenei.

— Ia-l, spuse regina. Celaena se întinse pentru a ajunge la rămăşiţa toiagului, vederea ei oscilând între veranda însorită şi întunericul nesfârşit. Umărul îi tresări uşor, iar ea îşi înăbuşi un ţipăt de durere. În sfârşit simţi lemnul gravat, dar şi durerea din degetele sale.

— Odată ce otrava va dispărea, nu mă vei mai vedea. Nu vei mai vedea demonii, spuse regina, trasând semne pe fruntea asasinei.

Cain privi către rege şi îşi recuperă sabia. Regele încuviinţă.

Elena prinse chipul Celaenei în palmele sale.

— Nu îţi fie teamă. Dincolo de zidul de lumină aurie, morţii scoaseră urlete sinistre şi gemură numele Celaenei. Dar atunci, Cain – invocând chestia întunecată ce zăcea în interiorul său – trecu prin zid de parcă nu ar fi existat, spul- berându-l complet.

— Trucuri mărunte, Majestatea Ta, îi spuse Cain Elenei. Doar trucuri mărunte.

Elena se ridică într-o secundă în picioare, blocând calea lui Cain către Celaena. Umbrele se unduiau pe marginile siluetei lui, iar ochii săi de chihlimbar izbucniră în flăcări. Atenţia lui Cain era îndreptată asupra Celaenei şi spuse:

— Ai fost adusă aici… cu toţii aţi fost. Toţi jucătorii acestui joc neterminat. Prietenii mei, gesticulă către cei morţi, mi-au spus asta.

— Piei! strigă Elena, formând un simbol cu degetele sale. O lumină albastră orbitoare izbucni din mâinile sale.

Cain urlă în timp ce lumina îl învălui, sfâşiindu-i trupul obscur. Apoi dispăru, părăsind armata morţilor şi osândiţilor, Elena încă stând în calea lor. Ei atacară, dar ea îi împinse înapoi cu acel scut auriu, icnind printre dinţii încleştaţi. Apoi Elena căzu în genunchi şi îşi puse mâinile pe umerii Celaenei.

— Otrava aproape a dispărut, spuse Elena. Lumea deveni mai puţin întunecată; Celaena putea zări firicele de lumină.

Celaena încuviinţă, durerea înlocuind teama. Putea simţi răceala iernii, durerea din picior, căldura propriului sânge. Ce căuta Elena aici? Şi ce făcea Nehemia la marginea cercului, mişcându-şi mâinile atât de straniu?

— Ridică-te, spuse Elena. Regina devenea transparentă. Mâinile i se desprinseră de pe obrajii Celaenei, iar o lumină albă umplu cerul. Otrava părăsi trupul Celaenei.

Cain, din nou un om în care şi oase, merse către asasina răvăşită.

Durere, durere, durere. Durere din piciorul său, durere din cap, din umăr, din braţe şi coaste…

— Ridică-te, şopti din nou Elena, apoi dispăru. Lumea reapăru.

Cain era aproape, nicio umbră învăluindu-l. Celaena ridică rămăşiţa zimţată a bastonului în mâna sa. Privirea i se limpezi.

Şi astfel, tremurând şi legănându-se, Celaena se ridică.

CAPITOLUL 50

Piciorul drept al Celaenei de-abia o putea susţine, dar scrâşni din dinţi şi se ridică. Îşi îndreptă umerii, iar Cain se împletici.

Vântul îi mângâie chipul şi îi suflă părul în spate asemenea unui văl auriu. „Nu îmi va fi teamă.” Un semn ardea pe fruntea sa cu o lumină albastră orbitoare.

— Ce e pe faţa ta? întrebă Cain. Regele se ridică, iar Nehemiei i se tăie respiraţia.

Cu braţul pulsând de durere şi aproape inutil, ea îşi şterse sângele de la gură. Cain urlă ridicând sabia, în încercarea de o decapita.

Celaena se năpusti înainte, asemenea unei săgeţi a zeiţei Deanna.

Ochii lui Cain se bulbucară când capătul zimţat al pumnalului se înfipse în partea sa dreaptă, exact acolo unde Chaol spusese că el va fi neprotejat.

Sângele curse pe mâinile ei şi ţâşni din trupul lui Cain, care se clătină ţinându-se de coaste.

Ea uită de durere, uită de teamă, uită de tiranul care se holba la semnul arzător de pe fruntea ei cu ochi întunecaţi. Sări înapoi un pas şi despică braţul lui Cain cu capătul rupt al bastonului, sfâşiind muşchiul şi tendonul. El încercă o lovitură cu cealaltă mână, dar ea se feri.

El lovi apoi cu piciorul, dar ea ţâşni într-o parte. Cain era întins la pământ. Ea îşi puse piciorul în spatele lui, iar, în timp ce el îşi ridică greoi capul, se trezi cu aşchia ascuţită ce mai rămăsese din toiag apăsând pe gâtul său.

— Dacă te mişti, îţi iau gâtul, spuse ea, amintindu-şi de durerea din maxilar.

Cain se domoli, iar preţ de o clipă ea putu jura că ochii lui scânteiaseră ca nişte cărbuni. Pentru o secundă se gândi să îl ucidă chiar acolo, pentru ca el să nu poată dezvălui nimănui ce ştia – despre ea, despre părinţii ei, despre semnele Wyrd şi puterea lor. Dacă regele afla despre asta… Mâna îi tremura din pricina efortului de a se abţine să nu îi înfigă vârful din fier în gât, dar Celaena îşi ridică privirea însângerată către rege.

Consilierii începură să aplaude frenetic. Niciunul dintre ei nu văzuse spectacolul; niciunul nu văzuse umbrele în rafalele de vânt. Regele o studie, iar Celaena se forţă să rămână în picioare, să stea dreaptă în timp ce era judecată. Simţi fiecare secundă de tăcere ca pe o lovitură în stomac. Oare el se gândea că mai exista o portiţă de scăpare? După ceea ce i se păru o eternitate, regele vorbi.

— Campionul fiului meu este învingătorul! urlă regele. Pământul se învârti sub picioarele sale.

Câştigase. Câştigase. Era liberă sau pe cât putea fi de aproape de libertate. Va deveni Campionul regelui şi apoi va fi liberă…

Gândul o luă pe nepregătite, iar Celaena scăpă rămăşiţa însângerată a toiagului pe pământ şi ridică piciorul de pe spatele lui Cain. Se îndepărtă de

el şchiopătând, respiraţia fiindu-i greoaie şi sacadată. Fusese salvată. Elena o salvase. Iar ea… ea câştigase.

Nehemia era exact unde stătuse mai înainte, zâmbind palid, doar…

Prinţesa se prăbuşi, iar gărzile sale se grăbiră să o ridice. Celaena încercă să ajungă la prietena sa, dar picioarele îi cedară şi se prăbuşi pe lespezile de piatră. Dorian, parcă eliberat dintr-o vrajă, alergă spre ea, aruncându-se în genunchi lângă trupul ei, murmurându-i numele iar şi iar.

Dar ea de-abia îl auzea. Ghemuită pe pământ, lacrimi fierbinţi îi alunecară pe obraji. Câştigase. În ciuda durerii, Celaena izbucni apoi în râs.

În timp ce asasina râdea, cu capul plecat în pământ, Dorian îi verifica trupul. Tăietura de pe coapsă nu se oprea din sângerat, braţul îi atârna inert, iar faţa şi braţele îi erau un amalgam de tăieturi şi vânătăi ce se formau rapid. Cain, cu privirea furioasă, stătea nu prea departe în spatele lor, sângele prelingându-i-se printre degete în timp ce încerca să îşi oprească hemoragia din lateral. Lasă-l să sufere.

— Are nevoie de un tămăduitor, îi spuse el tatălui său. Regele nu spuse nimic. Tu, băiete, strigă Dorian unui paj. Adu un tămăduitor – cât de repede poţi! Dorian de-abia respira. Ar fi trebuit să oprească duelul de la prima lovitură a lui Cain. Ar fi trebuit să facă ceva mai mult decât să privească în timp ce era evident că Celaena fusese drogată. Ea l-ar fi ajutat pe el; nici nu ar fi ezitat. Chiar şi Chaol o ajutase – îngenunchease lângă ea la marginea ringului. Şi cine o drogase?

Punându-şi cu grijă braţele în jurul Celaenei, Dorian privi către Kaltain şi Perrington. Făcând asta, ratã schimbul de priviri dintre Cain şi tatăl său. Soldatul îşi scoase pumnalul.

Dar Chaol văzu. Cain ridică pumnalul pentru a o înjunghia pe asasină în spate.

Fără să stea pe gânduri, fără să înţeleagă, Chaol interveni între ei şi îi străpunse inima lui Cain cu sabia sa.

Sângele ţâşni pretutindeni, acoperindu-i braţele lui Chaol, capul, hainele. Sângele duhnea, cumva, a moarte şi descompunere. Cain se prăbuşi, lovind cu violenţă pământul.

Lumea deveni tăcută. Chaol privi cum ultima răsuflare părăsea trupul lui Cain. Când totul se termină, iar ochii lui Cain încetară îl mai privească, sabia lui Chaol alunecă pe pământ. El căzu în genunchi lângă Cain, dar nu îl atinse. Ce făcuse?

Chaol nu îşi putea lua privirea de pe mâinile pătate de sânge. Îl ucisese.

— Chaol, răsuflă Dorian. În braţele lui, Celaena devenise complet nemişcată.

— Ce am făcut? îl întrebă Chaol. Celaena scoase un sunet dureros şi începu să tremure.

Două gărzi îl ajutară să se ridice, dar Chaol putea doar să îşi privească mâinile însângerate în timp ce era condus de pe verandă.

Dorian îşi privi prietenul dispărând în castel, apoi îşi întoarse atenţia către asasină. Tatăl său deja urla.

Ea tremura atât de violent încât rănile sale continuau să sângereze.

— Nu ar fi trebuit să îl ucidă… Acum el… el… Celaena răsuflă, cutremurându-se. Ea m-a salvat, spuse Celaena, îngropându-şi faţa în pieptul lui. Dorian, ea a scos otrava din mine. Ea… ea… O, zeilor, nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat. Dorian nu avea nicio idee despre ce vorbea, dar o ţinu mai strâns la pieptul său.

Dorian simţi privirile consiliului aţintite asupra lor, cântărind şi meditând asupra fiecărui cuvânt care ieşea din gura ei, fiecare mişcare sau reacţie a lui. La naiba cu consiliul; Dorian o sărută pe păr. Semnul de pe fruntea ei dispăruse. Oare ce însemnase? Oare ce însemnase tot duelul acesta? Cain atinsese un punct sensibil în ea – când îi menţionase pe părinţii ei, Celaena îşi pierduse complet controlul. El nu o mai văzuse niciodată atât de sălbatică, de înnebunită.

Se urî pe sine pentru că nu intervenise, pentru că privise ca un laş. Se va revanşa faţă de ea, se va asigura că va fi eliberată, iar apoi… Apoi…

Ea nu i se împotrivi în timp ce el o purtă pe braţe în apartamentul său, dând ordin ca medicul să îl urmeze.

Gata cu politica şi intrigile. O iubea şi niciun imperiu, niciun rege şi nicio teamă lumească nu îl puteau ţine departe de ea. Nu, dacă vor încerca să o ia de lângă el, se va lupta cu toată lumea şi îi va înfrunta cu mâinile goale. Şi, dintr-un anumit motiv, asta nu îl înspăimânta.

Kaltain privea cu uimire şi disperare cum Dorian o purta pe asasină în braţe. Cum îl învinsese ea pe Cain când fusese drogată? De ce nu era moartă?

Aşezat lângă tiranicul rege, Perrington clocotea de furie. Consilierii mâzgăleau pe nişte acte. Kaltain scoase flaconul gol din buzunar. Nu îi dăduse ducele suficient omag pentru a o ameţi puternic pe asasină? De ce

nu plângea Dorian peste cadavrul ei? De ce nu era ea cea care îl îmbrăţişa pe Dorian, consolându-l? Durerea din inima ei erupse atât de violent, încât vederea i se întunecă, iar ea încetă să mai gândească limpede.

Kaltain se apropie de duce şi îi rosti printre dinţi:

— Credeam că ai spus că planul ăsta va funcţiona. Kaltain se luptă pentru a-şi menţine glasul şoptit. Credeam că ai spus că drogul ăsta blestemat va funcţiona!

Regele şi ducele o fixară, iar consilierii făcură un schimb de priviri în timp ce Kaltain îşi îndreptă umerii. Apoi, agale, ducele se ridică din scaunul său.

— Ce ai în mână? întrebă ducele puţin cam prea tare.

— Ştii ce este! clocoti Kaltain, încă încercând să îşi menţină tonul scăzut, deşi durerea de cap se transforma în urlet asurzitor. De-abia putea gândi limpede; putea răspunde doar furiei din interior. Otrava nenorocită pe care i-am dat-o, murmură ea astfel încât doar Perrington să audă.

— Otravă? întrebă Perrington, atât de tare încât Kaltain deschise larg ochii. Tu ai otrăvit-o? De ce ai face una ca asta? Perrington făcu semn a trei gărzi din apropiere.

De ce nu vorbea regele? De ce nu venea în ajutorul ei? Perrington îi dăduse otrava la ordinul regelui, nu aşa se întâmplase? Membrii consiliului o priveau acuzator, şoptind între ei.

— Tu mi-ai dat-o! îi spuse ea ducelui.

Fruntea portocalie a ducelui se ridă.

— Despre ce vorbeşti?

Kaltain păşi către el.

— Trădător nenorocit!

— Reţineţi-o, vă rog, spuse calm ducele, de parcă ea nu ar fi fost nimic mai mult decât o servitoare isterică. De parcă ea era nimeni.

— V-am spus, zise ducele în urechea regelui, că ar face orice pentru a pune mâna pe coroa… Cuvintele se pierdură în neant în timp ce Kaltain era escortată de gărzi. Nu citi nimic, nicio emoţie pe chipul ducelui. O trăsese pe sfoară.

Kaltain se zbătu în strânsoarea gărzilor.

— Majestate, *vă rog!* Ducele mi-a spus că *dum.*…

Ducele nu îşi întoarse privirea către ea.

— Te voi ucide! strigă ea către Perrington. Se întoarse către rege pentru a-l implora, dar el privea dezgustat în altă direcţie. Nu avea să asculte nimic

din ce ar fi spus ea, indiferent care ar fi fost adevărul. Perrington plănuise asta de prea mult timp. Iar ea căzuse direct în capcana lui. Jucase rolul îndrăgostitului ameţit doar pentru a o înjunghia pe la spate.

Kaltain se zbătu din nou, însă zadarnic. Iar în timp ce ajunse la porţile castelului, ducele rânji către ea; visurile i se spulberaseră.

CAPITOLUL 51

A doua zi de dimineaţă, Dorian îşi menţinu bărbia semeaţă când tatăl său îl privi. Nu îşi coborî ochii, indiferent de câte secunde tăcute trecuseră. După ce tatăl său îi permisese lui Cain să o tortureze şi să o rănească pe Celaena pentru atâta timp, când era evident că ea fusese drogată… Era un miracol că Dorian încă nu îşi ieşise din fire, dar avea nevoie de această audiere cu tatăl său.

— Ei, bine? întrebă regele.

— Doresc să ştiu ce se va întâmpla cu Chaol. Pentru uciderea lui Cain.

Ochii negri ai tatălui său sclipiră.

— Ce crezi *tu* că ar trebui să i se întâmple?

— Nimic, spuse Dorian. Cred că l-a ucis pentru a o apăra pe Cel… pentru a o apăra pe asasină.

— Consideri că viaţa unei asasine merită mai mult decât cea a unui soldat?

Privirea de safir a lui Dorian se întunecă.

— Nu, dar consider că nu există pic de onoare în a o înjunghia pe la spate după ce ea câştigase deja. Iar dacă avea să afle vreodată că Perrington şi tatăl său jucaseră un rol în povestea cu drogul… Pumnii lui Dorian se încleştară pe lângă trup.

— Onoare? Regele Adarlanului îşi mângâie barba. Iar tu m-ai fi înjunghiat dacă aş fi încercat să o ucid în felul ăsta?

— Eşti tatăl meu, răspunse el precaut. Aş avea încredere că alegerea pe care ai face-o ar fi cea corectă.

— Ce mincinos iscusit eşti! Aproape la fel de bun precum Perrington.

— Deci, nu îl vei pedepsi pe Chaol?

— Nu văd niciun motiv pentru care m-aş descotorosi de un Căpitan al Gărzii perfect capabil.

Dorian răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, tată. Recunoştinţa din ochii săi era sinceră.

— Mai vrei să îmi spui şi altceva? întrebă deodată regele.

— Eu… Dorian privi către fereastră, apoi către tatăl său, adunându-şi din nou curajul. Al doilea motiv pentru care venise. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci cu asasina, spuse el, iar regele zâmbi într-un fel care îl înspăimântă pe Dorian.

— Asasina… medită regele. A fost un duel jalnic; nu ştiu dacă o femeie smiorcăită poate fi Campionul meu, cu sau fără otravă. Dacă ar fi fost cu adevărat bună, ar fi simţit otrava înainte de a bea. Poate că ar trebui să o trimit înapoi în Endovier.

Furia lui Dorian crescu ameţitor.

— Te înşeli în privinţa ei, începu el, dar apoi dădu din cap. Nu o vei privi altfel, indiferent ce ţi-aş spune eu.

— De ce ar trebui să văd un asasin altfel decât ceea ce este – un monstru? Am adus-o aici pentru a-mi îndeplini ordinele, nu pentru a se amesteca în viaţa fiului meu sau a imperiului.

Dorian îşi dezveli dinţii. Nu ar fi îndrăznit niciodată înainte să îl privească astfel pe tatăl său. Acest lucru îl înfioră, iar, în timp ce regele se aşeză uşor pe tron, Dorian se întrebă dacă tatăl său îl considera acum o ameninţare adevărată. Spre surprinderea lui Dorian, nu îi păsa. Poate că venise timpul să înceapă să îşi contrazică tatăl.

— Ea nu este un monstru, spuse Dorian. Tot ce a făcut, a făcut pentru a supravieţui.

— Supravieţuire? Asta este minciuna pe care ţi-a spus-o? Putea face orice pentru supravieţuire, dar ea a ales să ucidă. I-a plăcut să ucidă. Te are la cheremul ei, nu-i aşa? O, cât de inteligentă este! Ce politician iscusit ar fi fost dacă s-ar fi născut bărbat!

Un urlet izbucni din gâtul lui Dorian.

— Nu ai idee despre ce vorbeşti! Nu sunt ataşat de ea în niciun fel.

Dar în acea singură propoziţie, Dorian comisese greşeala şi ştiu că tatăl său tocmai îi descoperise noul punct slab: groaza copleşitoare că Celaena ar putea fi luată de lângă el. Mâinile i se relaxară pe lângă corp.

Regele Adarlanului privi către prinţul moştenitor.

— Îi voi trimite contractul de îndată ce voi avea timp. Până atunci ai face bine să îţi ţii gura închisă despre asta, băiete.

Dorian se înecă în furia ce zăcea în el. Încă o imagine clară îi răsări în minte: Nehemia oferindu-i Celaenei bastonul său. Nehemia nu era o fată

prostuţă; ca şi el, ea ştia că simbolurile deţineau un anume fel de putere. Deşi Celaena putea fi Campionul tatălui său, ea câştigase titlul folosind o armă din Eyliwe. Iar, în timp ce Nehemia ar putea juca un joc pe care nu avea nicio şansă de a-l câştiga, Dorian nu putea nega că o admira pe prinţesă pentru că îndrăznise să joace, în primul rând.

Poate că într-o zi ar trebui să îşi facă şi el curaj să ceară condamnare pentru ceea ce tatăl său le făcuse acelor rebeli în Eyliwe. Nu astăzi. Nu încă. Dar ar putea face un pas către asta.

Aşa că îşi privi tatăl în ochi şi îşi ţinu capul sus în timp ce spuse:

— Perrington doreşte să o folosească pe Nehemia pe post de ostatică pentru a-i face pe acei rebeli din Eyliwe să se supună.

Regele îşi înclină capul.

— Este o idee interesantă. Tu eşti de acord?

Deşi palmele lui Dorian începură să transpire, se luptă să adopte o expresie neutră şi spuse:

— Nu, nu sunt. Cred că suntem mai buni de-atât.

— Suntem? Ai idee câţi soldaţi şi câte provizii am pierdut din pricina acelor rebeli?

— Da, dar să o folosim astfel pe Nehemia este prea riscant. Rebelii s-ar putea folosi de asta pentru a aduna aliaţi din alte regate. Iar Nehemia este iubită de către poporul său. Dacă eşti îngrijorat pentru pierderea soldaţilor şi a proviziilor, atunci vei pierde mult mai mult dacă planul lui Perrington aprinde o rebeliune totală în Eyliwe. Ne-ar fi mult mai bine dacă am încerca să o câştigăm pe Nehemia de partea noastră, să încercăm să colaborăm cu ea pentru a-i face pe rebeli să se retragă. Asta nu se va întâmpla dacă o ţinem ostatică.

Tăcerea căzu peste sala tronului, iar Dorian încercă să îşi păstreze calmul în timp ce tatăl său îl studia. Fiecare bătaie a inimii sale părea o lovitură de ciocan.

În cele din urmă, regele încuviinţă.

— Atunci îi voi ordona lui Perrington să pună capăt acestui plan.

Dorian aproape că răsuflă uşurat, dar îşi menţinu privirea neutră şi cuvintele ferme în timp ce spuse:

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat.

Tatăl său nu răspunse şi, fără să aştepte permisiunea sa, prinţul se întoarse şi părăsi încăperea.

Celaena încercă să nu tresară din pricina durerii care îi străpungea umărul şi piciorul când se trezi. Înfăşurată în pături şi bandaje, ea privi către ceasul de deasupra şemineului. Era aproape unu după-amiază.

Maxilarul îi fu străpuns de un alt junghi când deschise gura. Celaena nu avea nevoie de o oglindă pentru a-şi da seama că era toată numai vânătăi şi răni. Se încruntă, iar faţa îi zvâcni de durere din pricina mişcării. Fără îndoială, arăta hidos, încercă fără succes să se ridice în capul oaselor. Totul o durea.

Braţul îi era prins într-un bandaj, iar coapsa o împunse când picioarele i se mişcară sub pături. Nu îşi amintea prea multe din ceea ce se întâmplase după duelul din ziua trecută, dar cel puţin nu era moartă – de mâna lui Cain sau din ordinele regelui.

Visele din noaptea trecută îi fuseseră pline cu Nehemia şi Elena, deşi, de cele mai multe ori, ele dispăreau în închipuiri ale demonilor şi morţilor. Şi lucrurile acelea pe care le spusese Cain. Coşmarurile fuseseră atât de groaznice, încât Celaena de-abia dormise, în ciuda durerii şi epuizării. Se întrebă ce se întâmplase cu amuleta Elenei. Avea sentimentul că acele coşmaruri erau din pricina absenţei amuletei şi îşi dori în mod repetat să îi fie înapoiată, deşi Cain era acum mort.

Uşa dormitorului se deschise şi o zări pe Nehemia stând în prag. Prinţesa îi zâmbi uşor în timp ce închisa uşa şi se apropie. Fleetfoot ridică privirea, coada sa biciuind patul în timp ce o legăna cu bucurie sinceră.

— Bună! spuse Celaena în Eyliwe.

— Cum te simţi? întrebă Nehemia în limba comună, fără urmă de accentul său stângaci. Fleetfoot se căţără peste picioarele rănite ale Celaenei pentru a o întâmpina pe prinţesă.

— Exact cum arăt, spuse Celaena, durerea cuprinzându-i acum gura din pricina cuvintelor.

Nehemia se aşeză pe marginea saltelei, iar, în timp ce aceasta se lăsă uşor sub greutatea ei, Celaena tresări de durere. Recuperarea nu avea să fie uşoară. Fleetfoot, terminând cu linsul şi adulmecatul Nehemiei, se aşeză între cele două şi adormi. Celaena îşi îngropă degetele între urechile ei moi precum catifeaua.

— Nu voi pierde timp dansând în jurul adevărului, spuse Nehemia. Ţi-am salvat viaţa în timpul duelului.

Celaena avu frânturi de amintiri cu Nehemia făcând semne ciudate cu degetele în aer.

— Toate astea nu au fost halucinaţii? Şi… şi tu ai văzut totul? Celaena încercă să se ridice puţin mai sus, dar durerea o împiedică să se mişte chiar şi un centimetru.

— Nu, nu ai avut halucinaţii, spuse prinţesa. Şi da, am văzut tot ce ai văzut şi tu; darurile cu care am fost înzestrată îmi permit să văd ceea ce alţii în mod normal nu pot vedea. Ieri, omagul pe care Kaltain l-a pus în vinul tău te-a făcut şi pe tine să vezi: ce zace dincolo de vălul acestei lumi. Magia la magie trage. Celaena se foi stingherită la auzul acestor cuvinte.

— De ce în toate aceste luni te-ai prefăcut că nu înţelegi limba noastră? întrebă Celaena, nerăbdătoare să schimbe subiectul şi constatând că întrebarea duruse la fel de mult precum rănile sale.

— Iniţial a fost o modalitate de apărare, spuse Nehemia aşezându-şi cu blândeţe mâna peste braţul sănătos al Celaenei. Ai fi surprinsă câte lucruri pot dezvălui oamenii când au impresia că tu nu îi înţelegi. Dar, cu fiecare zi în care mă prefăceam că nu ştiu nimic, a devenit din ce în ce mai greu să fiu în preajma ta.

— Dar de ce m-ai făcut să îţi dau lecţii?

Nehemia privi către tavan.

— Pentru că voiam o prietenă. Pentru că te-am plăcut.

— Deci, tu chiar citeai cartea aia când te-am găsit în bibliotecă.

Nehemia încuviinţă.

— Eu… eu făceam cercetări. Despre semnele Wyrd, aşa cum le numeşti tu în limba voastră. Te-am minţit când am spus că nu ştiu nimic despre ele. Ştiu totul despre ele. Ştiu cum să le descifrez… şi cum să le folosesc. Întreaga mea familie ştie, dar păstrăm secretul, din generaţie în generaţie. Ele sunt doar pen*tru* a fi folosite ca ultimă apărare împotriva răului sau în cazul celor mai grave boli. Iar aici, cu interdicţia asupra magiei… ei, bine, deşi semnele Wyrd sunt un alt fel de putere, sunt sigură că, dacă oamenii ar fi descoperit că le folosesc, m-ar fi întemniţat.

Celaena încercă din nou să se ridice, blestemându-se că nu se putea mişca fără a-şi dori să leşine.

— Le-ai folosit?

Nehemia încuviinţă solemn.

— Le ţinem secrete din pricina puterii teribile pe care o ascund. Teribilă, în sensul că poate fi folosită atât în scopul binelui, cât şi al răului, deşi mulţi s-au folosit de puterea lor pentru fapte meschine. Din momentul în care am sosit aici, am fost conştientă că cineva folosea semnele Wyrd pentru a

invoca demoni din alte lumi, tărâmuri dincolo de tărâmul nostru. Idiotul ăla de Cain ştia suficient despre semne pentru a invoca diferite creaturi, dar nu ştia cum să le controleze şi să le trimită înapoi. Am petrecut luni de zile alungând şi distrugând creaturile chemate de el; de aceea am lipsit uneori atât de mult.

Ruşinea îi ardea obrajii Celaenei. Cum putuse să creadă că Nehemia era cea care îi ucidea pe Campioni? Celaena îşi ridică mâna dreaptă pentru a-i arăta cicatricile.

— De aceea nu m-ai întrebat nimic în seara acea când am fost muşcată. Tu… tu ai folosit semnele Wyrd pentru a mă vindeca.

— Încă nu ştiu cum sau unde ai dat peste riderac, dar cred că asta este o poveste pentru altă dată. Semnele pe care le-ai găsit sub patul tău erau desenate de mine. Celaena tresări puţin la auzul acestor cuvinte. Icni când durerea îi puse stăpânire pe tot corpul.

— Acele simboluri sunt pentru protecţie. Nu ai idee ce bătaie de cap mi-ai dat când a trebuit să le tot desenez după ce tu le ştergeai. Un zâmbet se ivi în colţul buzelor Nehemiei. Fără ele cred că rideracul ar fi ajuns la tine mult mai devreme.

— De ce?

— Pentru că bestia de Cain te ura. Şi voia să te elimine din competiţie. Mi-aş fi dorit să nu fi murit, aş fi vrut să îl întreb unde a învăţat să deschidă astfel de portaluri. Când otrava te-a făcut să pluteşti între cele două lumi, simpla lui prezenţă a adus cumva acele creaturi între lumi, pentru a te sfâşia. Deşi, după tot ceea ce a făcut, cred că a meritat sfârşitul pe care i l-a adus Chaol.

Celaena privi către uşa dormitorului. Nu îl văzuse pe Chaol de ieri. Oare regele îl pedepsise pentru tot ceea ce făcuse pentru a o ajuta?

— Bărbatul acela ţine la tine mai mult decât îşi dă seama vreunul dintre voi, spuse Nehemia, zâmbetul simţindu-se în glasul său. Celaena simţi că obrajii îi ard.

Nehemia îşi drese glasul.

— Presupun că vrei să ştii cum te-am salvat.

— Dacă eşti dispusă să îmi dezvălui, spuse Celaena, iar prinţesa zâmbi.

— Cu ajutorul semnelor Wyrd am reuşit să deschid un portal către unul dintre tărâmurile celeilalte lumi şi să o chem pe Elena, prima regină a Adarlanului.

— O cunoşti? Celaena ridică o sprânceană.

— Nu, dar ea a răspuns strigătului meu de ajutor. Nu toate tărâmurile sunt pline de întuneric şi moarte. Unele sunt pline cu creaturi ale binelui – fiinţe care, dacă nevoia noastră este suficient de arzătoare, ne vor urma în Erilea pentru a ne ajuta. Ea auzise strigătul tău de ajutor cu mult înainte ca eu să deschid portalul.

— Este… este posibil să merg*i în* aceste alte lumi? Celaena îşi amintea vag porţile Wyrd despre care citise în cartea aceea în urmă cu atâtea luni.

Nehemia o privi precaut.

— Nu ştiu. Instruirea mea încă nu este completă. Dar regina a fost atât în lumea asta, cât şi în afara ei. Ea era între lumi, unde nu putea trece complet în altă lume, ca şi creaturile pe care le-ai văzut tu. Este necesară o mare cantitate de putere pentru a deschide un portal adevărat prin care ceva să poată pătrunde şi, chiar şi atunci, portalul se va închide la un moment dat. Cain l-a putut deschide suficient de mult încât rideracul să pătrundă prin el, dar apoi se închidea. Aşa că eu a trebuit să îl deschid suficient de mult încât să îl trimit înapoi. Vreme de atâtea luni ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica. Îşi frecă tâmplele. Nu ai idee cât de epuizant a fost.

— Cain a chemat toate chestiile alea la duel, nu-i aşa?

Nehemia medită asupra întrebării.

— Poate. Este posibil ca ele să fi fost deja în aşteptare.

— Dar le-am putut vedea doar din pricina omagului pe care mi l-a dat Kaltain?

— Nu ştiu, Elentiya. Nehemia oftă şi se ridică. Tot ce ştiu este că acest Cain cunoştea secretele puterii oamenilor mei, putere care a fost de mult uitată în ţinuturile Nordului. Iar asta mă îngrijorează.

— Cel puţin este mort, spuse Celaena, apoi înghiţi în sec. Dar… dar în… locul acela… Cain nu arăta precum Cain. Arăta precum un demon. De ce?

— Poate că răul pe care l-a tot invocat s-a strecurat în sufletul său şi l-a schimonosit în ceea ce nu era.

— A vorbit despre mine. Ca şi cum ar fi ştiut totul. Celaena strânse pătura în pumni.

Ceva licări în privirea Nehemiei.

— Uneori, cei răi ne vor spune lucruri doar pentru a ne tulbura, pentru a ne bântui gândurile mult timp după ce i-am înfruntat. Ar fi încântat să ştie că tu încă te gândeşti la orice prostie a spus el. Nehemia îi mângâie mâna. Nu îi da satisfacţia de a şti că încă te deranjează; alungă gândurile alea din mintea ta.

— Cel puţin regele nu ştie nimic despre toate astea; nu-mi pot imagina ce ar face dacă ar avea acces la o asemenea putere.

— Eu îmi pot imagina foarte clar, spuse încet Nehemia. Tu ştii ce semn este acela care a ars pe fruntea ta?

Celaena se încordă.

— Nu. Tu ştii?

Nehemia îi aruncă o privire gânditoare.

— Nu, nu ştiu. Dar l-am mai văzut acolo înainte. Pare să fie parte din tine. Şi chiar mă îngrijorează ce ar putea crede regele despre el. Este un miracol că nu a investigat până acum. Celaenei îi îngheţă sângele în vene, iar Nehemia adăugă iute: Nu-ţi face griji. Dacă voia să te interogheze, ar fi făcut-o deja.

Celaena scoase un suspin cutremurător.

— De ce te afli aici, Nehemia?

Prinţesa rămase tăcută pentru un moment.

— Nu-i voi jura loialitate regelui Adarlanului. Ştii deja asta. Şi nu mă tem să îţi spun că am venit în Rifthold doar pentru o observare mai bună şi mai îndeaproape a mişcărilor sale, a planurilor sale.

— Chiar ai venit aici pentru a spiona? şopti Celaena.

— Dacă vrei să îi spui aşa. Nu m-aş da înapoi de la nimic pentru ţara mea. Niciun sacrificiu nu este prea mare pentru a-mi menţine poporul în viaţă şi în afara sclaviei, pentru a împiedica un alt masacru. Durerea licări în privirea sa.

Inima Celaenei tresări.

— Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Nehemia mângâie blana lui Fleetfoot.

— Dragostea mea pentru Eyliwe îmi învinge teama faţă de regele Adarlanului. Dar nu te voi implica în asta, Elentiya. Celaena aproape că răsuflă uşurată, deşi se simţi ruşinată pentru acest sentiment. Poate că drumurile noastre sunt unite, dar… dar cred că pentru moment trebuie să îţi continui călătoria pe cont propriu. Să te adaptezi noii tale poziţii.

Celaena încuviinţă şi îşi drese glasul.

— Nu voi spune nimănui despre puterile tale.

Nehemia zâmbi cu tristeţe.

— Şi nu vor mai exista secrete între noi. Când te vei simţi mai bine, mi-ar plăcea să aud cum te-ai înţeles cu Elena. Privi către Fleetfoot. Îmi permiţi să o iau la o plimbare? Am nevoie să simt briza pe faţa mea.

— Desigur, spuse Celaena. A fost închisă aici toată dimineaţa.

Ca şi cum câinele ar fi înţeles, sări de pe pat şi se aşeză la picioarele Nehemiei.

— Mă bucur să te am ca prietenă, Elentiya, spuse prinţesa.

— Eu mă bucur şi mai mult că îmi păzeşti spatele, spuse Celaena înăbuşindu-şi un căscat. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa. De două ori. Sau poate de mai multe ori. Celaena se încruntă. Vreau să ştiu de câte ori m-ai salvat pe ascuns de vreuna dintre creaturile lui Cain? întrebă ea.

— Nu şi dacă vrei să dormi în noaptea asta. Nehemia o sărută pe creştetul capului înainte de a se îndrepta către uşă. Prinţesa se opri în prag şi îi azvârli ceva Celaenei. Asta îţi aparţine. Una dintre gărzile mele au recuperat-o după duel. Era Ochiul Elenei.

Celaena strânse în pumn metalul tare al amuletei.

— Mulţumesc.

După plecarea Nehemiei, Celaena zâmbi, în ciuda tuturor lucrurilor pe care tocmai le aflase, şi închise ochii. Cu amuleta strânsă în mână, avu cel mai bun somn de când ajunsese la castel.

CAPITOLUL 52

Celaena se trezi în ziua următoare, neştiind sigur cât era ceasul. Se auzi o bătaie în uşă, iar ea clipi încercând să gonească somnul de pe pleoape chiar la timp pentru a-l vedea pe Dorian intrând. El o privi pentru o clipă din prag, iar ea reuşi să zâmbească.

— Bună! spuse ea cu glasul răguşit. Şi-l amintea purtând-o pe braţe, liniştind-o când tămăduitorii îi cususeră piciorul…

El păşi înainte, paşii săi fiind greoi.

— Arăţi chiar mai rău astăzi, şopti el. În ciuda durerii, Celaena se ridică.

— Sunt bine, minţi ea. Nu era bine. Cain îi rupsese o coastă şi fiecare răsuflare era dureroasă. El îşi încleştă maxilarul, privind pe fereastră. Ce se întâmplă cu tine? întrebă ea. Se întinse în încercarea de a-l prinde de jachetă, dar durerea era prea puternică, iar el era prea departe.

— Eu… nu ştiu, spuse el. Privirea pierdută şi goală a lui Dorian îi acceleră Celaenei bătăile inimii. Nu am mai putut dormi de la duel încoace.

— Vino, spuse ea cât de blând putu, bătând cu palma un spaţiu gol lângă ea. Ia loc.

Ascultător, el se aşeză, deşi rămase cu spatele către ea în timp ce îşi puse capul în mâini şi trase adânc aer în piept de câteva ori. Celaena îşi puse cu blândeţe mâna pe spatele său. El se încorda, iar ea aproape că se retrase. Dar apoi Dorian se relaxă şi continuă să îşi controleze respiraţia.

— Eşti bolnav? întrebă ea.

— Nu, mormăi el.

— Dorian. Ce s-a întâmplat?

— Cum adică „ce s-a întâmplat”? spuse el, ascunzându-şi chipul în palme. Acum un minut îl snopeai în bătaie pe Mormânt, iar în următorul Cain era pe punctul de a te ucide…

— Nu ai putut dormi din cauza *asta?*

— Nu pot… nu pot… Gemu. Ea îl lăsă în pace pentru o clipă, permiţându-i să îşi pună ordine în gânduri. Îmi pare rău, spuse el îndepărtându-şi mâinile de pe chip şi îndreptându-şi umerii. Ea încuviinţă. Nu avea de gând să îl preseze. Cum te simţi, cu adevărat? întrebă el. Teama încă zăcea în spatele cuvintelor sale.

— Groaznic, spuse ea cu precauţie. Şi am bănuiala că arăt la fel de rău precum mă simt.

El zâmbi uşor. Dorian încerca să se împotrivească oricărui sentiment care îl bântuise.

— Niciodată nu ai arătat mai adorabil, spuse el. Privi patul. Te superi dacă mă întind puţin? Sunt extenuat.

Ea nu protestă în timp ce el îşi scoase cizmele şi îşi descheie nasturii jachetei. Cu un oftat, Dorian se întinse lângă ea. Celaena îl privi închizând ochii şi răsuflând adânc. Chipul lui se destinase uşor.

— Cum se simte Chaol? întrebă ea, tensionată. Îşi aminti râul de sânge şi chipul lui terifiat.

Dorian deschise un ochi.

— Va fi bine. I-am dat liber ieri şi astăzi. Cred că avea nevoie de asta. Inima Celaenei se strânse. Nu ar trebui să te simţi vinovată, spuse el întorcându-se pe-o parte pentru a o privi în ochi. A făcut ceea ce a crezut de cuviinţă.

— Da, dar…

— Nu, insistă Dorian. Chaol ştia ce face. Îşi trecu un deget peste obrazul ei. Degetul său era rece ca gheaţa, dar ea îşi abţinu un tremur. Îmi pare rău, spuse el din nou, luându-şi degetul de pe chipul ei. Îmi pare rău că nu te-am salvat.

— Despre ce vorbeşti? De *asta* suferi tu şi te torturezi?

— Îmi pare rău că nu l-am oprit pe Cain în momentul în care mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Kaltain te-a drogat şi ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să găsesc o cale de a o împiedica să facă asta. Iar când mi-am dat seama că aveai halucinaţii, eu… îmi pare rău că nu am găsit o cale pentru a opri totul.

Piele verde şi colţi galbeni licăriră înaintea ochilor Celaenei, iar degetele i se încleştară în pumni.

— Nu ar trebui să îţi pară rău, spuse ea, nedorind să vorbească despre ororile pe care le văzuse sau despre trădarea lui Kaltain, sau despre mărturisirile Nehemiei. Ai făcut exact ce a făcut toată lumea… ce trebuia să facă toată lumea. Dacă ai fi intervenit, aş fi fost descalificată.

— Ar fi trebuit să îl spintec pe Cain în momentul în care a pus mâna pe tine. În schimb, am stat acolo, în timp ce Chaol a îngenuncheat la marginea ringului. Eu ar fi trebuit să fiu cel care îl ucide pe Cain.

Demonii dispărură, iar un zâmbet apăru pe chipul Celaenei.

— Începi să vorbeşti ca un asasin, prietene.

— Poate petrec prea mult timp cu tine. Celaena îşi mută capul de pe pernă pentru a şi-l odihni în spaţiul moale dintre umărul şi pieptul prinţului. Căldura goni prin venele sale. Deşi trupul ei fu cuprins de agonie în timp ce se întoarse pe-o parte, Celaena îşi puse mâna rănită pe abdomenul lui. Respiraţia lui Dorian era caldă pe capul ei, iar ea zâmbi în timp ce el îşi puse mâna în jurul ei, cuprinzându-i umărul. Rămaseră tăcuţi pentru o vreme.

— Dorian, începu ea, iar el îi dădu un bobârnac. Au, spuse ea, strâmbând din nas. Deşi faţa îi era acoperită cu zgârieturi Cain nu o rănise într-atât încât să-i lase urme, cu toate că tăietura de la picior va fi o cicatrice grozavă.

— Da? spuse el odihnindu-şi bărbia pe capul ei.

Celaena ascultă sunetul inimii lui, fermitatea ei.

— Când m-ai luat din Endovier… chiar ai crezut că voi câştiga?

— Desigur. Altfel de ce aş fi făcut o călătorie atât de lungă pentru a te găsi?

Ea râse, iar el îşi ridică blând bărbia. Ochii lui erau familiari – asemenea a ceva ce ea uitase.

— Am ştiut că vei câştiga din clipa în care te-am cunoscut, şopti el, iar inima ei se zvârcoli în momentul în care înţelese sensul din spatele

cuvintelor. Deşi trebuie să recunosc, nu prea mă aşteptam la *asta*. Şi… indiferent cât de frivolă şi întortocheată a fost competiţia asta, sunt recunoscător că te-a adus în viaţa mea. Cât timp voi trăi, voi fi recunoscător pentru asta.

— Intenţionezi să mă faci să plâng sau doar râzi de mine? Dorian se aplecă înainte şi o sărută. Durerea îi cuprinse din nou maxilarul.

Aşezat pe tronul său de cleştar, regele Adarlanului mângâia mânerul lui Nothung. Perrington îngenunche înaintea sa, aşteptând. Lasă-l să aştepte.

Deşi asasina era Campionul său, întârziase să-i trimită contractul. Ea era apropiată atât de fiul său, cât şi de prinţesa Nehemia; oare delegarea ei ca om de încredere reprezenta un risc?

Dar Căpitanul Gărzii avea suficientă încredere în asasină încât să îi salveze viaţa. Chipul regelui deveni ca de piatră. Nu îl va pedepsi pe Chaol Westfall, chiar şi numai pentru a evita ca Dorian să dezlănţuie iadul asupra lui în apărarea căpitanului. Dacă Dorian s-ar fi născut soldat şi nu un cititor…

Dar undeva în fiinţa lui, Dorian era un bărbat, un bărbat care putea fi şlefuit într-un războinic. Poate că i-ar prinde bine câteva luni pe câmpul de luptă. Un coif şi o sabie puteau face minuni cu temperamentul unui tânăr. Iar după acea demonstraţie de voinţă şi putere din sala tronului… Dorian putea fi un general puternic, dacă era împins de la spate.

Iar cât despre asasină… odată ce rănile îi vor fi vindecate, ce altă persoană ar fi mai bună pentru a se afla la ordinele sale? În afară de asta, nu avea în cine altcineva să îşi pună încrederea. Celaena Sardothien era cea mai bună şi singura lui alegere, acum că preferatul său, Cain, era mort.

Regele trasă un semn pe braţul de cleştar al tronului. Era destul de priceput în semnele Wyrd, dar nu mai văzuse niciodată unul precum al ei. Va afla ce reprezintă. Iar, dacă era vreo profeţie sau ceva de genul acesta, o va trimite pe fată la spânzurătoare până la căderea nopţii. Văzând-o târându-se în timp ce era drogată, aproape că îl convinsese să poruncească moartea sa. Dar apoi le simţise… simţise privirile furioase ale morţilor… Cineva intervenise şi o salvase. Iar dacă aceste creaturi o protejau şi o atacau în acelaşi timp…

Poate ea nu era persoana care să moară la comanda lui. Nu înainte ca el să descopere semnificaţia semnului. Pentru moment totuşi avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze.

— Manipularea lui Kaltain a fost interesantă, spuse în cele din urmă regele. Perrington rămase în genunchi. Foloseai puterea asupra ei?

— Nu, am lăsat-o mai moale în ultima vreme, după cum aţi sugerat, răspunse ducele, răsucind inelul negru din jurul degetului său gros. În afară de asta, începuse să arate vizibil afectată… epuizată şi palidă, şi chiar s-a plâns de dureri de cap.

Faptul că o trădase pe Kaltain îl îngrijora, dar, dacă ea ar fi ştiut de planul lui Perrington de a dezvălui adevăratul ei caracter – chiar să demonstreze cât de uşor s-ar fi adaptat ea planurilor lor şi cât de puternică era determinarea sa –, ar fi prevenit-o. O asemenea dezvăluire publică atrăgea doar întrebări agasante.

— A fost inteligent din partea ta să experimentezi pe ea. A devenit un aliat puternic şi încă nu bănuieşte nimic despre influenţa noastră. Am speranţe mari pentru puterea asta, zise regele, privindu-şi inelul negru. Cain a dovedit efectele transformării fizice, iar Kaltain dovedeşte abilitatea de a influenţa gânduri şi emoţii. Mi-ar plăcea să îi testez capacitatea maximă pentru a şlefui minţile câtorva.

— O parte din mine îşi doreşte ca Lady Kaltain să nu fi fost atât de uşor impresionabilă, mormăi Perrington. Voia să mă folosească pentru a ajunge la fiul tău, dar nu vreau ca puterea să o transforme în Cain. În ciuda mea, nu-mi surâde gândul că ea ar putea să putrezească în temniţele alea pentru mult timp.

— Nu te teme pentru Kaltain, prietene. Nu va rămâne în temniţă pentru totdeauna. Când scandalul va fi dat uitării, iar asasina ocupată cu treburile mele, îi vom face lui Kaltain o ofertă pe care nu o va putea refuza. Dar există întotdeauna modalităţi de a o controla, dacă tu crezi că nu este de încredere.

— Să vedem mai întâi cum îi influenţează temniţa gândirea, spuse grăbit Perrington.

— Desigur, desigur. Este doar o sugestie.

Rămaseră tăcuţi, iar ducele se ridică.

— Duce, spuse regele, glasul său răsunând în întreaga sală. Focul din şemineul de forma unei guri căscate licări, iar o lumină verde umplu umbrele încăperii. În curând, vom avea multe de făcut în Erilea. Pregăteşte-te. Şi încetează să mai vorbeşti despre planul tău de a o folosi pe prinţesa din Eyliwe, atrage prea multă atenţie.

Ducele doar încuviinţă, făcu o plecăciune şi părăsi încăperea.

CAPITOLUL 53

Celaena se lăsă pe spate în scaun, proptindu-şi picioarele pe masă şi balansându-se în mod riscant. Savură întinderea şi eliberarea tensiunii din muşchii încordaţi şi dădu pagina cărţii pe care o ţinea în sus. Fleetfoot dormea sub masă, sforăind uşor. Afară, după-amiaza însorită transformase zăpada în bălţoace sclipitoare care luminau întregul dormitor. Rănile sale nu mai erau atât de supărătoare, dar încă nu putea păşi fără a şchiopăta. Cu puţin noroc, va putea alerga din nou în curând.

Trecuse o săptămână de la duel. Philippa era deja ocupată cu aranjarea şi ordonarea garderobei Celaenei, aducând mai multe haine. Toate hainele pe care Celaena plănuia să şi le cumpere de îndată ce era liberă să se aventureze în Rifthold, odată ce îşi primea salariul scandalos de Campion al Regelui. Pe care spera să îl primească de îndată ce semna contractul… oricând urma să se întâmple asta.

Cu Philippa ocupată, Nehemia şi Dorian o luaseră pe Celaena sub îngrijirea lor, iar prinţul îi citea adesea în timpul nopţii. Când reuşea în cele din urmă să adoarmă, visele îi erau presărate cu vorbe străvechi şi chipuri de mult uitate, cu semne Wyrd ce străluceau cu lumină albastră, cu regele şi cu o armată de morţi invocată din străfundurile Iadului.

Când se trezea, se străduia din răsputeri să le uite – în special pe cele magice.

Mânerul uşii se răsuci, iar inima i se urcă în gât. Era timpul ca în sfârşit să semneze contractul cu regele? Dar nu era Dorian sau Nehemia, nici măcar vreun paj. Lumea se opri când, în schimb, Chaol intră în dormitorul său.

Fleetfoot alergă către el, dând bucuroasă din coadă. Celaena aproape căzu din scaun când îşi luă picioarele de pe masă şi tresări din pricina fiorului de durere care îi străbătu piciorul rănit. Se ridică anevoie în picioare, dar, când deschise gura, nu avu nimic de spus.

După ce Chaol mângâie prieteneşte căţeluşa pe cap, aceasta se întoarse sub masă, dădu ocol de două ori şi se ghemui.

De ce Chaol nu se mişca din pragul uşii? Celaena îşi privi cămaşa de noapte şi roşi când observă că el se uita la picioarele ei dezgolite.

— Cum îţi sunt rănile? întrebă el. Glasul îi era blând, iar ea înţelese că el nu se holba la pielea dezgolită, ci la bandajul de la coapsă.

— Sunt bine, spuse ea repede. Bandajul este doar pentru a stârni compasiune. Celaena încercă să zâmbească, dar eşuă. Eu… nu te-am văzut de-o săptămână. Parcă ar fi trecut o viaţă întreagă. Tu ai… eşti bine?

Ochii lui căprui îi întâlniră pe ai săi. Deodată, Celaena se reîntoarse la duel, culcată la pământ, Cain râzând în spatele ei, dar tot ce putea vedea, tot ce putea auzi era Chaol, în timp ce îngenunchiase şi se întinsese spre ea. Gâtul i se încleştă. Înţelesese ceva în acel moment. Dar nu îşi putea aminti ce. Poate că fusese o halucinaţie.

— Sunt bine, spuse el, iar ea făcu un pas către căpitan, mult prea conştientă de cât de scurtă era cămaşa sa de noapte. Eu voiam… doar să îmi cer scuze pentru faptul că nu te-am vizitat mai devreme.

Ea se opri la un pas de el şi înclină capul. Chaol nu îşi purta sabia.

— Sunt sigură că ai fost ocupat, rosti ea.

El doar stătea acolo. Ea îşi înghiţi nodul din gât şi îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. Făcu încă un pas spre el, acum fiind nevoită să îşi lase uşor capul pe spate pentru a-i privi chipul. Ochii lui erau atât de trişti. Celaena îşi muşcă buza. Tu… tu mi-ai salvat viaţa. De două ori.

Sprâncenele lui Chaol se încruntară uşor.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Şi de aceea îţi datorez recunoştinţa mea.

— Nu îmi datorezi nimic, spuse el, glasul fiindu-i sugrumat. Iar când ochii lui scânteiară, inima ei fu prinsă precum într-o menghină.

Celaena îi luă mâna într-a sa, dar el şi-o trase înapoi.

— Voiam doar să văd cum te simţi. Trebuie să merg la o întrunire, spuse el, iar ea ştiu că era o minciună.

— Îţi mulţumesc pentru că l-ai ucis pe Cain. Chaol se încordă. Eu… încă îmi amintesc prima mea crimă. Nu a fost uşor.

El îşi plecă privirea în podea.

— Tocmai de aceea nu mă pot abţine să nu mă gândesc la asta. Pentru că *a fost* uşor. Doar mi-am scos sabia şi l-am ucis. Am *vrut* să îl ucid. Chaol o fixă cu privirea. Cain ştia despre părinţii tăi. Cum?

— Nu ştiu, minţi ea. Ştia foarte bine. Accesul lui Cain către celelalte lumi, către spaţiul de mijloc îi oferise capacitatea de a-i citi gândurile, de a-i profana amintirile, sufletul. Un fior o străbătu.

Privirea lui Chaol se îmblânzi.

— Îmi pare rău că au murit astfel.

Celaena încuie totul într-un colţ al minţii sale în timp ce spuse:

— A trecut foarte mult timp de-atunci. Plouase, iar eu, urcându-mă în patul lor, am crezut că umezeala din aşternuturi venea de la fereastra deschisă. M-am trezit în dimineaţa următoare şi am realizat că nu era apă. Trase adânc aer în piept, alungând senzaţia sângelui lor pe pielea sa. Arobynn Hamei m-a găsit la scurt timp după aceea.

— Tot îmi pare rău, spuse el.

— A trecut foarte mult, repetă ea. Nici măcar nu îmi amintesc cum arătau. Aceasta era o altă minciună. Îşi amintea chipul părinţilor săi în cel mai mic detaliu. Uneori, uit că au existat vreodată.

Chaol încuviinţă, mai mult pentru a confirma că o auzise şi nu că o înţelesese.

— Ceea ce ai făcut pentru mine, Chaol, încercă ea din nou. Nu doar în privinţa lui Cain, dar când…

— Trebuie să plec, o întrerupse el şi se întoarse pe jumătate spre uşă.

— Chaol, spuse ea apucându-l de mână şi forţându-l să o privească. Celaena zări doar licărul din ochii săi înainte de a-şi arunca braţele în jurul gâtului şi a-l îmbrăţişa cu putere. El îşi îndreptă umerii, dar ea îi zdrobi corpul, lipindu-l de al său, deşi gestul îi agrava rănile. Apoi, după un moment, Chaol îşi trecu braţele în jurul ei, ţinând-o aproape, atât de aproape încât, atunci când Celaena închise ochii şi inhală adânc mirosul lui, nu îşi putea da seama unde se termina el şi unde începea ea.

Răsuflarea lui era caldă pe gâtul său aplecat spre ea. Îşi odihnea obrazul în părul ei. Inima Celaenei bătea atât de repede şi totuşi se simţea extrem de confortabil, de parcă ar fi putut sta astfel pentru eternitate şi nu ar fi deranjat-o, lăsând lumea să se destrame în jurul lor. Îşi aminti degetele lui atingând linia aceea de cretă, întinzându-se către ea în ciuda barierei dintre ei.

— Este totul în regulă? răsună glasul lui Dorian din pragul uşii.

Chaol se desprinse din îmbrăţişase şi se trase înapoi atât de repede încât Celaena aproape se clătină.

— Totul este bine, spuse el îndreptându-şi umerii. Aerul devenise rece, iar pielea Celaenei fu străbătută de furnicături când căldura lui îi părăsise corpul. Îi fu greu să îl privească pe Dorian în timp ce Chaol încuviinţă către prinţ şi părăsi apartamentul.

Dorian o privi, iar Chaol plecă. Dar Celaena rămase cu privirea aţintită asupra uşii, chiar şi după ce Chaol o închisese în urma sa.

— Nu cred că îşi revine prea bine după uciderea lui Cain, spuse Dorian.

— Evident, se răsti ea. Dorian ridică sprâncenele, iar ea

oftă. Îmi pare rău.

— Voi doi păreaţi a fi în mijlocul a… ceva, spuse Dorian cu precauţie.

— Nu este nimic. Doar mi-a părut rău pentru el, atâta tot.

— Aş fi vrut să nu plece atât de grăbit. Am veşti bune. Stomacul Celaenei se încleştă. Tatăl meu a încetat să mai tragă de timp în ceea ce priveşte redactarea contractului tău. Urmează să îl semnezi în camera sa de consiliu, mâine.

— Vrei să spui că… adică sunt ofic*ial Cam*pionul regelui?

— Se pare că nu te urăşte atât de tare precum a lăsat impresia. Este un miracol că nu te-a făcut să aştepţi mai mult. Dorian îi făcu cu ochiul.

Patru ani. Patru ani de servitute, apoi va fi liberă. De ce plecase Chaol atât de repede? Privi către uşă, întrebându-se dacă l-ar putea ajunge din urmă pe coridor.

Dorian îşi puse mâinile pe talia ei.

— Presupun că asta înseamnă că suntem prinşi aici împreună pentru încă o vreme. Îşi coborî privirea către a ei.

O sărută, dar ea se retrase din braţele lui.

— Eu… Dorian, sunt Campionul regelui. Chicoti la auzul propriilor cuvinte.

— Da, eşti, răspunse Dorian apropiindu-se din nou de ea. Dar ea păstră distanţa în timp ce privi pe fereastră, către lumina ameţitoare de afară. Lumea era larg deschisă şi o aştepta. Putea păşi peste acea linie albă.

Îşi întoarse privirea către el.

— Nu pot fi cu tine dacă sunt Campionul Regelui.

— Desigur că poţi. Va fi nevoie să păstrăm secretul, dar…

— Am destule secrete. Nu am nevoie de încă unul.

— Atunci voi găsi o cale de a-i spune tatălui meu. Şi mamei. Îi făcu iarăşi cu ochiul.

— Cu ce viitor? Dorian, sunt marioneta tatălui tău. Tu eşti prinţul moştenitor.

Era adevărat, iar dacă această relaţie devenea ceva mai *mult*, acest lucru nu va face decât să complice lucrurile când va veni timpul ca ea să părăsească palatul. Ca să nu mai vorbească de complicaţiile de a fi cu

Dorian în timp ce îi servea tatălui său drept Campion. Şi, fie că recunoştea sau nu, Dorian avea propriile obligaţii. Deşi îl dorea, deşi ţinea la el, ştia că o relaţie de lungă durată nu se va sfârşi bine. Nu când el era moştenitorul tronului.

Ochii lui Dorian se întunecară.

— Spui că nu vrei să fii cu mine?

— Spun că… voi pleca în patru ani şi nu văd cum s-ar putea încheia totul cu bine pentru amândoi. Spun că nu vreau să mă gândesc la opţiuni. Lumina soarelui îi dezmierdă pielea, iar greutatea de pe umerii ei pieri. Spun că în patru ani voi fi liberă şi nu am fost liberă niciodată în viaţ*a mea*. Zâmbetul îi crescu. Şi vreau să ştiu cum este să fii liber.

Dorian deschise gura, dar se opri în timp ce îi observă zâmbetul. Deşi Celaena nu îşi regreta deloc alegerea, simţi ceva straniu, asemenea dezamăgirii când el rosti:

— Cum doreşti.

— Dar mi-ar plăcea să rămân prietena ta.

El îşi ascunse mâinile în buzunare.

— Întotdeauna.

Celaena se gândi să îi atingă braţul sau să îl sărute pe obraz, dar cuvântul „liberă” continua să îi răsune în cap iar, şi iar şi iar, şi nu se putea opri din zâmbit.

Zâmbetul lui Dorian era puţin stingher.

— Cred că Nehemia se îndreaptă spre tine pentru a-ţi spune despre contract. Va fi furioasă pe mine pentru că i-am luat-o înainte; cere-i scuze din partea mea, bine? Se opri când deschise uşa, cu mâna încă pe mâner. Felicitări, Celaena! spuse el încet. Înainte ca ea să poată răspunde, Dorian închise uşa şi plecă.

Rămasă singură, Celaena privi pe fereastră şi îşi duse mâna la inimă, şoptind din nou şi din nou cuvântul.

Liberă.

CAPITOLUL 54

Câteva ore mai târziu, Chaol privea uşa dinspre camera de zi a Celaenei. Nu ştia exact de ce era din nou acolo. Dar îl căutase pe Dorian în dormitorul lui şi nu îl găsise, iar el avea *nevoie* să îi spună prietenului său că lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi când îi surprinsese îmbrăţişaţi mai devreme. Îşi privi mâinile.

Regele de-abia vorbise cu el în ultima săptămână, iar numele lui Cain nu fusese menţionat în niciuna dintre întâlnirile lor. Nu că ar fi trebuit, din moment ce Cain era doar un pion dintr-un joc menit să îl amuze pe rege şi cu siguranţă nu era un membru al gărzii regale.

Dar el tot mort rămânea. Ochii lui Cain nu se vor mai deschide din pricina lui… Nu va mai respira din cauza lui… Inima lui încetase să mai bată din cauza lui…

Mâna lui Chaol se îndreptă spre locul unde ar fi trebuit să fie sabia sa. O aruncase în colţul camerei în secunda în care se întorsese de la duel, săptămâna trecută. Cineva se îndurase de durerea sa şi spălase sângele de pe ea. Poate gărzile care îl conduseseră pe Chaol în camera sa şi îi oferiseră o băutură tare. Apoi rămăseseră în tăcere până ce el îşi revenise cât de cât şi plecaseră pe urmă fără niciun cuvânt, fără să aştepte mulţumiri.

Chaol îşi trecu o mână prin părul scurt şi deschise uşa.

Celaena lua cina, aşezată comod în scaun. Sprâncenele i se ridicară uimite.

— Două vizite în aceeaşi zi? spuse ea punând furculiţa deoparte. Cărui fapt datorez această plăcere?

El se încruntă.

— Unde este Dorian?

— De ce ar trebui Dorian să fie aici?

— Credeam că de obicei vine aici la această oră.

— Ei, bine, nu te aştepta să îl mai găseşti aici după ziua de azi.

Chaol se aproprie, oprindu-se la marginea mesei.

— De ce?

Celaena aruncă o bucată de pâine în gură.

— Pentru că am pus capăt situaţiei.

— Ce ai făcut?

— Sunt Campionul regelui. Cu siguranţă îţi dai seama cât de neadecvat ar fi din partea mea să am o relaţie cu un prinţ. Ochii ei albaştri scânteiară, iar el se întrebă de ce Celaena pusese un slab accent pe cuvântul *prinţ* şi de ce inima lui o luă uşor la galop.

Chaol îşi reţinu zâmbetul.

— Mă întrebam când o să-ţi vină mintea la cap. Oare ea se agita atât de mult ca şi el? Oare se gândea în mod constant la mâinile ei acoperite de sânge? Dar, după toată îngâmfarea ei, după toată lăcomia ei şi după toate manifestările ei, cu mâinile în şolduri…

Chipul ei încă ascundea ceva blând. Îi dădea speranţă… speranţă că nu îşi pierduse sufletul în actul de a fi ucis pe cineva, speranţă că umanitatea încă putea fi găsită, iar onoarea recâştigată… Ea ieşise din Endovier şi încă avea puterea de a râde.

Celaena îşi răsuci o şuviţă de păr în jurul unui deget. Încă purta acea cămaşă de noapte absurd de scurtă, care acum îi dezvelea coapsele când îşi sprijinea picioarele pe marginea mesei. Chaol se concentră pe chipul său.

— Vrei să mi te alături? întrebă ea gesticulând cu o mână către masă. Este păcat să sărbătoresc de una singură.

Chaol o privi, privi jumătatea aceea de rânjet de pe chipul său. Orice se întâmplase cu Cain, orice se întâmplase la duel… îl va bântui. Dar chiar acum…

Trase scaunul din faţa sa şi se aşeză la masă. Celaena umplu un pahar cu vin şi i-l oferi.

— În cinstea a patru ani până la libertate! spuse ea ridicând paharul.

Chaol îl ridică pe al său.

— În cinstea ta, Celaena!

Ochii li se întâlniră, iar Chaol nu îşi ascunse zâmbetul în timp ce ea surâse către el. Poate că patru ani petrecuţi cu ea nu vor fi suficienţi.

Celaena stătea în mormânt şi ştia că visează. Vizita adesea cripta în vise – pentru a înjunghia din nou rideracul, pentru a rămâne captivă în sarcofagul Elenei, pentru a se confrunta cu o tânără femeie fără chip, cu părul auriu şi o coroană prea grea pentru ea, dar astă-seară… astă-seară erau doar ea şi Elena, iar mormântul era luminat de lună; nici urmă de cadavrul rideracului.

— Cum merge recuperarea ta? întrebă regina sprijinindu-se de marginea propriului sarcofag.

Celaena stătea în pragul uşii. Armura reginei dispăruse, înlocuită de obişnuita rochie vaporoasă. Nicio urmă de înverşunare nu îi schimonosea trăsăturile.

— Bine, spuse Celaena, dar privi în jos către propriul trup. În această lume de vis, rănile îi dispăruseră. Nu ştiam că ai fost o războinică, spuse ea făcând semn cu bărbia către Damaris.

— Sunt multe lucruri despre mine pe care istoria le-a uitat. Ochii Elenei scânteiară cu tristeţe şi mânie. Am fost pe câmpul de luptă în războaiele demonice împotriva lui Erawan… împreună cu Gavin. Aşa ne-am

îndrăgostit. Dar legendele voastre mă înfăţişează ca fiind o domniţă care a aşteptat într-un turn cu un colier magic ajutându-l pe prinţul cel viteaz.

Celaena atinse amuleta.

— Îmi pare rău.

— Tu poţi fi altfel, spuse încet Elena. Tu poţi fi măreaţă. Mai măreaţă decât mine, decât oricare dintre noi.

Celaena deschise gura, dar niciun cuvânt nu ieşi.

Elena făcu un pas către ea.

— Tu poţi ajunge la stele, şopti ea. Poţi face orice dacă îndrăzneşti. Iar în adâncul tău o ştii şi tu. Asta este ceea ce te înspăimântă cel mai tare.

Merse lângă Celaena. Ochii ei arzători, de un albastru glacial, erau la fel de diafani precum chipul ei minunat.

— Ai găsit şi ai distrus răul pe care Cain l-a adus în această lume. Iar acum eşti Campionul regelui. Ai făcut cum ţi-am cerut.

— Am făcut-o pentru libertatea mea, spuse Celaena. Elena îi oferi un zâmbet atotcunoscător, care o făcu să îşi dorească să ţipe, dar Celaena rămase tăcută.

— Aşa spui tu. Dar atunci când ai strigat după ajutor, când amuleta a tresărit, iar tu ai permis ca nevoia ta să fie simţită ai ştiut că cineva va răspunde. Ai ştiu că *eu* voi răspunde.

— De ce? îndrăzni Celaena să întrebe. De ce să răspunzi? *De ce* trebuie să fiu Campionul Regelui?

Elena îşi ridică privirea către lumina lunii ce se strecura în mormânt.

— Pentru că există oameni care au nevoie ca tu să îi salvezi la fel de mult pe cât ai nevoie tu însăţi să fii salvată, spuse ea. Poţi nega oricât doreşti, dar sunt oameni – prietenii tăi – care au nevoie de tine aici. Prietena ta, Nehemia, are nevoie de tine aici. Pentru că eu dormeam – un somn lung, nesfârşit – şi am fost trezită de o voce. Iar vocea nu aparţinea unei singure persoane, ci mai multora. Unele şoptind, altele strigând, unele nefiind nici măcar conştiente că plângeau după ajutor. Dar toate voiau acelaşi lucru. Regina atinse creştetul Celaenei. Căldura pâlpâi, o strălucire albastră lumină chipul Elenei, iar semnul Celaenei se aprinse, apoi dispăru. Când vei fi pregătită, când vei începe şi tu să le auzi strigătele – atunci vei şti de ce am venit la tine şi de ce am stat lângă tine şi voi continua să veghez asupra ta, indiferent de câte ori mă vei alunga.

Celaena simţi cum ochii îi ard şi făcu un pas înapoi către coridor.

Elena zâmbi cu tristeţe.

— Până când va veni acea zi, eşti exact unde trebuie să fii. Stând lângă rege, vei putea vedea ce trebuie făcut. Dar pentru moment bucură-te de reuşită.

Celaena simţi că picioarele îi cedează la gândul unei noi cerinţe, dar încuviinţă.

— Bine, spuse ea întorcându-se să plece, dar se opri pe coridor. Se uită peste umăr, spre locul unde regina încă stătea, privind-o cu ochii aceia trişti. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

Elena încuviinţă, la rândul ei, plecându-şi capul.

— Legăturile de sânge nu pot fi rupte, şopti ea, apoi dispăru, cuvintele sale răsunând în mormântul tăcut.

CAPITOLUL 55

În ziua următoare, Celaena se apropie de tronul de cleştar, aruncând o privire precaută spre camera consiliului. Era aceeaşi în care îl întâlnise pe rege în urmă cu atâtea luni. Un foc verzui ardea în şemineu, iar treisprezece bărbaţi stăteau la o masă lungă, privirile fiecăruia fiind aţintite asupra sa. Dar nu mai rămăseseră alţi Campioni, doar ea. Învingătoarea. Dorian stătea lângă tatăl său şi îi zâmbea.

„Sper că ăsta este un semn bun.“

În ciuda speranţei pe care i-o oferea zâmbetul lui, Celaena nu-şi putea ignora groaza din inimă în timp ce regele, cu ochi întunecaţi, o privea înaintând. Faldurile aurii ale rochiei sale provocau singurele sunete din încăpere. Celaena îşi ţinea mâinile apăsate pe corsetul castaniu, încercând să nu le şifoneze.

Se opri şi făcu o plecăciune. Chaol, stând lângă ea, procedă asemenea. Căpitanul stătea mai aproape de ea decât era nevoie.

— Ai venit pentru a-ţi semna contractul, spuse regele, iar glasul lui îi sfărâmă oasele.

„Cum poate un om atât de înfiorător să aibă o asemenea putere asupra întregii lumi?“

— Da, Majestatea Voastră, spuse ea cât mai supusă posibil, privind cizmele bărbatului.

— Fii Campionul meu şi vei deveni o femeie liberă. Patru ani de servitute a fost târgul pe care ţi l-a oferit fiul meu, deşi nu îmi pot imagina

de ce a simţit nevoia de a se târgui cu *tine*, spuse el, aruncând o privire încruntată în direcţia lui Dorian. Prinţul îşi muşcă buza, dar rămase tăcut.

Inima Celaenei cobora şi se ridica în piept asemenea unei geamanduri purtate de valuri. Va face orice îi va cere regele, va îndeplini orice misiune idioată i se va da, iar când cei patru ani vor fi trecut, ea va fi liberă să îşi trăiască propria viaţă, fără teama de a fi vânată sau înrobită. Putea începe din nou, departe de Adarlan. Putea pleca şi uita acest regat blestemat.

Celaena nu ştia dacă să zâmbească, să râdă, să încuviinţeze, să plângă sau să danseze. Putea trăi din averea ei până la bătrâneţe. Nu va mai fi nevoită să ucidă. Îi va putea spune adio lui Arobynn Hamei şi va putea părăsi Adarlanul pentru totdeauna.

— Nu ai de gând să îmi mulţumeşti?! zbieră regele.

Ea făcu o plecăciune adâncă, de-abia reuşind să îşi stăpânească bucuria. Îl învinsese, păcătuise împotriva imperiului său, iar acum ieşea din nou victorioasă.

— Mulţumesc pentru acest dar şi pentru onoare, Majestatea Voastră. Sunt umila dumneavoastră slujitoare.

Regele pufni.

— Minciuna nu te va ajuta. Aduceţi-mi contractul! Un consilier aşeză cu supunere o bucată de pergament pe masă, dinaintea Celaenei.

Ea privi pana şi spaţiul gol unde urma să apară numele său.

Ochii regelui licăriră, dar ea nu îi făcu pe plac. Un singur semn de răzvrătire, o singură mişcare agresivă, iar el ar spânzura-o.

— Nu vor exista întrebări sau obiecţii din partea ta. Când îţi voi spune să faci ceva, o vei face. Nu trebuie să îţi dau explicaţii. Iar dacă vreodată vei fi cumva prinsă, vei nega orice legătură cu mine până la ultima ta suflare. Este clar?

— Perfect, Majestate.

Regele păşi de pe podiumul său. Dorian începu să se mişte, dar Chaol clătină din cap.

Celaena privi în podea în timp ce regele înaintă spre ea.

— Acum bagă bine la cap un lucru, asasino, spuse regele. Ea se simţi mică şi fragilă, atât de aproape de el. Dacă vei eşua în vreuna dintre aceste misiuni, dacă vei uita să te întorci la mine, vei plăti scump. Glasul regelui deveni atât de diafan, încât chiar şi ea avea dificultăţi în a-l auzi. Dacă nu te întorci din misiunile în care te voi trimite, voi da ordin ca prietenul tău, căpitanul, să fie – făcu o pauză pentru a accentua – ucis.

Celaena căscă larg ochii în timp ce privea către tronul gol.

— Dacă nici după aceea nu te vei întoarce, o voi ucide pe Nehemia. Apoi îi voi executa pe fraţii săi. Nu la mult timp după aceea, o voi îngropa pe mama lor lângă ei. Să nu crezi că nu sunt la fel de viclean şi ticălos ca şi tine. Celaena îl putea simţi zâmbind. Ai înţeles ideea, nu-i aşa? spuse regele şi se retrase. Semnează-l!

Ea privi spaţiul gol şi ceea ce oferea. Trase adânc aer în piept, iar cu o rugăciune pentru sufletul său, semnă. Fiecare literă era mai greu de trasat decât cea dinainte. În cele din urmă, puse pana pe masă.

— Bun. Acum ieşi afară, spuse regele, indicând uşa. Te voi chema când va fi nevoie de tine.

Regele se aşează din nou pe tron. Celaena se închină cu precauţie înaintea sa, neluându-şi privirea de pe chipul lui. Pentru o singură secundă privi către Dorian, ai cărui ochi safirii licăreau cu ceea ce ea ar fi putut jura că era tristeţe înainte ca el să îi zâmbească. Simţi cum mâna lui Chaol îi cuprinde braţul.

Chaol ar muri. Nu îl putea trimite la moarte. Sau familia Ytger. Cu picioarele atât greoaie, cât şi uşoare, Celaena părăsi încăperea.

Afară vântul vuia şi biciuia turnurile de cleştar, dar nu putea face nimic pentru a zdrobi pereţii.

Cu fiecare pas cu care se îndepărta de camera consiliului, greutatea de pe umerii săi se ridica. Chaol rămase tăcut până intrară în castelul de piatră.

— Deci, Campionule, spuse el. Încă nu îşi purta sabia.

— Da, Căpitane?

Colţurile gurii sale se îndreptau uşor în sus.

— Eşti fericită acum?

Celaena nu îşi putu înăbuşi propriul rânjet.

— Este posibil ca tocmai să îmi fi vândut sufletul prin semnătura aceea, dar… da. Sau atât de fericită pe cât pot fi.

— Celaena Sardothien, Campionul Regelui, medită el.

— Ce este cu asta?

— Îmi place cum sună, spuse el ridicând din umeri. Vrei să ştii care va fi prima ta misiune?

Ea privi în ochii săi căprui-aurii şi la toate promisiunile care zăceau în ei. Îşi uni braţul cu al lui şi zâmbi.

— Spune-mi mâine.

Mulţumiri

A durat un deceniu ca *Tronul de cleştar* să ajungă de la punctul de plecare la publicare, iar mulţumirile mele se adresează mult mai multor oameni decât ar putea cuprinde paginile acestea.

Recunoştinţă nesfârşită agentului şi propriului Campion, Tamar Rydzinski, care a înţeles-o pe Celaena din pagina întâi. Îţi mulţumesc pentru telefonul care mi-a schimbat viaţa.

Editoarei mele geniale şi dragi, Margaret Miller – cum ţi-aş putea vreodată mulţumi îndeajuns pentru că ai crezut în mine şi în *Tronul de cleştar?* Sunt atât de mândră să lucrez cu tine! Lui Michelle Nagler şi restului echipei absolut fantastice de la Bloomsbury – vă mulţumesc atât de mult pentru toată munca depusă şi pentru sprijinul vostru!

Îi datorez deosebită recunoştinţă lui Mandy Hubbard pentru că iniţial m-a împins afară pe uşă. Mandy, tu eşti şi vei fi întotdeauna Yoda al meu.

Soţului meu minunat, Josh – tu eşti motivul pentru care mă trezesc în fiecare dimineaţă. Tu eşti jumătatea mea mai bună în toate sensurile posibile.

Mulţumesc părinţilor mei, Brian şi Carol, pentru că mi-au citit poveşti şi nu mi-au spus niciodată că sunt prea în vârstă pentru ele; fratelui meu mai mic, Aaron – mi-aş dori să pot fi ca tine.

Lui Stanley Brimberg şi Janelle Schwartz – nu aveţi idee cât de mult m-au ajutat încurajările voastre (deşi poate această carte oferă câteva dovezi). Mi-aş dori să existe mai mulţi profesori asemenea vouă.

Lui Susan Dennard, pentru incredibilele sugestii de după revizie şi pentru că ai fost o prietenă adevărată în orice împrejurare. Ai intrat în viaţa mea când aveam mai mare nevoie de tine, iar lumea mea este mai luminoasă acum, pentru că tu eşti în ea.

Mulţumesc lui Alex Bracken, un partener critic uimitor, un scriitor fenomenal şi un prieten şi mai bun – cuvintele nu pot exprima cât de recunoscătoare sunt că te pot numi astfel. Sau cât de recunoscătoare îţi sunt pentru toate bomboanele pe care mi le-ai trimis în timpul reviziilor!

Lui Kat Zhang, pentru că întotdeauna şi-a făcut timp să îmi critice munca şi pentru că a fost o prietenă divină. Lui Brigid Kemmerer, pentru toate e-mailurile care m-au menţinut pe linia de plutire. Lui Biljana Likic – pentru că discuţiile cu tine despre personaje şi acţiune au făcut totul să pară real.

Lui Leigh Bardugo, prietenul meu extraordinar – nu aş fi putut trece prin acest proces fără tine.

Lui Erin Bowman, Amie Kaufman, Vanessa Di Gregorio, Meg Spooner, Courtney Allison Moulton, Aimee Carter şi doamnelor de la Pub (lishing) Crawl – sunteţi scriitoare atât de talentate şi oameni minunaţi, vă mulţumesc pentru că faceţi parte din viaţa mea.

Lui Meredith Anderson, Rae Buchanan, Renee Carter, Anna Deles, Gordana Likic, Sarah Liu, Juliann Ma, Chantal Mason, Arianna Sterling, Samantha Walker, Diyana Wan şi Jane Zhao – nu v-am întâlnit pe niciuna dintre voi faţă în faţă, dar anii entuziasmului vostru nezdruncinat au însemnat atât de mult pentru mine! Kelly de Groot, mulţumesc pentru incredibila hartă a Erileei!

În ultimul rând şi poate cel mai important, mulţumesc tuturor cititorilor mei de pe Fictiompress.com. Scrisorile şi încurajările voastre mi-au dat încredere să încerc să fiu publicată. Sunt onorată să vă am ca fani, dar şi mai onorată să vă am ca prieteni. A fost o călătorie lungă, dar cu toţii am reuşit! Mii de mulţumiri!